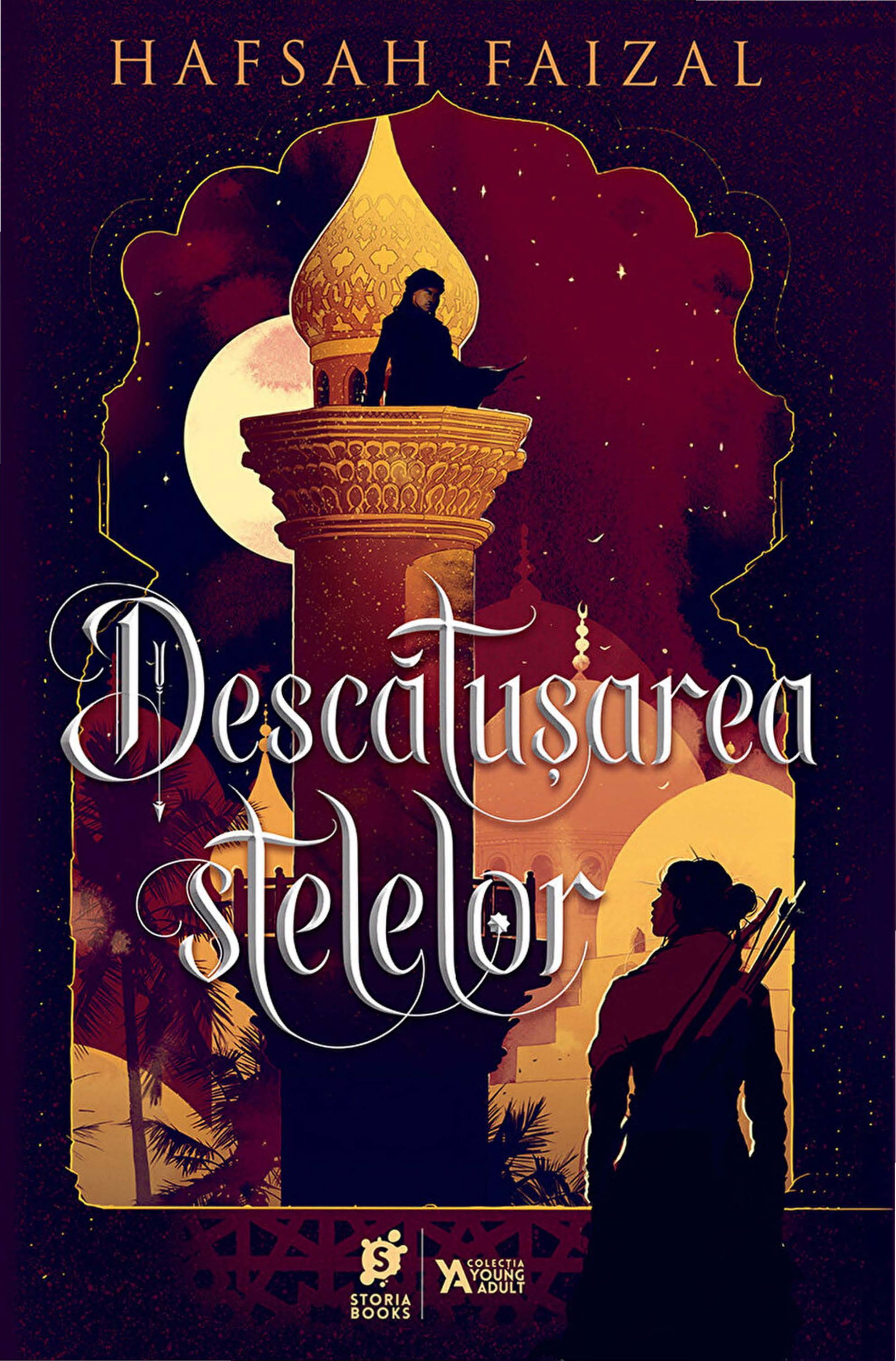
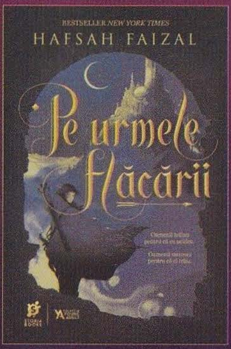

HAFSAH FAIZAL
Descătușarea stelelor
STORIA BOOKS
YA COLECȚIA YOUNG ADULT

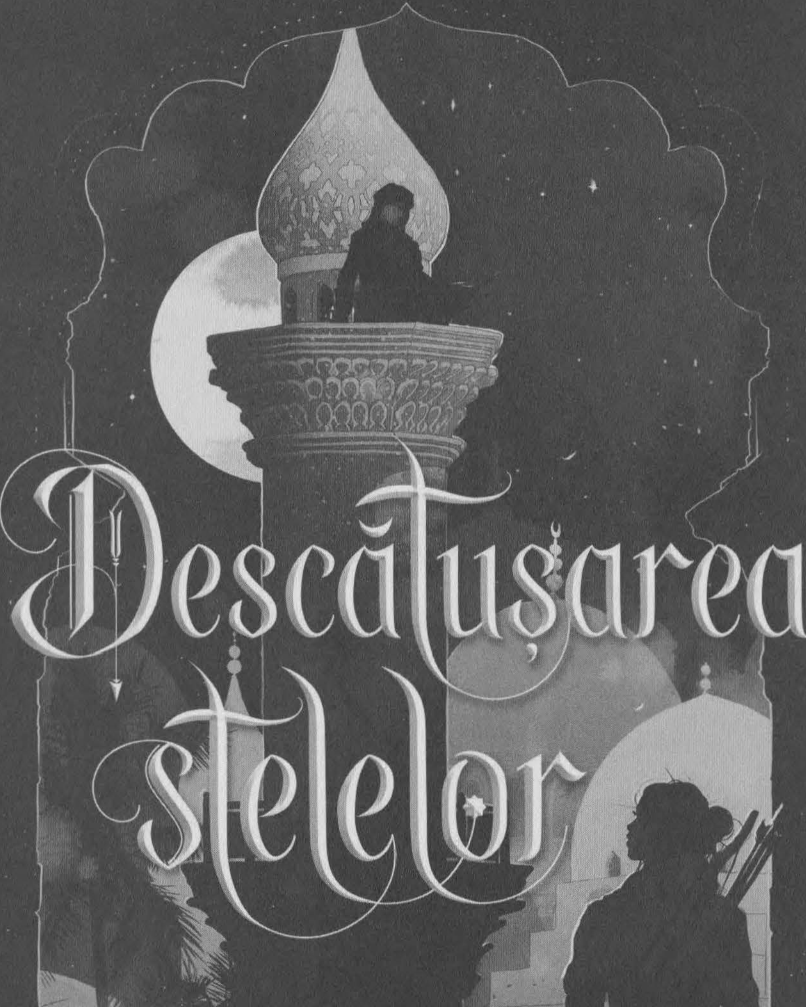
HAFSAH FAIZAL

este autoarea romanelor *Pe urmele flăcării*, *Descătușarea stelelor* și *A Tempest of Tea*.
Este fondatoarea firmei IceyDesigns, unde creează website-uri pentru alți autori și lucruri senzaționale pentru toată lumea. Când nu scrie, își concepe noile proiecte. Născută în Florida și crescută în California, acum locuiește în Texas alături de familia sa și de o bibliotecă întreagă care de-abia așteaptă să fie citită.

Descătușarea stelelor

HAFSAH FAIZAL

Descătușarea stelelor

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA BOOKS | COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *We Free The Stars*
Autor: Hafsah Faizal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FAIZAL, HAFSAH

Descătuşarea stelelor / Hafsah Faizal ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - Bucureşti : Storia Books, 2021

ISBN 978-606-9072-57-8

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Alina Marc-Ciulacu

CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

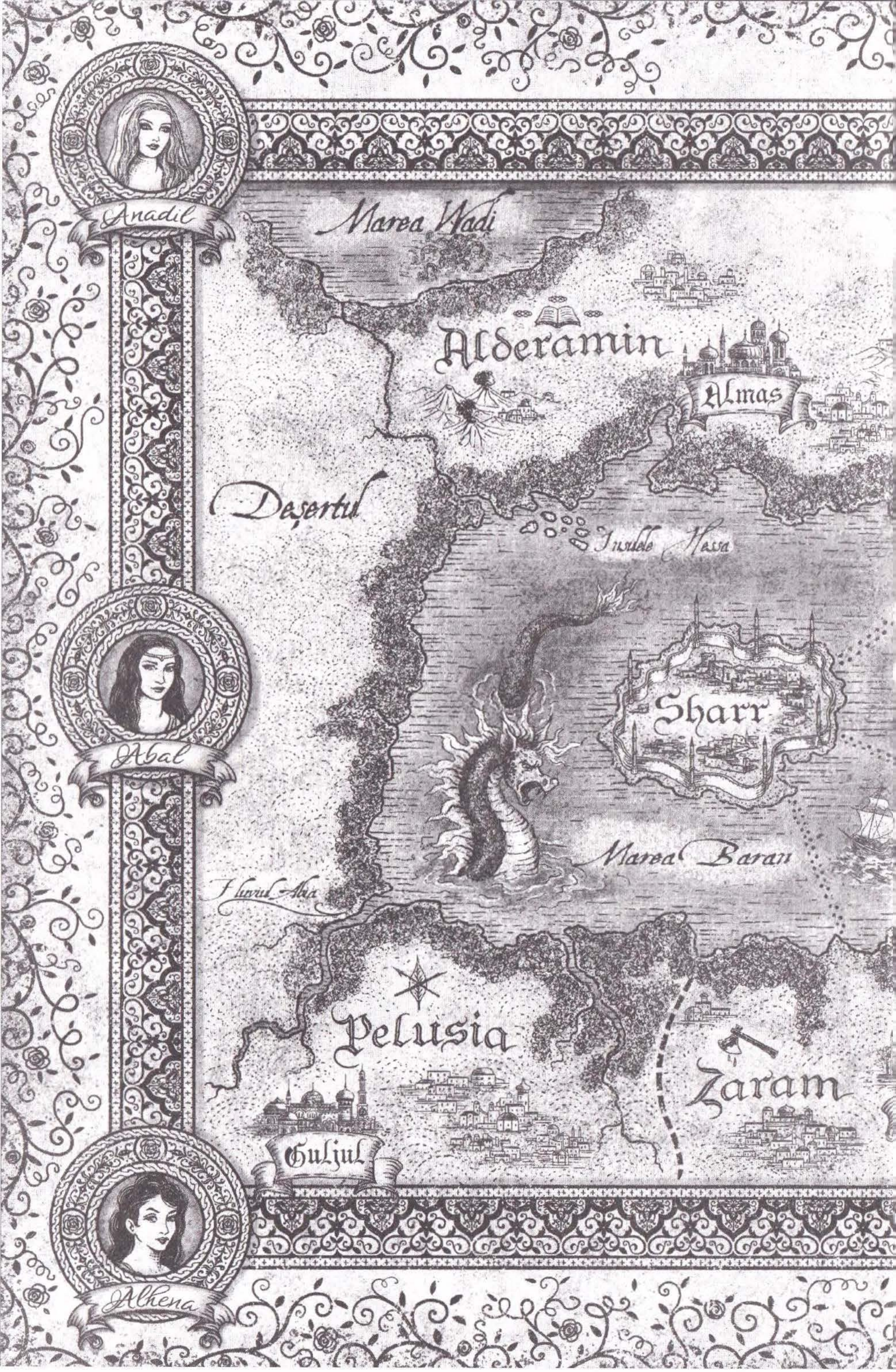
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoş Tudor

Pentru Azraa,
Uneori prietenă,
Uneori adversar,
Uneori nemiloasă,

Veșnic sora mea.

Onoarea înaintea inimii, a spus fata.
Delicateţea aduce moarte, a spus leul.
Întunericul aduce dezastre, a spus băiatul.
Puterea aduce durere, a spus regele.
Şi toţi spuneau amarnicul adevăr.

Anadil
Marea Wadi
Alderamin
Almas
Deșertul
Insulele Hessa
Sharr
Abal
Marea Baran
Fluviul Aba
Pelusia
Zaram
Guljul
Alhena

Arawiya
Azraa
Afya
Asma
Fortăreața Sultanului
Fluviul Daama
Leil
Munții Dancali
Trecatoarea Jonama
Demenhur
Thalj
Selah
Pădurea Pustie
Najd
N

PARTEA ÎNTÂI

ÎNTUNERIC CA ÎNTR-UN MORMÂNT GOL

Capitolul 1

Întunericul îi roia în vene. Scotea rotocoale de fum din degetele lui și îi umbrea privirea. Și, când gândea prea mult și prea repede, întunericul îi urca pe brațe, sângerând în șuvoaie negre.

Frica îți șade bine.

Sorele din înaltul cerului întindea umbra lui Nasir Ghameq pe scândurile corabiei lui Jinan și, parcă pentru a mia oară de când plecaseră de pe Sharr, Nasir a pus la loc capacul cutiei. Un zvâcnet constant pulsa sub degetele lui, emanând de la cele patru inimi dinăuntru. Inimi care cândva le aparținuseră Surorilor Veșniciei, fondatoarele Arawiyei, inimi care furnizau magia regatului din minaretele regale ale celor cinci califate, amplificatoare care distribuiau porții de magie maselor. Și până când organele aveau să fie restituite, magia era ca și dispărută – așa cum era de nouăzeci de ani.

Și totuși magia dăinuia în el, un fapt pe care nu putea să-l ascundă din cauza umbrelor care-l urmăreau.

— A cincea inimă n-o să apară din neant, oricât te-ai uita la ele. N-o să apară nici el, la o adică, a spus Kifah, coborând sprinten din cuibul corbului.

Cercul de pe brațul ei lucea și sulițele încrucișate gravate pe el aminteau cine era cândva: una din Elita celor Nouă, care păzea califa Pelusiei. Cu durere în suflet, Nasir și-a dat seama că aștepta replica unui anumit general cu păr auriu la cuvin-

tele ei iuți ca fulgerul. O replică ridicolă sau isteață, încheiată cu un *Una dintre cele Nouă* fermecător.

Tăcerea țiuitoare era la fel de zgomotoasă și de tulburătoare precum valurile spumegătoare ale Mării Baran.

Nasir s-a dus la Jinan. Tăietura lungă de la piciorul său, primită în dar de la un ifrit* pe insula Sharr, îl silea să traverseze corabia șchiopătând.

— Suntem pe mare de două zile. De ce durează atât de mult?

Aflată la timonă, tânăra zaramiză a mijit ochii la el. Bucle negre și dezordonate îi ieșeau printre benzile turbanului în pătrățele, a cărui stofă îi împrumuta ochilor ei căprui o strălucire roșiatică.

— *Anqua* e cea mai rapidă corabie din câte există, Înălțimea Ta.

— Nu că ar *exista* alte corăbii, puștoaico, a observat Kifah.

Nasir a așezat cutia cu inimile lângă Jinan, într-un ungher ferit, și aceasta s-a încruntat.

— Nu sunt puștoaică. *Anqa* înseamnă phoenix. Știi, pasărea de foc nemuritoare? Numită după steaua mea preferată. Tatăl meu...

— Nu interesează pe nimeni, a spus Nasir, apucându-se de lemnul aspru când corabia s-a zguduit.

Jinan a oftat ostentativ.

— Cât mai durează?

— Cinci zile, a declarat ea, dar mândria i s-a risipit sub privirea usturătoare a lui Nasir. Corabiei Înălțimii Tale cât i-a luat, vreo șase zile? Iertați-mă că eu n-am în spate puterea sultanului.

— Corabia mea, a spus el încet, a ajuns la Sharr în mai puțin de două zile și am și învins un dandan** pe drum.

---

* Personaj din mitologia arabă, un fel de spirit supranatural (n.t.).

** Creatură mitologică marină, care apare în *O mie și una de nopți* și care poate înghiți o corabie cu tot cu echipaj (n.t.).

Jinan a fluierat.

— Atunci vreau să arunc și eu o privire pe planurile corabiei ăleia când ajungem la palatul tău simandicos. Ce atâta grabă?

Iritarea a izbucnit sub pielea lui Nasim și o dâră neagră s-a deșirat din vârfurile degetelor lui. Jinan s-a holbat. Kifah s-a prefăcut că nu observă, fapt ce n-a făcut decât să-l irite și mai tare.

— N-ai făcut școală?

Jinan a mijit ochii.

— Ce legătură are?

— Atunci ar trebui să înțelegi cât de gravă e situația când îți spun că Leul Nopții e în viață, a spus Nasir și asasinul din el s-a bucurat de teama care a făcut-o să să holbeze.

Nu i-a spus despre inima pe care o furase Leul. Nu-i păsa de asta și nici de magie – nu atât de mult cât îi păsa de Altair, dar fata nu ar fi înțeles. Nici Nasir nu înțelegea imboldul ăsta nestăvilit și ciudat din sângele lui, preocuparea asta pentru binele altei persoane, pe care o credea dispărută în urma morții presupuse a mamei sale.

— Ai impresia că Benyamin a murit pentru că s-a împiedicat de-o piatră?

Jinan s-a întors încruntată și Kifah s-a rezemat de arbore, privindu-l cu brațele încrucișate.

— O să-l salvăm.

Nu se referea la Benyamin.

— Nici nu-mi făceam griji.

Nu s-a uitat la ea.

— Nu, evident că nu, a tărăgănat Kifah. Doar îmi amintesc cu voce tare că e vorba de Altair și că el știe să-și poarte singur de grijă. Ar fi în stare să vorbească atât de mult, încât Leul s-ar ruga de noi să-l luăm înapoi. Nu m-aș mira dacă l-ar abandona undeva pe nătărăul ăla, cu un semn pe care scrie „E al vostru".

Era o minciună și o știau amândoi. Neliniștea răsuna dureros în vocea ei, care de obicei era hotărâtă.

Nasir a privit dincolo de ea, pe mare, spre insula Sharr. O parte din el se aștepta să zărească o corabie pe urmele lor, întunecată și înspăimântătoare ca Leul însuși. Cu două săptămâni în urmă, Nasir era pregătit să-l omoare pe Altair – era pregătit să omoare pe *oricine* i-ar fi stat în cale, dar acum, când închidea ochii, vedea razele de lumină orbitoare țâșnind din palmele întinse ale acestuia. Vedea fațetele clar conturate ale toiagului negru al Leului înfipt în inima lui Benyamin.

Sacrificiul, șoptise Benyamin. Sacrificiul nu era altceva decât o parodie romantică a morții. Nasir știa – se născuse pentru moarte și întuneric și i-ar fi fost greu să aibă inimă după ce le făcuse să se oprească pe ale atâtor altora. Era greu să faci bine când binele ăsta era umbrit pentru totdeauna de atâtea fapte rele.

Corabia s-a clătinat și Nasir s-a apucat de balustradă, smerindu-se cu gândul următor: undeva, pe Sharr, inima lui își regăsise pulsul, iar Nasir era hotărât să-l apere. Voia să se facă vrednic de el, chiar și cu prețul recuperării magiei, aceeași care-i distrusese familia.

Și primul pas era să-l salveze pe Altair și să-l înfrângă pe Leu.

S-a uitat la Jinan.

— Cinci zile e prea mult. Să fie trei.

Jinan s-a bâlbâit.

— E imposi...

Nasir deja pornise spre treptele care coborau sub punte.

— Fă în așa fel încât să ajungem în trei zile și voi dubla arginții pe care i-ai primit de la Benyamin.

Strigătele tânărului căpitan au izbucnit pe loc. Haosul s-a dezlănțuit și echipajul ei pestriț a luat imediat poziție de drepți la auzul accentului ei aspru de zarameză, care pe

marea învolburată răsuna ca la el acasă. Nasir nu înțelegea ce putea să facă fata asta cu atâția bani, dar nici nu prea îi păsa. Tronul avea destulă avere.

Nasir a coborât scările șchiopătând. Chiar și în trei zile ar fi ajuns cu trei zile prea târziu. Din moment ce Leul nu mai era legat de Sharr, nu avea niciun motiv să rămână acolo, mai ales când Jawaratul* – cheia împlinirii celei mai arzătoare dorințe a lui – se îndepărta de el tot mai mult. Zumra** trebuia să ajungă la țărm înaintea Leului, altfel ar fi avut probleme infinit mai mari, iar persoana care ar fi putut să le grăbească această călătorie nu era tânăra muritoare din Zaram.

Mirosul de ulei ars plutea în aerul sărat dinăuntrul corabiei. În lumina pâlpâitoare a lămpilor, Nasir a trecut pe lângă cabinele înghesuite laolaltă ca măselele, cu paturi fixate și câteva obiecte răzlețe de mobilier ascunse în lumina chioară, amintindu-i de palat.

Respirația i s-a oprit și, brusc, s-a găsit din nou înaintea lui Ghameq, înștiințându-l despre mersul misiunii. Îi spunea că nu reușise să-l ucidă pe generalul sultanului. Că nu reușise să-l ucidă pe Vânător. Că nu reușise să recupereze Jawaratul.

Eșuase, eșuase, eșuase.

S-a scuturat de gândurile astea. Lucrurile stăteau altfel acum, și-a amintit el. Lesa care-l lega de tatăl lui se încâlcise, încurcată printre viețile multor altora. A Zafirei, a lui Altair, a lui Kifah, a mamei lui și, cel mai important, a Leului Nopții, care își înfipsese ghearele în Ghameq, controlându-i fiecare mișcare.

Privirea i-a fugit înspre capătul holului, unde se afla cabina Zafirei, ca o buză de prăpastie la care nu reușea să ajungă cu degetele.

În momentele rare când urca pe punte, Zafira strângea în-

---

* *Bijuterie,* în limba arabă (n.t.).
** *Trupă, gașcă,* în limba arabă (n.t.).

totdeauna Jawaratul la piept și avea o privire distantă și detașată. Nasir se neliniștea când vedea cum gheața din ochii ei se stingea și altceva îi lua locul. Dar, din lașitate, nu izbutea să se apropie de ea și, pe când nebunia ultimelor clipe petrecute de ei pe Sharr se retrăgea în trecut, Nasir nu știa cum să oprească distanța care se căsca vertiginos între ei.

S-a oprit ca să-și odihnească piciorul, rezemându-se de o grindă crăpată. Vrăjitoarea Argintie – *mama lui, rimaal** – alesese o cabină la fel de îndepărtată ca a Zafirei și, când Nasir a ajuns în sfârșit la ușa ei, s-a oprit, zărind un luciu întunecat pe podea.

Sânge?

Și-a scos o mănușă și a atins pata cu două degete, ducându-le la nas. Acru și metalic – cu siguranță sânge. Și-a șters degetele de robă și a ridicat privirea, urmărind firul dârei inegale.

Până la capătul ei, în dreptul ușii ultimei cabine: a Zafirei.

* *Nisipuri*, în limba arabă; cuvânt folosit ca înjurătură (n.t.).

Capitolul 2

Puterea i se scurgea din oase. Curgea din sufletul ei și rămășițele alunecau într-un abis nevăzut. Golind-o. Zafira Iskandar se aventurase în pădurea blestemată numită Arz de când se știa și magia îi pătrunsese treptat sub piele, mereu prezentă, la îndemână.

Și acum nu mai era.

Era îndesată într-o cutie, vârâtă într-un ungher putrezit, lângă o zarameză prea sigură de sine. Jawaratul îi oglindea gândurile mânioase.

— Aveam de gând să distrug cartea aceea după ce recuperam magia.

Anadil, Vrăjitoarea Argintie, Sultana Arawiyei și una dintre Surorile Veșniciei, și-a țuguiat buzele cu ochii la tomul din poala Zafirei. Lampa umbrea contururile chipului ei și părul alb îi sclipea în tonuri aurii. Cabina Zafirei pălea pe lângă splendoarea ei.

Nu ne are la inimă, i-a amintit Jawaratul.

Zafira nu mai tresărea la auzul vocii lui. Nu semăna deloc cu șoaptele liniștitoare care o mângâiaseră cândva din umbră în preajma Arzului, despre care crezuse că erau ale unui prieten, până când a aflat că erau ale Leului Nopții.

Nu, vocea asta era fermă și poruncitoare, dar umplea golul lăsat de risipirea magiei și Zafira nu avea de ce se plânge.

Nu, nu ne are la inimă.

Zafira începuse, în schimb, să-i vorbească, la rândul ei.

După toate eforturile depuse pentru a găsi blestemăția asta, Zafira refuza să-i permită unei vrăjitoare urâcioase s-o distrugă. Ceruri mari, pentru asta venise femeia în cabina ei?

— Te temi de el.

— Jawaratul e întruparea amintirilor surorilor mele, a spus Vrăjitoarea Argintie de pe pat, cu o privire usturătoare.

Știind acum că femeia asta era mama lui Nasir, Zafira observa asemănarea în privirea ei.

— De ce să mă tem?

Nu știe. Nu își dă seama ce am descoperit pe Sharr.

Tremurul din plămânii ei era o poruncă de tăcere, dar și un avertisment: nici *Zafira* nu înțelegea câte descoperise pe Sharr când, din greșeală, se tăiase în palmă și se legase de cartea asta. Căci Jawaratul era mai mult decât suma amintirilor Surorilor.

Zăcuse nouăzeci de ani pe Sharr, alături de Leul Nopții. Purta o parte din amintirile lui și Vrăjitoarea habar nu avea. *Nimeni* nu știa.

Spune-le. Conștiința ei era o șoaptă stinsă în prezența apăsătoare a Jawaratului, dar nu din cauza asta nu i-a dat ascultare. Pur și simplu *nu putea*. Nu putea să le spună despre Jawarat, așa cum nu putea să le spună nici de întunericul care-i vorbise cândva. Frica stâlcea orice cuvinte ar fi încercat să formuleze. Se temea de ei. Se temea de modul în care ar fi privit-o ceilalți.

Îi ajunsese cât fusese judecată pentru simplul fapt că se născuse femeie.

— Dar avem nevoie de el, a spus Zafira în cele din urmă, înmuindu-și trăsăturile chipului.

Cufărul de sub ea era prins de corabie, dar stomacul îi tresărea sub impactul valurilor.

— Ca să *restaurăm* magia.

— Sunt una dintre Surorile Veșniciei, fătucă. Știu cum trebuie restaurată magia. În schimb, despre carte știu prea puține, pentru că a fost creată în ultimele lor momente, în ultima lor încercare de a-l învinge pe Leu.

Și chiar îl învinseseră. Nu fuseseră suficient de puternice încât să-l distrugă, dar îl legaseră de Sharr și creaseră Jawaratul. Din câte înțelegea Zafira, cartea fusese creată cu un singur scop: să le păstreze amintirile, pentru ca, într-o bună zi, povestea lor să poată fi spusă. Să explice de ce magia fusese separată de Arawiya în acea zi hotărâtoare, de ce muriseră și, cel mai important, unde se aflau inimile lor.

— Înlăturarea inimilor din minarete a lăsat Arawiya fără magie, dar vraja care l-a ferecat pe Leu a consumat atât de multă, încât a adus blestemul asupra regatului, luând energie de la fiecare califat și provocând dezastre. Zăpadă în Demenhur. Întuneric în Sarasin. Sharr a încremenit în timp, a spus Vrăjitoarea Argintie, observând surprinderea Zafirei. Chiar așa, acolo viața s-a lungit în mod nefiresc. Moartea a devenit o năzuință imposibilă. Eliberând Jawaratul și inimile, ai eliberat Arawiya, inclusiv pe cei închiși pe insulă. În sfârșit, au primit pacea sperată.

— Atunci kaftarii*...

Zafira a tăcut, ciupind marginea eșarfei din jurul gâtului.

Nu îi plăcuseră privirile lacome ale bărbaților care se puteau preface în hiene, dar ei săriseră în ajutorul zumrei. Ajutaseră în lupta împotriva gloatei de ifriți a Leului.

— Sunt morți.

Zafira a oftat. Cât timp ar fi trebuit să trăiască pentru ca moartea să devină o năzuință?

Strigătele lui Jinan răsunau în liniștea din jur și zgomotul valurilor înăbușea pașii zoriți de pe punte. Înțelegerea ei cu

---

* Creaturi mitologice din tradiția Orientului Mijlociu, bărbați care se pot transforma în hiene (n.t.).

Benyamin era să-i ducă doar până la Fortăreața Sultanului, dar se îndreptau spre continent, apropiindu-se de Demenhur suficient cât să stârnească sângele Zafirei.

— Dacă știi cum să restaurezi magia, atunci nu aveți nevoie de mine, a spus ea.

Și nici de carte.

— Pot să mă întorc acasă.

Lăsase în urmă tot ce cunoscuse vreodată de dragul magiei. Traversase Marea Baran. Călătorise pe înfiorătoarea insulă Sharr. Dar asta înainte ca distanța și timpul să fi stârnit în inima ei un dor neostoit, amestecat cu frică.

Pentru că trebuia s-o înfrunte pe Yasmine.

— La ce să te întorci? a întrebat Vrăjitoarea Argintie, fără niciun pic de bunăvoință. Arzul a dispărut. Poporul tău nu are nevoie de vânători.

Cuvintele ei erau pragmatice, raționale. *Crude.* O despuiau pe Zafira, reducând-o la o firimitură neînsemnată într-un deșert vast. Îndurerată, a dus mâna la inelul de la pieptul ei...

Și a lăsat mâna la loc pe Jawarat, plimbându-și degetele pe încrețiturile cotorului. Aproape imediat a cuprins-o o senzație de pace. Ceva îi alina neliniștea.

— Paginile o să se topească dacă fac baie?

Lujeri de amar zăboveau în marginile minții ei, prea departe de ea. Își uitase tristețea. Uitase de ce fusese tristă. Jawaratul torcea.

Vrăjitoarea Argintie a tăcut.

— Uneori uit că ești doar o copilă.

— Lumea fură copilăriile, a spus Zafira, gândindu-se la arcul lui Baba*, pe care îl luase în mâini într-o vreme când acestea încă erau catifelate.

Gândindu-se la Lana, care ștergea fruntea lui Umm** cu

* *Tată,* în limba arabă (n.t.).
** *Mamă,* în limba arabă (n.t.).

un ștergar cald. La Deen, care rămăsese o fantomă după ce părinții lui ajunseseră trupuri înfășurate în giulgiuri.

— Adevărat. Jawaratul e o creație magică, imună la elementele naturii, altfel s-ar fi făcut praf încă din primul deceniu petrecut pe Sharr. Dar acum forța lui vitală e legată de a ta, pentru că ai avut nesăbuința să te legi de el. Dacă rupi câteva pagini din el, s-ar putea să-ți pierzi o mână sau un picior.

Zafira nu ceruse să fie legată de o carte. Vrăjitoarea Argintie era cea care îi ceruse unei *copile* să pornească în călătoria asta. Din vina ei era legată acum Zafira de tomul ăsta străvechi și Vrăjitoarea nici măcar nu avusese *nevoie* de ea în misiune. Îi trebuia doar cineva suficient de puternic ca să reziste influenței Leului. Spre deosebire de Vrăjitoarea Argintie însăși, care decăzuse chiar mai mult decât își dădea seama vreunul dintre ei.

Zafira avusese convingerea că Sharr le oferise toate revelațiile pe care și le-ar fi putut dori în viață, dar asta era înaintea întrebării țintite a lui Kifah. Înainte să fi descoperit că Altair nu era doar fiul Vrăjitoarei Argintii, ci și fiul Leului. Ciudat lucru, aflând despre originea lui, Zafira se simțise *și* mai apropiată de general. Acum îl înțelegea ceva mai bine.

Și-a mușcat limba.

— Și nu se poate rupe legătura?

— Prin moarte, a spus Vrăjitoarea Argintie, de parcă Zafira ar fi trebuit să știe asta. Înfige un pumnal în centrul tomului și te vei elibera de el.

— Ce frumos, s-a răstit Zafira. Mă voi „elibera" și de toate câte există.

Și-a plimbat degetele pe pielea verde a cărții, apăsând cu degetul coama înflăcărată a leului ștanțată în centru. Vrăjitoarea Argintie doar a mormăit, privind-o pe fata care-l cunoștea pe Leu aproape la fel de bine ca ea însăși.

Ne invidiază.

Zafira a fost pe cale să încuviințeze, dar a încleștat din dinți, împotrivindu-se șoaptelor Jawaratului. Unele erau trase de păr, a observat ea. De ce ar invidia o fată muritoare pe o Soră a Veșniciei?

Ne vom alinia veacurilor.

Asta ce-o fi însemnând?

A tresărit când cele două lămpi s-au ciocnit deodată zgomotos. Tolba ei s-a răsturnat și săgețile s-au împrăștiat, stârnind un praf ca nisipurile de pe Sharr. Vrăjitoarea Argintie nu a tresărit, dar Zafira a observat încordarea umerilor ei, atât de neobișnuită pentru nemuritoarea asta liniștită, după care ușa s-a dat în lături, dezvăluind o siluetă pe coridor.

Zafira a recunoscut părul ciufulit și nemișcarea desăvârșită pe care o mai văzuse doar la cerbi cu o clipă înainte ca ea să elibereze săgeata fatală.

Un văl de umbre a intrat în urma prințului moștenitor al Arawiyei. Se deplasa fără efort, ca întotdeauna. Aproape cu neglijență, dacă n-ai fi fost atent la mișcările lui calculate. Ochii lui cenușii au traversat spațiul înghesuit și Zafira nu și-a putut stăpâni freamătul din piept când i-a întâlnit privirea.

Și au coborât asupra gurii ei preț de o clipă.

— Ești rănită? a întrebat Nasir cu vocea aia a lui care se unduia odată cu umbrele, catifelată și poruncitoare.

Dar în tonul lui se observa o încordare, o stânjeneală care a făcut-o pe Zafira să conștientizeze faptul că Vrăjitoarea Argintie urmărea fiecare moment al conversației.

Cândva Zafira cunoscuse contextul întrebării respective. Când ea era un bun de valoare care trebuia protejat. O busolă care îl îndruma pe Nasir pe drumul lui distrugător. De ce se interesa de ea acum, după ce găsiseră obiectul căutat, eliminând astfel rostul ei – pe Sharr, în Demenhur... ceruri mari, în *lume*?

Înainte ca Zafira să-și găsească cuvintele, Nasir s-a întors spre Vrăjitoarea Argintie și a indicat pe dușumea o dâră întunecată, care nu fusese acolo înainte. Degetele lui erau pătate de sânge.

— Deci de asta nu merge mai repede corabia.

Valurile se spărgeau în tăcere.

— Mă descurc cu sarcinile banale care sunt la îndemâna oricărui miragi, a spus mama lui în cele din urmă, dar pentru iluzia timpului îmi trebuie concentrare și putere, pe care în clipa de față nu le am.

— Mai exact, de ce?

Nasir vorbea fără răbdare, cu replici scurte.

Vrăjitoarea Argintie s-a ridicat și, în ciuda înălțimii lui Nasir, toate s-au făcut mici în fața ei. Și-a deschis mantia, dezvăluind rochia stacojie de dedesubt, sfâșiată și pătată de sânge închegat.

Zafira a sărit în picioare.

— Pumnalul negru al Leului. Când eram pe Sharr, a spus ea.

Sub umărul drept avea o rană adâncă, pe care o primise ca să-l salveze pe Nasir. Era o pată neagră și supurândă, aducând cu o gaură cu margini zimțate.

— Același, a spus Vrăjitoarea Argintie și încă un strop de sânge a picurat din rochia ei năclăită. Nu se cunoaște niciun leac pentru rănile provocate cu minereu blestemat. Vechii tămăduitori trăiau ascunși pe Insulele Hessa și, dacă o mai fi rămas vreunul dintre ei, singura mea speranță ar fi acolo.

— Dar la Bait ul-Ahlaam? a întrebat Nasir stăruitor.

Zafira a tradus numele din vechea safaitică*. *Casa Viselor.* Nu mai auzise de ea.

---

* O formă de scriere folosită în dialecte vechi ale limbii arabe, înainte de introducerea alfabetului arab. În opera de față, se referă la limba veche a Arawiyei (n.t.)

— Poți foarte ușor să traversezi strâmtoarea de la Fortăreața Sultanului și să găsești acolo ce-ți trebuie.

— Dar cu ce preț? Nu voi pune piciorul acolo, a răspuns ea, iar Zafira a sesizat și cuvintele nerostite: *Din nou.*

Vrăjitoarea mai fusese acolo și era limpede că prețul nu avea nicio legătură cu dinarii.

Vrăjitoarea Argintie nu se agita cu una, cu două, așa că străfulgerarea de mânie din privirea ei și colțurile căzute ale gurii erau nefirești. Extrem de nefirești.

— Atunci vei pleca dintre noi, a spus Nasir și Zafira a tresărit, observând indiferența crudă din glasul lui.

— Voi fi un rezervor ambulant de magie. Ție nu-ți sunt de niciun folos, dar îi voi fi foarte utilă Leului când, inevitabil, o să pună mâna pe mine, a răspuns Vrăjitoarea Argintie. Dacă se folosește de sângele meu și de cunoștințele lui de dum sihr*, nu va mai exista niciun loc sigur în Arawiya. De sângele fiilor mei pe jumătate si'lah se poate folosi până la un punct.

Nasir și-a privit mâinile, din pielea cărora ieșeau și dispăreau rotocoale negre. Ca și când ar fi respirat. Umbrele lui nu dispăruseră, așa cum dispăruse simțul de direcție al Zafirei. El nu avea nevoie de magia inimilor, o avea pe a lui. Nu era nevoit să îndure pustiul pe care îl simțea ea.

Înăuntrul ei a răsărit ceva hidos, sugrumându-i plămânii, și, de spaimă, Zafira aproape că a scăpat Jawaratul. Furia i s-a risipit la fel de repede și inima ei și-a domolit bătăile.

Ce... Respirația îi tremura.

— Am ajuns aici din cauza ta.

Vorbele lui Nasir erau prea reci și Zafira a trebuit să-și aducă aminte că nu i se adresa ei, ci mamei lui.

— L-am părăsit pe Altair în ghearele Leului din cauza ta.

Vrăjitoarea Argintie i-a întâlnit privirea.

---

* *Magie a sângelui*, în limba arabă. Vrajă considerată blestemată. (n.t.).

— Cândva tăișul privirii tale era îndreptat în altă parte. Pe mine mă priveai cu iubire, duioșie și grijă.

Nasir nu a răspuns, dar lujerii întunecați care-i creșteau din pumnii încleștați indicau că vorbele ei își atinseseră ținta. O iubea, Zafira știa asta; de aceea cuvintele lui exprimau atâta ură.

— Te-am învățat tot ce știi, a spus mama lui cu blândețe. Mai avem timp – te voi învăța să stăpânești întunericul. Să supui umbrele voii tale.

— Așa cum l-ai învățat pe el?

Tăcerea a răsunat ca un urlet. Nasir n-a mai zăbovit ca să audă răspunsul. S-a întors și a plecat șchiopătând, urmat de o trenă de umbre. Zafira a vrut să-l urmeze, atentă să nu privească după el, conștientă fiind că Vrăjitoarei Argintii nu-i scăpa nimic.

— Ascultă-mi sfatul, Vânătoreaso, a spus aceasta. Să porți mereu cu tine un cuțit și o inimă bună. Nu știi niciodată de care o să ai nevoie.

Ascultând-o, Zafira a simțit că se deșteaptă ceva înăuntrul ei.

— Și acasă nu te poți întoarce.

Un țel. Asta simțea. Ceva ce o scotea din mocirla înăbușitoare și scormonitoare a senzației de nimicnicie.

— Dacă te-ai întoarce, toată călătoria ta pe Sharr – inclusiv moartea prietenului tău, uciderea lui Benyamin și capturarea lui Altair – ar fi zadarnică.

Poate că Vrăjitoarea știuse de la început că nu era nevoie de cineva cu puterea rară de a găsi orice îi dorea inima – adică de o da`ira. Poate că văzuse în Zafira ceea ce Zafira nu reușea să vadă în ea, dar amintirile Jawaratului îi dezvăluiau ca fiind adevărat. Văzuse o persoană îndrumată de o inimă bună și de intenții curate, așa cum fusese și Vrăjitoarea înainte să fi căzut victimă unei limbi de argint.

— Inimile sunt pe moarte. Sunt organe separate de locașurile lor și se deteriorează cu fiecare clipă. Înapoiază-le la minaretele lor, altfel magia va dispărea pe vecie.

Capitolul 3

În concepția lui, privirea retrospectivă e premergătoare ridurilor. Totuși, ferecat și vârât în pântecul umed al corabiei, Altair al-Badawi nu avea nimic altceva de făcut.

Își petrecuse cea mai mare parte din viață luptând pentru dragostea mamei lui, străduindu-se să ispășească strâmbătura pe care o căpătau buzele ei de fiecare dată când dădea cu ochii de el. Deși înțelesese repede că mama lui vedea în el punctul culminant al eșecurilor ei, Altair pricepuse anvergura lor abia pe Sharr: aflase că era una dintre Surorile Veșniciei, din cauza căreia dispăruse magia, că...

Cu o grimasă, Altair și-a stăvilit gândul.

Nu se întâmpla în fiecare zi să afli că ești fiul Leului Nopții.

Soarele s-a strecurat prin minuscula așa-zisă fereastră, indicând că trecuseră două zile de când Altair muncise pe Sharr alături de ifriți ca să recondiționeze corabia cu care călătoreau acum. Și în aceste două zile primise de mâncare și un scaun pe care să stea. Ca prizonier, n-o ducea tocmai rău.

Mai bine zis, n-ar fi dus-o rău dacă nu l-ar fi muls ca pe o capră de preț.

Din când în când, venea un ifrit care-i lega lanțurile de perete, imobilizându-l, după care îl tăia în palmă și umplea o cană înaltă din care să se îmbete Leul. Ura faptul că servea drept combustibil pentru dum sihr-ul tatălui său, magia interzisă cu ajutorul căreia puteai să depășești limitele afini-

tății tale naturale. Dar mai chinuitoare decât lanțurile și vărsarea de sânge se putea să fie cătușele, care se întindeau cel puțin pe un sfert din lungimea antebrațelor lui și-i înăbușeau puterea. Minereu negru și greu, gravat cu cuvinte în vechea limbă safaitică.

Smucirile ciudate pe care le simțea în sânge îl istoveau. Îi încetineau mintea, fapt ce îl neliniștea mai mult decât pierderea forței sale fizice – pentru că astfel Leul avea să fie mereu cu un pas înaintea lui.

Laa*. Cu o *jumătate* de pas.

S-a ridicat un zăvor și Altair s-a rezemat pe spate în scaunul lui șubred, proptindu-și picioarele pe masa veche, în ciuda lanțurilor zăngănitoare care-l țineau captiv. Când Leul Nopții a intrat în cală, Altair s-a bucurat nespus văzând cum i se înfoaie nările.

— Gloata ta abia se mișcă, a declarat Altair de parcă s-ar fi adresat soldaților săi.

Nu era nevoie să-și sacrifice demnitatea doar pentru că era în lanțuri. Bogații mereu își etalau lanțurile.

— Suntem la cale lungă de țărm și, dacă Nasir o are de partea lui pe Vrăjitoarea Argintie, care urzește iluzii la de fel de ușor cum urzești tu umbre, sigur vor ajunge pe continent înaintea ta. Timpul nu e decât încă un miraj pe care îl poate modela după bunul ei plac. Când vom acosta acolo unde ai vrea să acostezi, vei descoperi că te așteaptă fratele meu.

Aici încrederea lăudăroasă a lui Altair s-a poticnit.

Pentru că fratele lui era același Prinț al Morții pe care-l însoțise pe Sharr, știind bine că acesta avea ordine să-l îngroape pe Altair pe insula aia blestemată. În loc să-l îngroape, îl abandonase.

Nasir și zumra, străini care-i deveniseră familie, îi întor-

---

* *Nu*, în limba arabă (n.t.).

seseră spatele și fugiseră, lăsându-l în mâinile dușmanului. Laa, nu avea de unde ști că fratele lui chiar avea să-i aștepte.

Dar la un singur lucru se pricepea mai mult decât la păstrarea unei ținute impecabile – și anume la blufuri.

— Libertatea ta, Leule, va fi scurtă, a încheiat Altair cam fără tragere de inimă.

Akhh*, și așa bravura îl ispitea prea puțin.

Leul i-a adresat un zâmbet afectat pe care și Altair însuși îl afișase de prea multe ori. *Așchia nu sare departe de trunchi.* Îl descumpănea gândul că omul ăsta era tatăl lui, pentru că nu arăta nici cu o zi mai în vârstă decât el. Pe de altă parte, și Altair avea nouăzeci de ani, exact câți trecuseră de când Arawiya își pierduse magia. Era aproape de patru ori mai în vârstă decât Nasir, dar ar fi zis că părea mai tânăr cu un an decât arțăgosul ăla – și asta dacă era să fie modest.

— De unde să încep? a întrebat Leul. În trei zile, Anadil va muri.

Poate că și el se pricepea la fel de bine la blufuri.

— După aceea, când prietenii tăi vor ajunge la țărm, noi doi o să le luăm Jawaratul și celelalte inimi.

Leul a înclinat capul.

— Vezi tu, eu gândesc temeinic, Altair. Cred că știi și tu cum e.

Altair nu gândise niciodată temeinic pentru propriul câștig și nici dintr-o asemenea lăcomie greu de înțeles. Strânge o echipă, salvează magia. Un plan simplu, conceput de el și de Benyamin, care se complicase tot mai mult de la o zi la alta.

Refuza să creadă că mama lui era pe moarte. Refuza să creadă că zumra era depășită, pentru că avusese grijă ca la Fortăreața Sultanului să îi aștepte aliați pregătiți cu dum sihr să le apere sălașul. Mai mult: Nasir avea magie. Zafira avea legată de sângele ei puterea Jawaratului.

---

* Exclamație exprimând de obicei frustrarea (n.t.).

Trebuia să fie suficient. Pentru întâia oară după multă vreme, Altair a fost nevoit să-și amintească să respire.

— De ce? a întrebat el.

Asta nu reușea să deslușească – cauza ambițiilor Leului. Refuza să creadă că sânge din sângele lui ar fi putut să tânjească, pur și simplu, după putere. Nu exista niciun țel mai plictisitor de atât.

Privirea tatălui său a devenit de gheață, chihlimbar strălucitor ferecat în sticlă, dar a dispărut repede, înainte ca Altair să o poată înțelege.

— Pentru răzbunare, a spus Leul, dar cuvintele au fost spuse pe un ton obișnuit să le rostească.

Fără ură, fără elan. Doar din obișnuință.

— Și pentru altele, firește. Trebuie să existe ordine. Magia trebuie să rămână în mâinile celor capabili. Crezi că oamenii de rând au înțeles valoarea adevărată a darului de care Surorile Veșniciei s-au lipsit cu atâta generozitate?

Egalitate. Asta dăruiseră Surorile Veșniciei Arawiyei, în ciuda greșelilor lor.

— Akhh, câtă imaginație au oamenii când vine vorba de vicii, a spus Altair plictisit, fără să se mire.

Ordine, în situația de față, nu era decât un sinonim pentru *lăcomie*.

— Dar, dacă ăsta e într-adevăr motivul pentru care tânjești după magie, atunci, cu toată setea ta neostoită de învățătură, ar trebui să cunoști vechea zicală: „Magie pentru toți sau deloc". Nu există cale de mijloc.

Mai puțin în cazul în care erai si'lah, așa cum era Vrăjitoarea Argintie. Așa cum erau Altair și Nasir, pe jumătate. Încă o revelație primită pe Sharr – toată viața crezuse că era pe de-a întregul safin, că *Nasir* era safin pe jumătate, în ciuda rotunjimii urechilor lui.

Și-a spus că trebuia să fie recunoscător pentru faptul că nu semăna prea mult cu tatăl său – omul ăsta nici măcar nu avea

inimă. Leul a deschis ușa spre puntea superioară. Era ciudat că-l vizita pe Altair atât de des, aparent fără niciun motiv. Thobul lui întunecat a căpătat o nuanță discretă de violet în lumina pe cale să se stingă și, spre consternarea lui, Altair n-ar fi voit să plece.

Tăcerea era prea zgomotoasă, stafiile – prea vii.

Buzele lui Altair s-au mișcat fără voia lui.

— Îl jelești?

Sentimentele celor vii nu prea aveau valoare pentru morți, dar, petrecând tot mai mult timp de unul singur, se gândea tot mai mult la fratele inimii lui.

— Știu totul despre cercul de înalți safini al lui Benyamin, a continuat Altair, chiar dacă vorbele îi sfâșiau bătrâna inimă. Te-a primit între ei împotriva dorințelor lor, iar tu l-ai ucis cu minereu blestemat. Știi precis cât de mult a suferit în acele ultime clipe.

Leul s-a întors înspre el, cântărindu-l cu sânge-rece. Ca și când s-ar fi așteptat ca Altair să vorbească.

— N-ar fi trebuit să încerce să salveze pe cineva atât de neînsemnat.

Benyamin nu-l avusese niciodată la inimă pe Nasir. Chiar și în anii în care își urziseră planurile, când țelul lui Altair era să-l urce pe Nasir pe tron, Benyamin se împotrivise. Undeva, pe insulă, atitudinea lui se schimbase. Atât de mult, încât safinul hotărâse că merita să-și sacrifice nemurirea pentru el.

— Chiar că ești lipsit de inimă, a spus Altair, râzând amar.

Leul i-a adresat un zâmbet sardonic.

— Mi-ar trebui o inimă ca să te pot contrazice.

L-a privit îndelung pe Altair și acesta i-a întors privirea.

— Morții nu simt durere, a spus el cu blândețe și ochii lui Altair s-au închis de la sine.

Poate că această dovadă de emoție l-a îndemnat pe Leu să vorbească în continuare.

— În schimb, prietenii tăi știau precis cât vei suferi când te-au părăsit. Tu ai dat spectacolul ăla mic cu lumini și i-ai salvat, dar pentru ce? Cum te simți știind că ai fost abandonat?

Altair a încremenit. Îi plăcea să creadă că era pregătit pentru orice. Dar acesta încă era un subiect teribil de dureros. A izbucnit în râs, pe unul dintre multele tonuri care-i stăteau la dispoziție.

— Vrei să-ți vorbesc ție despre sentimente.

Ochii Leului au scăpătat și corabia s-a clătinat, iar pârâitul parâmelor care se legănau stăruia în liniștea dimprejur.

— Tatăl tău ar trebui să te poată înțelege cel mai bine.

— Sunt măgulit, a spus Altair tărăgănat, zornăind lanțurile.

În prima noapte umpluse camera de lumină, dar apoi aflase ce-i făceau cătușele.

— Dar nu așa ar trebui să te porți cu propriul fiu.

Leul doar l-a privit.

— Te-au părăsit, Altair.

Altair a strâns din buze. Nu voia să-i dea satisfacția unui răspuns, dar, la fel ca fiul lui, Leul era tenace.

— Știind că îți vei găsi refugiul doar alături de mine.

Altair nu avea nevoie să închidă ochii ca să-și aducă aminte cum fugiseră spre corabie. Lăsând nisipul răscolit în urma lor. Nasir. Zafira. Kifah. Mama lui, care nu-l iubise niciodată. Nu l-au căutat cu privirea nici măcar o dată.

Nici în timp ce distanța creștea între ei.

Nici când au ridicat ancora corabiei lui Benyamin.

— Au luat ce le trebuia și au lăsat resturile, a spus Leul cu vocea lui de întuneric catifelat și Altair și-a mușcat limba ca să nu-i răspundă. Fără să privească înapoi.

Nici măcar când Altair a fost îngenuncheat, sugrumat de umbre.

— Nu s-au sinchisit nici de cadavrul lui Benyamin.

În cele din urmă, Altair a cedat.

— Am fost și eu de față. Nu-i nevoie să retrăiesc clipele.

Leul nu a zâmbit. Nu s-a fălit. Nu, l-a privit pe Altair cu compătimire, de parcă i-ar fi înțeles durerea. Apoi l-a lăsat în întuneric.

Altair a trântit picioarele pe podea și și-a prins capul între mâini.

Capitolul 4

Moartea a început cu un zbucium în pragul zorilor. Zgomotul a devenit asurzitor și cala s-a scuturat cu atâta putere, încât Zafirei aproape că i-au căzut dinții. Lămpile se clătinau, înfățișându-i umbre care-i închipuiau pe membrii zumrei căzând în ghearele morții. Și inimile, sfărâmându-se ca praful.

A aruncat Jawaratul în desagă, și-a adunat săgețile în tolbă și s-a repezit în sus, pe scări, cât pe ce să se împiedice. Parcă nu putea gândi limpede decât atunci când nu ținea cartea în mâini.

Zafira petrecuse ultimele trei zile frunzărindu-i paginile roase, străduindu-se fără succes să se concentreze asupra scrisului în vechea safaitică, motiv pentru care bănuia că tomul nu *voia* să fie citit. Voia să fie ținut în brațe, să-i fie deschise paginile, să-i fie privite unduirile abrupte și semnele i'jam* care-i punctau literele. Zafira a descoperit că înțelegea năzuința asta, chiar dacă era absurd ca o carte să-și dorească asemenea lucruri. La fel de absurd ca existența unui obiect care putea să vorbească.

Și să influențeze.

Zafira nu era proastă; șoaptele Jawaratului se jucau cu ea, își dădea seama, și, cu cât asculta mai mult de el, încercând să discearnă ce urmărea, cu atât acțiunile ei deveneau mai peri-

---

* Semne diacritice ce disting consoane cu forme asemănătoare în scrierea arabă (n.t.).

culoase. Era precaută, pentru că acum nu mai ținea în mâni doar un arc: ținea în mâini nu doar soarta vreunui cerb sau iepure lipsit de noroc, ci viitorul Arawiyei. Ținea inimile care cândva le aparținuseră chiar Surorilor Veșniciei.

Problema era că nu se putea abține să asculte.

Pe punte, strigătele zarameze aspre nu erau animate de frică sau de haos și, când vibrațiile s-au oprit, Zafira s-a încruntat la numeroasele chipuri luminoase și zâmbete obosite.

— Ce-a fost zgomotul ăsta? a întrebat ea în vuietul vântului.

— Ancora, a spus Nasir pe un ton distant și atunci Zafira a văzut motivul.

Marginea mării șerpuia leneș de-a lungul unei coaste nisipii. Dunele vălureau spre interiorul continentului și nisipul colora orizontul care prindea viață cu dâre aurii ce-i aminteau de cârlionții lui Deen și de buclele Yasminei, înălțându-se și plutind în bătaia vântului.

Zafira a înghițit un amestec de teamă și dor la amintirea prietenilor ei. Voia s-o vadă pe Yasmine, să-i ceară iertare pentru faptul că nu reușise să-l salveze pe fratele ei. Să-i ceară iertare pentru că nu-l iubise suficient de mult. Dar, oricât ar fi tânjit s-o revadă – și pe ea, și pe Umm, și pe Lana –, nu-și putea ascunde neliniștea.

— Fortăreața Sultanului. Orașul care nu aparține nimănui și totuși îi stăpânește pe toți, a anunțat Jinan.

Toți copiii arawiyani știau despre Fortăreața Sultanului. Studiau hărți la școală, învățau istoria de pe papirusuri. Înainte de apariția Arzului, la marginea orașului se afla un port animat și viața se revărsa dinspre țărm – tarabe pline de stofe colorate, șiruri de ferestre boltite, minarete care străpungeau cerul.

Toate erau și acum aici, dar mai șterse și aproape fără viață. Pe lângă șoimul leneș care zbura deasupra lor în cercuri, numai fantomele mai locuiau aici.

— Poporul a ales să se teamă de Arz, în loc să se teamă de sultan, a explicat Nasir.

Zafira a văzut cetatea în zare, nisipul răscolit departe de tot, semn de viață, unde minaretele se înălțau ca prin ceață și freamătul cotidian plutea în vânt.

— Oamenii se vor întoarce aici în curând, a spus Kifah și atunci li s-a alăturat și Vrăjitoarea Argintie. Acum, că a dispărut Arzul.

Arzul într-adevăr dispăruse.

În urma lui rămăsese dezordine – mărăcini și bețe, pietre și hoituri. Nu trecuse nici o săptămână de când Arawiya scăpase de blestem și totuși nisipul înghițea deja ce mai rămăsese din pădure. Copacii întunecați erau de negăsit, de parcă ar fi intrat în pământ după eliberarea din ghearele insulei Sharr – sau poate din ghearele Leului.

— Niciun animal cât vezi cu ochii, Vânătoreaso, a tachinat-o Kifah. Încep să cred că ai fost doar o legendă.

— Probabil că s-au retras în interiorul continentului, a spus Vrăjitoarea Argintie.

Zafira simțise dispariția Arzului chiar când au luat cele cinci inimi dinăuntrul marilor copaci de pe Sharr. Când Leul a furat una dintre ele și zumra a fugit, lăsându-l în urmă pe Altair. Fiecare avânt al corabiei i-a amintit că Arzul, acel mormânt care zi după zi îi împresura tot mai mult, pădurea întunecată și neîmblânzită care definise existența Zafirei, se prăbușise.

Altceva era să vadă absența Arzului cu ochii ei. Certitudinea dispariției lui rodea, căscând un gol undeva, înăuntrul ei. Ca un cuțit, cuvintele Vrăjitoarei Argintii i-au săpat și mai adânc în inimă și Zafira s-a cutremurat, observând atmosfera de nemișcare. Schimbarea.

Cine sunt? s-a adresat ea mării. Aceasta i-a răspuns în șoapte neinteligibile și Zafira și-a adus aminte de un moment

asemănător, când se aflaseră pe țărm, printre pietre negre și netede.

Și-a amintit cum Yasmine îi făcuse cu mâna, îmbrăcată cu rochia ei albastru-pal. Cum scumpa ei Lana se agăța de ea. Cum Misk i-a urat drum bun cu un semn din cap, un spion pe care nu-l bănuise nimeni și pe care Zafira nu l-ar fi bănuit nici acum, dacă Benyamin nu i-ar fi vorbit despre el pe Sharr. Prevestirea tulburătoare a safinului cu privire la soarta Demenhurului îi răsuna în gânduri. Că sultanul ar fi pus ochii pe a doua cea mai mare armată din Arawiya și și-ar fi propus s-o stăpânească, așa cum făcuse în Sarasin.

— Ar fi trebuit să mergem în Demenhur mai întâi, a spus Zafira pentru a mia oară, în timp ce Nasir o urma spre barcă, cărând inimile, și, pentru că nu voia să pară la fel de egoistă cum se simțea, a adăugat: Și să cerem ajutorul califului. Cine știe unde o fi Leul?

Și-a luat ochii de la cutia mică, apăsată de remușcări. Oare era egoism să se gândească la familia ei? Să-și dorească să vadă dacă erau teferi? Oare era egoism să acorde mai multă importanță înapoierii inimilor muribunde, în *defavoarea* familiei ei?

— Timona o învârte cel care plătește, a recitat Jinan, iar Effendi Haadi ne-a cerut să venim aici.

Dar și el e mort, a evitat să mai spună Zafira. A pășit în barcă oftând și toată ființa ei a tresărit când, așezându-i-se în față, Nasir și-a atins genunchiul de al ei. *Vino-ți în fire!*

Erau în drum spre Fortăreața Sultanului, unde lumea avea să i se închine la picioare și să-i așeze o coroană pe cap. Purta moartea la brâu și avea stăpânire peste întuneric.

Totuși, când soarele blând a lucit în părul lui, când Nasir a apucat vâsla și o amintire pierdută i-a ridicat colțul stâng al gurii, încrețindu-i pielea ca ambalajul unei bomboane, Zafirei i s-a tăiat respirația.

Atunci Nasir s-a uitat la ea și Zafira a ferit ochii, întorcând privirea spre o scânteiere argintie de pe puntea corabiei lui Jinan, când barca a început să coboare spre apă. A înțeles că aici se despărțeau de Vrăjitoarea Argintie.

Anadil a plecat capul și Zafira a descoperit cu surprindere că avea să-i simtă lipsa. *Doar puțin.*

Vrăjitoarea Argintie a întâlnit privirea fiului ei în semn de rămas-bun și Nasir a împietrit, strângând din buze. Își ținea emoțiile în frâu, ascunse în spatele cenușii din ochii lui.

Barca s-a lăsat pe marea liniștită, în umbra galionului corabiei. Aceasta se scălda în lumina soarelui, ciocul ei încovoiat, de pasăre, radia sclipiri aurii și aripile ei împănate se unduiau ca niște flăcări. Un phoenix. Mai sus de vele flutura un steag de culoarea verde a mării, cu stema Zaramului, un topor auriu și trei stropi de sânge. Vâslele se învârteau ritmic în apele azurii, domolind spiritele, dar apoi Jinan a început o conversație, pentru că echipajul ei era la fel de nerăbdător ca și ea să vorbească vrute și nevrute.

— Cum poate cineva atât de mic să vorbească atât de mult? a întrebat Kifah în cele din urmă, lovită de o epuizare aproape comică.

Zafira nu a auzit răspunsul lui Jinan. Apropiindu-se de țărm, a simțit un fior pe șina spinării. În aer se simțea o apăsare, un avertisment, iar vânătorii – *vânătoresele* – ascultau întotdeauna de semnalele pământului.

— Ceva nu-i în regulă, a șoptit ea.

Kifah a început să-și lovească sulița de coapsă și a clătinat din cap.

— De ce să ne temem? Suntem strigoi veniți să răzbune nedreptăți. N-o să lăsăm nimic să ne stea în cale.

— Vorbele frumoase n-au salvat niciodată pe nimeni, i-a atras atenția Jinan când barca s-a înfipt în nisipul de pe mal.

— Păcat că nu l-ai cunoscut pe Altair, a răspuns Kifah.

Zafira a coborât prima, dar neliniștea ei s-a întețit și i s-a făcut pielea de găină. Și-a smuls piciorul din nisip cu un *plici* și echipajul a pornit vâslind înapoi spre corabie, luându-și un rămas-bun zgomotos. Jinan, la fel de oarbă ca și marinarii ei, și-a întins picioarele.

— Nimic nu-mi place mai mult decât să simt marea sub picioare, dar ar fi o minciună să spun că nu e frumos și aici.

— Akhh, pasăre mică și înflăcărată. Vorbești ca un om bătrân, a spus Kifah.

Eliberată de spațiul înghesuit de pe navă, în voce i se simțea acum entuziasmul.

— Ia stai, tu de ce nu te întorci cu ei?

— Mă tem că o să vedeți în continuare înălțimea mea modestă până când îmi primesc banii. Între timp, echipajul meu o s-o ducă pe Vrăjitoare la Insulele Hessa și înapoi. Nu știu dacă se poate avea încredere în banii vrăjitoarelor, dar oferta era prea bună ca s-o refuz.

— Ce ai de gând să faci cu atâția arginți? Să-ți cumperi un scăunel?

— Liniște, a spus Nasir și Zafira a încordat arcul într-o clipă, bucurându-se de atingerea familiară a corzii lui întinse.

Kifah și-a învârtit sulița și Nasir a trecut nesigur cutia la subraț, scoțându-și iataganul cu cealaltă mână.

Lumina soarelui sclipea pe nisipul mișcător și printre clădirile părăsite. Abia când ceva a înțepat-o în gât a văzut Zafira siluetele cu capetele acoperite cu glugi și lumea s-a cufundat în beznă.

Capitolul 5

Liniștea care a urmat coborârii asurzitoare a ancorei corabiei a fost infinit mai chinuitoare decât toate tăcerile suportate vreodată de Altair. Mai chinuitoare decât tăcerea așternută în urma ungerii unui cadavru proaspăt. Mai chinuitoare decât tăcerea care se lasă după refuzarea unei oferte.

Sau poate că cea din urmă ar fi fost mai chinuitoare. De unde să știe el? Nimeni nu refuza pe cineva ca el.

A recunoscut imediat nisipurile întunecate și cerurile tulburi ale Sarasinului. Cu toate că acum era mai luminos și nisipurile erau mai puțin negre, ținutul ar fi fost un locaș ideal pentru neamul ifriților și foamea din stomacul lui s-a amestecat cu o presimțire tulburătoare. Ce o fi simțit mama lui când a fugit de pe Sharr, după ce Surorile fuseseră înfrânte și Leul fusese închis, când o povară nouă îi creștea în pântece? Ce o fi simțit când și-a însușit o identitate nouă, când le spunea fiilor ei că aveau sânge de safin, o zestre cu mult inferioară celei a rarelor ființe si'lah?

Altair și-a legat gândurile și le-a ascuns.

A traversat scândura de debarcare în urma Leului, vânturând brațele încolo și-ncoace și zăngănindu-și lanțurile cu atâta zgomot, încât ar fi putut să-i trezească până și pe morții din Zaram. Cu un aer perfect degajat, chiar și când a cercetat cu privirea casele părăginite ivite aproape de țărm, în căutarea vreunui semn de ajutor, în timp ce singurătatea îi pătrundea în oase.

Nimic. Nimeni. Încă nu sosiseră, altfel ar fi fost aici. *Nu?* Știa că Nasir și ceilalți porniseră spre Fortăreața Sultanului, dar... Dacă *el* ar fi pierdut pe unul de-ai lui, ar fi cutreierat lumea întreagă ca să-l găsească.

— Nu sunt aici.

Auzind vocea Leului, Altair a tresărit. În mâna lui întinsă avea o bucată de lipie. În cealaltă mână ținea restul de lipie, pe care o păstra pentru sine. Numai Nasir își înjumătățea mâncarea cu o simetrie atât de perfectă.

— Și totuși continui să scrutezi orizontul, căutându-i pe cei care nu vor veni niciodată.

Șșș, șșș, făcea apa. Mângâia nisipul, nerăbdătoare să descopere secrete pe care să le poarte spre alte țărmuri.

— Sunt general, a răspuns Altair în cele din urmă.

A acceptat mâncarea șovăitor, prudent, pentru că foamea îi știrbise simțul demnității.

— Îmi stă în obicei să fiu vigilent.

Leul a mormăit.

— Îi vom găsi, nu te teme. Dacă nu vor să vină ei la tine, vom merge noi la ei.

— Și cum vrei să facem asta? a întrebat Altair obosit.

— Folosindu-ne de sângele tău și de al meu. Dum sihr. Există o vrajă care imită puterea Vânătoresei. Trebuie doar s-o găsesc.

Leul s-a încruntat la gluma sa involuntară.

Altair a pășit de pe scândură cu ușurare. Deșertul era departe de a fi pământ solid, dar nu se unduia ca marea și nu se agita ca valurile. Însă era la fel de sterp. *Nimicul* se întindea la nesfârșit. Goliciunea îi strivea pieptul.

— De ce? l-a întrebat Leul deodată, înclinând capul curios.

Soarele a întins o rază, aprinzând liniile groase ale tatuajului lui în sclipiri iridescente.

— Nu ai nume. Nu ai tron. Arawiya nu ți-a dat nimic, iar tu i-ai dăruit totul.

Pentru ce? voia el să știe.

Altair știa de multă vreme că nu va fi rege niciodată. Mama lui îl ascunsese în umbre mult prea mult timp. Nu l-a numit fiu pe băiețelul de lângă ea nici măcar o dată. Niciodată nu a luat masa cu el și nici nu l-a ținut de mână.

Era prea dureros pentru ea, era un păcat prea mare să se uite la el.

Zeci de ani mai târziu, Ghameq a fost ales să-i fie succesor, primul muritor cu drept asupra tronului. Dar soarta lui Altair fusese pecetluită cu mult înainte, când s-a născut moștenitorul lor: cu păr negru și ochi cenușii. Un băiat foarte promițător, cu un viitor strălucit, până a fost transformat într-o armă.

Altair se gândea că ar fi fost gelos dacă ar fi fost o persoană diferită, dacă l-ar fi interesat tronul, dacă n-ar fi știut că acel jilț aurit venea cu propriile provocări și suferințe.

Dar Altair avea o minte ageră.

Mama lui obișnuia să privească spre umbre – nu pentru a se asigura că Altair nu se clintește de acolo, ci pentru a se convinge că era în siguranță. I-a dăruit cele mai scumpe odăi de la palat și toată libertatea de care s-ar fi bucurat un prinț. I-a asigurat cea mai bună educație și îndrumare. Erau doar fărâme de dragoste, dar fiecare bucățică oferită îi răscolea inima și îi demonstra cât de prețios și de rar era sentimentul respectiv.

Altair iubea Arawiya și, pentru că pe el nu-l iubea nimeni, se iubea singur pe sine. Întratât încât își dedicase viața efortului de a merita această iubire, ferindu-se să devină năpasta pe care o întrezărea în el mama lui.

— Crezi că voia să te ascundă de mine? a întrebat Leul și tonul lipsit de ură l-a descumpănit pe Altair.

De data asta se referea la Vrăjitoarea Argintie, dar Altair nu credea că ea avusese asemenea temeri. Până când Leul a înfipt ghearele în Ghameq.

— Păi, nu prea i-a reușit, a răspuns Altair, lăsându-se pe spate.

Și-a înfundat călcâiele în nisip.

Pe chipul Leului a apărut o umbră de zâmbet.

— Într-adevăr. În final, te-a abandonat și ea, la fel ca ceilalți. Te-a abandonat și Benyamin, într-o anumită măsură. L-a ales pe prinț când a sărit.

Altair era obișnuit să fie trecut pe plan secundar în toate. Își spunea că nu-l deranjează.

Atunci de ce se simțea de parcă niște cuțite i-ar fi sfârtecat inima? De ce i se zbăteau deodată venele brațelor pe sub piele?

— Pe când tu m-ai ales pe mine? a întrebat el batjocoritor. Despre asta-i vorba? Dacă m-ai fi ales, nu m-ai fi încătușat ca pe-o fiară.

Leul și-a plecat ochii de chihlimbar la lanțuri, chibzuind.

— Poate că a sosit momentul pentru o alianță nouă.

Altair i-a aruncat o privire, ignorând freamătul din sângele lui, elanul. Senzația stârnită la gândul unei schimbări, la faptul că cineva... avea nevoie de el.

— Răzbunarea nu mi se potrivește, Baba.

Leul a cântărit cuvintele lui, și-a privit fiul în vreme ce soarele se înălța și vânturile se stârneau între ei.

Apoi s-a întors și Altair abia a auzit porunca lui șoptită – „Dă-te din cale" –, după care un val negru a năvălit pe lângă el, dezlănțuindu-se asupra ținutului Sarasin. Hoarda sub forma ei adevărată. Ființe schimbătoare și lipsite de formă, din foc fără fum, dintre care unele aveau aripi și gheare și nu erau îngrădite de limitările umane.

Leul a zâmbit.

— Înainte, frații mei, s-a auzit porunca lui în surdină.

Altair nu a fost tocmai mândru de uluirea sa.

— Arawiya e a noastră.

Capitolul 6

Moartea comandă tremurul din cei vii.

Trăiește ca și când ai fi moartea însăși. Comand-o ca și când i-ai fi stăpân. Nu te bizui pe nimeni, căci și umbra ta te va părăsi în momentele tale cele mai întunecate.

Până la urmă, nu moartea îi stârnea frică lui Nasir, pentru că mama lui îl instruise bine. Ci întunericul. Izolarea pe care i-o aducea, amintindu-i că era mereu singur. Faptul că-l lăsa fără vedere, că era un hău care avea să-i împărtășească un coșmar:

Un băiat, cu fruntea înconjurată de argint, încătușat de umbre.

Un soare, înghițit cu totul de niște fălci căscate.

O fată, cu părul împletit regește, precum coroana unei regine, cu flăcări în gheața din ochi care-l îngenuncheau.

Și o voce care spunea: *Nu ai de ce să te temi de întuneric când ai putea să-l întrupezi.*

Nasir și-a venit în simțiri cu lumina serii în ochi, răsuflarea lui stârnea vârtejuri de praf și la gât simțea un zvâcnet molcom de durere lăsat de înțepătura unui ac. A înfipt degetele în covorul de sub el – urzit din lână de oaie de cea mai bună calitate – și a observat lustrul desăvârșit al podelei de piatră. Nu recunoștea nimic, dar, oriunde s-ar fi aflat, locul nu ducea lipsă de dinari.

Și nici de cutezanță, era limpede. Nu oricui i s-ar fi năzărit

să-l răpească pe Prințul Morții. Nu se așteptase să fie primit cu brațele deschise la Fortăreața Sultanului, dar nici nu se așteptase să aibă probleme *atât de curând.*

Zafira s-a deșteptat și hainele i-au foșnit. Părul ei se despletise și se răsfira pe lâna palidă, iar ridicarea și coborârea pieptului ei l-au adus în pragul nebuniei. Covorul de sub ea s-a prefăcut în cearșafuri de qutn* din Fortăreața Sultanului. Părul ei împletit s-a prefăcut în diademă de argint și șal de mătase. Nasir a tras șovăitor aer în piept.

Nu-i stătea în obicei să viseze. Să dorească.

A durat doar câteva clipe, dar Zafira i-a întors privirea cu flăcări în ochii adumbriți de glugă, ca și când ar fi înțeles ce-l chinuia. Ca și când ar fi vrut să-i pună o mie și una de întrebări, dar, din vina lui, tăcerea îi ținea ferecați. Cele trei cuvinte se făcuseră o zi întreagă, se întinseseră până la răsăritul lunii și tot mai departe, erau lucruri urâte care putrezeau odată cu trecerea zilelor. *Asta nu înseamnă nimic.*

Nasir nu se pricepuse vreodată la cuvinte, dar niciodată nu se gândise că o va regreta.

Kifah a gemut de cealaltă parte a lui și Nasir a întors privirea primul când ea s-a ridicat în capul oaselor, fără să înțeleagă de ce era atât de iritat. Și-a rotit încheieturile mâinilor libere. Ghetele lui dispăruseră, la fel și ale celorlalți. Obiceiul era să te descalți înainte să pășești în spații interioare, dar nu se obișnuia să *fii descălțat* de altcineva.

— Inimile! a spus Zafira subit, ridicându-se în capul oaselor.

Nasir a tresărit și s-a lovit cu cotul de o cutie așezat lângă el. *Cutia.* A împins capacul la o parte și a răsuflat ușurat când a văzut toate cele patru organe pulsând înăuntru. Suspiciunile lui s-au triplat.

---

* *Bumbac*, în limba arabă (n.t.).

— Oi! Unde-i Jinan? a întrebat Kifah, privind prin camera spațioasă, din ce în ce mai neliniștită.

În colț, locurile de șezut, ca într-un majlis*, se întindeau la nivel cu podeaua și pernele erau aproape ca noi, ca și când locuitorii acestei clădiri n-ar fi șezut niciodată mult timp. Hărți împrăștiate, papirusuri vechi, tocuri de trestie, un astrolab și bilețele scrise pe jumătate. De-a lungul peretelui opus se întindeau rafturi încovoiate sub greutatea cărților și a unor obiecte vechi care parcă mai aveau puțin și se făceau bucăți. Singura ușă era în lateral și era închisă.

Căpitanul zaramez nu era de găsit.

— Locul ăsta.

Kifah a vorbit mai încet. Mai lent.

— Îmi amintește de casă.

Stânjeneala ei amintea de motivul pentru care nu avea imprimată cerneala eruditilor peluziani pe ambele brațe.

Zafira s-a ridicat cu acea agilitate care făcea mereu ca lui Nasir să i se pună un nod în gât și acesta a observat cât de iute s-a întins după desaga ei, ca să se asigure că Jawaratul era în continuare înăuntru. *Ce carte norocoasă.*

Nasir a dat la o parte draperiile uneia dintre ferestrele înguste și a privit afară: curmali, grădini bine îngrijite, marginile ornamentate ale unei clădiri întinse. Nu vedea mare lucru, dar era clar că nu erau într-o mahala. Probabil că palatul nu era departe. *Tatăl lui* nu era departe, manipulat de un medalion și de un monstru.

— Răpiți, a spus Kifah cam zgomotos. Din atâtea câte se puteau întâmpla în Fortăreața Sultanului.

— Știi unde suntem? a întrebat Zafira.

Luat pe nepregătite de ochii ei ca de gheață, lui Nasir i-au trebuit câteva clipe ca să înțeleagă că întrebarea îi era adresată lui. Rimaal, își pierdea exercițiul.

---

* Salon pentru primirea musafirilor, mobilat adesea cu perne de șezut (n.t.).

— Nu știu cum arată interiorul tuturor caselor din Fortăreața Sultanului, a spus el puțin cam aspru.

— Dacă ar fi fost așa, m-aș fi întrebat dacă ești prințul sau un intendent foarte ambițios.

Nasir a strâns pumnul în jurul unei erupții de umbre.

— Nu, nu știu unde suntem.

— Ei, a fost așa de greu?

Pe buzele ei a apărut un rânjet satisfăcut și pieptul lui a sfârâit.

— Bărbații sunt ca peștii, a spus Kifah și tremurul din voce i-a dezvăluit neliniștea.

— Lucioși și cu creier mic? a răspuns Zafira.

După o clipă, Kifah a ridicat cutia.

— Parcă mă așteptam la o replică de la Altair.

Acesta era semnalul lui, amintirea cutremurătoare care l-a dezmorțit: irosiseră destul timp. Nasir a încercat clanța de bronz a ușii, oprindu-se când a descoperit că era descuiată.

— Poate că Leul e aici, i-a avertizat Zafira.

A ridicat arcul și a făcut un semn spre sabia lui și spre sulița lui Kifah.

— Jinan a dispărut. Suntem dezlegați, teferi și, *pe deasupra*, încă înarmați. Oricine ar fi după ușă, nu se teme de noi.

Nasir nu a luat în seamă cuvintele ei reci.

Coridorul mic ducea într-o încăpere scăldată în lumina serii. Aroma de carne de vânat condimentată și de pâine caldă i-a copleșit simțurile, stârnindu-i stomacul, și atunci murmurul îndepărtat al unei melodii teribil de deprimante a îngreunat aerul. Zafira a încremenit, încordând umerii.

Și aerul a tresărit când cineva necunoscut a inspirat. Cât ai clipi din ochi, Nasir s-a răsucit și a dus vârful lamei din manșetă la gâtul străinului.

— Iertare pentru această libertate pe care ne-am luat-o din motive de precauție.

Benyamin, a spus partea somnolentă din creierul lui, evocând ochii galben-bruni și surâsul felin, dar, deși cuvintele erau inutil de languroase și atât de tipice safinilor, tonul lor nu era la fel de prietenos.

Și străinul nici nu era intimidat de lama de la gâtul lui. Parcă nici nu o observase și Nasir s-a simțit ridicol înaintea reflexiilor luminoase ale celor două inele strălucitoare prinse în vârful unei urechi alungite.

Pielea lui era la fel de întunecată ca a lui Kifah, de un cafeniu șters, accentuat de tatuajul auriu care-i înconjura ochiul drept. Văzându-l, Nasir s-a relaxat puțin, dar apoi a descifrat tatuajul: *Nuqi.* Pur. O amintire a faptului că nu toți safinii erau la fel de prietenoși ca Benyamin. Mulți prețuiau așa-zisele puritate și perfecțiune ale rasei lor, privindu-le de sus pe toate celelalte. De parcă tatuajul n-ar fi fost o dovadă suficientă de înfumurare, thobul cu guler înalt al safinului era împodobit cu petice în nuanțe de crem și de auriu și majoritatea nasturilor erau descheiați, descoperindu-i pieptul.

— Ar fi putut foarte bine să se descheie până la capăt, a șoptit Kifah în spatele lui Nasir, prea încet ca să poată fi auzită.

De un om.

— Pot să o fac dacă dorești, a răspuns leneș safinul și Nasir a fost cât pe ce să-și sacrifice demnitatea și să se întoarcă ca să vadă stânjeneala ei evidentă. Un prinț pleacă spre Sharr și se întoarce ca un sălbatic. Nu pot spune că mă mir. Așa te porți cu gazda ta?

— O gazdă nu-și închide musafirii, a observat Zafira.

— Și totuși iată-te, muritoareo! Dezlegată și teafără, a spus el, repetând cuvintele ei de mai înainte.

Cu dosul a două degete a atins șnurul care-i lega mijlocul bărbii întunecate. Avea aceeași culoare ca turbanul lui ivoar.

— Atunci unde-i fata zaramează care era cu noi? a întrebat Kifah.

— Dacă e să ghicesc, aș spune că s-a întors pe mare. După ce a băgat în buzunar suma fabuloasă de arginți care-i fusese promisă, a plecat fără să privească înapoi. Te așteptai la altceva din partea unei zarameze?

Nasir știa cum gândeau oamenii ahtiați după bani. Își îngroșau buzunarele și dădeau bir cu fugiții, chiar și când angajatorul lor murise pe o insulă infamă.

— Cine ziceai că ești? a întrebat Kifah.

— Seif bin Uqub, a răspuns el.

Cu asta, bunăvoința lui aproape inexistentă a dispărut cu totul.

— Dă-te înapoi, Prințe. Se poate să ai sânge regal în vene, dar eu am decapitat oameni și mai răi.

Tăcerea zvâcnea, prevestind vărsare de sânge. Și chiar s-ar fi vărsat sânge, dacă Nasir n-ar fi călătorit pe Sharr. Dacă acolo n-ar fi descoperit un frate și prieteni și pe o anumită vânătoreasă cu ochi albaștri, care-l fixa cu priviri poruncitoare. A scrâșnit din dinți și a coborât sabia, aruncându-i safinului o ultimă privire mânioasă, după care a pășit în spate, între Kifah și Zafira.

— Ce vrei? a întrebat el.

— Unde e Altair al-Badawi bin Laa Shayy?

Fiul nimănui.

Ce voia un safin de la Altair?

— Te referi la Benyamin? a întrebat Kifah, stârnind în sfârșit o reacție în ochii lui tulburători.

Erau de o culoare aurie foarte palidă, atât de deschisă, încât se pierdeau în mod straniu în albul înconjurător.

— Tatuajul, a explicat ea, cu sabia încă ridicată. Și Benyamin avea unul. Faci parte din cercul lui de safini.

— De *înalți* safini, a corectat-o el, de parcă vreunuia dintre ei i-ar fi păsat de cele mai vechi familii ale Arawiyei – bogate, influente și învățate. Suntem de viță veche. Conduși de

Benyamin, am protejat secretele Arawiyei și am fost sfetnici și în Alderamin, și dincolo de el, până când ne-am despărțit, când Benyamin a primit un trădător în rândurile noastre. Înaltul Cerc s-a strâns din nou, destul de recent, la solicitarea lui Altair al-Badawi.

Ceva a tremurat în pieptul lui Nasir.

Altair îi adunase? Înseamnă că Benyamin pornise spre Sharr datorită lui Altair, și nu invers, așa cum presupusese Nasir. Înseamnă că Benyamin era păianjenul lui *Altair*. Așa cum era și fata din tavernă, Kulsum – poate chiar și Jinan.

Preț de o clipă, mintea lui Nasir s-a golit, lăsând loc unor amintiri în care Altair se purta ca un bețiv și un fustangiu ordinar. Aproape că a râs de propria ignoranță, de sentimentele acestea care-i striveau plămânii.

Bineînțeles că era mâna lui Altair. Nimeni altcineva nu mai avea o poziție atât de bună pe lângă tronul Arawiyei. Nimeni altcineva nu era un general liber să traverseze califatele. Altair trăsese sforile încă de la început. Urzise cu migală o pânză de secrete și de minciuni ascunse sub zâmbete lipsite de griji și cuvinte mieroase. Numai el își calcula fiecare respirație.

Altair plănuise totul și până și faptul că devenise un ghimpe în coasta sultanului fusese menit să asigure trimiterea lui pe Sharr împreună cu Nasir. Nasir a încercat să înăbușe focul care-i mocnea în gât – cum putea el să fie mândru de un nătărău cum era fratele lui vitreg? *Îl iubești.* A rupt gândul în două.

Rimaal, și îl lăsaseră pe Altair, cu tot cu potopul lui nesfârșit de secrete, în mâinile Leului Nopții.

— Și totuși niciunul dintre ei nu e aici, iar pe tine nu mă bucur să te văd, Prințe.

— Din câte îmi amintesc, tu m-ai atacat și m-ai adus aici. Așa că mai scutește-mă cu ura ta, a spus Nasir încet.

— Seif, l-a avertizat o voce nouă.

O safină a intrat în încăpere ca un vârtej roz-palid.

— Marhaba*, dragii mei, a spus ea cu un zâmbet abia schițat. E o bucurie să vă primesc în casa mea.

Vocea ei era ca scoasă dintr-un vis, abstractă și melodioasă. Ochii ei mari și căprui ar fi părut inocenți, dacă urechile alungite și tatuajul tipic din jurul ochiului ei drept n-ar fi dezvăluit vârsta ei înaintată. Fața ei era conturată de pomeți ascuțiți și părul ei arămiu, lăsat liber, era împodobit cu o puzderie de perle. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse Nasir vreodată.

— Mica voastră tovarășă a plecat după ce i-am oferit răsplata. Acum e în drum spre Insulele Hessa, împreună cu Anadil.

Se pare că cineva își schimbase planul, dar Nasir a recunoscut că respira mai ușor știind că Jinan o ducea la Insule pe mama lui rănită.

— Din păcate, nu am la îndemână resursele necesare pentru a vindeca o rană lăsată de minereu blestemat, altfel aș fi îngrijit-o eu, a adăugat ea.

Nasir a ridicat din sprâncene, dar în vocea ei nu se simțea nicio urmă de înfumurare, doar un simț practic neobișnuit printre safini.

— Iertați-ne pentru maniera în care ați fost primiți. Orașul nu mai e sigur și discreția e de cea mai mare însemnătate.

— Fortăreața Sultanului a fost sigură vreodată? a întrebat Kifah și Nasir a săgetat-o cu privirea.

Se puteau spune multe despre Ghameq, dar niciodată nu încercase să controleze poporul prin frică. De aceea era atât de util un asasin ca el.

— Mai sigur decât e acum, a recunoscut safina. Sultanul tocmai a anunțat o creștere abruptă a taxelor și se vorbește

* *Bun venit*, în limba arabă (n.t.).

despre răzvrătire pe măsură ce oamenii se întărâtă. Gărzile Sultanului cutreieră străzile și orașul stă cu sufletul la gură. Până și Sarasin o duce mai bine în ultima vreme.

Înainte ca Nasir să întrebe ce motive aveau să-i dea crezare, a observat-o: diadema simplă și neagră de pe fruntea ei. O mai văzuse cândva, pe capul unui safin cu rânjet felin și ochi înțelepți, de culoarea nisipului.

Capitolul 7

În clipa în care cântecul melancolic a lovit urechile Zafirei, aceasta s-a regăsit acolo, în balconul aurit din Alderamin.

— Tu ești, nu-i așa? a întrebat ea și a simțit că se relaxează întâia oară de când coborâseră de pe corabia lui Jinan. Soția lui Benyamin.

— Nu-i pângări numele cu gura ta muritoare, s-a răstit safinul pe nume Seif și Zafira s-a luptat cu imboldul de a se răsti la rândul ei.

Frumusețea nu-ți permitea orice.

— Privește-i, Aya.

— Ai prefera să-i silabisesc numele când mă refer la el? a izbucnit Zafira.

A întâlnit privirea soției lui Benyamin. Privirea *Ayei*.

— Ți-am auzit vocea. În... în călătoria în vis a lui Benyamin.

— A călătorit cu tine printre vise? a întrebat ea, înclinând capul surprinsă.

Brusc, Zafira a avut senzația că făcuse ceva necuviincios. Benyamin avusese dreptate: chiar *era* cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse Zafira vreodată. Avea și un fel de aură eterică și visătoare. Ca și când ar fi existat într-o lume separată de a lor.

— Numai despre asta vorbea înainte să fi plecat din Alderamin, să poată călători din nou printre vise. El și Altair erau convinși că magia și cauza decăderii Arawiyei se gă-

seau pe Sharr, pentru că acolo începuse. Ne-am despărțit în Pelusia – a rămas acolo ca să ceară ajutorul uneia din Elita celor Nouă; eu și Seif am pornit călare spre Demenhur în căutarea ta, dar am ajuns după ce plecaseși. Trebuia să ne întâlnim aici, în Fortăreața Sultanului, după căderea Arzului.

Dar el nu era aici. Nu avea să vină niciodată.

Aya s-a străduit să le zâmbească, dar nu a reușit.

Hanan, arăta tatuajul ei în safaitica veche. Însemna, simplu, „dragoste" – caldă și milostivă. Binevoitoare. Literele i se curbau în jurul ochiului și se potriveau pe pielea ei.

Poc, poc, poc-ul suliței lui Kifah a umplut tăcerea lăsată subit și Zafira nu se încumeta să vorbească, să răspundă întrebării tacite a Ayei, gândindu-se la Umm și la Baba. Cum ar fi suportat cineva vestea morții unui soț iubit timp de *secole*?

— Se odihnește alături de Surorile Veșniciei, a spus Nasir în cele din urmă și Zafira s-a cutremurat auzind blândețea din tonul lui.

Aya a suspinat încet. Seif a înlemnit și surpriza i-a înghețat privirea.

— A... a avut parte de o moarte nobilă.

— Nobilă? a izbucnit Seif, iar Nasir a tresărit, fără îndoială amintindu-și *cum* murise safinul. Moartea e o batjocură inevitabilă pentru soiul vostru. Numai muritorii decorează cadavrele cu titluri de noblețe. Auzi cum vorbesc despre soțul tău iubit, Aya?

Dacă Zafira ar fi fost să ghicească ce iubea Seif mai mult decât pe sine însuși, ar fi fost cuvântul „muritor"

— Îți amintești cum ai vorbit *tu* despre el, Seif? Cum Înaltul Cerc l-a disprețuit pe soțul meu iubit când a acționat din bunătatea inimii lui? a întrebat Aya încet.

A închis ochii și a inspirat încet pe nas.

— Cum? Cum a ajuns Benyamin să sufere... o moarte nobilă?

Nasir s-a poticnit în tăcere, cu ochii aprinși de tulburare. De data asta a răspuns Zafira.

— A sărit în calea unei sulițe din minereu blestemat.

Nu a spus că sulița îi aparținea Leului Nopții, pe care Benyamin îl ajutase cândva din mărinimie, pierzând totodată aprecierea oamenilor săi. A simțit că nu trebuia s-o spună, de vreme ce era limpede că Seif încă îl ura din această cauză. Laa, Zafira nu avea să păteze astfel numele prietenului ei.

— Nu am fi reușit să străbatem Sharr fără îndrumarea lui și nu am fi reușit să părăsim insula fără sacrificiul lui.

Zafira și-a mușcat limba. Fusese prietenul ei. Îndrumătorul și mentorul ei. Nu înțelegea cum reușea Aya să se stăpânească, când ea însăși încă se cutremura la gândul pierderii lui.

— S-a sacrificat pentru Arawiya.

A ignorat inhalarea scurtă a lui Nasir, pentru că era adevărat. Benyamin își pusese încrederea în zumra să ducă misiunea până la capăt. Îi considera capabili, altfel n-ar fi făcut ce făcuse, nu? Căci, la fel ca Altair, nu făcea nimic fără un scop precis, cu toate că acțiunile lui păreau mai mărinimoase.

Nici nu a spus că Benyamin murise ca să-l salveze pe prințul pe care Arawiya îl detesta și de care se temea. Același pe care Zafira îl disprețuise pentru că nu era stăpân pe propria viață. În final, Benyamin descoperise ceva de valoare la Nasir. Ceva pentru care merita să-și sacrifice viața.

Aya și-a înăbușit un suspin.

— Altair e în viață, a adăugat Zafira, dar nici el nu o duce bine. L-a capturat Leul Nopții.

Seif a schimbat priviri cu Aya.

— Haider?

— Chiar așa. Prietenul vostru drag e viu și nevătămat, a spus sec Kifah și, când a observat încruntarea Zafirei, a șoptit: E numele adevărat al Leului.

A ridicat brațul tatuat.

— Sunt pe jumătate erudită, ai uitat?

Seif și-a trecut mâna peste față.

— Am știut de la început că planul ăsta era prea tras de păr. N-ar fi trebuit să ne punem încrederea în Altair...

— Ajunge!

Vocea stinsă a lui Nasir l-a întrerupt. Pe Zafira o uluia cât de mult se schimbaseră sentimentele prințului față de Altair.

— De cât timp plănuia? De ani întregi? Nimeni nu se aștepta să-l găsim pe Leu în viață, așteptându-ne. Am găsit Jawaratul și am găsit inimile Surorilor Veșniciei. Am luptat împotriva celui mai mare dușman al Arawiyei și voi n-ați făcut decât să vă plimbați de colo-colo, așa că te sfătuiesc, safinule, să-ții gura.

Seif a încrucișat brațele la piept și, deși probabil că avea mai mult de un secol de viață, arăta ca un copil bosumflat.

— Inimile lor? a întrebat Aya vlăguită.

— Inimile erau cele care aprindeau minaretele regale și alimentau magia, a explicat Zafira.

Se pare că toți știau că minaretele erau aprinse de ceva – doar că nu știau de *ce* anume.

— Și sunt pe moarte.

Kifah s-a întors imediat spre ea.

— Ce?

Zafira le-a spus ce aflase de la Vrăjitoarea Argintie.

— Oi, stați așa. Cum puteau sta inimile Surorilor în minarete în timp ce ele conduceau Arawiya? a întrebat Kifah, încrețindu-și fruntea.

Zafira n-ar fi știut, dacă n-ar fi fost Jawaratul. A tresărit sub puhoiul subit de amintiri care nu-i aparțineau.

— Nu aveau nevoie de inimi ca să trăiască.

Laa, inimile erau ca niște bijuterii pentru acele femei puternice. Podoabe care le dădeau putere, nimic mai mult. Nu

aveau nevoie de ele ca să respire, să trăiască, să simtă. Spre deosebire de oameni și de safini.

Le puteau scoate la fel de ușor cum și-ar fi smuls un ghimpe din palmă și la fel de ușor le-ar fi putut pune la loc.

— Dar, punând inimile în minarete, nu în propriile trupuri, și-au diminuat puterile, a adăugat Zafira, uluită din nou de sacrificiul Surorilor pentru binele regatului. Au devenit aproape ca noi.

Se întreba dacă și Vrăjitoarea Argintie își înlăturase inima. Dacă era ca surorile ei sau își iubea puterea prea mult.

Lui Nasir nu părea să îi pese de magie mai mult decât până atunci.

— Nu mai avem magie de nouăzeci de ani. Inimile pot supraviețui încă o săptămână. Întâi mergem după Altair.

Kifah și-a rezemat de perete sulița de culoare crem și bogat ornamentată și și-a masat tâmplele.

— Vreau să recuperăm magia din motive pe care nu le poate înțelege niciun safin, dar sunt de acord cu prințul. Întâi Altair, apoi magia.

Seif i-a privit atent.

— S-ar putea ca inimile să nu reziste.

E adevărat, a spus Jawaratul. Inimile aveau două lăcașuri: în Surori și în minaretele regale create de ele.

— Așa cum a spus și Nasir, au rezistat bine-mersi pe Sharr timp de aproape un secol, a spus Kifah.

Dar rămăseseră *înăuntrul* Surorilor. Acei cinci copaci uriași de pe Sharr erau formele în care se transformaseră Surorile, păzitorii Jawaratului, protectorii inimilor lor, chiar și când acestea îi țineau în viață.

Trebuia să fie duse la minarete, altfel s-ar fi prefăcut în praf. Totuși Zafira nu a spus nimic, de teamă să nu pară lipsită de inimă. Nici nu voia să-l lase pe Altair în mâinile Leului.

— Altair și-ar dori să le înapoiem la minarete, a spus Aya, exprimându-și părerea.

Kifah s-a uitat la Zafira, de parcă răspunsul ei ar fi putut îndupleca doi safini din cercul străvechi de înalți safini al lui Altair. *Acasă.* Acolo voia să meargă, dar nu putea spune asta acum, când trebuia să acționeze dezinteresat. Zafira acționase dezinteresat o viață întreagă. Ce mai contau încă o zi, două?

— Ceea ce nu v-am spus mai devreme, a spus ea în schimb, e că nu avem decât patru inimi. Leul o are pe a cincea.

Seif a încruntat puternic din sprâncene, enervând-o într-o clipă.

— Ai pierdut a cincea inimă.

— *Am* pierdut-o, Seif. Și nu am pierdut doar inima unei Surori, i-a amintit Aya încet, înainte ca Zafira, Nasir și Kifah să-i frângă gâtul odată.

Sfântă zăpadă. Aya s-a uitat pe rând la fiecare.

— Nu a fost vina voastră.

— Nici nu ne-am gândit că ar fi fost, a spus Kifah jignită.

— Restituirea e importantă, a continuat Zafira cu calm, dar patru inimi nu ne vor pune în avantaj.

Aya a răsuflat încet, înțelegând logica.

— Magie pentru toți sau deloc.

— Chiar dacă s-ar fi putut, niciunul dintre voi nu știe să folosească magia, a bombănit îngâmfat Seif.

Zafira știa. Își folosise magia multă vreme înainte chiar să fi aflat ce era.

— Fiecare inimă înflăcărată ar incendia totul pe o rază de o leghe, a continua Seif.

— N-oi fi fost în viață pe vremea când aveam magie, dar până și eu știu că magia e înnăscută, a spus Kifah. Va trebui să ne-o perfecționăm, doar nu înseamnă că o să umblăm toți prin Arawiya cu vezica liberă.

— Nu puteai găsi altă analogie? a întrebat Seif.

Kifah a dat ochii peste cap.

— Pudicule.

— Leul va veni să ia și celelalte inimi, a spus Aya, revenind la problema curentă. O singură inimă e inutilă fără celelalte.

Era o observație logică, Zafira își dădea seama, dar avea senzația că inimile nu erau o prioritate pentru el. Nu încă. A scos Jawaratul din desagă și și-a plimbat degetele pe coama Leului, liniștindu-se îndată. Chiar și pe Sharr, Leul fusese interesat în primul rând de carte – altfel, Zafira se îndoia că ei ar fi reușit să fugă cu atâtea inimi.

Încrederea ta în sine e uluitoare, bint Iskandar.

— Arawiya nu știe mai nimic despre inimi, a atras atenția Zafira. Surorile au păzit știința lor.

— Și acum știința asta e cuprinsă în Jawarat, a dedus Nasir.

Zafira a încuviințat amar din cap.

— Va veni întâi să ia Jawaratul, chiar și pentru faptul că asta e năzuința lui principală: cunoașterea.

Chiar dacă n-ar fi văzut tatuajul care înconjura ochiul Leului, cuvântul *'ilm*, din safaitica veche, scris cu linii de bronz îngroșate, ar fi știut asta, pentru că le spusese Benyamin. Asta prețuia Leul mai mult decât orice altceva.

Seif a pus ochii pe carte și a întins mâna.

— Atunci trebuie supravegheată strict.

Nu, bint Iskandar.

O fi fost o carte nemuritoare, dar avea tendința să vorbească precum un copil bosumflat.

— Crezi că nu voi proteja obiectul ăsta care e legat de mine? Dacă s-ar întâmpla ceva cu el, s-ar putea să mor, s-a răstit Zafira. Sunt cât se poate de capabilă să am grijă de el.

Seiz a râs zgomotos.

— Te-ai *legat* de un *hilya**?

---

* *Ornament*, în limba arabă (n.t.).

Zafira habar nu avea ce era un hilya, dar expresia de pe chipul safinului a fost suficientă ca să-i zdruncine încrederea.

A tras aer în piept, gata să verse și alte ocări, dar Aya a vorbit prima.

— *Ajunge!* Protejeaz-o bine, Vânătoreaso!

Zafira a încuviințat din cap o dată, fără să știe dacă sentimentul îngâmfat de victorie era al ei sau dacă era inspirat de cartea din mâinile ei și de ușurarea ei veselă.

Seif dădea impresia că ar fi vrut să mai spună ceva și, văzându-l cum își întoarce privirea palidă spre Aya, Zafira a bănuit că voia în mod greșit să dea vina pe Benyamin, safinul căzut care în ultimele nouă decenii se învinuise pentru trădarea Leului, făcând tot ce-i stătea în putere ca să îndrepte tragedia provocată de bunele lui intenții. Era limpede că se și pusese în fruntea pânzei de păianjen a lui Altair ca să-l protejeze, pentru că trebuie să fi fost greu să fii în același timp stăpânul spionilor și general, mâna dreaptă a sultanului.

Aya l-a luat de mână pe Seif și l-a tras deoparte.

— Mai avem o problemă, a spus Nasir încet, oprindu-i, și Zafira și-a dat seama că subiectul respectiv avea să-l coste o parte prețioasă din demnitatea lui. Leul îl manipulează pe... tatăl meu. Dacă aveți safini de încredere, ar fi ideal să-i împrăștiați prin oraș. În preajma palatului, a Marii Biblioteci, în toate locurile importante.

Inima Zafirei a tremurat la auzul încă unui loc pe care Baba sperase să-l vadă. Era istoria întrupată, suluri și pergamente în care era păstrată fiecare fărâmă de cunoaștere care avusese vreodată însemnătate. Zafira se întreba dacă Leul se folosise de ea prin intermediul lui Ghameq. Probabil. Lăcomia nu avea limite.

Seif a strâns din buze și i-a vorbit Ayei în șoapte pe care nici Zafira nu le-a descifrat. Apoi a pornit agale, fără să privească în urmă.

Kifah a înălțat o sprânceană.

— Guljul blestemat, și Benyamin mi s-a părut îngâmfat, dar tipul ăsta nici nu poate să-și țină hainele pe el.

— Nu înseamnă că trebuie să-l și privești, i-a întors-o Zafira și Kifah i-a aruncat o privire ucigașă.

— Seif e căpitanul gărzii regale a Alderaminului și se va ocupa de toate. Îmi pare rău că nu e cel mai prietenos dintre noi, a spus Aya.

A arătat spre cutia cu inimi, pe care Nasir o ținea strâns în mâini.

— Până când vom hotărî calea de acțiune cea mai bună, vom ține inimile aproape și în continuă mișcare. Treceți-le de la unul la altul la fiecare jumătate de zi. Nu le lăsați nesupravegheate nicio clipă.

A făcut o pauză.

— Benyamin avea o mare apreciere pentru voi. El și Altair au făcut atâtea pentru a împiedica năruirea Arawiyei, așa cum a făcut și Sultana, dar niciodată nu a fost suficient. A spus mereu că lumea trebuia să fie salvată de cei pe care îi nedreptățise. Viața ne batjocorește, nu-i așa?

Moartea, a corectat-o Zafira în gând, pentru că ea era muritoare. *Moartea ne batjocorește*.

Aya și-a acoperit gura cu dosul palmei, dar nu înainte să-i scape o șoaptă. *Roohi*.

Afară, ultimele raze de soare scăldau lumea într-un auriu intens. Nimeni nu știa ce să spună în acea tăcere. Cum era să fii împovărată de o veșnicie de amar? Îl jeleau pe Benyamin, dar niciunul dintre ei nu putea înțelege cât de mult îl jelea soția lui.

Așa avea să trăiască Zafira până la capătul zilelor ei, împovărată de moartea celor dragi ei?

— Okhti*?

---

* *Soră*, în limba arabă (n.t.).

Zafira a încremenit. *Acum am halucinații.* Dar Nasir a privit pe lângă ea, apoi și Kifah.

— Regatul chiar este mic, a spus Aya cu un zâmbet firav.

Dar Lana nu putea să fie aici; era în Demenhur, cu Yasmine și Umm și Misk. Unde era în siguranță. Zafira s-a întors ți-nându-și respirația, de parcă, răsuflând, ar fi pierdut cadența delicată a vocii surorii ei.

O fată, prea mică pentru cei paisprezece ani ai ei, stătea nemișcată în pragul ușii, cu șalul alunecându-i de pe părul întunecat. Era pistruiată și subțire, cu ochi căprui, mari și in-creduli, trăsături pe care Zafira le-ar fi putut picta și fără să o aibă în fața ochilor.

Lana.

Zafira a fugit la ea, lăsând arcul și tolba să cadă pe piatra lustruită, și a luat-o în brațe pe sora ei, îndesându-și nasul în părul ei, cu suspine întretăiate.

— Ya, draga mea.

Lana a râs, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Zafira le-a șters cu degetele mari de la mâini. A sărutat-o apăsat pe frunte.

— Ce cauți aici?

— Te așteptam pe tine, a spus Lana cu un zâmbet timid, în timp ce ceilalți se holbau la ele în continuare. Mi-a fost dor de tine, Okhti. M-am simțit groaznic de singură.

— Mincinoaso, a tachinat-o Zafira, gândindu-se că nicio-dată nu se mai bucurase atât de mult că o vede. Te-am lăsat pe mâini bune. Pe tine și pe Yasmine și pe Misk și sunt sigură că ai fost ocupată cu Ummi. Eu eram cea care...

Zafira s-a oprit când culoarea s-a scurs de pe fața Lanei. S-a dat înapoi și stomacul i s-a strâns de spaimă când a ob-servat povara care se agățase de sora ei, prudența pe care n-ar fi trebuit s-o suporte.

— Ce e? Lana, ce s-a întâmplat?

— Ummi, a spus ea, aproape fără sunet. E moartă. A murit în ziua în care ai plecat.

Capitolul 8

Nasir nu a auzit ce a spus sora ei, dar, când Zafira a căzut în genunchi și jambiya*-ul ei din teacă s-a lovit de podea, a fost suficient de limpede. *Du-te la ea, idiotule!* Picioarele lui au prins rădăcini, legându-l de pământ, și cutia din brațele lui era gată să se spargă, atât de tare o strângea. Aya a tras sacadat aer în piept. Dacă între zidurile astea ar fi fost și cu un strop mai multă melancolie, s-ar fi năruit.

Kifah a rupt tăcerea, înaintând cu pași mici și făcându-l să se simtă infinit mai prost.

— Zafira...

— Cum? a șoptit ea, trăgând de eșarfa de la gât ca de un ștreang.

Ochii surorii ei s-au făcut mari de frică și de durere.

— Lana, a izbucnit Zafira răgușit, ridicând capul, și Nasir a fost surprins de mânia ei. *Cum?*

— Okhti, a șoptit ea, cu privirea fugindu-i de la Nasir la Kifah și la Aya. Nu aici...

— *Spune-mi!*

Nu era mânie, a înțeles Nasir. Era o încercare de a se păstra întreagă, de a nu se frânge. Își încorda umerii, deși el vedea cum se mișcă, le vedea tremurul, care se intețea cu fiecare bătaie de inimă. S-a gândit să se apropie de ea, să întindă mâna și să-i maseze umerii, să risipească încordarea din ei. Așa procedau oamenii, nu?

---

* Cuțit cu lama curbată, din tradiția arabă (n.t.).

Nasir a strâns cutia și mai tare. Nu avea de unde ști – de obicei el dădea lovitura de moarte, dispărând din calea consecințelor. Altair ar fi știut ce să facă și ce să spună, cum să facă să-i reînvie dorința de viață.

— Îți amintești când a reapărut Arzul? a întrebat Lana.

Avea aceleași trăsături delicate ca ale Zafirei, dar, pe când chipul Zafirei era mai tăios datorită coloritului lui mai rece, al fetei mai mici era cald, până la luciul arămiu din părul ei.

— Imediat după ce ați plecat tu și Deen.

Nasir și-a încleștat falca la auzirea numelui lui Deen. Umerii Zafirei s-au lăsat și mai mult.

— Niște soldați au năvălit pe străzi, cu uniforme negre și argintii și... cu *măști*. A... Oamenii s-au oprit din ce făceau. Nu puteau respira, s-au prăbușit în mijlocul străzii și s-au sufocat, până când plămânii lor au cedat. I-am auzit. I-am văzut.

Și plămânii lui Nasir au cedat, punând cap la cap cuvintele fetei.

— Cum e posibil? a spus Kifah în șoaptă.

— Era un vapor, a șoptit Lana pe un ton tăios. A distrus întregul sat. Am văzut cum mureau oamenii.

Nasir nu mai detestase nimic atât de mult cum se detesta pe sine în clipa aceea. Pentru că, deși nu se amestecase în problema vaporilor, a gazelor exploatate în Sarasin, era vinovat pentru lașitatea lui. Pentru neputința lui de a i se împotrivi tatălui său.

Kifah s-a ghemuit lângă Zafira. Aya s-a dus la ea îndată, mângâindu-i părul. Lana îi ținea mâinile într-ale ei. Nasir a rămas pe loc, cu cutia în mâini, cu umerii împovărați de adevăr.

Pentru că el era de vină. El o omorâse pe mama Zafirei.

Capitolul 9

Zafira s-a gândit la poporul ei, la oamenii pe care-i dispre-țuise pentru jubilarea lor, pentru râsetele și privirile lor strălucitoare, când zăpada le îngreuna viețile și Arzul se apropia încet. S-a gândit la ușa de culoarea lavandei de la intrarea în Bakdash. La magazinul de dulciuri al lui Araby și la taraba bătrânului Adib. La Pădurea Pustie, unde Deen tăia lemne, și la micile lui creații împrăștiate prin casa lor și prin cea a fraților Ra'ad.

S-a gândit la toate, mai puțin la Umm, la orice ar fi ajutat-o să se țină în viață încă puțin.

Negre și argintii, spusese Lana. Sarazini.

Zafira și-a amintit avertismentul lui Benyamin, cum că sultanul avea să-și îndrepte atenția spre Demenhur odată ce pusese stăpânire pe Sarasin. Erau arawiyani, ca toți ceilalți, a căror singură crimă era pământul pe care stăteau casele lor.

Ummi, Ummi, Ummi. Cu ochii ei de un albastru rece și zâmbetul ei cald. Cu puterea și tăria ei. Cu sângele lui Baba pe mâini.

— Și mama voastră, a întrebat-o Kifah pe Lana cu blândețe, din dreapta Zafirei. Nu a reușit să se salveze împreună cu tine?

Lana s-a ghemuit și marginea largă a abayei* ei de culoarea

---

* *Abaya,* rochie simplă și largă, ca o robă, care acoperă tot trupul, mai puțin capul, mâinile și picioarele, purtată în mod tradițional peste alte haine de către femeile dintr-o parte a lumii musulmane (n.t.).

jadului, pe care Zafira n-o mai văzuse, s-a răsfirat în jurul ei.

— E ca tine, Okhti. Laa, *tu* ești ca ea.

Zafira s-a străduit să nu asculte cuvintele. S-a străduit să stăvilească durerea.

— S-a dus la școala veche. Știi, aia de lângă strada noastră? A adunat treisprezece bătrâni și șase copii și toată mâncarea pe care a izbutit s-o găsească și a ajutat la baricadarea ferestrelor și a ușii.

Lana a coborât ochii la mâinile ei.

— Apoi s-a dus la fântână să mai ia apă.

Aceasta era acea Umm pe care o ținea minte Zafira, cu fruntea sus și cu mâna strânsă bine pe cuțit. Acea Umm pe care Lana o cunoștea mai puțin. În tăcerea care a urmat, Zafira și-a dat seama că o aștepta pe Lana să spună mai multe. Ca un copil care spera ca adevărul să nu fie adevărat.

— Poate că s-a ascuns altundeva.

Zafira avea să pornească spre satele vestice. Doar era o daama da'ira și putea să găsească orice, pe ori*cine*.

— Poate că ea încă...

Lana a oprit-o, clătinând din cap.

— A găsit-o Misk. Umm i-a salvat cu prețul propriei vieți.

Zafira s-a blocat la auzul cuvântului „găsit". Așa ar fi vorbit cineva despre vreun pui de pasăre căzut în zăpadă. Despre o pungă pierdută și descoperită cu toți banii cheltuiți.

— Yasmine? a întrebat ea, simțind o presiune pe coaste.

— E în viață, a spus Lana. În siguranță. E la palatul demenhun.

Ușurarea Zafirei s-a revărsat cu un oftat greu, pe care l-au observat toți. Brusc, atenția lor era de nesuportat. Ochii fixați asupra ei, compătimirea care încețoșa încăperea, grija tăcută a Jawaratului. A sărit în picioare și s-a răsucit pe călcâie spre Aya, dar a fost cât pe ce să se izbească de Nasir.

— Îmi pare rău.

Zafira s-a încruntat nedumerită, mai mult de amarul din ochii lui decât de cuvinte.

— De ce? a întrebat ea. Ai avut vreun amestec în moartea ei?

Nasir a tresărit.

Blestemăție, a tresărit. Zafira s-a oprit. Dacă în spatele vaporului fusese mâna sultanului, oare Nasir chiar jucase un rol? Și-a curmat gândurile negre. *Ceruri mari.* Probabil că plecase din Fortăreața Sultanului când ea a plecat din Demenhur. Înseamnă că în vremea aceea se pregătea pentru călătoria pe Sharr, nu punea la cale masacrarea unui sat.

Zafira a plecat ochii, iritată și rușinată și îndurerată și toate la un loc.

— Vino, a spus Aya, înțelegând ce-i trebuia. Te voi conduce la camera ta.

Capitolul 10

Nasir s-a rezemat de ușa netedă a camerei primite de la Aya. Era spațioasă și bogat decorată, dar patul era simplu și curat, luminat de luna care se strecura prin fereastra deschisă. Nu realizase cât de mult timp petrecuse în spații mici alături de ceilalți – excluzând cabinele strâmte de pe corabie – decât atunci când Aya închisese ușa în spatele său și aerul a tremurat doar sub respirația lui.

S-a dezbrăcat și și-a împăturit hainele, după care a pășit în cada din care se ridicau rotocoale leneșe de abur. Ca de obicei, când s-a curățat, frecându-se bine, și-a amintit tot ce ura la el însuși – cicatricele de pe spinarea lui, viața lui cum nu trebuie. Avea o cicatrice nouă acum, lângă claviculă, unsuroasă încă de la unguentul cu care o oblojise Zafira. S-a cufundat în apa călduță încă, amintindu-și atingerea pe piele a degetelor ei. Greutatea ei. Privirea fierbinte cu care-l descosea.

Durerea ei de acum. Felul în care plecase ochii când a înțeles profunzimea monstruozității lui, pentru că el nu făcuse nimic să-și împiedice tatăl să exploateze vaporii care răpiseră viața mamei ei.

Hainele lăsate pentru el erau cele mai țipătoare din garderoba lui: un qamis* vișiniu-închis, o robă întunecată cu margini albastre și argintii. Hainele acestea n-ar fi putut ajunge aici decât pe o singură cale și Nasir și l-a închipuit pe

* *Cămașă*, în limba arabă (n.t.).

Altair scotocind prin șifonierul lui, rânjind ca un nebun când le-a descoperit îndesate într-un colț. Nasir și-a tras qamis-ul pe gât și a atârnat roba de spătarul unui scaun. A îndreptat cărțile de pe raft și a aliniat vasele de pe masă.

Aflat aici, atât de departe de Sharr, atât de aproape de tatăl său și într-o atmosferă încă sufocată de durerea Zafirei, se simțea pierdut. Nu știa să funcționeze fără ordine. Să acționeze fără să i se spună.

Fără să se gândească, a ieșit din cameră, a traversat holul cu podeaua acoperită de un covor și s-a oprit în fața altei uși. A bătut o dată, încet.

Ușa s-a deschis aproape imediat.

Avea părul dezlegat și buclele ei discrete îi mângâiau fața. În ținuta asta părea mai tânără, mai vulnerabilă, și imediat Nasir s-a simțit ușurat observând că se uita la el fără acuzații în privire.

Îmi pare rău, îi venea să spună. S-o facă să înțeleagă.

Ești bine? s-a străduit din răsputeri să spună, dar n-ar fi fost insensibil să întrebe ce-i spunea deja greutatea din ochii ei?

— Mă pregăteam să fac o baie. Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în cele din urmă.

Era o întrebare precaută. Jawaratul era în mâinile ei.

Nimic.

Totul.

— N-am vorbit serios, a spus el dintr-o răsuflare, ca și când inima lui se hotărâse că ascultase destul de creierul îndărătnic.

Idiot egoist. Ea era în doliu și Nasir nu se gândea decât la el, dar era obosit. Atât de obosit din cauza cârceilor pe care îi urziseră între ei acele cuvinte.

Zafira a înclinat capul, ca o gazelă curioasă ce era.

— La ce te referi?

Nasir a încercat, fără să reușească, să oprească umbrele ce i se prelingeau din degete. Cum se putea ca vorbele să fie imposibile, în vreme ce nu era cu neputință să scoți sabia și să curmi viața cuiva?

Pentru că vorbele taie mai adânc decât săbiile.

A inspirat încet și a dus o mână la ceafă. A lăsat-o jos.

— La ce am spus pe Sharr. Că... că nu înseamnă nimic.

Abia după ce a spus-o a izbutit să se uite la ea din nou.

La timp ca să vadă cum ochii ei se coboară înspre gura lui, apoi spre pânza vișinie a qamis-ului, pentru ca apoi să urce din nou.

— Atunci ce a însemnat?

Totul, voia el să spună, dar avea o cârpă în gură, țesută din teamă și din reprimare.

Ce spusese era o prostie, își dădea seama. Eliminase distanța dintre ei ca să oprească pornirea ei distrugătoare, s-o aducă în simțiri, să-i *distragă atenția.* Nu se așteptase deloc să simtă atât de multe, să dorească atât de profund, iar acel val de emoții îl îngrozise.

Zafira a scos un sunet din fundul gâtului văzând că Nasir nu spune nimic, damnându-l cu dezamăgirea ei, și apoi a început să închidă ușa, puțin câte puțin, ca și când l-ar fi așteptat să întindă mâna și s-o oprească.

Era prințul moștenitor, născut pentru a domni, dar silit să se supună iar și iar, toată viața lui.

Așa că nu a făcut nimic.

Capitolul 11

Zafira și-a sprijinit capul de lemnul neted și a auzit oftatul lui greu de cealaltă parte, amintindu-i cât de ușor se putea destrăma masca lui distantă.

Apoi, după mult timp, ușa lui s-a închis încet.

Zafira știa că Nasir ar fi vrut să spună mai multe. Era haos în ochii lui și buzele lui era zăvorâte. Ar fi putut să-i dea o mână de ajutor, dar el era prințul. Ar fi trebuit să fie cât se poate de capabil. Ceruri mari, era la fel de supărăcioasă ca Seif.

— Cine era? a întrebat Lana din pat, unul mai lat decât toate paturile în care dormise Zafira vreodată.

Vorbea de parcă Zafira tocmai s-ar fi întors după o zi de peregrinare printre tarabele din sooq*. De parcă nu s-ar fi întins vreo două morți între ele și n-ar fi răsărit o lume nouă la orizont.

Zafira a așteptat din nou să simtă arsura lacrimilor. În loc de asta, a simțit o dezlegare ciudată în piept, care i-a permis să respire mai lejer.

Lana a înclinat capul, repetând întrebarea în tăcere. Ce putea spune Zafira – că el era un prieten pe care și-l făcuse? Un băiat pe care-l sărutase? Un prinț înaintea căruia trebuia să se închine? Asasinul al cărui tată era vinovat pentru moartea mamei lor, printre sute de alte morți?

* *Piață, bazar*, în limba arabă (n.t.).

— Nasir, a răspuns Zafira, așezând Jawaratul deoparte.

Așa. Lumea era plină de Nasiri, nu?

Lana s-a ridicat în capul oaselor într-o clipă.

— Adică Prințul Morții?

Evident, nu erau destui Nasiri.

— Nu... i-aș spune așa, a spus Zafira când Lana i-a întors spatele pentru ca ea să-și poată lăsa hainele să cadă grămadă și să se cufunde în baia răcoroasă.

— Nu mă așteptam să arate bine, a observat Lana.

Zafira și-a mușcat buza de jos, gândindu-se la stofa de in stacojie întinsă pe umerii lui, la micul triunghi de piele încadrat de gulerul lui descheiat. La pânza șalvarilor lui strânsă pe coapse. Nu arăta bine, arăta... Zafira și-a dus mâinile la obraji.

Faptul că era dezbrăcată la o distanță mică de el o îngrozea cumva mai mult decât o îngrozise vreodată Arzul. O *tenta* mai mult decât o tentase Arzul vreodată.

Lana a venit lângă cadă.

— Ești frumoasă când ești fericită.

Zafira și-a rezemat capul de marginea căzii.

— Nu sunt.

Vocea lui catifelată i-a mângâiat urechile. *N-am vorbit serios.*

O parte din ea înțelesese că era o minciună, chiar și atunci. Momentul acela, între coloanele de marmură, fusese prea real, prea autentic, încărcat cu prea multe. O supărase ușurința cu care Nasir rostise minciuna. Cu câtă ușurință se dezisese de ea și de el însuși.

— Dar i-ai captat atenția prințului!

Tocmai asta era, nu? Fusese atrasă de el așa cum și el fusese atras de ea – și doar pe Sharr nu fuseseră multe femei care să-l farmece. Situația avea să fie diferită acum.

— Adineauri nu i-ai spus Prințul Morții?

— Prințul Morții, Vânătorul demenhun. Titlurile nu-ți

spun nimic despre cei care le poartă.

Zafira a oftat.

— Cum să fiu fericită, Lana? Am pierdut prieteni pe Sharr. Ummi a murit. Satul nostru nu mai e.

Lana s-a holbat la mâinile Zafirei un moment.

— Deen era unul dintre acei prieteni?

Zafira s-a smucit și a împroșcat-o cu apă pe față, iar Lana i-a adresat un mic zâmbet timid.

— Am avut un presentiment când l-am văzut pășind în urma ta și urcând pe corabie. Niciodată nu a fost atât de... rezistent ca tine. Tu te-ai lupta și ai ieși și din mormânt pentru noi. Ai *ucide* pentru noi. El se mulțumea cu șansa de a muri pentru cei iubiți.

Zafira s-a uitat la Lana: stratul mai adânc de tristețe din cuvintele ei, strălucirea din ochi. Sfântă zăpadă, sora ei îl *iubise* pe Deen. Nu așa cum îl iubise Zafira, căci fusese unul dintre prietenii ei cei mai dragi. Nu așa cum Deen însuși o iubise pe Lana, cu afecțiunea unui frate mai mare. Ci mai mult.

Deen fusese moale, pe când Zafira era tare. El era gata să vadă ce-i mai bun în lume, pe când Zafira vedea numai întuneric. Să fie oare o surpriză că Lana se îndrăgostise de el?

— Eram în siguranță, a spus Zafira încet, dar în clipa următoare au zvâcnit trei coarde de arc în același timp.

Nu avea să uite sunetul acela niciodată – și nici absența sufocantă de sunete care a urmat. Degetele ei au apucat inelul care-i atârna la gât de un lanț de aur și Lana le-a urmat cu privirea.

— Îmi pare rău.

Gâtul Lanei s-a mișcat. S-a străduit să-și găsească cuvintele, căci suferința din cărți era doar o fărâmă din cea pe care o provoca lumea reală.

— Era menit să se întâmple, chiar dacă aș fi vrut să nu fie așa.

Poate dacă Zafira l-ar fi iubit. Dacă i-ar fi acceptat propu-

nerea. Dacă s-ar fi măritat cu el.

S-a scuturat, eliberându-se de firul acesta de gânduri, și s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Cum ai scăpat după atac?

— Misk, a spus Lana sumbru.

Și-a stăpânit amarul răsuflând îndelung.

— Era pregătit când au apărut soldații. Ca și când ar fi știut înainte să se întâmple. Câțiva prieteni de-ai lui i-au condus pe calif și pe sayyidi* Haytham la trăsura lor.

Bineînțeles că știa. Pentru că era păianjenul lui Altair, trimis să spioneze Vânătorul demenhun, și probabil că a primit de veste, așa cum făceau spionii. Era clar că nu aflase suficient de repede, dacă nu a apucat decât să-l evacueze pe bigotul de calif și pe nimeni altcineva. Zafira a avut o senzație absurdă de trădare, de parcă, aflând cu câteva momente înainte, Misk ar fi jucat cumva un rol în masacru.

Jawaratul a murmurat. Apa picura din părul ei. *Pic, pic, pic.*

— Am încercat să mă întorc după Ummi, dar Misk nu m-a lăsat și, când s-a dus *el*, ea dispăruse. Nu am avut timp s-o căutăm, pentru că trebuia să pornim spre palat.

Exista un soi de nisip, întâlnit rar în deșert, care părea la fel de inofensiv ca nisipul obișnuit, până când se afunda sub picioarele tale, înghițindu-i pe oamenii neatenți, strângându-i mai tare cu cât se zbăteau mai mult, slăbindu-și strânsoarea numai când făceau invers. Așa era și durerea suferită după pierderea cuiva drag. Cu cât mai mult te lăsai cuprins de ea, cu atât durerea devenea mai lacomă.

Zafira a aruncat prosopul pe scaun și a îmbrăcat haine curate.

— Mă așteptam să fie mai dureros, a spus Lana, căutând o cale de a înțelege, în timp ce Zafira o conducea înspre pat.

— Când l-am îngropat pe Baba acum cinci ani, am în-

* Formulă de adresare respectuoasă, în limba arabă (n.t.).

gropat și o parte din Ummi. Era moartă de când murise Baba. Ne iubea, dar nu așa cum îl iubise pe Baba, a spus Zafira cu atenție, ca și când și ea s-ar fi străduit să înțeleagă de ce se simțea mai mult ușurată decât amărâtă, mai mult vinovată decât îndurerată. El era viața ei. Noi am fost doar resturile acesteia.

Lana a întors privirea.

— Nu, a spus Zafira, luând-o de bărbie. Nu te-ai clintit de lângă Ummi și ai făcut ceea ce aveai de făcut. Nu ai niciun motiv să te simți vinovată.

Spre deosebire de Zafira, care se împăcase cu mama ei, ca imediat s-o piardă.

— Cum ai ajuns aici? Cum m-ai găsit?

Lana se juca cu ușița lămpii, răsfrângând umbre prin încăpere.

— Arzul a erupt încă o dată imediat după ce ai plecat din Demenhur. Soldații au venit după numai câteva momente și a fost haos, Okhti. Oamenii alergau și țipau și apoi se... opreau, pur și simplu. Unii oameni au puterea asta, nu? Trebuie doar să existe și toți din jurul lor aruncă rațiunea în vânt. Așa s-a întâmplat când a venit Ammah Aya. Înaltă și frumoasă, o făptură de vis. Am văzut-o ajutând oamenii, îndrumându-i la adăpost. Atunci Yasmine m-a urcat cu de-a sila în căruciorul nostru, dar am văzut-o pe sub acoperitoare. Era aplecată asupra unui băiat întins pe spate și-i apăsa pieptul, ținându-i ceva la nas. Când am ajuns la palat, am aflat că băiatul supraviețuise.

Zafira a clipit. Culoarea a izbucnit în obrajii Lanei. *Sfântă zăpadă.*

— Eram atentă la tine și la Aya, dar poate că am greșit. Să-mi fac griji din cauza... băiatului ăstuia?

Lana i-a aruncat o privire.

— E un prieten. Nu vorbim mult, pentru că mereu poartă o mască să-și protejeze plămânii, dar îmi ține de urât când

muncesc.

— *Muncești* la palat? a întrebat Zafira.

Asta nu făcea parte din înțelegerea pe care o făcuse cu califul când acceptase să călătorească pe Sharr.

— Ajung și acolo, a spus Lana sever, trăgându-și cuvertura peste picioarele mici. După ce Ammah Aya l-a vindecat pe băiat, tămăduitorii palatului n-au mai lăsat-o să plece. A îngrijit toți oamenii pe care îi aduceau la ea. Și soldați. Califul și majoritatea bărbaților de la palat strâmbau din nas văzând cât era de lăudată, dar ei nu i-a păsat. Și nu prea aveau ce să-i facă, doar e *safină*.

Lana radia de admirație, fapt care o bucura pe Zafira, chiar dacă îi provoca și o înțepătură de gelozie, pentru că, de regulă, admirația Lanei îi revenea numai ei.

— Am încercat să o ajut așa cum făceam cu Ummi și cred că i-a convenit, a continuat Lana. I-a convenit să aibă pe cineva care știa ce-i trebuie chiar dinainte să ceară. Era o armonie deplină între noi. Toți ceilalți mai mult o sâcâiau cu tot felul de întrebări, știi? I-am ajutat pe oameni, Okhti. În sfârșit am înțeles cum e să fiu în locul tău.

Zafira și-a înăbușit zâmbetul atunci, stăvilindu-și mândria și licărul de jenă la gândul că altcineva îi luase locul.

— Seif susține că Ammah Aya e cea mai bună tămăduitoare din câte a văzut Arawiya vreodată, a continuat Lana, iar Zafira și-a amintit de fiul lui Benyamin, de cântecul melancolic al Ayei din călătoria în vis.

Cât de pricepută putea fi Aya ca tămăduitoare dacă nu izbutise să-și salveze propriul fiu? Sau poate că ăsta era răul mai mare, să ai putere în mâini, dar să fii neputincioasă să schimbi realitatea.

— Și nici n-ar fi putut găsi o ucenică mai bună, a spus Zafira cu sinceritate.

Lana a plecat capul, zâmbind timid.

— Ei bine, acum știu la ce sunt bune jumătate din ierburile

din dulăpiorul lui Ummi, dar n-am avut ocazia să mă întorc și să-l iau. Am învățat atât de multe, Okhti. Ammah Aya a rămas la palatul demenhun până când a căzut Arzul.

Și probabil că atunci Aya a venit aici, la Fortăreața Sultanului, ca să-l revadă pe soțul ei iubit. Avea însă să afle că murise departe.

— Și Yasmine te-a... lăsat să pleci cu ea, pur și simplu?

— Îmm, nu, nu m-a lăsat.

Lana nu a intrat în detalii, dar Zafira o știa pe Yasmine.

— Înțeleg. Dacă n-ai făcut-o până acum, știi că o să suferi pentru asta, nu?

— Așa cum o să faci și tu când o să-i spui despre fratele ei, a tachinat-o Lana și Zafira a observat că se străduia să facă să pară de mică însemnătate ceva pentru care încă nu era pregătită.

Zafira i-a aruncat o privire.

— Vreau să spun că, poate, Aya era o ucigașă căreia i se pusese pata pe tine. La asta te-ai gândit?

Lana a râs, dar apoi și-a dat seama că Zafira vorbea serios.

— Și tu ai fi putut să mori pe Sharr, dar asta nu te-a oprit.

A strâns mâinile ei mici în jurul mâinilor Zafirei.

— Nu mai aveam nimic de pierdut.

Întotdeauna mai era ceva de pierdut.

— Oricum, a adăugat Lana, strâmbând din nas. Ammah Aya nu-mi pare genul de persoană cu porniri ucigașe. Am încredere în ea.

Zafira a oftat. Important era că Lana era teafără și că Aya nu era vreun monstru în slujba Leului sau a cuiva la fel de groaznic. Și Zafira avea încredere în Aya. În fond, era nevasta lui Benyamin.

— Cuiva capabil să vindece trupuri trebuie să i se pară la fel de fascinant să le distrugă, a tachinat-o Zafira și, văzând că Lana n-o contrazice, a înghiontit-o. Sunt mândră de tine,

Lana. Foarte mândră.

Fata radia de bucurie.

— Tu ești cea care a dărâmat Arzul. Tu ai salvat Arawiya.

Zafirei îi lipsise admirația nestăvilită a surorii ei, pe care o păstra doar pentru ea.

— Mă tem că nu sunt atât de grozavă ca eroii din poveștile tale. Și nu am făcut nimic de una singură, a spus ea.

Și totuși ea și ceilalți *nu* salvaseră Arawiya. Încă nu. A strâns mâna în jurul Jawaratului, întâlnind privirea curioasă a Lanei. Avea dreptul să știe, nu? Că sora ei se legase de un tom străvechi. Că sora ei trăia și respira cu amintirile Surorilor Veșniciei.

— Nici nu m-am întors neschimbată.

I-a povestit Lanei despre călătorie. Despre întâlnirea cu Leul Nopții. Despre Jawarat și ifriți. Despre Vrăjitoarea Argintie. Lana a ascultat cu nesaț fiecare cuvânt și, când Zafira și-a încheiat povestea, și-a dat seama că unele destine erau mai cumplite decât Arzul.

A observat asta când lumina lămpii a aprins chihlimbarul din ochii Lanei. Gândindu-se că o fată atât de mică cususe trupuri de bărbați, fără a se lăsa descurajată de sânge.

Lana era departe de colțișorul ei pentru citit din holul casei lor micuțe, se afla în inima pericolului, dar era o binecuvântare, nu? Leul le luase căminul, părinții, satul, dar Lana era teafără și asta însemna că Zafira putea să ducă la capăt ceea ce începuse: să-l distrugă, să-l găsească pe Altair, să readucă magia și apoi s-o înfrunte pe Yasmine, o încercare mai înspăimântătoare decât toate celelalte luate împreună.

Chiar și numai gândul de a-i spune despre soarta lui Deen o umplea pe Zafira de frică și de groază și de o durere adânc înrădăcinată, care-i strângea gâtul.

Lana o privea și Zafira s-a silit să zâmbească.

— Fortăreața Sultanului e așa cum ți-ai imaginat-o?

Preț de o clipă, s-a temut că Lana va insista. Că o va pisa

cu întrebări despre șoaptele Jawaratului, despre călătoria printre vise alături de Benyamin. Despre mantia lui Baba, pe care n-o va mai vedea niciodată.

— Mi-era teamă că n-o să am ce face aici, a spus însă Lana. E orașul sultanului! Eu sunt o săteancă fără o lețcaie. Dar știi cum cresc buruienile indiferent unde prind rădăcini? Așa sunt eu.

Zafira nu i-a atras atenția că era una dintre cele mai frumoase buruieni din Arawiya.

— Mi-am făcut de lucru.

— Da?

Lana a încuviințat din cap.

— Se pare că sultanul o ia razna. Lumea se revoltă și tot mai mulți oameni apar în spitale cu prea puțini medici. Eu și Ammah Aya i-am ajutat. Îmi ține lecții dimineața, iar după-amiaza ajutăm în diferite spitale. Ne și plătesc câte puțin. Îți închipui că am strâns destui bani ca să-mi cumpăr ceva, Okhti? Banii mei.

Lana s-a aplecat în față, amintindu-și ceva. A coborât vocea.

— A, și când am cusut brațul unui om cu priceperea unei croitorese, Ammah Aya a spus că am un talent înnăscut. A spus că, atunci când se va întoarce magia, s-ar putea ca afinitatea mea să fie de tămăduitor. Închipuie-ți!

Zafira a simțit atât o mare mândrie, cât și un ușor sentiment de... pierdere. Ca și când sora ei nu mai avea nevoie de ea. Ca și când Lana își găsise țelul, pe când ea îl pierduse pe al ei. *Ce șir de gânduri egoiste.*

— Și Sukkar? E...?

Nu a putut duce întrebarea la capăt.

Lana a zâmbit cu blândețe.

— E bine. A rămas cu noi, ai uitat?

Cineva a bătut din nou la ușă, înainte ca Zafira să poată în-

treba unde era calul ei, la fel de încet și de șovăitor ca înainte.

Lanei i s-au luminat ochii.

— El e, nu? Prințul.

A înghiontit-o pe Zafira.

— Nu deschizi?

— Nu.

Lana a sărit jos din pat.

— Atunci deschid eu...

— Nu, nu deschizi. Stai jos!

Zafira s-a încruntat la Lana și aceasta i-a întors gestul. Zafira a scrâșnit din dinți.

— Fie!

A deschis ușa cu inima în gât. Privirea lui Nasir a căzut pe părul ei umed, pe qamis-ul ei șifonat și, la urmă, pe chipul ei. Încă era îmbrăcat numai pe jumătate.

— Ești obosită? a întrebat el.

Zafira s-a încruntat.

— Nu? Cred că m-am odihnit suficient pe corabie.

— Vino cu mine.

Nasir deja îi întorcea spatele și ea ar fi refuzat să primească ordine dacă n-ar fi surprins licărul din ochii lui. O urmă de sfială. Răbufnirea de umbre care au ieșit din degetele lui înainte să le poată opri.

— Unde? a întrebat ea, ignorând „Yalla!*”-ul șâșâit de Lana din vârful patului.

Zafira nu trebuia să-i facă pe plac. Nu trebuia să-și facă *sieși* pe plac.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Rar se întâmpla să folosească cuvântul „vreau”. Poate că se întâmpla rar să și *facă* ce voia.

— Dar sora mea...

Lana a sâsâit. Ceruri mari, fata nici nu-l cunoștea.

---

* *Haide, să mergem*, în limba arabă (n.t.).

Zafira s-a întors în cameră cu o privire încruntată.

— Credeam că ți-e dor de mine.

— Bineînțeles. Și, dacă nu-ți pierzi capul prea mult, a spus Lana zâmbind larg, o să te întorci repede.

— Să-mi pierd capul? a întrebat Zafira, ridicând sprâncenele.

Ori Yasmine își găsise cui să-și împărtășească istorisirile preferate, ori lecturile cuiva nu se mai limitau la povești cu aventuri.

Lana doar a ridicat din umeri.

Zafira a înfășurat Jawaratul într-o eșarfă și l-a ascuns într-un ungher. *Ia-ne cu tine, bint Iskandar.* A strâns din dinți la auzul vocii și a privit spre chipul curios al Lanei.

— Nu te atinge de el.

— Desigur, sayyida, a răspuns ea cu un aer solemn.

Zafira l-a urmat pe Nasir până la camera lui. Ochii i-au alunecat de la roba atârnată pe spătarul unui scaun la prosopul întins cu grijă sub turbanul care încă se usca pe raft și apoi la pat, ale cărui așternuturi erau împrăștiate în urma unei încercări agitate de somn.

— Unde sunt inimile? a întrebat ea.

Erau la el ultima oară.

— La Kifah, a răspuns el și a închis ușa în spatele ei, izolându-i de restul lumii.

Toate grijile legate de Lana, de Leu și de Jawarat s-au risipit, înlocuite de o senzație fierbinte în adâncul stomacului.

Nasir s-a oprit și a tras scurt aer în piept observând același lucru, apoi a trecut pe lângă ea.

În dreptul ferestrei i-a înmânat două articole din piele de vițel moale, ceva între șosete și încălțăminte. Cu mișcarea asta, i-a alunecat mâneca și, văzând că Nasir nu se sinchisește să ascundă lacrima tatuată la fel de repede ca înainte, Zafira s-a simțit... N-a știut ce simțea, dar senzația era ames-

tecată cu frică.

Cu un soi de frică după care tânjea.

— Poți să te cațări?

Zafira a privit afară și aerul rece al deșertului a ciupit-o de nas, iar stelele erau limpezi și luminoase și atât de reale, încât le-ar fi putut prinde cu mâna. Siluetele clădirilor se înălțau în noapte, vigilente precum bufnițele pe care le văzuse uneori în Pădurea Pustie. Se aflau la două, trei etaje bune de pământ, dar Zafira și-a scuturat freamătul din sânge.

— Bineînțeles. Regula numărul unu e să nu privești în jos, laa?

— Privitul în jos face jumătate din distracție, a strâmbat din nas Nasir, dar în vocea Zafirei a observat o încordare care i-a trezit simțurile.

— Distracție. Tu.

Îi venea să râdă.

S-a întors spre ea brusc, înghesuind-o între perete și căldura trupului lui. Mâinile și picioarele ei au înghețat. Aroma de mir și chihlimbar s-au împletit când Nasir a plecat capul abia perceptibil și gura lui a ajuns atât de aproape de a ei, încât buzele au început să-i tremure și mintea să i se învârtă.

Colțul drept al gurii lui s-a ridicat.

— Pot fi foarte distractiv, Zafira.

A înghițit în sec, auzindu-și numele pronunțat lent, și ochii lui s-au întunecat urmărind tresărirea gâtului ei. Zafira voia să se împotrivească rânjetului lui ștrengar cu propriul ei rânjet, conștientă de atracția simțită în trupul ei, care amenința să se aplece în față și să elimine distanța dintre ei.

— Numai la asta am putut să mă gândesc. La tine. La noi. La cuvintele acelea care m-au blestemat, a spus el încet, iar vocea îi era întuneric curgător.

— Dar le-ai spus, a șoptit Zafira.

— Le retrag.

— Așa spui că-ți pare rău?

— Pot să mă pun în genunchi pentru tine, frumoasă gazelă, i-a șoptit el lângă obraz, dacă asta dorești.

Nu erau pe Sharr. Erau într-o cameră cu ușa încuiată și un prinț dezbrăcat pe jumătate și un pat la care ar fi putut ajunge printr-o ușoară îmbrâncire. Aerul clocotea din cauza cuvintelor lui periculoase, din cauza gândurilor ei alunecoase și a încordării care-i îngreuna respirația.

— Măsor distracția după zvâcnetul pulsului meu.

Vocea lui a coborât și mai mult. A devenit și mai răgușită.

— Îl simți?

A plimbat dosul degetelor pe încheietura mâinii ei, în sus, urmate de rotocoale de umbre precum flăcările sunt urmate de fum, și a plecat capul, atingându-și buzele de interiorul cotului ei, respirând sacadat.

Zafirei i se uscase gâtul.

— Asta nu-i distracție. E... e...

Ceruri mari, care era cuvântul? Nasir a murmurat încet, parcă răspunzându-i.

Cum ar fi fost să-și dea frâu liber? Să ignore prudența și să trăiască această clipă fără rezerve?

— Înveți să te bucuri de ce poți, a șoptit el, după care s-a urcat pe pervaz și a dispărut.

Zafira s-a sprijinit de perete.

Sfântă zăpadă.

Brațul îi luase foc. Cum era posibil ca o mână de cuvinte aspre și o scurtare a distanței să-i facă picioarele și brațele să cedeze ca ale unui pui de cerb? A tras aer în piept cu nesaț. De fapt, ce rost avea să se cațăre acolo, sus? Abia după trei încercări a reușit să-și tragă în picioare papucii puțin cam mari și apoi s-a urcat pe pervaz, la timp ca să-l vadă pe Nasir cățărându-se până-n vârf ca un păianjen. A sărit și s-a făcut nevăzut.

Zafirei i-a trecut prin gând să se întoarcă și să se cațăre în pat – în patul *ei*. A mârâit.

Să-mi pierd capul.

Inspirând încet, ca să se echilibreze, s-a apucat de ieșindurile curbe de piatră și s-a tras în sus, găsind un punct de sprijin cu degetele picioarelor și răsuflând ușurată. *Nu privi în jos.* A apucat următoarea piatră, a urcat încă puțin și aproape a alunecat când Nasir s-a ivit iar cu capul peste margine.

— Zorii vor ajunge înaintea ta, a șoptit el ironic.

Zafira l-a săgetat cu privirea și a ajuns în sfârșit la un pervaz suficient de lat încât să-și poată odihni degetele încordate de la picioare. El și distracțiile lui blestemate. A întins mâinile pe perete și i s-a tăiat respirația văzând că nu găsește nimic.

Nasir s-a aplecat spre ea.

— Va trebui să sari.

Nu era în toate mințile. Zafira nu avea de gând să sară pe întuneric, la o asemenea distanță de pământ, ca apoi să-i rateze...

— Ai încredere în mine, a spus el încet, iar cuvintele aveau ceva solemn.

Ascundeau o întrebare în spatele lor.

Ea nu era în toate mințile. Aruncându-i încă o privire mânioasă, a îndoit genunchii, a inspirat adânc și a sărit. Mâinile lui i-au prins brațul aproape imediat, calde și ferme, și Nasir a ridicat-o expirând greoi.

Atingerea lui a zăbovit încă o fracțiune de secundă și Zafira, regăsindu-se pe piatră solidă, a simțit o ușurare atât de mare, încât a fost cât pe ce să se sprijine de el, dar s-a oprit. Draperii împănate erau întinse între stâlpi pe acoperișul descoperit. Arcade zăbrelite, cu forme minuțios decupate, aruncau umbre îmbietoare pe pernele și covoarele din interior, adierea lunii șerpuia printre ele ca un șal sfios și întregul ansamblu nu contrazicea cu nimic concluziile pe care Zafira le-a tras într-o clipă. O fi fost ea lipsită de experiență, dar nu

era proastă.

— Aproape am ajuns, a spus el cu un zâmbet superior, pentru că, spre deosebire de ea, Nasir nu era nici prost, *nici* lipsit de experiență.

— Cred că mi-a ajuns distracția asta a ta.

Nasir a răspuns ridicând din umeri încet, sesizând minciuna. Stelele îi încoronau părul. Luna grea transforma lumea într-o imitație a crepusculului.

— Știi cum să te întorci, Vânătoreaso.

Zafira a mârâit.

— Deschide calea, Sultani.

Nasir s-a topit în întuneric alergând pe marginea acoperișului, iar picioarele lui abia atingeau pământul. Inima i-a îndesat Zafirei o jumătate de icnet în gât când, în capăt, Nasir a sărit, întinzând brațele în lături, ca un șoim în zbor preț de o fracțiune de scundă, după care s-a rostogolit pe acoperișul următor, care se contura pe fundalul întunecat.

Dacă un băiat poate s-o facă, eu de ce să nu pot? Zafira era fata care cucerise Arzul, care îmblânzise întunericul de pe Sharr. Să sară pe acoperișuri era o joacă de copil.

A pășit în spate, simțind calcarul aspru sub papuci. Inspirând scurt, a străbătut distanța în fugă și hăul s-a apropiat pulsând cu fiecare bătaie a inimii ei. *Nu te opri. Nu te opri.* A sărit chiar de pe margine și a ajuns în aer. O spaimă înăbușitoare i-a străpuns venele, amintindu-i de fragilitatea vieții. A savurat momentul în care frica a balansat spre adrenalină și a explodat în euforie.

Definiția distracției în concepția lui.

Și atunci s-a izbit cu picioarele de pământ, zgâriindu-și palmele pe piatră, și impactul i-a zguduit maxilarul.

În viață. Chiar dacă își lăsase inima în urmă, pe celălalt acoperiș.

S-a ridicat pe picioarele nesigure, cu sângele bubuindu-i în

urechi. Acum se aflau pe un acoperiș circular, cu un minaret zvelt în centru. Lumina lunii scălda treptele tăiate în pereții ei exteriori, oglindindu-se în plăcile de obsidian lucios.

— Frumoasă gazelă, a spus Nasir și tachinarea din tonul lui a făcut-o să încremenească. Nu vrem ca oamenii să creadă că a aterizat un rukh*.

Zafira s-a încruntat.

— Încă o insultă și te arunc de pe marginea acoperișului ăstuia.

Nasir a afișat acel zâmbet pe jumătate al lui și Zafira s-a întrebat dacă avea să se ridice vreodată mai sus. Dacă Nasir va găsi vreodată suficientă fericire cât să-i întindă acel zâmbet până la ochii cenușii.

— Te-aș trage după mine.

Tonul ăsta.

— Atunci am muri amândoi.

— Oricum mă omori încontinuu fără nicio remușcare.

Se uita la ea cu privirea aceea ciudată a lui, de parcă Zafira s-ar fi pierdut printre stele dacă ar fi întors ochii. O privea aproape cu reverență. Visător. Zafira a eliberat aerul din plămânii încordați și și-a ferit privirea. În cele din urmă, când vor duce călătoria și misiunea asta la bun sfârșit, nimic din toate astea nu va mai avea importanță, nu?

Nasir era viitorul ei rege și ea era supusa lui.

* Pasăre gigantică de pradă din mitologia Orientului Mijlociu (n.t.).

Capitolul 12

Nasir a observat schimbarea bruscă din ea. Prudența subită care a estompat lumina din ochii ei. Nu înțelegea cu ce greșise de data asta.

— Aproape am ajuns, a spus el din nou, pentru că nu știa ce altceva să spună, și a pornit în sus pe scările care urcau în spirală în jurul minaretului abandonat.

Uitase de picior și își amintise abia când a început să zvâcnească dureros sub el pe al doilea acoperiș, dar n-avea de gând să cedeze ca un bătrân neputincios pentru că un ifrit îl dovedise pe Sharr.

Spre deosebire de cele cinci califate, Fortăreața Sultanului nu avea un minaret regal care cândva adăpostise magie, doar o mare nesfârșită de turnulețe care se întindeau spre cer, căutând ceva ce n-aveau să găsească niciodată. Vârful acestui minaret era cel mai înalt punct din care se puteau vedea palatul și împrejurimile lui. O priveliște care-ți tăia respirația când luna era în faza ei cea mai luminoasă, așa cum era acum.

Obișnuise să vină aici, înainte. Cu câte o arsură proaspătă pe spate și cu sângele care curgea din limba lui mușcată picurându-i din gură. Când mama lui plângea și tatăl lui lua vătraiul, cu ochi cenușii mult prea bătrâni pentru un muritor. Venea aici și înainte de asta, cu un bărbat căruia îi spunea Baba, care-l lua de mână și-l privea cu mândrie.

În vremea aceea Nasir cunoscuse iubirea. Și acum își amintea cum îi umplea pieptul până la refuz.

De aceea, îndată ce văzuse silueta cunoscută de la fereastră, Nasir se dusese degrabă la Zafira, pentru că altfel ar fi trebuit să-și retrăiască amintirile, cu umbrele sângerându-i din degete. În sfârșit era acasă, în locul în care nu voia să fie niciodată, dar, în preajma ei, întunericul se retrăgea și din mâini îi alunecau fuioare subțiri de fum precum ultimele rotocoale de abur dintr-un dallah* lăsat să se răcească.

În preajma ei, putea să-și îndrepte atenția la lucruri noi. Cutele dintre sprâncenele ei, buza de jos strânsă sub scrâșnirea dinților. Felul în care luna îi mângâia unghiurile chipului.

— Nu pot să cred că la întoarcere trebuie să fac iar drumul ăsta, a bombănit ea și Nasir a adăugat glasul ei melodios pe lista sa.

Putem sta aici, a fost cât pe ce să spună, ca un nătărău neajutorat care ignoră realitatea.

Nasir s-a cățărat apucându-se de marginile festonate, adunând firimituri de calcar pe palme. Balconul minaretului era acoperit cu o streașină, așa că peisajul se vedea cel mai bine de deasupra ei, de pe acoperișul mic și înclinat. A ajutat-o să urce.

Și adierea vântului i-a luat Zafirei respirația.

Cerul senin se desfășura în nuanțe violete, presărat cu stele argintii. Torțe aprinse reliefau contururile arcuite ale palatului, făcând clădirea vastă să strălucească într-o lumină magnifică, auriu-portocalie, și proiectând umbre tremurătoare pe sculpturile ei elaborate.

Căminul lui. Cușca lui urzită din mătase și glorie.

În jurul palatului, ca brațul unei mame, se înfășura Marea Bibliotecă, cu ferestre cu geamuri întunecate și lucitoare, protectoare ale cunoașterii nesfârșite dinăuntru. Fiecare fă-

* Recipient pentru cafea, *ibric*, în limba arabă (n.t.).

râmă din istoria Arawiyei și fiecare petic de papirus de orice valoare erau păstrate în interior. Un sanctuar pentru cei ca Leul, care adunau cunoștințe așa cum avarii adunau bani. Nasir nu căuta să adune cunoaștere, dar acele rafturi îi fuseseră refugiu cândva. Evadări țesute în filele legate de papirus. Mintea trebuia ascuțită la fel de mult ca sabia, spunea mama lui, așa că petrecea la fel de mult timp din zi citind cât petrecea antrenându-se, chinuit de vină că îi făcea plăcere.

Casele dimprejur se mândreau cu cupole din cupru și obsidian și fațetele lor se îmbuibau lacom din abundența lunii. Arcadele erau cufundate în lupta dintre lumină și umbră și, din loc în loc, se legăna leneș câte un felinar. Peisajul era presărat cu dune de nisip, cu depresiuni colorate în albastru și câte o tabără de beduini luminând ca niște stele căzătoare.

— E minunat, a șoptit ea și, stând aici, alături de ea, Nasir i-a dat dreptate.

Luna îi înconjura capul cu o coroană de stele și o învăluia în magie. Stelele păleau, invidioase pe strălucirea ei. Într-adevăr, nu exista nimic – *nimeni* – mai frumos decât ea.

Și atunci, de ce l-a cuprins deodată o durere pustiitoare?

— Îmi pare rău, a spus el din nou. Pentru mama ta.

Cuvintele au curs din el pe nepregătite și remușcările îi rodeau inima ferecată.

Zafira a strâns din buze.

— M-am gândit să mă întorc și s-o caut, dar e limpede că...

— Nu poți, a spus el înainte ca ea să încheie fraza.

Zafira a înlemnit, ca un vânător în sălbăticie, și inima lui și-a regăsit stăpânirea de sine, zvâcnindu-i între coate de parcă ar fi gonit pe acoperișuri.

— Nu poți să pleci.

— De ce nu? a întrebat ea circumspectă și Nasir a înțeles în sfârșit că urma să spună: *Dar e limpede că a murit.*

Se *gândise* să se întoarcă. Nu avea s-o facă de fapt. Rimaal,

și acum întrebarea ei atârna între ei doi, cerând imperios un răspuns.

Putea să răspundă într-o mie și unu de feluri, așa că Nasir a ales cuvintele care îi erau cel mai puțin pe plac:

— Trebuie să înapoiem inimile.

Zafira s-a strâmbat, pentru că nici ea nu dorea un asemenea răspuns. Vântul îi adia prin păr și Nasir ar fi vrut să-i așeze șuvițele răzlețe după ureche. A strâns pumnul.

— N-o să plec. Nu înainte de a-l găsi pe Altair. Nu înainte să revină magia și să moară Leul, a spus e. Sora mea e aici și prietena mea e în siguranță. Nu mai am pe nimeni altcineva.

Mă ai pe mine, a vrut el să spună.

Ea a întors capul, ca și când ar fi auzit cuvintele nerostite. În lumina lunii, Nasir a surprins crâmpeie din emoțiile care i se perindau în privire. Mânie. Amar. Durere. Dorința ei arzătoare îi dădea speranță. Îndărătnicia ei îl îngrozea.

— Satul meu s-a dus, viața mea a fost dată peste cap, a zis Zafira cu un râs dogit. Mama mea a murit, iar eu n-am vărsat nici măcar o lacrimă. Atât de mult mi-a împietrit inima.

Nu. Nasir știa ce înseamnă să ai inimă de piatră, să răpești suflete și să lași în urmă orfani și văduve și destine ruinate. Și totuși el plânsese când mama lui a murit cu moartea ei simulată. Simțise o durere atât de mare, încât l-a uimit tăcerea rămasă în urma ei, o liniște asurzitoare care se spărgea doar când Zafira era în preajmă.

— Cinci ani, a spus ea încet. Nu mai ieșise din casa noastră de cinci ani și, brusc, a găsit puterea să se aventureze afară când moartea era sigură.

După ce ucideai atâția oameni câți ucisese el, nicio misiune nu părea mai semnificativă decât alta. Nasir nu avea capacitatea să se simtă vinovat sau cuprins de remușcări pentru uciderea cutărei femei, a cutărui fiu sau a cutărui iubit. Toți formau o amintire colectivă care-l marca cu fiecare suflu: el

respira, pe când alții, nu. Expira, pe când alții nu aveau s-o mai facă niciodată.

Până acum.

Până la această singură moarte cu care nu avea nicio legătură, doar că nu o împiedicase.

De ce? întreba ea în tăcere.

— Pentru că e mama ta, a spus el încet și, chiar dacă observase emoția încordată din vocea lui, Zafira nu a spus nimic.

Nu-l învinuia pentru vapori și ar fi fost o prostie din partea lui să-i schimbe părerea. Îl știa un ucigaș, un criminal, mai rău decât oricare altul, și totuși alegea să vadă în el un om. Nu avea de gând să forțeze acele limite. A închis gura, și-a înfierat inima și a ascuns adevărul. Lumea îi tremura înaintea ochilor.

Zafira a respirat încet, o dată, de două ori.

— A fost.

— Lacrimile nu sunt o măsură a inimii. Fiecare ne purtăm durerea în felul nostru.

Nasir a privit spre palat și spre luminile lui magnifice. Faptul că nu putea plânge nu însemna că avea o inimă de piatră.

— E greu să nu ții la familie, din câte am descoperit.

A așteptat valul de scârbă de sine care ar fi trebuit să urmeze cuvintelor lui, dar tăcerea s-a dovedit a fi ciudat de liniștitoare.

— Vrei să-l revezi? a întrebat ea.

— Da, a spus el, știind bine la cine se referea. Chiar... chiar dacă nu va mai redeveni omul de altădată.

Nasir avea anumite gânduri și ipoteze legate de tatăl său, dar nu a dat glas niciuneia.

— Dar mai întâi Altair.

De-ar fi știut Altair că era dispus să facă orice, numai să-l aducă înapoi. De-ar fi putut să-i spună Zafirei că ar fi făcut

orice ca să răscumpere crimele pe care le înfăptuise toată viața.

Voia să facă chiar mai mult de atât. Știind acum adevărul, că ani de-a rândul Leul Nopții își înfipsese încet ghearele în mintea și sufletul Sultanului Arawiyei, nutrea o dorință arzătoare de a pune capăt situației.

— Și magia, a spus Zafira.

— Și magia, a încuviințat el, dar numai de dragul ei.

Pentru că acum aflase prețul magiei, știa ce-i făcuse tatălui său și mamei sale și nu privea cu ochi buni vrăjitoria care-i distrusese familia.

Dar, de dragul ei și al acelora față de care greșise, avea de gând să ducă misiunea la îndeplinire.

Capitolul 13

Lumina pătrunsă printre draperiile întinse aproape cu totul vărga sufrageria precum barele unei celule de închisoare, pe când căldura deșertului se deștepta din somn. Nimănui nu-i convenea să se ascundă de soarele dimineții, dar atitudinea secretoasă a Înaltului Cerc nu era efectul paranoiei – când Zafira privise pe furiș pe fereastra odăii ei, zărise luciri argintii pe toate străzile umbrite și pe acoperișuri.

Zafira nu-și închipuise niciodată că va vedea Gărzile Sultanului cu ochii ei, cu mantiile lor sclipitoare ca niște faruri printre nuanțele brune și aurii ale deșertului. Nu-și închipuise nici că avea să devină ținta căutărilor lor. Erau în alertă, îi avertizase Aya, în căutarea zumrei și a prăzii lor.

Afară s-a iscat larmă, un vânzător ambulant se tocmea cu o femeie pentru fructele din căruciorul lui. Așa se tocmea și Deen, pentru ca oricum, la urmă, să strecoare vânzătorului câțiva bani în plus. *Trebuie să-i plătești pentru bătaia de cap.*

— Mănâncă, a spus Lana din stânga Zafirei, împingându-i o farfurie cu turte harsha* unse cu unt, pe fața de masă cu margini franjurate întinsă pentru micul dejun.

Kifah a încuviințat din cap lângă ea, cutia cu inimi fiind așezată între ele.

— Ai nevoie de hrană ca să-ți păstrezi puterile.

Aya urmărea conversația cu zâmbetul acela visător și straniu al ei.

* Turtă marocană, făcută din griș și cimbru (n.t.).

— Cu toții avem nevoie de putere. Prin hrană și solidaritate, căci suntem mai puternici împreună. Ideea asta a stat la baza Înaltului Cerc. Și la început, când era un consiliu pentru îndrumarea safinilor, sub conducerea lui Benyamin, și mai târziu, când a devenit cea mai mică dintre armate sub conducerea lui Altair.

A întors privirea, încordându-și maxilarele sub apăsarea amintirilor.

Zafira n-a înțeles ce a împins-o pe Lana să se întindă după mâna Ayei, dar atunci Aya a întors palma și și-au înlănțuit degetele. Una fusese să afle despre apropierea dintre ele din gura Lanei, altceva era s-o observe cu ochii ei.

— Iertați-mă, iubiții mei, a spus Aya.

Ochii ei erau umezi, chiar și când i-a adresat Lanei un zâmbet afectuos.

— Dintre toate pierderile suferite, pe aceasta... pe aceasta încă nu știu cum s-o depășesc.

— Poate că mai curând ar trebui s-o accepți, a observat Nasir încet. Nu e nevoie mereu să lupți, cu atât mai puțin în cazul unei astfel de dureri.

Aya a reflectat la cele spuse de el.

— Ai vorbit ca unul care a suferit.

Roohi. Asta spusese cu o seară în urmă.

Așa vorbea și Baba și Umm îi adresa acel zâmbet plin de iubire pe care i-l dedicase numai lui.

Habibi. Hayati. Roohi.

Dragostea mea, viaţa mea, sufletul meu, însemnau cuvintele, dar sensul lor era mai adânc.

Habibi era pentru prieteni și pentru cei iubiți.

Hayati era folosit când iubirea devenea atotcuprinzătoare. Din ce în ce mai adâncă, până când viața celuilalt devenea a ta.

Roohi apărea când un suflet se îngemăna cu perechea lui

și îl iubea cu puterea a o mie de sori. Când iubirea se strecura dincolo de inimă și se amesteca în însăși urzeala existenței.

Asta fusese cândva între Baba și Umm. Asta își dorise Zafira când era mică, înainte ca iubirea dintre părinții ei să-i frângă pe amândoi, împrăștiind cioburile sufletelor lor pe întinderea pustie a pământului.

Se gândise la ei noaptea trecută, stând sub stele, alături de un băiat cu părul neîngrijit și cu o întrebare în ochii lui atât de cenușii. În sfârșit văzuse palatul întins al sultanului, cu luminile lui suspendate prin puterea intelectului, ceva mult mai magic decât putea fi magia vreodată, și totuși...

Păleau pe lângă el, pe lângă prințul ei.

— Ești bine?

Ceruri mari. Trebuia să stea atât de aproape de ea? Harsha din mâna lui era ruptă în jumătăți perfecte. Observase asta la el. Faptul că-și atârna hainele pe scaun, pe când ea se mulțumea să le adune grămadă. Modul în care rupea meticulos pâinea în bucăți, înainte de a le duce la gură, fie că era vorba de manakish*, de pită sau de harsha.

— Mai bine decât oricând, a spus Zafira și Lana a scos un sunet semănând periculos de mult a pufnit.

— Parcă mai curând te-ar mânca pe tine, i-a șoptit Kifah la ureche și și-a dat ochii peste cap când Zafira s-a făcut mică. Glumeam, Vânătoreaso.

Ușile din față s-au dat de perete și Zafira și-a înșfăcat desaga când Seif a dat buzna înăuntru. Aya a eliberat mâna Lanei și s-a grăbit să ascundă vederii farfuria cu carne marinată. Se pare că safinii, cu al lor sânge-rece, nu priveau cu ochi buni consumul de carne, de fapt, nici vânarea animalelor.

A trântit ceva pe servantă și Aya s-a făcut albă la față când a văzut. Zafira a mijit ochii – era o sticlă mică, goală, cu excepția unei dâre roșii. *Sânge?*

---

* Pâine turtită pe care se presară cimbru, brânză sau carne tocată (n.t.).

— Nu am găsit nimic. Nicio corabie în port, nici urmă de Leu. Am muncit toată noaptea.

Seif s-a plimbat cu pași agitați și i-a aruncat lui Nasir o privire mânioasă.

— Pe când ție ți-a năzărit să te duci...

— Ai grijă, safinule, a spus Nasir încet. E periculos să lași gura să ți-o ia înainte, iar nemuritorii cad ca muștele în zilele astea.

Aya s-a întors spre Nasir cu ochi mari și curioși.

— Unde ai fost? Nu trebuia să ieși din casă.

— Am cercetat împrejurimile din punctul cel mai înalt din oraș.

De-aș putea și eu să mint cu atâta ușurință, și-a spus Zafira. Totuși nu era *întru totul* o minciună.

Seif a strâmbat din nas.

— Cu tot cu ea?

— Sugerezi că femeile nu sunt în stare să se cațăre?

Nasir l-a secerat cu privirea, înainte ca Zafira să poată răbufni.

Seif și-a exprimat frustrarea mârâind și, privind umbra de rânjet de pe chipul lui Nasir, Zafira a observat că înțelesese în sfârșit de ce Altair se purta de parcă arta înfurierii altora era singurul scop al vieții lui. Lana a încercat să-și stăvilească un râset.

— Poate că încă nu a sosit, a spus Kifah, dar asta nu neagă inevitabilul.

Vine după noi. Safinii nu știu.

— Leul Nopții, a șoptit Lana și Seif i-a aruncat Ayei o privire care spunea: *Ar fi trebuit s-o lăsăm în zăpadă.*

Zafira a hotărât pe loc că Seif va fi ultima persoană pe care o va proteja și prima pe care o va da de mâncare unui dandan.

Kifah a studiat fața Lanei.

— Pe străzi o să se dezlănțuie haosul odată ce veștile o să se răspândească prin Arawiya.

Haosul plutea *deja* în aer, în praful stârnit de revolta oamenilor, în taxele care îi sufocau.

— Totuși Sarasin va rezista, a mormăit Seif.

— Cum? a întrebat Zafira agasată. Cine îi va apăra poporul?

Sarazinii suferiseră încă de când califul lor fusese asasinat. Califatul fusese mereu un loc sumbru – și la propriu, cu nisipurile lui întunecate și cerurile ca de cenușă –, dar, după ce tronul fusese eliberat cu sânge-rece la ordinul sultanului și acesta pusese stăpânire pe armate, incertitudinea stârnise o încordare apăsătoare și înfiorătoare.

Seif nu a luat-o în seamă. Tipic.

Aya s-a ridicat.

— Un muritor anume desemnat, pe nume Muzaffar. Era cunoscut în cercurile negustorilor, dar, cât timp ai fost plecată pe Sharr, a început să câștige renume și printre oamenii simpli. I-a împăcat, a avut grijă de ei. Oamenii lui au menținut pacea, ceea ce mulți n-ar fi sperat.

— O pace fragilă, a spus Nasir încet. Abia va rezista Leului.

— Nu toți se vor teme de Leu. Chiar și în trecut, în timpul domniei lui întunecate, unii oameni au crezut că vestea începutul unei ere noi, a spus Aya, cu perlele ei sticlind, și, dacă ar fi fost o persoană mai puțin gânditoare, Zafira ar fi interpretat greșit fervoarea ei ca pe o dovadă de susținere a cauzei lui. Acești oameni susțineau că Leul aducea cu sine o epocă de aur glorioasă și că, dacă Surorile n-ar fi ținut cu încăpățânare la orânduielile vechi, n-am mai fi ajuns în acest punct sumbru.

— Mda...

Kifah și-a șters mâinile de praf și s-a ridicat.

— Ne trebuie sânge.

— E un spital în apropiere, a spus Lana fără ezitare.

— Sânge de *si'lah*, a lămurit-o Kifah, pierzându-și puțin răbdarea. Sânge cu puteri magice. Din ăsta nu se găsește în spitale.

— Pentru ce? a întrebat Zafira, deși groaza din vene îi oferea deja răspunsul.

Kifah i-a întâlnit privirea.

— Pentru tine. Ca busola noastră să funcționeze din nou. Îți va fi ușor să-i găsești și pe Altair, și pe Leu, *și* inima, toate odată.

Ușor. De parcă așteptau frumos într-un coș ca ea să vină și să-i ia.

— Pentru asta ar trebui să facem dum sihr, a spus Zafira.

Văzând că Kifah nu-și pusese problema că ar fi putut să nu fie de acord cu folosirea magiei interzise a sângelui, Zafira a strâns din buze, cuprinsă de remușcări pentru iritarea resimțită.

— Nu.

Porunca a fost severă, dată pe un ton îndurerat. Toți s-au întors spre Aya, care a clătinat din cap, cu un fel de nebunie în privire.

— Nu. Fără dum sihr.

Lana a făcut un pas în față.

— Ammah...

— E mai îngrozitor decât orice plan al lui.

Vocea Ayei a spintecat aerul ca un bici. Zafirei i-a trebuit o clipă ca să priceapă cine era *el*: Leul.

Prețul dum sihr-ului e întotdeauna imens. Cuvintele lui Benyamin pe Sharr. Și-a amintit atunci că el folosise magia sângelui în încercarea de a-l salva pe fiul lui și al Ayei. Că nu reușise. Că durerea îi transformase pe toți în nebuni nechibzuiți.

— Ceea ce urmărește el, a aruncat Kifah printre dinți, e răzbunare împotriva poporului vostru și o Arawiya ferecată în întuneric.

Un cămin pentru poporul lui, a spus Jawaratul.

Căminul nu ți-l stabilești prin violență.

Aya a dat din cap în continuare, cu un tremur isteric în ochi. Lana s-a întins iar după mâna ei și atunci Zafira a văzut-o pe Umm, strânsă în brațele surorii ei, fragilă și pierdută. Lana a spus ceva în șoaptă, prea încet ca să fie auzită, și Aya a strâns din ochi, stăpânindu-se suficient cât s-o sărute pe Lana pe frunte.

Brusc, membrele Zafirei nu mai aveau astâmpăr și o înțepau ochii.

Nasir era tăcut și ochii lui cenușii erau indescifrabili. A ridicat brațul și apoi l-a lăsat. A oftat și a întors capul.

— Mama mea și-a trucat propria moarte. Tatăl meu a îndesat un vătrai în foc și m-a înfierat. De patruzeci și opt de ori. M-a umilit. M-a asemănat unui câine.

Vorbea pe tonul acela care se unduia odată cu întunericul, în același timp liniștit și poruncitor.

— Magia a fost de vină. Magia i-a oferit Leului o cale spre tatăl meu. Magia a silit-o pe mama mea să părăsească Tronul de Aur.

Și-a privit mâinile, care scoteau fuioare de umbră. Când a dat drumul unui râs spart, întunericul s-a prelins din gura lui.

— Și totuși sunt aici și contribui la restaurarea ei.

Zafira știa că suferise, văzuse cu ochii ei în palatul Leului de pe Sharr. Dar niciodată nu făcuse legătura între suferința lui și magie.

Cum se putea ca acel lucru pe care-l dorea atât de mult, după care tânjea cu atâta patimă, să-i fi provocat lui o asemenea durere de netăgăduit?

Aya parcă ar fi vrut să întindă mâna spre el, dar apoi și-a amintit cine era Nasir și doar a zâmbit.

— Lupta asta nu e o bătălie obișnuită, a încercat ea să-l împace cu blândețe.

A inspirat tremurător, cu mare grijă.

— Trebuie să facem ce se cere din partea noastră.

Seif a clătinat din cap și a arătat spre sticla goală pe care o adusese cu el.

— Am avut sânge. Am folosit ce ne mai rămăsese din el ca să protejez casa și protecția se va risipi în curând. Vrăjitoarea Argintie e în drum spre Insulele Hessa. Până să ajungem la ea și să extragem o sticluță din sângele ei, e foarte probabil ca Leul să vină el la noi. Mai rău, cu fiecare clipă petrecută separate de minarete, inimile riscă să piară. Ați călătorit cu ea atâta vreme și nu v-ați gândit să-i cereți sânge?

— Ai dobândit o eternitate de cunoștințe magice, dar nu te-ai gândit să mai aduni sânge de unul singur? a ripostat Zafira.

Ceruri mari, safinul ăsta...

— Ce-ar fi să mergem la Bait ul-Ahlaam? a întrebat Lana și Zafira a tăcut o clipă, pentru că numele acela îi părea cunoscut.

Casa Viselor. Nasir o întrebase pe Vrăjitoarea Argintie despre ea pe corabie și Zafira și-a amintit răspunsul iritat al acesteia. S-a simțit ca o proastă descoperind că nu știa nimic despre ea, pe când micuța savantă care era sora ei știa.

Seif a închis ochii și a răsuflat încet și exasperat.

— Am văzut ilustrații cu ea într-o carte, s-a grăbit să explice Lana. E în Alderamin, nu? Acolo poți găsi orice.

Aya a înclinat capul într-o parte.

— Casa Viselor prosperă datorită exagerărilor cu care se vorbește despre ea, micuța mea. Nu cred că cineva de acolo are sânge de si'lah.

— Nu. Bait ul-Ahlaam e o poveste exagerată pentru cei care nu caută nimic în mod special, a spus Kifah, spre ușurarea Lanei. Tatăl meu a călătorit până acolo din Pelusia de mai multe ori și mereu a găsit ce căuta. De fiecare dată. Din nefericire.

— Credeam că tatăl tău nu agreează magia, a spus Zafira.

— N-o agreează, a spus Kifah sec. E o prăvălie cu tot felul de ciudățenii, și magice, și nonmagice. Are toate tincturile și ierburile care se găseau cândva peste tot în Demenhur. Cenușă de la vulcanii din Alderamin. Minereu negru. Și e foarte vechi. Dacă există vreun loc în care am putea găsi sânge de si'lah, acela ar fi un loc la fel de străvechi precum Surorile Veșniciei.

— E posibil, a recunoscut Seif și Lana nu și-a putut stăpâni zâmbetul larg.

Ceva din privirea lui sugera că Seif nu cunoștea locul acela doar din auzite. Poate că și el fusese acolo, așa cum fusese și Vrăjitoarea Argintie.

— Se știe că custodele e dispus să... negocieze.

Și el vorbea cu aceeași reticență. Ca și când amândoi ar fi găsit ce căutau și dăduseră la schimb mult mai mult decât se așteptaseră.

Totuși, oricât de mult ar fi îndrăgit Zafira magia, nu era convinsă că ar fi fost dispusă să comită crima folosirii dum sihr-ului doar pentru o fărâmă din ea. Ultima dată când se tăiase în palmă, se legase de o carte nemuritoare. Seif și-a reluat plimbarea agitată și Zafira a luptat să respire. A pornit spre hol, căutând Jawaratul în desagă.

Te temi, bint Iskandar.

— N-ar trebui? a bălmăjit ea.

Vorbind cărții cu voce tare, se simțea mult mai puțin nebună decât atunci când îi vorbea în capul ei și blestemăția aia îi răspundea.

Suntem de-ale tale. Te vom proteja.

De parcă o carte ar fi putut s-o protejeze de ceva. Din câte spusese Vrăjitoarea Argintie, *Zafira* trebuia s-o protejeze pe *ea*, altfel ar fi murit amândouă.

Teama e doar un avertisment care-ți cere să asculți de sfaturi.

— O carte care povățuiește la propriu. Yasmine te-ar plăcea

la nebunie, a spus Zafira pe un ton sec, descoperind cu o clipă prea târziu că ceilalți veniseră după ea.

— Muritorii ăștia. Viețile lor sunt atât de scurte, încât recurg la conversații cu sine, i s-a adresat leneș Seif Ayei.

Zafira aproape că a răcnit.

— *Numele meu* e Zafira.

— Nu-ți bate capul, a întrerupt-o Kifah. Se uită la urechile noastre rotunjite și deodată devenim niște cadavre ambulante. Măcar *noi* pricepem când a venit vremea să intrăm în mormânt.

Nu vom ajunge nicăieri cu discuțiile astea inutile, bint Iskandar.

— Încercăm prăvălia? a întrebat Lana.

Respiră.

— Care dintre noi va face călătoria? s-a auzit distorsionat vocea lui Kifah.

Inspiră.

— Podul care traversează strâmtoarea e încă întreg.

Cuvintele Ayei veneau plutind de departe.

Expiră.

— Dați-ne inimile și Jawaratul, a spus Seif, în vreme ce Nasir o privea pe ea, numai pe ea. Ne-am încrezut prea mult în muritori și...

Ceva s-a rupt înăuntrul Zafirei. Un urlet zbiera în venele ei. Mâna ei a zvâcnit după o săgeată.

Nu

suntem

muritoare.

Toți și toate au încremenit.

Zafira a tresărit, simțind atenția lor subită și pătrunzătoare. Sângele îi vuia în urechi și perdelele fluturătoare râdeau.

— Okhti? a întrebat Lana.

Zafira a clipit. Kifah a scos un sunet înăbușit, dar primul care a făcut un pas precaut spre ea a fost Nasir. Ca și când Zafira ar fi fost un animal pe care se temea să-l stârnească.

— Ești sigură că ești bine?

Se uita la ea ca și cum n-ar mai fi existat niciun alt suflet pe pământ.

Zafira nu a putut să-i întâlnească privirea.

— De ce n-aș fi?

— Ai... a început să spună Nasir. Ai spus că nu *sunteți*. Ai vorbit de parcă ai fi două persoane. Ai spus că nu sunteți... muritoare.

— N-am spus asta. N-am spus nimic.

A simțit o greutate în stomac. Toți cinci se holbau la ea de parcă s-ar fi aflat pe o scenă, făcându-se de râs. A pășit în spate, spre intrare, și mânerele lungi și curbe ale ușilor duble au împuns-o în spate.

Nasir s-a apropiat cu un pas.

— Dă-mi Jawaratul.

— Nu-i la mine, a mințit ea.

Era în desaga ei; nu trebuia să-l vadă.

— Zafira.

După ton, Nasir parcă vorbea unui copil neascultător.

— E în mâinile tale.

Zafira a coborât ochii. Razele de lumină care cădeau pe coperta Jawaratului aprindeau coama leului. A strâns mâinile în jurul cărții care se folosise de gura ei ca să rostească cuvinte fără noimă. Sfântă zăpadă, ce i se întâmpla?

A privit când curiozitatea Ayei, când mutra încrezută a lui Seif, confuzia de pe chipul lui Kifah, grija de pe chipul Lanei și, la urmă, s-a uitat la Nasir. Mila din ochii lui cenușii a terminat-o.

Stăpânirea ei de sine s-a fracturat. A cedat.

Lasă-i. Libertatea ne așteaptă dincolo de ușile acestea.

Zafira a împins ușile și a luat-o la fugă, resimțind panica din momentele când alerga prin oază, pe Sharr. Cu vântul suflându-i pe brațe. Cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Cu integritatea ei psihică amenințând să se destrame.

Îi era rușine că o văzuse Lana. Și Kifah.

— E numai vina ta, a șuierat ea.

Oprește-te.

De proastă ce era, a ascultat de el, oprindu-se imediat după porțile casei, și și-a amintit brusc că se afla în Fortăreața Sultanului. Pavelele din piatră cioplită erau calde sub tălpile ei goale. Sfântă zăpadă, satele vestice din Demenhur erau mahalale în comparație cu locul ăsta. Era o operă desăvârșită, creată cu răbdare și sârguință, de la detaliile pavajului și până la fiecare centimetru sculptat din casele întinse care o înconjurau. Până și cerul părea mai bogat, de un albastru limpede și vast. Nu era nicio diferență între ea și un vagabond pitit în partea mai înstărită a unui sooq. Qamis-ul ei negru-albăstriu, croit dintr-o rochie care costase prea mulți dinari demult, în Demenhur, parcă era o cârpă.

Ei...

— Încetează, a sâsâit Zafira. Nu-mi spune nimic.

Liniștea subită era îngreunată de bosumflarea Jawaratului și de sentimente de rușine și de vinovăție. *Minunat.* S-au ivit umbre întinse, avertizând-o că nu mai avea să fie singură multă vreme. Auzea voci. Mai departe, de-a lungul străzii, a recunoscut tarabele unui sooq ascuns între clădiri, la umbră, și nu era momentul să fie acostată și întrebată cine era.

A pornit în grabă în direcția opusă, găsind un mic spațiu retras în unghiul format de trei case masive. Lumina soarelui pătrundea între limitele pietrei nisipii, căzând asupra unei bolți construite într-unul dintre ziduri din plăci smălțuite sclipitoare, în nuanțe albastre și roșii și aurii, ca o intrare într-o lume ascunsă. Zafira s-a apropiat, descoperind că nu era

o intrare, ci adăpostul unei fântâni, la picioarele căreia tremura un bazin cu apă verzuie strălucitoare.

Era un soi de frumusețe delicată, un moment suspendat în timp. O frumusețe a cărei valoare nu o cunoștea.

— Nu știu de ce am ascultat de tine, a șuierat ea.

Jawaratul nu a răspuns și Zafira s-a rezemat de zid, trăgându-și sufletul. O pisică a deșertului s-a ridicat din culcușul ei din apropierea fântânii, urmărind-o cu neîncredere.

E adevărul. Nu suntem muritoare.

Sudoarea a alunecat pe ceafa Zafirei, sub lumina tot mai fierbinte a soarelui.

Suntem nemuritoare.

— Și așa, deodată, sunt și eu nemuritoare? a întrebat ea furioasă.

Suntem legate una de alta, tu și cu noi. Lungimea vieţilor noastre e și a ta.

— Nu... nu funcționează așa.

Oare măduva plantelor prefăcută în papirus ar putea vorbi unei fete neghioabe?

Zafira a strâns din dinți, pregătită să arunce Jawaratul în fântână.

— Ce vrei de la mine?

Trebuia să existe un motiv pentru care îi vorbea și o îmboldea. Ea nu era ca Leul sau ca întunericul în care Jawaratul zăcuse putrezind. Era neputincioasă, după cum tot spunea Seif. Poate că era timpul să-i dea cartea Ayei și...

Un șuier i-a răsunat în urechi și de spaimă a scăpat Jawaratul. A căzut deschis pe piatra prăfoasă. Zafira a privit repede în jur, dar a auzit doar murmurul stins al fântânii și a văzut doar praful jucând în lumina care cădea de sus.

Apoi cartea s-a închis de la sine.

Bint Iskandar.

Cuvintele erau un geamăt teribil. Spaima i-a pătruns în vene.

Lasă-ne să-ți arătăm ce putem face.

Enclava a dispărut încet și lumina crescândă a format siluetele înzăpezite ale unui sat și o femeie cu capul acoperit sub gluga unei mantii în centrul lui. Sooq-ul îi părea cunoscut, la fel și copacii rari și subțiri. *Demenhur.* Dar Zafira nu era *în* califat. Mai curând parcă ar fi privit o lume străină printr-un binoclu, ca spectatoare.

Femeia ținea strâns în mâna stângă pielea verzuie a Jawaratului, iar degetele mâinii drepte îi erau înălțate răsucit spre ceruri și din limba ei se urzeau cuvinte pe care Zafira nu le înțelegea. Aproape că era o incantație. O vrajă.

Au izbucnit strigăte și oamenii fugeau din sooq îngroziți, fugind de ea – de femeie – până când a coborât brusc pumnul.

Și pământul a răsărit.

Jumu'a*-ul circular, pentru adunări, a erupt. Pietre și moloz au fost azvârlite peste tarabele înconjurătoare și au doborât sătenii care fugeau urlând. Câțiva bărbați s-au repezit la femeie, unii cu tabare** și săbii, alții cu cărămizi și cu tot felul de arme improvizate pe care puseseră mâna.

Chiar și când s-au apropiat, femeia nu s-a clintit. Mantia ei a fluturat în frigul înțepător.

N-a făcut decât să deschidă Jawaratul la altă pagină și, după câteva clipe încordate, sub ochii Zafirei, femeia a coborât mâna în arc.

Spintecând

bărbații

în două.

Țipetele au izbucnit din nou și cadavrele s-au prăbușit cu bufnituri îngrozitoare. *Nu*, a încercat Zafira să strige, să

---

* În tradiția islamică, *jumu'a* se referă la rugăciunile practicate în comun în zilele de vineri. În opera de față se referă la piețele în care se dau anunțuri și se organizează evenimente în orașe (n.t.).

** *Topor*, în limba arabă (n.t.).

oprească violența asta absurdă, dar buzele ei erau ferecate. S-a luptat să respire, legată de viziunea asta cumplită, laa, de coșmarul ăsta. Pentru că asta era.

Un coșmar.

Bărbații cădeau, unul câte unul. Tăiați în două de puterea ei incredibilă. De puterea *Jawaratului.* Imaginea aceasta îngrozitoare a înfierat pielea Zafirei. Alți bărbați cădeau în genunchi, cu propriile săbii înfipte în vintre. Sooq-ul ruinat s-a înroșit, sângele se vărsa puhoi, adunându-se la picioarele femeii.

S-a lăsat tăcerea și, murmurând mulțumită, femeia s-a întors, dându-și gluga pe spate cu o mână însângerată.

Și Zafira s-a holbat la ea însăși.

Ea era, de la gheața din ochi și până la încruntarea mânioasă dintre sprâncene. Arăta *exact* ca ea, cu o singură diferență.

Părul îi era de culoarea oaselor sfărâmate.

O sticluță argintie plină cu o substanță groasă și stacojie atârna la gâtul ei și, când versiunea ei cu păr alb a ascuns Jawaratul sub mantie, Zafira a văzut o tăietură proaspătă în palma ei, în mijlocul unei întinderi de cicatrici, răni închise. Dum sihr. S-a dus cu pași mari la un armăsar negru, spintecând zăpada cu cizmele, a încălecat și a dispărut pe străzi.

Lăsând în urmă un mormânt.

Ușa de culoarea lavandei de la intrarea în Bakdash atârna de balamalele strâmbate. Magazinul colorat cu dulciuri al lui Araby era o grămadă de dărâmături. A văzut bărbați, băieți, copii – morți. Toți. Zdrobiți de pietre, tăiați în două, cu măruntaiele și organele revărsate, sângerând, sângerând, sângerând.

Din cauza ei.

— Te rog, a implorat ea.

Nu știa cui se ruga; doar a repetat cuvintele până când împrejurimile s-au încețoșat și și-a pierdut echilibrul.

Apoi nimic.

Zafira s-a sprijinit de piatră cu podul palmelor și a ridicat capul respirând greu. Enclava o înconjura. Jawaratul era lângă genunchii ei.

Vezi, bint Iskandar?

Vedea doar ceva mult mai sinistru decât Leul Nopții. Ceva mic și aparent fără importanță, plin de secole întregi de amintiri ale celor mai puternice ființe din Arawiya și cu aproape încă un secol de ceva mult mai cumplit: de răul care se scursese în pământul insulei Sharr.

Și o manipulase.

— De ce? a șoptit ea. De ce eu?

Inimile cele mai pure vor triumfa mereu asupra celor mai întunecate suflete.

De după colț s-au auzit pași grăbiți. Zafira a închis ochii, și-a tras sufletul și a luat Jawaratul, după care s-a ridicat șovăitor în picioare. Se apropiau trei siluete, cu mantii de un argintiu scânteietor. Gărzile Sultanului. *Khara**. Zafira s-a lipit de zid, dar ei au trecut în grabă pe lângă enclavă, fără măcar să privească în direcția ei, șușotind încordat, cu mâinile în jurul mânerelor simple și negre ale iataganelor.

— Arată-mi ceva util, s-a stropșit ea la Jawarat. Arată-mi ce poate să facă Leul cu o singură inimă de si'lah.

Nimic.

Laa, o tăcere îmbufnată.

Mârâind, Zafira a alungat din minte viziunea Jawaratului și s-a furișat în urma gărzilor, moment în care au izbucnit scandări și vântul a purtat până la ea crâmpeie de țipete și cereri mânioase. Glasul poruncitor al Jawaratului a răbufnit peste ele.

Ne vor vedea.

---

* *Rahat!* în limba arabă (n.t.).

— Acum știi să vorbești? a șuierat Zafira.

A alergat printre umbrele clădirilor, dar nu era nevoie să fi locuit aici ca să înțeleagă că străzile erau neobișnuit de pustii. Era orașul sultanului. *Trebuia* să forfotească permanent, nu să fie spații ciudat de tăcute într-un loc și altele zgomotoase în altul. S-a oprit la marginea unei străzi înguste, mijind ochii la piața din față.

Groaza i-a tăiat respirația. Scandările i-au ajuns la urechi.

Jos taxele. Ne-omoară zilele.

Proteste. Oamenii protestau, mărșăluiau – *alergau* spre palat. Spre ea.

Inima i s-a urcat în gât și, cu degetele transpirate alunecându-i pe Jawarat, s-a întors și a pornit spre casa Ayei, pavelele încinse arzându-i tălpile goale. S-a împiedicat de o pietricică și a blestemat. *Să nu cazi, să nu cazi.* S-a dus cu gândul la Arz și la vânătorile ei, când nici măcar prada nu îi auzea pașii agili.

Distanța dintre ea și mulțime a crescut și Zafira s-a încumetat să se odihnească un moment. O greșeală cumplită.

O explozie a zguduit pământul, Zafira a căzut în genunchi și o gloată de oameni înnebuniți au năvălit spre ea.

Capitolul 14

Sub pământ. Aici se afla Nasir acum, într-o încăpere baricadată și fortificată pentru a înăbuși orice altceva. După ce-și luase privirea de la ușile duble pentru cine știe a câta oară, cu umbrele șiroind din mâinile lui ca o lampă cu ulei tocmai stinsă, Aya i-a propus să se antreneze.

Ar fi fost o propunere, dacă Aya ar fi acceptat refuzul lui Nasir.

— Trebuie să ne hotărâm dacă mergem în Alderamin, a mormăit Kifah.

Nasir nu înțelegea de ce.

— O călătorie atât de lungă în căutarea a ceva ce s-ar putea să nici nu existe e riscantă, de vreme ce am putea foarte ușor să adunăm trupe și să ne pregătim pentru sosirea Leului aici.

Kifah i-a aruncat o privire.

— Mereu mi-ai părut genul de persoană care nu acceptă să aștepte cu mâinile în sân.

Așa era. Nasir prefera să aibă o misiune de îndeplinit, o sarcină care să-l țină concentrat. Dar, în absența Leului îmbrăcat în pielea tatălui său, care să-l amenințe cu curmarea unor vieți nevinovate, Nasir nu avea niciun motiv să umble după magie. Mai ales că un asemenea plan ar fi fost la fel de periculos ca alternativa.

— Indiferent de decizia noastră, a spus Aya, strângând în mână un toiag, nu vom pleca fără Zafira, laa? Haide!

Nasira rămas pe poziție la intrarea în încăperea largă, ținând cutia strâns la subraț, și rândurile de arme de pe pereți au sclipit în lumina torțelor. L-a privit în ochi pe Seif, provocându-l să facă vreo observație pe seama rotocoalelor negre care-i ieșeau din mâini. Aproape că-i venea să râdă din cauza ironiei: magia sălășluia în oasele lui, aceeași care îi distrusese viața. Sângele lui era prea muritor ca să poată fi folosit pentru dum sihr, dar zestrea lui de si'lah însemna că avea să aibă magie mereu, chiar și fără minarete.

— Dacă Zafira se întoarce și nu e nimeni s-o primească, va crede că am plecat, a spus el.

— Respiră, Prințe, a spus Kifah. Așa cum a putut să vâneze în Arz și să se întoarcă în patul ei în fiecare noapte, așa o să se descurce și în orașul sultanului.

— Uneori simte nevoia să petreacă timp singură, cu gândurile ei, a spus Lana liniștită.

— A vorbit despre sine de parcă ar fi fost două persoane, a spus Nasir sec, strângând buzele când i-a scăpat un fir de negură. Voi n-ați auzit-o?

— Nu ea vorbea, a spus Aya, ci Jawaratul. E un hilya, un obiect creat prin puteri imense, purtător al acestora. Există puține astfel de hilya, căci Surorile au interzis crearea lor după ce, departe de țărmurile Arawiyei, un tiran a exploatat magia unui hilya și a transformat în praf și cenușă o întreagă civilizație.

— S-a întâmplat pe vremea când safinilor li se părea o idee bună să vândă hilya în afara Arawiyei, a spus Kifah cu o bunăvoință prefăcută. Și totuși, deși știau de ce sunt în stare, tocmai Surorile au creat unul.

— N-au avut de ales, a spus Seif aspru.

Kifah s-a rezemat pe spate, uitându-se cu înțeles, de sus până jos, la roba lui descheiată, luând în gură o migdală glazurată și întinzând punga Lanei.

— Întotdeauna ai de ales.

— Cum, mai există și altceva pe lângă Arawiya? a întrebat Lana, făcând ochii mari.

— Mereu a existat. Arawiya e un colț mic de lume. Nu numai magia a dispărut acum nouăzeci de ani. Lumea *noastră* s-a făcut mică când a răsărit Arzul, pentru că înconjura marginile regatului, îngrădindu-ne. Sunt o grămadă de ținuturi și popoare în afară. O insulă pe care vegetația nu se limitează la oaze, unde frunzele sunt mai mari decât oamenii în toată firea și unde fiarele au tuburi în loc de nas. Într-un alt regat mai îndepărtat, în nord, oamenii sunt mai palizi decât demnhunii și la fel de neînduplecați.

Nasir se mulțumea cu mărimea lumii ăsteia, shukrun*.

— Ce a spus Zafira e adevărat? a întrebat aspru, revenind la subiectul principal.

— Într-un anumit sens, a spus Aya, aplecând capul. Jawaratul e nemuritor. Vânătoreasa e muritoare. Hilya sunt făcute din putere și amintiri, sunt ființe conștiente. Rar se întâmplă să se lege de bunăvoie de muritori, ba chiar și de nemuritori. Cele mai sinistre dintre ele își doresc să ocupe un trup; altele își doresc doar un tovarăș. E ciudat că Jawaratul a ales-o pe ea, dar ce a spus ea – ce au spus *ei* – e adevărat. Însă trupurile muritoare nu sunt create astfel încât să poarte suflete la nesfârșit. De aceea nemurirea Jawaratului îi va acorda o viață mai lungă decât va avea vreun muritor vreodată.

— Khara, a șoptit Lana.

— Oi! a izbucnit Kifah.

— Vezi cum vorbești, a avertizat-o Nasir și Lana s-a uitat la el de parcă i-ar fi încărunțit părul.

— E o sabie cu două tăișuri, a spus Aya, ignorându-i intenționat. Safinii înțeleg nemurirea. Inimile noastre încetinesc

* *Mulțumesc*, în limba arabă (n.t.)

la maturitate, trupurile noastre nu sunt afectate de afecțiunile muritorilor, dar nemurirea nu conferă imunitate față de moarte și riscul ca ea să moară a crescut. Să ai viață veșnică nu înseamnă să ai o viață indestructibilă și e mult mai ușor să distrugi o carte decât un om. Dacă e distrusă cartea, va muri și ea.

— Jawaratul e un obiect neprețuit. Nicio persoană cu scaun la cap nu-l va distruge, a spus Seif fără milă și Nasir a expirat încet, stăpânindu-se să nu-l decapiteze. Fiecare secundă petrecută aici e o insultă la adresa veșniciei mele. Leul nu va pregeta să-și înfăptuiască urgia.

— Nu e vorba de urgie, a spus Kifah clătinând din cap. Urgia și mânia se consumă repede ca focul. Dorința de răzbunare e singurul combustibil care poate rezista mai bine de un secol. Cu cât durează mai mult, cu atât mai dulce va fi răzbunarea.

— A avut ocazia, a spus Seif.

Dacă cumva el sau Aya observaseră tonul pătimaș al cuvintelor lui Kifah, niciunul dintre ei nu a făcut vreo observație.

— De mai bine de o mie de ori.

Kifah a ridicat din umeri.

— Poate că a vrut să aștepte până când va fi aflat totul. Cine știe? E greu să-ți dai seama unde se oprește dorința de răzbunare și unde începe cea de putere și bărbaților le e greu să priceapă limitele.

— Eu nu... a dat să protesteze Nasir.

— Tu ești un prieten. Pe tine nu te pun la socoteală, i-a spus ea repede.

Seif s-a lansat într-o nouă tiradă, dar Nasir abia dacă l-a auzit, pentru că acele trei cuvinte – *Ești un prieten* – se repetau întruna, amețitor, în mintea lui.

— Vorbești serios? a întrebat el încet, prea obosit ca să-și înăbușe curiozitatea.

— De ce să nu vorbesc serios?

Kifah a înclinat capul ei chel spre el.

— Oi, liniștește-te. N-aveam de gând să-ți împletesc o brățară. Nu te obligă niciun contract. Nu-i nevoie să...

— Nu, nu. Am... Nu contează, a spus repede Nasir și Kifah a ridicat dintr-o sprânceană, pe când el se străduia să deslușească freamătul din pieptul său.

Rimaal. Întâi un frate, apoi o mamă și acum o prietenă.

Ce urma?

Aya a învârtit toiagul într-un arc larg.

— Mă voi antrena dacă ăsta va merge deasupra și o va aștepta, a spus Nasir, făcând semn cu bărbia spre Seif.

Zafira se descurca și singură, Nasir știa asta. Nu era nici copil, nici un bătrân sfrijit. Era fata care pe Sharr îl înfruntase fără teamă tocmai pe Leul Nopții. Asta nu însemna că puteau s-o abandoneze. *Prostule. În curând vei cânta cântece în cinstea ei.*

Seif nu s-a clintit, dar Lana, care se juca cu o ghioagă subțire de pe perete, s-a întors spre ei.

— Mă duc eu. Pot să iau asta?

— Nu, au spus toți deodată, cu excepția lui Seif.

Lana s-a îmbufnat și a așezat ghioaga înapoi pe perete. Când ușa s-a închis în urma ei, Seif s-a așezat confortabil pe o grămadă de trei perne cu un teanc de misive și Nasir a simțit că-i revine în forță dorința de a-l decapita.

— Mă bucur să te văd în mediul tău natural, Aya, a spus safinul.

Aya a râs, observând surpriza de o clipă a lui Nasir. Cu abaya ei liliachie și cu degetele ei delicate, nu prea părea la locul ei aici.

— Am deprins mii de afinități de-a lungul anilor pe toată întinderea regatului, tinere prinț. În primul rând sunt tămăduitoare și, în al doilea rând, îndrumătoare în ale magiei. Nu

mă ridic nicidecum la nivelul lui Anadil, dar îmi place să mă consider demnă de apreciere.

A luat o poziție de luptă.

— Acum să vedem ce poți.

Rotocoale de umbre i s-au desprins din palme când toți și-au îndreptat atenția asupra lui. În momentul de față, Nasir nu avea chef să arate nimănui ce putea.

— În orice caz, îți e ușor să-ți chemi puterea. Trebuie s-o perfecționezi. Să ascuți întunericul până când capătă tăiș. Să-l transformi într-o sabie pe care să o poți mânui.

Nasir a închis ochii, căutând sursa acelei flăcări întunecate, încercând să găsească venele din ființa lui prin care curgea sânge negru, dar parcă ar fi încercat să apuce aer gol. Kifah a pufnit și imediat Nasir a deschis ochii. Umbrele dispăruseră.

— Îmi amintești de o invenție a tatei care se voia întunecată și de efect, dar care s-a prăbușit într-un nor de fum, a spus ea.

Nasir își amintea vag că tatăl ei era un înalt-inventator. Își amintea și instrumentul mic de sticlă pe care-l furase de la el. *Merge cel mai bine când îmi imaginez că lui îi dau foc.*

— Tatăl tău te-a pus să-l și aclami? a întrebat Nasir istovit.

Pentru întâia oară de când o cunoscuse pe acea războinică îndrăzneață, privirea ei înfocată a cedat, lăsând loc unei aparențe de vulnerabilitate. Nasir vorbise prea repede, pe necugetate. Kifah nu era acel anumit general zgomotos cu părul de aur obișnuit cu zeflemeaua senină. Fuseseră gata să se sfâșie unul pe celălalt în bucăți, și totuși Altair lăsase în urmă un gol prăpăstios, de care Nasir era cât se poate de conștient.

A deschis gura, vrând să-și ceară scuze, dar Kifah i-a luat-o înainte, ridicând din umeri.

— Așa ar fi trebuit să facă. Pierderea lui.

Aya l-a atins cu toiagul ei și acesta a devenit sulița Leului.

Benyamin a sărit în fața lui. Altair legat de Leu – blestemăție, de propriul lui tată.

A durat doar o clipă. Un scurt moment în care și-a pierdut concentrarea, dar a fost suficient. Umbrele s-au revărsat, țâșnind ca fumul unui incendiu. Camera s-a întunecat.

Respiră.

S-a gândit la liniile subțiri și negre care străbăteau ochii albaștri ca gheața. Părul împletit ca o coroniță pe capul ei. Aya i-a strigat un avertisment. A simțit din nou toiagul ei pe umăr și a trebuit să se încordeze tot împotriva impulsului de a răbufni. De a ucide. Umbrele s-au ascuțit.

Nu. Fără ucideri.

Respiră.

Era de necontrolat. *Un monstru.* Ce rost avea o viață pe care n-o putea stăpâni? Seif sărise s-o tragă pe Aya deoparte. O scenă pe care o văzuse de nenumărate ori când Prințul Morții colinda străzile.

Se înșală cei care cred că puterea e rege. Stăpânește-te și vei triumfa.

Ajută-mă, mamă.

Ascultă, a fost singurul ei răspuns șoptit.

Nasir și-a umplut plămânii și a deschis pumnii încleștați. Întunericul murmura, fredona un cântec abia auzit. *Ascultă.* A închis ochii și *s-a întins*, trăgând de șoaptele încâlcite și deslușind haosul.

— Așa, a spus Kifah cu prudență.

Întunericul se aduna în toate crăpăturile din ființa lui, umflându-i plămânii și organele prea mult, dar Nasir a tras în continuare de rotocoalele vijelioase, până când lumina a revenit încet în încăpere.

Ultimul fir de fum s-a făcut mic și a dispărut și Nasir a răsuflat. Umbrele se risipiseră. Și-a întors mâinile pe toate părțile – întunericul îi dispăruse și de pe piele și mâinile și încheieturile lui pătate reveniseră la culoarea lor inițială.

Nasir a ridicat ochii în tăcere.

Zâmbetul Ayei a tremurat.

— La timp.

Nasir nu și-a putut stăpâni un râset scurt, observând atmosfera din încăpere. *Înțelegeau.* Parcă în sfârșit ar fi înțeles de ce Arawiya se temea de el. Aya îi evita privirea. Seif avea o postură pregătită de luptă. Măcar Kifah nu părea alarmată.

Nasir trăise toată viața fără magie. *Își înăbușise* magia toată viața, ceea ce, era clar, nu-i ajutase, pentru că, pe măsură ce-și folosea umbrele, respira din ce în ce mai ușor și cu atât mai ușor, a înțeles el, avea să-i fie să le stăpânească.

— Nu e timp pentru asta.

Poate că ar fi deprins repede orice altceva, dar stăpânirea întunericului năbădăios? Pentru asta era nevoie de timp. Mai mult timp decât își permitea.

— A exersat și el a zecea parte din zi și crede că poate cuceri lumea, a spus Seif. Ai uitat că tatăl tău...

— Să nu-ți închipui că uit ceva, safinule, a spus Nasir cu răceală în glas.

Îl urau pe Ghameq, dar niciunul nu trăise cu el. Niciunul nu suferise vătraiul și ani întregi de abuzuri. Niciunul nu holbase ochii la medalionul de la gâtul tatălui lui, dorind să i-l smulgă.

— Nu te poți stăpâni, a spus Seif.

— Mă tem că are dreptate, a spus Aya încet.

Lui Nasir nu-i păsa. Nu avea nevoie de umbre ca să-l salveze pe Altair. Nu avea nevoie de întuneric ca să prevină moartea inimilor. Și, când Nasir a aruncat o privire fugară spre Kifah, care i-a întâlnit ochii fără ezitare, a înțeles: nu avea nevoie de Înaltul Cerc când avea și el aliații lui.

Capitolul 15

Zgomotul nu se mai oprea. Răsuna întruna, oricât ar fi înghițit ea ca să-l oprească. Zafira auzise de detonări, de legături de fitiluri și scântei și foc închis în cutii, o invenție peluziană, fascinantă ca oricare alta. În clipa de față nu-i mai erau dragi inovațiile. Răsunau țipete ca de la leghe depărtare și pământul tremura sub sutele de picioare care-l izbeau. Apropiindu-se.

Ridică-te! a poruncit Jawaratul. *RIDICĂ-TE!*

Zafira se clătina. S-a ridicat pe picioarele tremurătoare, urând Jawaratul și urându-și prostia, din cauza căreia ieșise pe străzi. O învăluiau umbre și nisipul îi încețoșa vederea, dar țiuitul provocat de explozia aia blestemată era cel care o orbea, pentru că mereu privise atât cu ochii, cât și cu urechile. Sticlă care se făcea țăndări. În alt loc țipa o femeie. Bărbații răcneau. Privind ca prin ceață, a văzut licărele unor mantii argintii și iatagane scoase. Gărzile Sultanului.

Nu-și permitea să fie văzută, necum să fie capturată. Niște mâini au apucat-o de umeri și Zafira s-a smucit, fiind târâtă înapoi spre enclava din preajma casei Ayei.

— Ușurel, a spus o voce slabă.

Zafira auzise cuvântul acela, rostit pe același ton, de nenumărate ori când se ascundea în camera ei, pe când sora ei o îngrijea pe mama lor.

A clipit, limpezindu-și vederea, și țiuitul s-a estompat.

— Ce cauți aici?

— Te așteptam și am auzit explozia, a spus Lana agitată, cu privirea fugindu-i la haosul din spatele Zafirei. Am venit cât de repede am putut. Du-te înapoi în casă.

Lana nu a pornit după ea. În obrajii ei se vedea o încordare încăpățânată, pe care Zafira a recunoscut-o, de vreme ce ea însăși o afișase de sute de ori. Abia atunci a văzut trusa din mâinile Lanei, o cutie de lemn abia închisă peste instrumentele și bandajele și unguentele dinăuntru.

— Du-te, Okhti, a îndemnat-o Lana, arătând spre un spațiu îngust din apropierea fântânii.

Abia acum Zafira a înțeles că era o scurtătură: de cealaltă parte avea să găsească casa Ayei.

— Te așteaptă.

— Ai înnebunit? Nu te las aici. E periculos, a spus Zafira, clătinând din cap.

A mutat Jawaratul în mâna cealaltă și a apucat-o pe Lana de braț.

Sora ei s-a smucit și s-a eliberat. Zafira a încremenit.

Lana o privea cu ochi severi.

— Ai o datorie de îndeplinit, așa cum o am și eu pe a mea.

Nu datorezi lumii nimic, a fost cât pe ce să spună Zafira, dar asta nu era replica ei. Fusese a lui Deen, când încercase s-o înduplece să nu plece spre Sharr. Era menită să oprească, să încurce, să închidă. Și totuși voia s-o spună – să spună *ceva,* căci cuvintele nerostite ale Lanei erau la fel de răsunătoare și de limpezi precum țipetele și strigătele care veneau chiar de după ungherul acesta de spațiu.

Zafira o părăsise zi după zi după zi, alegând o pădure monstruoasă în locul surorii care avea nevoie de ea. O părăsise iarăși ca să plece spre o insulă ticăloasă, știind prea bine că ar fi putut să nu se mai întoarcă la sora care nu mai avea pe nimeni.

— Aya ți-a spus asta? Aici nu e infirmerie. Aya nici măcar nu-i aici.

Lana nu a răspuns. Oamenii țipau în continuare. Încordarea încăpățânată din obrajii surorii ei s-a transformat în altceva. Într-o expresie ciudat de asemănătoare cu a Ayei, denotând prea multă experiență pentru un copil.

Dă-i o șansă, a spus Yasmine în mintea ei. Nu mai auzise în cap vocea prietenei ei de mult timp. Auzea numai vocea Jawaratului sau, și mai puternic, tăcerea lui. Zafira a făcut câțiva pași în spate și fântâna a clipocit, un public potrivit de o singură persoană. *Ai grijă. Fii atentă. Cască ochii* – perechi de cuvinte pe care voia să le spună, dar care știa că erau nepotrivite în momentul acesta.

— Iartă-mă, a șoptit ea în loc de asta și a dispărut pe cărarea îngustă.

***

Nu a găsit pe nimeni în hol la întoarcere. Ca și când nimeni în afară de Lana nu se sinchisise să-și facă griji pentru ea. S-a spălat pe picioare și a urcat scările în grabă, ghemuindu-se lângă pat cu gândul la inimi, aflate în siguranță alături de asasinul cel mai periculos din Arawiya.

Atât drum bătut ca să ajungă pe Sharr și inimile doar *zăceau* între pereții ăștia.

Atâtea eforturi ca să găsească Jawaratul și făcuse greșeala cumplită de a se lega de el.

Atâta bătaie de cap ca s-o protejeze pe sora ei și acum fata alerga spre pericol cu capul înainte. Nu știa cu ce încredere de sine o hrănise Aya, ce poveste îi spusese despre datorie și obligații, dar Zafira nu prea era de acord. *Ceruri mari, ascultă ce spui.* Zafira dispăruse în Arz cam la aceeași vârstă. Ce drept avea s-o refuze pe Lana?

S-a auzit o bătaie în ușă, la fel de încet ca în noaptea trecută, ca și când o parte din el ar fi vrut s-o vadă, dar cealaltă parte nu era de acord cu niciun chip. Zafira a vârât sub pernă Jawaratul, a cărui viziune încă o chinuia, și a deschis ușa.

Lumina pătrunsă prin fereastra ei a căzut pe cicatricea lui Nasir și s-a oglindit în ochii lui.

— Nu știam dacă te-ai întors. Mă antrenam cu Aya și e imposibil să aud ceva acolo, jos.

Deci de aceea nu venise când a izbucnit explozia.

— A izbucnit o revoltă, a spus ea. Lana încă e afară.

Nu înțelegea de ce i se părea că i-ar fi păsat lui Nasir – de Lana, de mama ei moartă, de orice. Nu înțelegea de ce cuvintele se revărsau din ea fără avertisment când el se uita la ea cu privirea aceea a lui.

— Trebuia să te aștepte în hol, dar ne-am gândit că a plecat când Aya a observat că-i dispăruse trusa. O s-o găsească ea.

Nu te teme, sugera tonul lui, chiar dacă limba nu voia s-o spună.

Zafira a încuviințat din cap, amintindu-și că asta făcuse Lana cât ea fusese plecată, iar ziua de azi nu făcea excepție. Coridorul era pustiu, se auzeau doar voci de la parter. Cuvintele lente ale lui Seif și replicile fulgerătoare ale lui Kifah.

— E rândul meu să păzesc inimile? a întrebat ea.

Nasir a coborât ochii la cutia din mâini și Zafira s-a oprit când a observat cum i se încordase maxilarul, privirea lui fugară la mâinile ei, căutând... *Jawaratul.*

— I le duc lui Seif. E rândul lui.

A avut bunăvoința s-o spună cu regret, dar asta n-a știrbit durerea înțepăturii, a revelației. Pe buza ei s-au adunat cuvinte – *Nu ai încredere în mine?* – pe care i le-a furat demnitatea. De fapt, nu-l putea învinui; Jawaratul se folosise de ea ca să *vorbească.* Dacă ar fi folosit-o pentru ceva mai cumplit? Să abuzeze de inimi?

Dacă vor găsi sticluța aceea cu sânge și Jawaratul o va împinge să facă ceva de nedescris?

Ceruri mari, ce dorești? s-a stropșit ea în gând. Cartea s-a prefăcut că nu aude.

O linie de încordare i-a apărut lui Nasir pe obraji.

— Ești bine?

Nu, voia ea să spună.

— Nu mă întrebi asta mereu?

Sprâncenele lui întunecate s-au încruntat.

— Nu asta ar trebui să te întreb? După cele întâmplate?

— Ar trebui, trebuie, e nevoie, a spus ea exasperată, simțind că i se iuțește pulsul.

Îi era ușor să-l întărâte când părea atât de descumpănit.

— Te-ai gândit vreodată ce *vrei*, Prințe?

Nasir a coborât ochii la buzele ei și Zafira a simțit că i se înfierbântă gâtul, după care prințul a întors privirea, atât de năucit de întrebarea ei, încât un râset a răsărit în gâtul ei și i-a murit pe limbă.

— Care e culoarea ta preferată?

A înșirat cuvintele fără pauză.

De data asta, râsetul ei uimit i-a scăpat înainte să-l poată stăpâni și ochii lui au sclipit la auzul lui, după care a ezitat.

— Oamenii nu-și pun unul altuia întrebarea asta?

— Poate copiii, a răspuns ea.

O urmă de durere a apărut pe chipul lui și Zafira și-a dorit să-și poată retrage cuvintele. Era fiul unui tiran. Zafira se îndoia că toată copilăria lui Nasir fusese mai *copilăroasă* în vremea când Vrăjitoarea Argintie încă era sultană decât în urma morții ei simulate. Fusese doar mai sigură. Departe de susținerea și afecțiunea pe care ar trebui să le ceară copiii.

— Albastru, a spus ea încet.

Un zâmbet discret s-a ivit pe chipul lui și a dispărut.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nuanța preferată a lui Baba. Ca a „apelor Mării Baran în zilele ei cuminți, sub cerul cel mai înnorat". S-a dus și el. Sunt oficial orfană.

Mâna îi alunecase la jambiya, strângând degetele în jurul mânerului ros. Știa că Nasir o citea în tăcere.

— Cum?

Zafira s-a întrebat ce cuvinte să lege între ele, dar apoi și-a dat seama că nu era nevoie să îndulcească. Nu pentru el.

— A intrat în Arz când eu n-am mai putut și s-a întors abia după luni întregi. Nebun. Așa că Ummi l-a înjunghiat în inimă, pentru că... pentru că n-a avut de ales.

— Poate că a vrut să te vadă pentru ultima dată.

Zafira și-a fixat privirea la luciul pardoselii de piatră, la modelul discret al robei lui, la sticlirea mânerului de onix al jambiyei lui. A inspirat mirosul cald de pâine proaspăt coaptă. Nu voia să plângă în fața lui. Viziunea Jawaratului i-a fulgerat înaintea ochilor minții și ea a strâns din dinți.

— Rândul tău. *Ție* ce culoare îți place cel mai mult?

Nasir a făcut ochii mari înainte să-și poată ascunde surprinderea. Nu se gândise că o să-l întrebe și ea? Mereu era un joc să surprindă micile semne de emoție de pe chipul lui Nasir Ghameq. Un joc care-i plăcea, a observat ea. Pe care l-ar fi putut juca la nesfârșit, fără să se sature.

— Îmi place de tine, a spus el, atât de încet, încât cuvintele erau doar sunet.

Fervoarea din privirea lui i-a smuls aerul din plămâni. A clătinat din cap.

— Nu...

— Toate culorile care te compun pe tine.

Zafira și-a ținut respirația, așteptând, sperând, tânjind după mai mult. Dar Nasir a închis gura și o parte din el s-a retras în sine.

— Mai spune-mi, l-a rugat ea încet.

S-a apropiat și Nasir a ridicat brusc capul, cu ochii auriți de lumina soarelui.

— Vreau să...

A strâns din buze și masca s-a lăsat din nou cu grijă pe chipul lui, ochii lui cenușii au împietrit și sunetul de pași urcând scările a anunțat întreruperea momentului lor de intimitate.

— Altă dată, a spus el pe tonul cu care se adresa tuturor, mai puțin ei, prin care parcă nu îi făcea o promisiune, ci mai curând anunța că încheiaseră socotelile.

A strâns pumnul în jurul unei izbucniri de umbre și, cu o ultimă privire, a plecat.

Capitolul 16

Altair stătea cu coatele sprijinite pe masa scundă, așteptând mâncarea. În mod surprinzător, tatăl lui nu-i mai luase sânge de când îi vorbise, cu prudență, despre o alianță. Altair nici nu avusese parte de multă libertate, cu lanțurile prinse de perete.

Când îi vorbise lui Benyamin despre planurile lui de a restaura Arawiya, mărețe și cam trase de păr, se gândise că avea să fie mereu posibil ca, într-o bună zi, să fie nevoit să le ducă mai departe de unul singur. Se pregătise destul de bine – până la acele zile blestemate petrecute pe Sharr. Cu Nasir și apoi cu Zafira. Cu Kifah și cu Benyamin însuși.

În acele câteva zile încropise o familie și găsise în ea un loc pentru sine. Erau oameni cu visuri la fel de smintite ca ale lui, motivate de factori de care alții ar fi râs.

Cel puțin asta simțise el. Acum îl rodea sentimentul de pustiire și singurătatea era o minge legată cu o sfoară pe care o aruncase departe de tot, pentru ca apoi ea să se întoarcă cu toată forța.

Singurul lui tovarăș a ieșit tiptil dintr-o gaură din perete, căutând resturile pe care Altair le lăsa pentru el de obicei.

— E atât de frumos din partea ta să mă vizitezi, Nasir, dar, vezi tu, am rămas fără mâncare, i-a spus el micului șobolan care umbla în cerc, căutând ceva de negăsit. *Akhh, Nasir până-n măduva oaselor.*

Șobolanul a zbughit-o chițăind și Altair s-a ridicat în picioare, auzind apropierea unor pași. Locașul lui strâmb, din lut, duhnea a mucegai și colțurile încăperii erau năpădite de pânze de păianjen. Era șubred și părăginit și în mod clar foarte puțin întărit, dar zumra nu-l găsiseră *nici acum*.

Asta dacă mă caută.

Leul a trecut pragul ușii deschise cu pași mari, urmat de un ifrit care aducea două vase cu shorba* și pâine nedospită. Mâncarea țăranilor, fără niciun pic de carne de oaie.

— Ai început să vorbești singur? l-a întrebat Leul, așezându-se pe pământul tare și rece.

Ifritul a așezat mâncarea și a plecat.

— Așa îți păstrezi tinerețea corzilor vocale, a spus Altair zâmbind.

A rămas în picioare încă o clipă, după care s-a așezat la loc pe podea.

— Dacă preferi, aș putea să cânt.

Astea erau momentele care-l speriau. Cele în care tatăl lui îi căuta compania fără niciun motiv deosebit.

Momente care-l înspăimântau, pentru că-i făceau plăcere. Șlefuiau lentile noi prin care monstrul, crud în ambițiile lui, apărea ca un om, curios și liniștit.

Leul nu prea se atingea de mâncarea pe care o aducea cu el. Altair fusese bănuitor la început, dar, dacă s-ar fi tot temut de otravă, ar fi murit de foame. Trupurile precum al lui nu se puteau susține de la sine.

— Ai ochii tatălui meu, a spus Leul.

Altair a oprit mâna cu bucata de pâine la jumătatea drumului spre gură.

Leul s-a încruntat, de parcă s-ar fi surprins și pe sine însuși.

---

* Supă de linte specifică Orientului Mijlociu (n.t.).

— Uneori îi uit chipul. Și anumite evenimente. Și am senzația ciudată că erau... importante cumva. Trecerea timpului a estompat aceste amintiri.

Ceea ce considera Leul că-i estompase amintirile nu era trecerea timpului și Altair observa că problema îl tulbura, într-atât încât aducea o ceață de nebunie în privirea lui. Aceeași sticlire din momentul în care vorbise despre răzbunare, de parcă și-ar fi dorit-o cu o năzuință atotmistuitoare, dar fără să înțeleagă *de ce*.

— Ți-ai iubit tatăl, a remarcat Altair și a ridicat brațele, arătându-și încheieturile legate în cătușe. Al meu mă ține în lanțuri.

Leul a zâmbit.

— Pot să le dezleg. Să te transform din prizonier în fiu. În aliat. Ne vom înscrie numele în istorie și vom trăi și noi veșnic.

Cuvinte grele, spuse în culmea dogorii zilei. Cât de ușor ar fi, a gândit Altair, să transfere zeci de ani de muncă în favoarea tatălui său. Ar fi împlinit același scop: Arawiya nepângărită de Arz, eliberată de blestemele lăsate în urmă de absența magiei.

Și-a golit castronul și l-a tras pe al tatălui său, neatins, spre sine.

— Nu te voi lăsa să pleci, Altair, și ei nu vor veni, a spus Leul hotărât. Dacă vor învinge datorită drumului pe care i-ai pus în mișcare, de ce îți închipui că ți se va recunoaște meritul? Nu sunt clarvăzător, dar până și eu îmi dau seama ce va ieși.

— Așa? a replicat Altair, deși n-ar fi trebuit.

Pereții au duduit din cauza zgomotului asurzitor făcut de niște cai care treceau undeva afară, pe stradă.

Leul se uita la el cu o îndârjire ciudată, de parcă fiul lui ar fi fost un puzzle pe care era pe cale să-l rezolve. De parcă l-ar

fi *rezolvat* deja în timpul celor câteva mese pe care le luaseră împreună.

— Te vor uita.

Existau cuvinte care îndoiau scuturi și încetineau limbi iuți. Înnodau ațe în jurul degetelor și le făceau să freamăte, unu, doi, trei, zece. Înăbușeau aerul tras în piept, pentru ca acesta să vibreze când era dat afară.

Cuvinte precum acestea.

Altair a așezat vasul cu un zgomot prea puternic, evitând privirea tatălui său. Și-a plimbat mâinile pe brațele goale și deodată reci.

O întrebare s-a rostogolit din el:

— Ai găsit zumra?

Leul a înclinat capul într-o parte, așa cum făcea mereu când i se stârnea curiozitatea.

— Am cerut un pergament de la palat. Descrie în detaliu o vrajă care va simula afinitatea Vânătoresei. De ce?

Vom trăi și noi veșnic.

Altair și-a apăsat pumnii pe masa dintre ei. Praful a sărit din crăpăturile mici. Și-a ațintit privirea în ochii de chihlimbar ai Leului, curioși și sobri.

Nu, Baba. Nu aveau să-l uite. Nu atâta vreme cât își trudea plămânii. Își petrecuse o parte prea mare din viață muncind pentru scopul contrar.

— Dezleagă-mă, a spus el, chibzuind atent, și-am să-ți spun unde sunt.

Capitolul 17

Când Zafira era mică și degetele ei deveniseră suficient de lungi ca să cuprindă mânerul jambiyei lui Baba, a strâmbat din nas și a întrebat de ce era atât de simplă și de veche. Venise cu el și cu Umm la sooq, unde bărbații își purtau jambiyele cu mândrie. Mânere din piatră șlefuită sau din lemn lustruit, incrustate cu nestemate, cioplite cu grijă, fiecare cuțit curbat mai simandicos decât celălalt.

— Cuțitele sunt menite să ucidă și să schilodească, i-a spus el. Al meu îmi amintește de tot ce am făcut. De fiecare cerb căruia i-am scos măruntaiele, de fiecare iepure căruia i-am curmat viața. Viețile nu trebuie furate, mica mea abal*.

— O să-mi dai un cuțit al meu?

Umm a zâmbit.

— Fetele nu trebuie să mânuiască jucăriile bărbaților.

Baba fusese de altă părere.

— Fata mea va mânui *arme* și le va mânui cu pricepere, pentru că e nevoie de un anumit soi de curaj pentru ca, atunci când ai putere, să știi când nu trebuie să te folosești de ea.

Atunci i-a dat cuțitul lui, cu mânerul de piele uzat de îndelungata întrebuințare. Însă tăișul încă era ascuțit. Suficient cât să-i ciupească degetul când Zafira l-a scos din teacă.

Nici până în ziua de azi nu uitase râsetul lui Baba. De parcă și el s-ar fi mirat că scotea un asemenea sunet, de parcă toate ar fi fost bune în lume.

* *Trandafir sălbatic,* în limba arabă (n.t.).

— Te place, a spus el după aceea și Zafira își amintea și asta.

Pentru că și ei îi plăcuse de el. Atât de mult, încât îl purta cu ea oriunde se ducea. Când făcea duș. Când o ajuta pe Umm să frământe aluatul de pâine în bucătărie. Când a început să vâneze și să adune hrană pentru poporul ei.

Când Baba s-a întors din Arz.

Acum purta cu ea Jawaratul așa cum purtase cuțitul acela, așa cum îl purta *și acum*, numai că Jawaratul nu o făcea să se simtă nici bună, nici curajoasă, nici dreaptă. Era o parte din ea. Despărțirea de el o tulbura așa cum se tulbura altădată când își dezbrăca mantia.

— Inimile pure nu trebuie să se dedea la masacre, i-a spus Zafira și amintirea momentului în care Nasir a refuzat să-i dea inimile a îndurerat-o din nou.

Ne respingi, bint Iskandar.

— Nu, a spus ea hotărât.

Poate că Jawaratul înmagazinase rea-voință în acel aproape un secol petrecut pe Sharr, dar anii aceia trebuie să fi fost neînsemnați pe lângă amintirile Surorilor.

— Nu voi face rău niciodată poporului meu. Resping haosul ăsta după care tânjești. Suntem legați unul de altul – cum rămâne cu dorințele *mele*?

Crepusculul se întindea pe cer și soarele își trimitea ultimele raze de căldură. Lana se întorsese și, în ciuda ușurării care a făcut să iasă aerul tremurător din ea, Zafira refuza să o vadă, pentru că iritarea și mânia ei impuneau ca sora ei să vină la ea. Jawaratul doar murmura acel murmur dezaprobator pe care-l scotea de fiecare dată când emoțiile Zafirei se învolburau și o luau razna.

A întors în mâini jambiya lui Baba. Oare chiar ar fi putut ajunge să uite de propriul ei popor? Să le facă rău? S-a gândit la gazare. Poate că era un deznodământ milostiv, dispariția

satului ei, faptul că oamenii cu care trăise erau morți și nu mai aveau de ce să se teamă că vor fi spintecați în două tocmai de fata care le asigurase hrana.

Jawaratului nu-i păsa de ea. Căuta pe cineva care să-i înfăptuiască voința, să dezlănțuie un haos pe care ea nu putea să-l aprobe.

Așa se pare.

Zafira s-a cutremurat auzind tonul lui lugubru.

— Dacă e să continuăm cu legătura asta absurdă, n-o să mă mai influențezi și nici n-o să-mi mai împărtășești furia ta hidoasă.

Ceruri mari, parcă era nebună, poruncea unei cărți. Unei cărți inteligente, dar...

Legătura noastră este ireversibilă. Nu există niciun „dacă".

— Nu, a încuviințat Zafira, dar aș putea să sap o groapă și să te arunc în ea, ca să nu mai vezi lumina zilei niciodată.

Nici tu nu o s-o mai vezi, a exultat Jawaratul.

Zafira a mârâit:

— Știi bine ce vreau să spun.

Jawaratul a tăcut, căzând pe gânduri, și Zafira s-a întins iar pe pat cu un sentiment de mândrie, ridicându-se când o bătaie a răsunat din nou în ușă. A ignorat înțepătura dezamăgirii când a observat că nu era vorba de bătăile discrete pe care începuse să le aștepte cu entuziasm. Era Lana, fata aia...

Ah!

Nu și-a putut stăpâni zâmbetul.

— N-am recunoscut bătăile.

— Nu se cade să fiu previzibil, nu? a întrebat Nasir, uitându-se repede prin cameră și apoi întorcând privirea la ea, puțin cam nerăbdător. Pot să intru?

Zafira a înclinat capul într-o parte, dar după o clipă de ezitare i-a făcut loc și a închis ușa în urma lui.

— Cred că e cea mai îndrăzneață întrebare pe care ai pus-o vreodată.

Nasir a ridicat un colț al gurii.

— Pot să fiu și mai îndrăzneț.

Zafira a râs și atunci ochii lui s-au întunecat. Și apoi a întins mâinile spre ea, s-a lipit de ea și cu un sărut a înghițit icnetul ei surprins, îndrumând-o în spate, în spate, în spate, spre pat.

Nasir era rece. Atât de rece, încât Zafira simțea frigul prin pielea ei. L-a apucat cu degetele de umeri și l-a împins, cu buzele aprinse de senzații, cu pulsul gonindu-i ca un armăsar. S-a holbat la el.

Spune ceva.

— Nu credeam că te vei întoarce, a izbutit ea să spună.

Fusese atât de convinsă că vorbele lui dinainte erau un refuz și se gândea că Nasir se temea de ea.

— De ce să nu mă întorc? a răspuns el, de parcă întrebarea ei ar fi fost ridicolă, și asta a oprit-o să-l întrebe despre Lana și Aya.

Nasir a observat șovăielile ei și s-a grăbit să zâmbească.

— Ești ca o cameră plină de cărți. De fiecare dată când te văd, descopăr ceva nou.

Ochii lui erau luminoși. În liniile buzelor lui se observa un fel de îndrăzneală. Atingerea lui era prea sigură. Parcă îi citea chipul, așa cum începuse s-o facă din ce în ce mai des în ultimele zile, și, din prudență, a făcut un pas în spate.

— Să plec?

Nu. Dar cuvântul ar fi fost prea îndrăzneț în acel moment, așa că a îngenuncheat pe pat și i-a făcut semn să i se alăture.

— Șezi, a spus ea, deși știa că Lana ar fi putut intra în orice clipă, doar că nu se simțea în stare să se sinchisească de ea.

Ea, Leul, Jawaratul, inimile – toate puteau să aștepte.

— Mai pune-mi întrebări.

Capitolul 18

Toate culorile care te compun pe tine. Rimaal, n-avea decât să renunțe pe loc la drumul lui și să se facă bard.

Dar era adevărat. Culorile nu avuseseră nicio valoare până la ea. Ea era tot ceea ce nu era el. Îl văzuse pe tatăl ei murind, înjunghiat în inimă de propria ei mamă – o oroare pe care Nasir n-ar fi ghicit-o niciodată, pentru că ea își lua durerea și amarul și le prefăcea în mânie și furie și *acțiune*.

Pe când Nasir era mereu obosit și trist și... *prezent*.

Era atras de ea ca o molie de foc și, cu câte se apropia, cu atât se înflăcăra mai tare – dar ce se întâmpla când aripile unei molii luau foc?

A urcat scările anevoie, știind că în curând trebuia să acționeze dacă voiau să găsească sticluța aceea cu sânge atât de rar și pe Altair. Nasir nu mai fusese în Alderamin și nu-i surâdea ideea de a merge acolo. Nu i se părea corect nici să se folosească de Zafira pentru afinitatea ei, de parcă ar fi fost un instrument la dispoziția lor.

Tocmai tu vorbești.

S-a oprit în dreptul ușii lui, dar s-a apropiat de a ei, sprijinindu-și fruntea de abanos. Mereu bătea încet, ca să n-o deranjeze, în caz că ar fi fost ocupată.

Până acum, îi răspunsese la bătăi de fiecare dată.

Și, în loc să se liniștească și să simtă o satisfacție uriașă, când o vedea îl cuprindea o spaimă după care tânjea, dar pe

care n-o înțelegea. Era un fel de obișnuință care risca să devină dependență.

Dar acum, înainte să poată atinge lemnul, a auzit-o: vocea stinsă a unui bărbat care vorbea de cealaltă parte a ușii, urmată de sunetul amețitor al râsului ei.

I s-a șters totul din minte. A pășit înapoi repede, împiedicându-se de covor.

Safinii nu erau vestiți pentru castitatea lor. Desfrâul și pofta lor de petreceri erau neîntrecute – oricare dintre ei ar fi putut s-o farmece. Khara, până și pisicile deșertului de pe stradă erau mai fermecătoare decât el.

Zafira a râs din nou, atât de delicat, încât parcă era un păcat s-o asculte.

Nasir a intrat împleticit în camera sa. Umbrele s-au desfășurat din mâinile lui înainte să le poată opri și a râs amar, așezat pe marginea patului, cu gândul la controlul pe care își închipuia că-l câștigase.

A expirat încet, scoțând lama din manșetă, apoi retrăgând-o și repetând mișcarea iar și iar. Un ucigaș, asta era el. Un tăiș menit să curme vieți. Un monstru legat în lesă. Prin ce diferea momentul ăsta de ultima dată când se aflase în Fortăreața Sultanului?

Oricine ar fi putut s-o facă să râdă cu atâta dezinvoltură, atât de frumos, era mai bun decât ar fi putut fi el vreodată.

Dar, vai, cât își dorea să și acționeze cu egoismul pe care-l simțea.

Capitolul 19

Fusese o idee proastă să-l invite să ia loc pe patul ei, Zafira știa. Sclipirea din ochii lui îi îngreuna mintea și cuvintele și, blestemăție, chiar și respirația. Nasir s-a oprit, observând schimbarea subită din gândurile ei.

— Nu-i nevoie s-o spui. Chipul tău o face de la sine.

S-a apropiat de ea, plimbându-și degetele pe obrazul ei, și Zafira s-a cufundat în familiaritatea atingerii lui, conștientă că fiecare clipă era răpită. Era *prințul*. După povestea asta, avea să-și aducă aminte că erau mult mai multe femei pe lume.

— Să mă opresc?

Da, a gândit ea, dar o parte din ea s-a bucurat auzind tremurul din vocea lui.

— Nu, a spus ea și a întors buzele spre palma lui cu îndrăzneală.

Și-a trecut degetele în sus, peste perii scurți ai bărbiei lui, și apoi le-a împletit încet în părul lui. Buzele lui le-au atins pe ale ei, erau calde și moi, străine și familiare în același timp, și nu exista nimic altceva în afară de el și de ea și de momentul ăsta.

A lăsat-o încet cu spatele pe perne și Zafira a simțit că amețește din cauza parfumului discret și dulce de rodie și a greutății lui. I-a scăpat un murmur când Nasir s-a dat înapoi, răsuflând sacadat, și și-a plimbat mâna pe toată lungimea trupului ei, zăbovind pe coapsă.

— Stai, a icnit ea.

Avea să explodeze. Iritarea i-a fulgerat în ochii cenușii și Zafira a simțit înțepătura lor ca pe a unui cuțit.

— Ce-i?

— Dacă facem totul acum, atunci...

Nu mai văzuse pe nimeni atât de nemișcat, până și inima lui parcă se oprise la porunca ei.

— Atunci ce? a întrebat el.

— Nimic, a spus ea repede.

Pulsul îi zvâcnea la gât. Nu se simțea puternică, așa cum se întâmpla de obicei în prezența lui. Nu simțea niciun dor. Se simțea... depravată. Toate păreau *greșite* și Zafira ar fi vrut să dispară.

— Interesant, a mormăit el.

S-a dat jos din pat și ea a văzut o dungă mov-întunecat pe roba lui, care nu fusese acolo înainte.

— Credeam că nu vei face niciodată greșeala de a te îndrăgosti.

Zafira a înghețat auzind schimbarea bruscă a vocii lui. Auzind-o îngroșându-se precum catifeaua. Cu o stăpânire de sine pe care numai nemurirea o putea dărui. Într-un singur loc rostise ea acele cuvinte cu voce tare: în Arz. O singură persoană le auzise din adâncul lui. Care se împrietenise cu ea, așa cum și ea se împrietenise cu el.

Ochii lui, care nu mai erau cenușii, luceau precum chihlimbarul în lumina lămpii.

Un țipăt i-a urcat în gât și a încercat, a încercat și iar a încercat să strige, dar vocea ei era stinsă de oroare și de senzația amețitoare a buzelor lui. O mie și una de emoții o încetineau: frica, scârba, mânia și – mai rău – dorința.

Înainte ca un semnal de alarmă să le înăbușe pe toate: Jawaratul era la vedere.

— Ești cât se poate de decăzută, așa cum mă așteptam, Vânătoreaso.

Vocea Leului era o mângâiere și încăperea roia de umbre, întunecate ca un mormânt gol.

Pulsul ei zvâcnea în ritm cu singurul ei gând: *Leul. Leul. Leul.*

— Mi-a fost dor de tine, azizi*, a spus el încet, plimbându-și ochii pe trupul ei întins.

Draga mea.

A descoperit un lucru groaznic, dezgustător: o parte sucită din ființa ei simțise și ea dorul de el. De fapt, niciodată nu mai trăise fără el. Întotdeauna îi fusese aproape, prezența lui emanase din copacii ciudați și din întunericul impenetrabil și umbrele lui se încolăceau în jurul membrelor ei, liniștind-o.

Un rânjet răutăcios i-a strâmbat gura.

— Ție nu ți-a fost dor de mine? Suntem legați unul de celălalt, eu și cu tine.

— Nu ești primul care-mi spune asta, s-a răstit ea, apăsând podurile palmelor în așternut și forțându-se să se ridice în capul oaselor și apoi să se scoale din pat.

El a înclinat capul și s-a apropiat, dând la iveală o șuviță albă în părul lui negru. Trăsăturile chipului lui s-au transformat încet în cele adevărate și Leul a apărut înaintea ei, cu tatuajul lui auriu lucind în lumina lămpii.

Scria *Ilm*. Cunoaștere. Și foamea lui de cunoaștere nu avea să fie satisfăcută niciodată.

— Dar eu sunt cel care a făcut din tine ceea ce ești, busola mea tăioasă și, datorită acestui fapt, ai avut inspirația să te legi de Jawarat, descoperind cu succes cunoștințele Surorilor Veșniciei.

A ridicat din sprâncene, observând ezitarea ei.

— Ți-e teamă de el, a priceput el, țâțâind încet și încolțind-o la perete.

---

* *Draga mea*, în limba arabă (n.t.).

Zafira l-a lăsat s-o facă, pentru că așa îl lua de lângă Jawarat.

— Te temi de ușile pe care le deschide cunoașterea. Primește-o cu brațele deschise, azizi. Nu există dar mai de preț.

— Niciodată nu voi...

— Șșș, a murmurat Leul, ducând degetul mare la gura ei și tăindu-i vorba, iar bătăturile lui aspre i-au atins buzele. Promisiunile nechibzuite ne duc foarte repede în direcții nedorite.

Zafira s-a cutremurat.

— Și acum, a spus el, abia șoptit.

Zafira a simțit cuvântul și gustul de rodie când a tras aer în piept.

— Dă-mi Jawaratul.

Nu căutase inimile, nici pe safinii pe care-i detesta, nici măcar pe Vrăjitoarea Argintie, care era mai puternică decât ar fi putut ajunge el vreodată. Voia Jawaratul și comoara de cunoștințe pe care o conținea.

— Și apoi?

Cuvintele Zafirei erau aproape stinse.

— După ce voi cuceri Tronul de Aur, te voi face regina mea și voi clădi un cămin pentru neamul meu. Lumea va fi a noastră și o vom modela după placul inimii.

Tronul. Pentru că cunoașterea era putere și întruparea perfectă a puterii era tronul.

— Nici după atâția ani..., a spus ea, apucând jambiya cu o mișcare lină.

Avea de gând să protejeze cartea, chiar dacă ar fi fost ultimul ei gest pe lumea asta.

— nu ai observat că nu m-au interesat niciodată coroanele.

A apăsat lama pe gâtul lui, devorând surpriza lui fulgeră-

toare. A apărut pe chipul lui și imediat a dispărut, șubrezind hotărârea Zafirei.

— Gândul la sângele meu îți aduce bucurie?

A aplecat capul pe spate și jambiya ei a oglindit lumina slabă, sclipind pe carnea lui.

Nu bucurie – *putere*. O rămășiță a viziunii Jawaratului, singura parte pe care o dorea nespus într-un colț întunecat al sufletului ei.

Vocea lui i-a cântat molcom în ureche.

— Spintecă-mă, azizi. Taie-mi gâtul și vezi dacă sângele vărsat e negru sau roșu.

Mai important era sângele vărsat de el: al lui Baba, Deen, Benyamin, al Surorilor Veșniciei, al altor o mie și una de persoane.

— Te voi distruge, a șoptit ea.

Mâna i-a tremurat, cedând sub un imbold amețitor și lugubru. Leului i s-a tăiat respirația, spre încântarea ei, și un bob negru s-a umflat pe pielea lui aurie în locul în care l-a atins cuțitul.

Sânge de ifrit, în ciuda originii lui pe jumătate safină.

Era motivul pentru care nu pulsa nimic sub degetele ei în clipa asta, pentru care nu bătea nimic în pieptul lui. Avea un trup de om, de safin – oase și tendoane și organe –, dar era lipsit de inimă, ca orice ifrit, în sensul propriu.

Râsetul stins cu care a răspuns era spart, suna ca o bucată de stofă târâtă peste spini. Prima fisură în calmul lui netulburat.

— Spui tu asta, a zis el, ca un leu care încerca să înțeleagă un șoarece. Dar, când ți-am strigat din întuneric, ai răspuns. Zi după zi, an după an, cu mult timp înainte să te aventurezi pe tărâmul meu, ai stat în zăpadă și mi-ai vorbit. Nu-ți amintești, azizi?

Fusese mică și singură atunci, când se dusese întâia oară înaintea Arzului și îl întrebase ce voia de la ea. Știa doar că

Arzul îi răspunsese. Nu știa că vocea era a Leului Nopții, care o pregătea să-i îndeplinească scopurile.

— Unde-i Altair? a întrebat ea poruncitor.

Nu voia să arate nicio reacție la cuvintele lui, la stârnirea amintirilor.

— Ce ai făcut cu ultima inimă?

Leul însă a ignorat-o.

Dar ea nu accepta să nu fie luată în seamă.

— De ce faci toate astea?

Atunci a încremenit. Perla neagră i-a alunecat pe marginea gâtului, o lacrimă neagră, neagră. Zafira nu înțelegea de ce își dorea magie, de ce era atât de ahtiat după cunoaștere.

— De ce? a repetat el, atât de delicat, încât parcă ar fi fost un oftat.

A încruntat din sprâncene și în ochii lui de chihlimbar a apărut confuzie și o urmă de teamă, încă o fisură în calmul lui studiat, care pe Zafira a îmbătat-o.

Aproape că... parcă nu și-ar fi putut aduce aminte.

Privirea lui a fugit spre colțul patului.

Amândoi au sărit după Jawarat în aceeași clipă. Leul i-a azvârlit cuțitul din mână. Zafira s-a strecurat pe sub brațul lui, cu toată agilitatea ei, dar el o cunoștea la fel de bine cum ea se cunoștea pe sine însăși și s-a ferit de ea cu o mișcare sprintenă.

— N-o să te ajute, a izbucnit ea istovită, disperată.

E al meu.

— Nu poate fi citit. Își împărtășește cunoștințele celor pe care-i agreează.

Ajutor, s-a rugat ea de Jawarat, dar, când Leul Nopții a strâns degetele în jurul lui, prefăcându-se din nou, încet, în Nasir, Jawaratul nu a făcut nimic. A tăcut.

Laa, s-a *bucurat*. L-a simțit fremătând în propriile vene, înfiorând-o până-n măduva oaselor. Pentru că ea refuzase haosul și violența lui. Îl refuzase pe *el*.

Zafira a ridicat ochii la Leu, hotărâtă să nu-i îngăduie să-i vadă oroarea.

— N-o să mă mai încred în minciunile tale, a jurat ea cu o trufie nesigură.

Leul doar a zâmbit.

— O s-o faci, azizi. Toți o s-o faceți. Ascultă cuvintele mele, căci va fi cel mai măreț de până acum.

S-a uitat repede prin încăpere, căutând ceea ce ea, cu mintea încețoșată, a înțeles că erau inimile, după care a dispărut cu obiectul râvnit, lăsând-o paralizată de emoțiile pe care i le stârnise cu un zâmbet și un sărut.

Capitolul 20

— Cum?

Ochii palizi ai lui Seif erau plini de furie și mânia lui sfărâma și resturile de dârzenie ale Zafirei.

Camera mică se îngusta cu fiecare zvâcnet al pulsului ei și rafturile de pe pereți se transformau în gratii de închisoare care o țineau captivă.

— Cum se poate una ca asta? Cum a intrat în casă?

Aya era șocată și abaya ei galbenă părea incoloră în lumina slabă.

Lana prinsese rădăcini alături de Aya și Zafira a simțit distanța dintre ele cu brutalitatea unei lovituri de topor.

— Răspunde la întrebare, Vânătoreaso, s-a stropșit Seif.

— De unde să știu eu? a izbucnit ea. Eram în camera mea. Din câte știu eu, se poate foarte bine să-l fi primit chiar tu.

— Păzește-ți limba, a șuierat el și Zafira s-a simțit ca o copilă. Se poate să se fi consumat dum sihr-ul care proteja casa, dar *tu* i-ai dăruit hilya legat cu o fundă argintie.

S-a întors spre Aya.

— Știam că nu trebuia să avem încredere că-l va proteja. O muritoare. *O copilă.* Tocmai de asta ne temeam.

Aya s-a făcut albă la față și mânia Zafirei s-a scurs la fel de repede precum răbufnise. Nasir nu era de față. Era mai bine așa, pentru că n-ar fi putut să-l privească în ochi, altfel și l-ar

fi închipuit în camera ei, i-ar fi văzut cicatricea în lumină și mâna lui pe coapsa ei. *Mâna Leului.*

— N-am știut că era el, a șoptit ea.

— Cum...

— Guljul blestemat, oți fi voi safini nemuritori, dar sunteți tari de cap, s-a răstit Kifah. E pe jumătate ifrit. Nu v-ați gândit că ar fi putut să-și schimbe înfățișarea, cum pot face cei care sunt ifriți pe deplin?

— Al cui chip l-a luat? a întrebat Aya.

Îi era din ce în ce mai greu să respire. Să gândească dincolo de apăsarea trupului lui, de chihlimbarul din ochii lui cenușii falși.

Zafira a expirat sacadat.

— Ce contează? a întrebat Lana, venind lângă Zafira și luând-o de mână.

A fost ca o pătură întinsă pe pulsul ei, o liniște subită.

— Putem încerca să-l luăm înapoi fără să stăm degeaba, la taclale. *Nu.* Okhti, dacă-l distruge? Vei...

Zafira a clătinat din cap.

— N-o să-l distrugă. Dacă există ceva sacru pentru el, acel lucru e cunoașterea.

De lucrul ăsta era sigură și, din puținul pe care reușise să-l înțeleagă despre eluzivul Jawarat, înțelesese că cunoașterea lui era nesfârșită.

— Dar va cuceri tronul.

Nu a vorbit despre faptul că Leul jurase s-o ia de regină și că ea se cutremurase, dar nu numai de dezgust și de furie.

Rușinea îi oprea limba, împiedicând-o să le spună că Leul promisese ceva mult mai cumplit decât își putea închipui oricare dintre ei. Laa, nu era rușine, ci frică. Cum ar fi privit-o dacă ar fi aflat că nu numai că-i dăduse Jawaratul, ci și *vorbise* cu el? Că-l *sărutase*?

Exact din același motiv nu le putea spune despre reaua-vo-

ință a Jawaratului. Despre viziunea și șoaptele lui. În ochii lor, ea era fata cu inima pură. Cu intenții perfecte.

Frică. Rușine. Erau ace care-i legau buzele cu ață.

— După cum era de așteptat.

Seif a reacționat la cuvintele ei cu dispreț și iritare.

— Asta urmărea și acum un secol. Credeai că s-a schimbat? Că dorințele lui se vor termina la Jawarat și la o singură inimă? Laa.

— Atunci ar trebui să mergem la palat. Unde se află tronul, a spus Lana și nimeni nu a făcut nicio observație cu privire la faptul că spusese „să mergem" la plural.

De parcă și ea ar fi luat parte la povestea asta. De parcă ar fi găsit o ramură pe copacul zumrei și s-ar fi cocoțat pe ea, alăturându-li-se cum putea.

— Dar nu poate cuceri tronul, a spus Kifah, încruntând sprâncenele. Orice copil știe asta. Tronul de Aur primește doar sângele Surorilor sau pe cei desemnați de ele.

Seif și Aya au schimbat priviri.

— Poate, a spus Seif. Dar nu avem idee ce-i va dezvălui Jawaratul, ce chichițe știute de Surori pe care acum le va ști și *el*. În orice caz, ar fi o prostie din partea lui să atace palatul înainte de a înțelege Jawaratul. Am pus safini să caute prin oraș, fără rezultat.

Și-a frământat maxilarul.

— Voi trimite după mai mulți soldați.

Istovirea din vocea lui răsuna ca un clopot. Ștreangul se strângea în jurul lor și era vina ei, Zafira își dădea seama.

— Mă duc eu.

Cuvintele s-au revărsat din ea. Și-a dres glasul și a înălțat bărbia, dar a descoperit că nu putea privi în ochi pe niciunul dintre ei.

— Mă duc eu în Alderamin. La Bait ul-Ahlaam. Voi găsi sticluța cu sânge de si'lah și o voi folosi ca să-l găsesc pe Altair,

inima, Jawaratul și pe Leu, înainte să atace palatul. Înainte să poată face ceva. Voi rezolva situația.

Imposibil. Ecoul vocii Jawaratului o urmărea și acum.

S-a scuturat de batjocura lui. Se poate să fi fost o listă lungă, dar toate patru aveau să fie în același loc. În privința asta era convinsă.

— Okhti, nu, a șoptit Lana.

Dar ea ce să înțeleagă? Se putea repezi în mijlocul unei revolte și putea să vindece oamenii, dar nu putea înțelege ce însemna cu adevărat povara îndelungată a responsabilității. Zafira purtase de grijă poporului ei ani întregi, îi ajutase iar și iar.

Până în ziua de azi. Când Jawaratul vorbise folosindu-se de vocea ei. Când dăruise Leului Jawaratul legat cu o fundă argintie, așa cum spusese Seif. S-a holbat la mâinile ei, amintindu-și ce făcuseră în coșmarul acela îngrozitor. Brusc, viziunea Jawaratului nu mai era atât de neverosimilă.

Va pleca în zori. Laa, va pleca acum.

— Mai e ceva, a spus Kifah, întorcându-se spre Zafira. Mă pregăteam să vin după tine – uite!

A luat cutia de pe masa scundă și a deschis-o. Inimile luceau tenebros în lumina oblică a lămpilor. *Nu.* Nu lumina le făcea să pară întunecate, *erau* întunecate.

— Sunt pe moarte.

Lana a privit în cutie, vorbind încet.

Inima Zafirei s-a poticnit și respirația i-a devenit aproape dureroasă. Pentru magie pornise pe calea asta, pentru ea își părăsise căminul, viața, familia.

Murea sub ochii ei.

Atunci au intrat, nouă cu totul, îmbrăcați în culori vii și croieli parcă scoase din fanteziile unui croitor. Înaltul Cerc al lui Benyamin. Frumoși și nemiloși, înarmați și cruzi. Ochii lor drepți erau încercuiți cu tatuaje care-i însemnau cu va-

lorile la care țineau mai mult decât la orice altceva. Zafirei i se păruse că auzise și alte persoane plimbându-se prin casă inițial, la sosirea ei, dar, văzând că nimeni nu li se alătura la mese, își spusese că o înșelau urechile. *Mândrie.* Nici măcar Seif nu mânca împreună cu ei. Zafira s-a stăpânit, ascunzând uimirea plină de admirație care amenința să pună stăpânire pe chipul ei.

Kifah a vorbit încet.

— Vor lua inimile.

Zafira a clipit la ea. Cuvântul „lua" îi zornăia în cap.

Primele ei gânduri s-au îndreptat spre părinții lui Deen și Yasmine, care se ținuseră cu ghearele de singurul lor fiu când armata demenhună a venit după el, cu luni bune înainte ca ei înșiși să fie înregimentați ca spițeri.

Ceruri mari, calmează-te. Inimile nu erau copiii ei. Erau doar marfa neînsemnată pentru care își riscase nenorocita de viață pe o insulă de coșmar. Nimic mai mult.

— N-ar trebui să le ducem noi? a întrebat ea prostește.

Kifah s-a uitat la ea.

— Nu putem fi peste tot în același timp. Oricum, lor le lăsăm sarcina mai ușoară. Să călărească, să urce niște trepte, să introducă o inimă printre coastele pustii ale unui minaret. Khalas*.

Rânjetul ei s-a lățit când unii dintre safini i-au aruncat priviri dușmănoase.

Lana, care uitase să închidă gura după apariția safinilor, și-a regăsit în sfârșit simțul decenței.

— Asta va împiedica inimile să...

A tăcut, fără să poată duce întrebarea la capăt.

Seif a înfășurat cu grijă trei dintre inimi și le-a împărțit safinilor, care așteptau în grupuri de câte trei.

---

* *S-a săvârșit, gata,* în limba arabă (n.t.).

— Nimeni nu știe dacă înapoierea a patru dintre inimi va opri deteriorarea lor în absența celei de-a cincea, care va pune în mișcare magia Surorilor. Cert e că nu mai sunt în siguranță aici. Înaltul Cerc va înapoia fiecare inimă și le va păzi până la victoria noastră.

Leul și-a plimbat iar privirea prin camera Zafirei, căutându-le, după care s-a transformat din nou în Nasir.

Înfiorată, Zafira a privit cum safinii au luat inimile și le-au așezat în cutii cu mișcări delicate, purtându-le cu grijă. Și-a mușcat limba ca să nu-i avertizeze să fie atenți. Cum putea pretinde de la ei să fie atenți când ea aproape că dăruise Jawaratul Leului de bunăvoie?

Seif a păstrat a patra inimă pentru sine.

Luaţi-le, a gândit Zafira. Le va îngădui această mică victorie lui Seif și Înaltului Cerc. Laa, victoria nu era a lor; le va permite s-o facă *pentru* ea și, după ce va obține a cincea inimă, împreună cu reușita de a fi furat de la Leul Nopții, o va înapoia ea însăși.

Datorită ei va reveni magia.

Seif s-a întors spre ea, știrbindu-i clipa de încântare cu privirea lui crudă.

— Ei? Pornim spre Alderamin?

Noi? Ah – de aceea păstrase o inimă pentru el. Avea s-o înapoieze la minaretul regal din Alderamin.

Văzând că nu răspunde, Seif a adăugat:

— Sau poate că proclamația aceea a fost doar încă o sarcină prea dificilă pentru tine?

Zafira a plecat capul, pentru că eșecul ei încă era prea recent și prea dureros ca să-i îngăduie o ripostă. Câțiva dintre safini au chicotit și ea s-a întrebat cum puteau să dorească binele Arawiyei și în același timp să se poarte atât de exasperant de urât.

Unul câte unul, grupurile de câte trei membri ai Înaltului

Cerc au plecat și, una câte una, cele trei inimi menite pentru Pelusia, Zaram și Demenhur au dispărut în noapte.

Respiră, și-a spus Zafira. Kifah i-a urmărit cu privirea, cu chipul împietrit, până când și-a venit în fire și s-a întors spre Zafira cu o urmă de zâmbet. Pe Zafira o liniștea cumva să știe că nu numai ea suferea din cauza pierderii. Din cauza dorului simțit încă din clipa în care inimile au trecut pragul casei.

— Nu pleca, a spus Lana.

Ținea în mâini trusa Ayei.

— Atunci vino cu mine și nu va mai trebui să fim despărțite niciodată, a spus Zafira.

Imediat ce Lana și-a mușcat buza, Zafira și-a dat seama că era o dorință prea trasă de păr. Dintotdeauna urmaseră drumuri diferite, ea cu săgețile ei și sora ei cu tincturile.

— Nu pot.

— De ce nu? a întrebat Zafira, fără să-i pese de frenezia care se strecura în vocea ei.

Fără să-i pese de nerăbdarea lui Seif și de compătimirea lui Kifah.

Lana doar a clătinat din cap, privind timid spre Aya.

Era încă o lopată care săpa în inima ei și așa scobită.

***

Până și atingerea vătraiului fusese mai puțin dureroasă decât golul acesta din inima lui Nasir. Nu-și dorea decât ca sentimentul de pustiire să se sfârșească. Asta își dorea *dintotdeauna*, și-a dat el seama, și nimic altceva. Să fie văzut. Să fie înțeles.

Să fie nevoie de el și să fie dorit.

A început procesul lung de dezbrăcare, începând cu armele și apoi dezlegând cingătoarea robei, netezind cutele cămășii și atârnând-o de spătarul scaunului. Boarea dinspre

fereastra deschisă număra cicatricile nesfârșite de pe spatele lui cu atingeri curioase.

Foșnetul stins al unor tălpi goale a rupt tăcerea și Nasir a încremenit cu mâna pe cureaua pantalonilor. Nu s-a obosit să se întindă după sabie. Îi ajungeau mâinile goale.

— Nu te ajută cu nimic să te ascunzi, a spus el cu voce joasă, mormântală, și, aproape pe dată, o siluetă s-a ivit din umbrele din preajma paravanului cu zăbrele, luminată de numeroasele lămpi.

Nasir putea recunoaște oriunde trupul acela mlădios.

— Kulsum.

Aceasta și-a dat jos șalul ocru de pe cap și părul ei întunecat a lucit în lumină.

Preț de o clipă, Nasir nu a putut decât să se holbeze. Inima îi era o ruină curățată cu peria până la sânge, mintea, o harababură de durere și amintiri. Asta era fata pe care o iubise, al cărei trup îl cunoștea la fel de intim ca pe al lui. A cărei voce fusese cea mai melodioasă din câte auzise, până când tatăl lui a aflat că fiul lui găsise un mijloc de evadare. Laa, *Leul* fusese cel care îl descoperise, Leul controlase mâna lui Ghameq, smulgând limba din gura ei.

Ca și cum Nasir nu s-ar fi detestat suficient de mult până atunci, gestul acela crud l-a înecat într-un puț adânc al urii de sine. Păstrase distanța, se învinuise pe sine și făcuse jurăminte inutile până în acel moment pe Sharr, când a aflat că Kulsum era spioană. Însă nu știa de cât timp îi slujea lui Altair – cu mult înainte de prima lor întâlnire? După moartea mamei lui? De când își pierduse limba?

— Ai venit pentru Altair, a spus Nasir.

Kulsum a dat din cap încet, *da și nu*, amintindu-i dureros de ceea ce ea nu avea să mai aibă parte niciodată. Cum intrase în casă – scriindu-i Ayei?

— Atunci ar trebui să știi că nu e aici, a spus el.

Aya i-ar fi spus. Ochii ei întunecați s-au aprins de reproșuri și Nasir a râs amar.

— Nu te teme, nu l-am omorât, dar, după cum știi, unele sorți sunt mai cumplite decât moartea. E cu Leul Nopții.

Și apoi, pentru că era crud și abominabil și îndurerat, a spus:

— Mă tem să nu-ți spun prea multe, pentru că slugilor le place să bârfească, nu-i așa?

Monstrul dinăuntrul lui a întins buzele într-un zâmbet.

— Dar știm amândoi că nu poți să le spui nimic.

Nicio emoție nu a străfulgerat pe chipul ei.

Era mai iscusită decât și-ar fi imaginat Nasir vreodată. S-a apropiat de el și Nasir s-a minunat câtă ură își putea răscoli față de o persoană atât de frumoasă, dar oare era ură față de ea sau față de el – sau față de amândoi?

Privirea ei a coborât înspre pieptul lui, la arsura proaspătă de lângă claviculă. Nasir ar fi trebuit să-și ia cămașa, dar ce rost avea? Kulsum îl văzuse astfel de nenumărate ori. Văzuse chiar mai multe.

— De ce ai făcut-o? a întrebat el încet.

Nu a răspuns. Nu avea să răspundă nici într-o mie de ani.

— Ce te-a înduplecat să mimezi iubire pentru un monstru?

I-a studiat postura, cum își ținea spatele drept. Mersul ei, cu fruntea sus, cu rochia liberă în jurul picioarelor.

Nu era de obârșie umilă, fapt pe care ar fi trebuit să-l observe cu ani în urmă. Și din prietenia lui cu Kifah învățase un lucru, că oamenii puteau face multe de dragul răzbunării.

— Nu ai fost mereu spioana lui Altair. A sesizat o ocazie și a profitat de ea, dar *tu*... a spus el încet și fire subțiri de umbră i-au colorat brațele.

În urechi i-a răsunat râsetul catifelat al Zafirei. *Respiră.*

— Ți-ai făcut planurile tale.

Sclipirea din ochii ei a fost o confirmare suficientă.

— Am ucis pe cineva, a dedus el.

Ce altceva să fi făcut? Niciodată nu complotase, nu urzise și nu ruinase pe nimeni. Ucidea oamenii, nimic mai complicat.

— Pe tatăl tău.

Kulsum a clătinat din cap.

— Pe mama ta?

Iarăși a clătinat din cap. Nu – renunțase la o viață bună cu scopul de a se apropia de el. De a-l face s-o iubească, cu gândul să-i frângă inima.

— Pe iubitul tău, a priceput Nasir, cu un râset sec și plin de căință. L-am ucis pe cel pe care-l iubeai, așa că ai renunțat la viața ta pentru a porni pe un drum al răzbunării. Admirabil. A meritat, iubire? Ai râs când tatăl meu mă înfiera? Ți-a crescut inima când mă întorceam din misiunile mele, lipsit de încă o fărâmă din sufletul meu? Durerea mea ți-a făcut plăcere, Kulsum?

A întins mâna spre el și Nasir s-a dat înapoi.

— Mai curând aș alege moartea decât să mă atingi.

Nasir nu era nicidecum un sfânt. Era perfect conștient de ironia dezgustului său.

— Ar fi trebuit să gândești lucrurile până la capăt. Ar fi trebuit să-ți dai seama că sultanul mă ura mai mult decât m-ai fi urât tu vreodată. Atunci poate că ți-ai fi păstrat limba.

Nasir a clătinat din cap în tăcere.

— Nimic nu m-a durut mai mult, știai?

Nimic nu-l duruse mai mult decât credința că Kulsum își pierduse limba pentru că îndrăznise să iubească un monstru, când, de fapt, acela era prețul răzbunării ei. Perdelele fluturau, poftind și mai multe, și boarea a tras de ușa pe care Nasir, zăpăcit, n-o mai închisese.

— Dar, dacă ai acceptat să faci atâtea sacrificii ca să-mi aduci aceeași durere pe care ai simțit-o tu, atunci mabrook*. Răzbunarea ta e împlinită.

---

* *Fii binecuvântată*, în limba arabă (n.t.)

O parte din el se bucura de conversația asta, se bucura că în sfârșit avea ocazia să dea la o parte ceea ce fusese cândva între ei.

— Acum ieși, a poruncit el. Când se va întoarce Altair, oamenii vor forma o coadă. Să te prezinți și tu.

Dar Kulsum nu s-a clintit. Doar îl privea, cu ochii ei întunecați strălucind. Plini de remușcări, aproape... flămânzi. Nasir și-a imaginat ce ar fi spus, dacă ar fi putut vorbi. Poate că, în ciuda dorinței ei de răzbunare, o parte din ea chiar îl *iubise*, cu o iubire pe care o putea nutri doar timpul îndelungat petrecut de două persoane în izolare.

Nasir a întors privirea.

Și, de parcă – *vezi să nu* – ziua lui nu fusese suficient de nefericită, a auzit ușa deschizându-se încă puțin și o inspirație scurtă, pentru că nimeni nu se gândea să bată în casa asta blestemată.

Khara.

Zafira încremenise în prag, cu părul ciufulit, cu gura umflată. Imaginea ei l-a sfâșiat în bucăți în timp ce fata se uita când la Kulsum, când la bustul lui gol, coborând genele ca două tăieturi frânte.

Nu e ceea ce pare, a vrut să spună Nasir, dar oare îi ieșeau lui bine lucrurile vreodată?

Capitolul 21

Sfântă zăpadă. De-ar fi ținut ușa închisă, nu i-ar fi văzut. Nasir, fără cămașă, fără umbrele Sharrului care să-l ascundă. Lumina lămpilor îl picta în dâre aurii până la cureaua joasă, joasă a șalvarilor, aprinzând ceva în venele ei.

Și ea: fata subțire cu șalul galben, mai frumoasă decât ar fi visat Zafira să fie vreodată – cu corpul ei vânjos și înălțimea nefeminină. Când o mai deranjase ideea frumuseții? Ochii i s-au înfierbântat.

Gelozia întuneca inima și Zafira nu era geloasă. Avea inimă pură.

Gândul i-a zburat la buzele Leului apăsate pe ale ei. La Nasir, fără niciun petic de stofă pe spinarea lui. Până aici. Își pierdea mințile.

Mersese acolo doar ca să vadă ce face, să-i spună despre planurile lor. Să-i spună că pierduse Jawaratul și să-i explice că, *da*, avusese dreptate să nu-i încredințeze inimile, care acum fuseseră luate. Pentru că o parte stupidă, naivă, copilăroasă din ea crezuse că-i va păsa, că va înțelege.

Cât de mult se înșelase.

A pornit iarăși fără zgomot pe coridor, plimbându-și degetele pe lambriul pereților, conștientă că nu mai pătrunsese atât de departe în casă, unde își aveau camerele mulți dintre membrii Înaltului Cerc. Oare mai rămăsese vreunul, după ce plecaseră cei nouă? Nu știa. Dar majoritatea ușilor erau în-

chise și nu voia să deschidă una și să dea cu ochii de încă o scenă pe care n-ar trebui s-o vadă.

Și acum din spatele ei se apropiau pași grăbiți. *Perfect.*

A grăbit pasul pe sub o boltă și a intrat într-o încăpere cu tavanul înalt. Probabil pentru banchete. Nu avea de unde ști. Spațiul cel mai mare din satul ei din Demenhur era jumu'a, iar blestemăția era în aer liber.

— Zafira.

A încremenit, simțind piatra rece sub tălpile goale.

— De ce fugi?

S-a întors. Pusese pe el o cămașă, dar nu avusese timp s-o încheie. Mușchii bustului i se unduiau când respira și Zafira și-a imaginat mâinile ei pe pielea lui, vocea lui în urechea ei. S-a închipuit întorcând gura spre a lui. Mâinile Leului pe coapsele ei. *Nu.*

Furie. Asta trebuia să simtă acum. Nu... asta. Dar torțele pâlpâitoare luminau durerea din ochii lui și-i tulbura gândurile.

— Vă ofeream intimitate.

Vocea îi era tăioasă ca oțelul.

A încolțit-o la perete, fără să-i pese că ușile s-ar fi putut deschide în orice clipă. A vorbit încet.

— Nu vreau să am intimitate decât alături de tine.

— Nu, nu vrei asta, a spus ea pe nerăsuflate, fără a lua în seamă ce ar fi putut însemna cuvintele ei.

Nu era nici pe jumătate la fel de frumoasă ca fata cu șalul galben. *Khara.* N-ar fi trebuit să-i pese.

Nasir s-a apropiat, atingându-și vârfurile degetelor goale de la picioare de ale ei. Privea în pământ. Zafira a simțit deruta și fierbințeala trupului lui ca și când ar fi fost ale ei.

— *Ce* vrei? a șoptit ea.

Timpul petrecut împreună pe Sharr legase o sfoară între ei, noduroasă și încurcată, ale cărei margini se rodeau pe mă-

sură ce-i apropia.

Nasir a scos un sunet, ca o jumătate de suspin sau de râs, și asta a fost tot. *Spune-mi*, s-a rugat ea în tăcere. Întunericul se holba la ea. Niciodată nu ajungeau mai departe – ea întreba și el se retrăgea.

— Am pierdut Jawaratul, a spus ea deodată.

Pentru că erau o zumra și atâta lucru îi datora și ea.

— Leul a venit la mine, deghizat în... altcineva.

Nasir a ridicat ochii la ea deodată și Zafira și-a ferit privirea, răscolită de jenă și de mânie. Mintea îi zbura la fata cu șalul galben, cu pielea ei aurie, trăsăturile armonioase și buzele pline. Cu ea îi era greu să-și găsească cuvintele? Postura ei fusese relaxată, ca și când i-ar fi știut secretele. Ochii ei întunecați îi contemplaseră pieptul gol, de parcă ar fi știut cum e să-l atingi.

Nu, a hotărât Zafira. Nu-i era greu.

— Dacă nu poți spune ce vrei, atunci poate că...

S-a oprit și a încercat din nou.

— Poate că n-o vrei atât de mult.

S-a depărtat de perete. Nasir a lăsat mâna să-i cadă în lături.

— Poate că n-o meriți.

Oare avertismentul Vrăjitoarei Argintii se referea la el? La propriul ei fiu?

Și-a lăsat inima la picioarele lui, și-a pus creierul la adăpost și se apropia de ușă când el a vorbit.

Încet. Frânt.

— Tu ce vrei?

Moartea Leului. Salvarea lui Altair. Revenirea magiei. Dreptate pentru Baba. *Pe tine. Pe tine. Pe tine.* Nasir era un ritm în sângele ei.

— Onoarea înaintea inimii, a spus Zafira.

Va face singură ceea ce trebuia făcut.
Ca de obicei.

Capitolul 22

Era întuneric când s-a întors Leul și victoria îi întipărise un zâmbet lucitor ca noaptea. O veselie în privire care a făcut ca inima lui Altair să se oprească o fracțiune de secundă, după care a simțit în același timp un *nimic* adânc și amorțitor și un tot care se dilata tumultuos.

Dintre faldurile robei, Leul a scos Jawaratul cu mișcări grijulii. Verde, cu pagini jerpelite și o coamă înflăcărată imprimată în relief în centru.

Nu numai că zumra – cu tot cu safinii lor bătrâni, cu prințul mânuitor de umbre și cu dum sihr – nu-l găsise pe Altair, dar fusese și neglijentă.

Leul îl privea atent, dar ce era de văzut? Dezamăgirea lui Altair din cauza incompetenței lor? Satisfacția datorată reușitei unui plan?

— Dezlegați-i lanțurile, a spus tatăl lui grijuliu și un ifrit a apărut cu cheia.

O bucată mică și neînsemnată de fier turnat care avea să-i dăruiască libertatea. *Jawaratul*, amintirile întrupate ale Surorilor Veșniciei, în schimbul libertății lui.

Ca să nu fie uitat niciodată.

Nici tatăl, nici fiul nu au vorbit până când au fost dezlegate lanțurile.

— Oare n-ai putea să-mi scoți și cătușele? a făcut Altair o încercare, cu o voce cam răgușită, cu privirea ațintită la carte.

Leul a zâmbit. Era ceva deosebit să fii cauza bucuriei altuia.

Să fii mândria ochilor cuiva, chiar și pentru o clipă trecătoare.

Altair i-a zâmbit cu aceeași măsură.

— Akhh, știam că cer prea mult.

— Mi-ai făcut un serviciu, Altair. Pentru asta, ești liber să te plimbi prin casă după bunul plac.

Halal libertate.

— Ah, Baba. Chiar că mi s-a luat o povară de pe inimă – adică de pe brațe, a spus Altair cu dezinvoltură, flexându-și mușchii.

A tăcut câteva momente, apoi a spus:

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Să-l învăț, a spus simplu Leul. Nu-mi stă în fire să mă feresc de farmecele cărților.

Altair s-a gândit la asta.

— Atunci Marea Bibliotecă te-ar ucide.

Leul a râs încet, îngândurat.

— O cred în stare. Nimic nu se compară cu traversarea unei uși care promite să-ți deschidă calea către infinit.

Erau în altă casă acum, care îi aparținuse unei safine cu o experiență profesională ce avea să le lipsească nespus multora.

— Cum erau? a întrebat Altair înainte să se poată opri.

A observat că membrele i s-au încordat în așteptarea răspunsului.

Leul a tăcut un moment. Era straniu, pentru că nu avea puls, deși fremăta de entuziasm.

— În viață. Sănătoși. Parcă nu aveau nicio grabă. Totul e spre bine, nu? Încep să savurez alianța noastră, Altair.

Altair și-a coborât privirea la cătușele din jurul încheieturilor sale, care-i înăbușeau puterea și-i iritau pielea necontenit. Ce ar fi trebuit să mai destăinuie ca să scape de ele?

După ce Leul a plecat, Altair s-a oprit în pragul ușii. Dădea într-un coridor și spre casa scării, urmată de un labirint de camere. O comoară de secrete.

Capitolul 23

Până să găsească Nasir un șir de cuvinte potrivite ca să-și ceară iertare cum trebuie, a fost prea târziu. Nu era în camera ei. Nu era în holul principal. Nu era nicăieri în casă și, când a fugit afară, prea grăbit ca să-și mai încalțe ghetele, a văzut slugile calmând cei doi armăsari rămași în grajd, unde înainte văzuse paisprezece.

Pulsul nu-i mai zvâcnise niciodată atât de iute ca acum. Niciodată nu mai simțise un asemenea amar, o durere atât de adâncă, până-n măduva oaselor. Ar fi trebuit să-și pună cămașa, ar fi trebuit s-o alunge pe Kulsum, ar fi trebuit să răspundă la întrebarea Zafirei. Regretul era prietenul cel mai bun al lui Nasir.

Luna s-a retras după nori, deznădăjduită, și un aer rece s-a coborât din ceruri, înfigându-și colții în oraș. S-a întors în camera sa, descoperind cu ușurare că era goală, și și-a luat armele, după care s-a spălat pe picioare și și-a tras ghetele, fiind cât pe ce să plece cu gheata dreaptă pe piciorul stâng și cu cea stângă pe piciorul drept, apoi, împreună cu slugile, s-a străduit să liniștească unul dintre armăsarii agitați, deși i s-a spus că era cel mai slab dintre toți caii.

Nasir nu s-a mirat. Ăsta era norocul lui. A scos busola roșu cu argintiu pe care i-o dăduse Vrăjitoarea Argintie înainte de plecarea spre Sharr și și-a plimbat degetul pe suprafața ei. Îl îndrumase până la Zafira de mai multe ori.

Tu *ce vrei?*

Mai multe decât îi putea duce inima. Mai multe decât ar fi putut să înțeleagă.

Când în sfârșit a încălecat animalul și porțile s-au deschis scârțâind, Aya a ieși valvârtej. Nasir se întreba dacă rămăsese în urmă de dragul lui, de vreme ce toți ceilalți plecaseră, cu excepția surorii Zafirei. *A rămas de dragul Lanei, potaie.* Nasir a tresărit sub lovitura propriilor gânduri, ecouri ale insultelor tatălui său.

— Noaptea jelește.

Auzindu-i vocea, Nasir și-a stăpânit un tremur și a condus calul spre străzile întunecate. Clădirile din calcar luceau negru-albăstriu. Felinarele străluceau ca niște ochi veșnic vigilenți. Ecourile negustorilor și ale oamenilor care se plimbau printre tarabele lor i-au amintit că orașul ăsta nu dormea niciodată. În celălalt capăt al străzilor întortocheate și al caselor întinse se afla palatul. Nu vorbise nimănui despre planurile pe care începuse să le înfiripeze, dar acum ce importanță mai avea? Trebuia să găsească zumra. Trebuia s-o găsească pe Zafira.

De ce? i-a șoptit o voce din fundul capului.

Aya a observat șovăiala lui.

— Unde te duci?

— În Alderamin, a spus el când tăcerea a devenit insuportabilă. Să mă alătur Zafirei.

— Nu e nevoie. Seif și Kifah sunt cu ea. După cum ai spus și tu, trebuie făcute pregătiri aici.

Nasir s-a oprit, chibzuind la cuvintele ei logice.

— Intră înapoi, l-a îndemnat Aya. Dacă nu vrei să te odihnești, putem continua antrenamentul.

Rimaal. *Uită-te la tine.* Nu era vorba despre călătoria în sine, pentru că încă era de părere că un drum până în Alderamin în căutarea unei sticluțe care poate că nici nu

exista era o pierdere de timp. Nu era vorba despre câți oameni erau cu ea; era vorba despre Zafira însăși. Voia să-i spună cuvintele pe care nu reușise să le rostească înainte. Chiar dacă el considera că ar fi avut șanse mai mari să-l găsească pe Altair aici. Mai exact, la palat.

O siluetă scundă a dat buzna pe poartă. Lama de la manșeta lui Nasir a zvâcnit pe încheietura lui, dar apoi a recunoscut șalul verde-luminos. Lana s-a oprit în dreptul calului lui, cu ochii holbați și fără aer.

Aya a alergat la ea.

— Ce e, micuțo?

— O... o Gardă a Sultanului, a strigat ea.

Nasir a coborât de pe cal într-o clipă. Dacă bărbatul se atinsese de ea, chiar și dacă *încercase* să se atingă de ea, avea să-și piardă degetele și apoi limba. Și după aceea capul.

— Am venit cât de repede am putut.

Avea un sul în mână.

Nasir a răsuflat ușurat, dar nu era nevoie să citească sulul ca să-și dea seama de unde venise. Era prințul și nuanța asta de pergament îi era cunoscută. Ceea ce nu a împiedicat șocul de spaimă să-i străbată membrele când Aya l-a desfășurat, l-a citit și i l-a întins lui fără niciun cuvânt. Pentru că, atunci când se abătea asupra lui vreun dezastru, aproape întotdeauna urma un potop de alte nenorociri.

— De unde știa cine sunt? a întrebat Lana, fără să se preocupe de ceea ce primise de la el.

Abia atunci Nasir a observat că tremura.

A privit dincolo de porți. Nu a simțit pe nimeni, dar, dacă cineva ținea socoteala plecărilor și sosirilor Lanei, atunci era evident.

— Suntem supravegheați.

Nasir a dus înapoi calul în grajd; apoi el și Aya au condus-o pe Lana înăuntru și au așezat-o pe pernele majlis-ului cu o

pătură. O slugă i-a adus ceai. Aya a ținut-o la piept, șoptindu-i ceva, prea încet ca s-o poată auzi Nasir prin vâjâitul pe care i l-a stârnit în urechi citirea misivei.

Era o invitație la un ospăț, trimisă nu doar prințului moștenitor, ci și tuturor conducătorilor Arawiyei, pentru sărbătorirea restaurării iminente a magiei.

Numai că magia era încă departe de a fi restaurată. Ar fi putut să nu fie restaurată *niciodată*, în ciuda succesului aproape deplin al zumrei pe Sharr.

— Vom merge, a spus Nasir sub licărul lămpilor suspendate de tavan.

— E o capcană, a spus Aya, surprinsă că Nasir voia să accepte invitația.

— Nu-i o capcană dacă suntem conștienți de ea.

Deja avea câteva motive pentru care dorea să meargă la palat, ipoteze pe care voia să le testeze, și acum planul lui era cât se poate de justificat. Medalionul de la gâtul lui Ghameq îi fulgera gândurile. Și gândul că Leul era la palat, ascunzându-se la vedere.

— *Noi* știm că Leul îl ține captiv pe tatăl meu, a spus el. Dar delegații nu știu.

— Putem trimite și noi misive ca să le spunem că e o capcană, a propus Lana.

Nasir și-a imaginat o asemenea misivă, care-i avertiza pe delegați cu privire la moartea ce-i aștepta, semnându-se „Prințul Morții" A clătinat din cap.

— Nu vor ajunge la timp.

— Te gândești să-i protejezi, a spus Aya.

De data asta, surprinderea ei l-a rănit, dar Lana i-a adresat un zâmbet abia schițat. Se pare că reputația lui ajunsese până și în cele mai îndepărtate sate din Demenhur.

— Dacă e o capcană, e posibil să ne confruntăm cu Leul, a continuat Aya.

— Nu-și va arăta mâna atât de curând, a spus Nasir, nu înainte de a descifra Jawaratul. Tatăl meu organizează petrecerea.

— Și e controlat de Leu, a spus Aya, cu blândețe, dar ferm. Singuri nu ne putem măsura cu el.

— În afară de cazul în care luăm medalionul, a ripostat Nasir.

Chipul Ayei s-a încordat, arătând limpede că nu era de acord, dar nu a răspuns. Nasir a strivit sulul în pumn. Leul juca cu pricepere și nimeni nu ar fi îndrăznit să refuze invitația asta.

Nici măcar Nasir.

Capitolul 24

Dacă Zafira era obosită, trupul ei nu dădea niciun semn. Furia îi încorda toate vasele de sânge și venele și înțelegea în sfârșit energia neostoită cu care trăia și respira Kifah.

Zorii învăluiseră întunericul când briza mării a semnalat că se apropiau de granița Fortăreței Sultanului. Luminile orașului s-au împuținat și pustietatea se întindea pe distanțe șocant de mari. Chiar era un șoc, s-a gândit Zafira, pentru că nimeni nu se așteptase ca Arzul să dispară vreodată.

Seif ținea pasul în fața lor, de parcă Zafira l-ar fi implorat să meargă cu ea și el își arăta tuturor agasarea. Când, de fapt, *el* o întrebase pe *ea* dacă era gata în clipa în care Zafira se năpustise în holul principal, cu desagă cu tot.

Kifah privise în spatele ei, spre scări, așteptând.

— Unde-i Nasir?

— E ocupat, a răspuns Zafira și mintea ei caraghioasă și-a amintit toate poveștile Yasminei, făcând-o să se întrebe dacă cumva chiar *era* ocupat.

Kifah a privit-o cu o dezinvoltură care i-a furnicat pielea și a hotărât că tăcerea era cel mai bun răspuns.

O pasăre țipa acum în zare, smulgând-o din gândurile ei. Zafira i-a urmărit furioasă zborul îndepărtat. Calul a nechezat și Zafira s-a supărat și pe el. Era puțin mai închis la culoare decât Sukkar, dar cu toate astea îi amintea de el. Cât de mult se învățaseră unul cu altul, cât de line erau mișcările

lui. Zafira și-a mușcat limba. Mai bine durere fizică decât durerea fără leac a inimii.

Simțea lipsa Jawaratului. A cinismului și a observațiilor lui. A căutării lui constante după haos și control – chiar dacă ea nu era de acord cu el, i-ar fi distras în chip bine-venit atenția.

— O să-mi fie greu să mă obișnuiesc să stau degeaba fără bătăile altor patru inimi, a spus Kifah îngândurată.

— O sarcină mai puțin pentru când o să recuperăm ultima inimă, le-a amintit tăios Seif.

Dacă, a fost cât pe ce să-l corecteze Zafira. Îndrăzneala Leului o uluise la fel de mult cum o uluise prezența lui în camera ei și asta spunea multe despre încrederea ei în sine. Măcar era împăcată la gândul că fata cu șalul galben părăsise casa cu puțin timp înainte de plecarea ei și a lui Kifah. Altfel, prezența ei i-ar fi îngreunat călătoria la fiecare pas.

Dar de ce? s-a întrebat Zafira. De ce emoțiile, gândurile și faptele ei erau atât de intense când venea vorba de Nasir?

— Oi! Nu fi așa tristă, a spus Kifah, apropiindu-și calul de al Zafirei în timp ce treceau pe lângă șiruri de spice unduitoare de orz, culturi delimitate cu mici garduri de o parte și de alta a drumului. Dacă Leul ar fi intrat pe ușa mea cu fața fratelui meu, Tamim, i-aș fi dat Jawaratul fără nicio ezitare. Și fratele meu e mort.

Dar persoana din camera Zafirei nu fusese nici sora, nici mama sau tatăl ei mort, nu? A fost un băiat pe care-l cunoștea de doar câteva săptămâni, de care se simțea totuși legată parcă de-o viață.

— Te mai gândești la Tamim? a întrebat ea.

În unele zile ea uita să se gândească la Baba, alteori abia se gândea la Deen, a cărui respirație aburise aerul demenhun rece cu mai puțin de o lună în urmă.

— Mereu, a spus Kifah.

Iapa ei de culoarea castanelor fornăia, mergând la trap pe drumul pietruit.

— Dar sunt momente când Altair are întâietate. În ultima vreme, din ce în ce mai des.

— Îți place de el, a spus Zafira.

Kifah a pufnit.

— Să nu-mi spui că ție nu-ți place. Călătorești spre *Alderamin* de dragul lui.

Nu mergea acolo numai pentru Altair; ci și pentru vinovăția ei, pentru Jawarat, pentru inima furată de Leu. Totuși Zafira n-o putea contrazice.

— Dar îl... iubești?

— Încerci să ne cuplezi, ah? Mă tem că afecțiunea mea nu funcționează așa. Îl iubesc, da. Pătimaș.

A înclinat capul.

— Încep să iubesc zumra noastră – până și pe Nasir – la fel de mult cum îl iubesc pe Tamim, dar niciodată nu m-aș apropia de Altair așa cum îți închipui. Pentru mine, afecțiunea nu se măsoară și nu se definește prin contacte tangibile.

Zafira s-a gândit la cuvintele ei.

— Văd cum ți se învârt rotițele, Vânătoreaso. Nu am fost mereu atât de sigură. Într-o vreme mă gândeam că încă nu găsisem persoana potrivită. Se presupune că e o dorință înnăscută a tuturor să-și găsească pe cineva, nu? Că asta e menirea noastră. Eu... nu am simțit imboldul ăsta niciodată. *Nevoia* asta. Laa, am crezut că eram defectă. Lipsită de inimă.

Zafira a privit-o atent.

— Dar nu mai cred asta.

Kifah și-a îndreptat umerii și și-a îmboldit calul înainte zâmbind.

— Nu, nu mai cred asta.

Zafira și-a strâns coapsele și calul ei leneș a nechezat din nou, pornind apoi după Kifah. Era un soi deosebit de putere,

să-ți cunoști inima atât de bine pe cât și-o cunoștea Kifah pe a ei.

Ce vrei? Ceruse un răspuns de la Nasir, dar nici ea nu reușea să-l formuleze pe al ei.

Seif îi aștepta în față, unde nisipul se înălța și cobora în dune ordonate. Cuiburi de umbre încă se agățau de sfârșitul nopții, coborând din ce în ce mai mult cu cât se apropiau Zafira și Kifah, până când întinderea aurie s-a cufundat în azur, luminându-se și oglindind cerul, murmurând un cântec diferit de cel al nisipurilor mișcătoare.

Strâmtoarea lui Hakim.

Încă un loc pe care Zafira nu se gândise că-l va vedea vreodată cu ochii ei. Încă un loc pe care Deen, care visase să călătorească, nu avea să-l vadă niciodată.

Și-a apăsat monturile mâinii pe durerea din piept, atingând inelul lui cu degetele. *Iat-o!* Amarul pierderii, pe care credea că-l uitase. Durerea pe care credea că o depășise. Chipul Yasminei i-a străfulgerat în minte, cu ochii de culoarea mierii lăcrimând de necaz.

Kifah a fluierat.

— Dacă apa asta nu te îmbie la înot, nu știu ce ar mai putea s-o facă.

Zafira nu știa să înoate. Nu cunoștea multe dintre plăcerile și lucrurile simple ale vieții. Apele erau străvezii ca sticla și trăgeau în adânc lumina soarelui tocmai deșteptat, amestecând-o într-o culoare albastru-verzuie fermecătoare.

Seif privea malurile, pustiul.

— Cândva, comerțul era înfloritor prin părțile astea. Rarități de pe Insulele Hessa. Bunuri transportate din Fortăreața Sultanului înspre Alderamin și invers. Târgurile se întindeau pe ambele coaste.

Cuvintele lui ardeau de resentimente și Zafira se întreba pe cine învinuia pentru decăderea Arawiyei. Dacă se învi-

novățea pe sine în vreun fel, de vreme ce, așa cum știau toți arawiyanii, cruzimea safinilor îl crease pe Leu.

— Vom traversa pe acolo.

A arătat spre țărm, în amonte, unde un pod se întindea peste orizont ca un zâmbet întins prea tare. Era construit din lemn alb, de genul celui pe care-l puteau exploata în Demenhur sau poate chiar și în Alderamin, un teritoriu pe care nu-l cunoștea. Nituri de fier sclipeau intermitent pe lungimea lui, întrecându-se cu apele pentru atenția lor. Se putea spune că o linișteau oarecum pe Zafira, pentru că podul trebuie să fi avut o vechime de un secol, pe puțin.

— Aș prefera să înot, a spus Kifah încet, trecându-și o mână peste creștetul pleșuv.

Zafira ar fi preferat să treacă cu barca. Lui Seif nu-i păsa.

— Poate că nu-ți pasă de siguranța *ta*, a început să spună Zafira, înțelegând cât de neadevărate erau aceste cuvinte când Kifah a izbucnit în râs.

Era uluitor faptul că putea să fie și profund îngrijorată, și nespus de veselă în același timp.

— Dar noi nu traversăm podul ăla cu inima.

Seif nici măcar nu le-a întors privirea.

— Eu și Aya l-am traversat când ne-am întors acasă ca să-i găsim pe ceilalți membri ai Înaltului Cerc, după căderea Arzului, și pentru mine ea valorează mai mult decât toată magia Arawiyei la un loc.

Auzind tonul lui grav, cele două fete au schimbat priviri și râsul lui Kifah s-a stins la fel de repede cum izbucnise. Seif trebuie să fi simțit că-l priveau în tăcere, pentru că s-a întors înspre ele cu iritarea lui caracteristică în ochii palizi, cu tatuajul strălucind pe pielea întunecată.

— Yalla, muritoarelor.

Podul arăta și mai rău văzut de aproape, dar nici Zafira, nici Kifah nu au făcut vreo observație și au descălecat, con-

ducându-și caii pe nisipul umed. Lemnul alb era pătat de putregai și din loc în loc se ivea imaginea limpede a strâmtorii, acolo unde lipseau scânduri.

Bine, atunci.

Seif s-a pregătit să pornească primul, ținând strâns la brâu inima înfășurată în mătase, iar Zafira s-a întrebat dacă ținuse vreodată în brațe un copil. Era mai puțin probabil decât dacă ar fi fost muritor, și-a dat ea seama. Safinii plăteau pentru nemurirea lor cu șanse mai mici de a procrea. Foarte puțini safini nășteau vreodată – era o binecuvântare, după cum se învăța la școală, pentru că altfel ființele astea înfumurate ar fi năpădit Arawiya. Pentru că nu mai întâlnise niciun safin, Zafira nu avusese niciun motiv să *nu* fie de acord cu textele părtinitoare pe care le citise.

Înțelegând acum cât de prețios fusese copilul Ayei și al lui Benyamin, a simțit o durere în piept. I-au apărut înaintea ochilor un zâmbet felin și ochi nisipii. Și-a amintit cuvinte mânioase, rostite de o fată muritoare înaintea morții lui. Oare morții simțeau suferință?

— Le-ai fost alături? l-a întrebat ea pe Seif.

Acesta i-a aruncat o privire.

— Când a murit copilul lor?

Chipul lui s-a făcut ca o stană.

— I-am fost ei alături în absența soțului.

— Nu pot să cred că Benyamin și-a abandonat soția, a spus Kifah aspru.

— Moartea i-a distrus pe amândoi, le-a dezvăluit Seif, ațintindu-și ochii în zare. Benyamin a avut norocul să se afunde în muncă, dar Aya încă rătăcea după pierderea magiei. Era mijlocul ei de trai, căci Aya era și tămăduitoare, și îndrumătoare în problemele magiei. Pierderea fiului a fost dificilă, dar pierderea lui Benyamin a devastat-o. Era în preajmă, bineînțeles. O iubea. Dar Ayei îi trebuia mai mult și viața lor nu a mai fost niciodată ca înainte.

Așadar mai exista un motiv pentru care Seif era supărat pe el. Parcă nu i-ar fi stat în fire lui Benyamin să-și abandoneze nevasta în favoarea muncii, dar Zafira văzuse cu ochii ei ce efect putea avea moartea asupra unei familii. Cum aceasta putea să înfigă cuțite în relații, să ascută durerea și să o transforme în arme.

Gândul i-a zburat la momentele de dinaintea plecării din Fortăreața Sultanului, când Zafira își lega șireturile cizmelor, având în minte imaginea vie a fetei cu șalul galben. Lana venise la ea pentru că, în sfârșit, Aya nu mai era aproape ca s-o poată auzi.

— Are nevoie de mine, a spus Lana atunci.

— Are *nevoie* de tine?

Zafira nu și-a putut stăpâni emoțiile.

— Are zeci de ani de viață și acum, deodată, are nevoie de *tine*?

Lana nu s-a clintit.

— Îi amintesc de copilul ei. E frântă, Okhti. Și noi știm cum e, nu? Știm cum e să fii frântă. Suntem la fel, noi și ea.

Zafira și Lana erau surori. Lumea le rănise și le chinuise și le sfâșiase sufletul, dar ele se puseseră pe picioare și înduraseră. Răzbiseră și își văzuseră mai departe de drum. Dacă Aya avea nevoie de Lana din cauza fiului mort de care îi amintea, atunci, laa, safina nu era ca ele. Dar Zafira era prea supărată ca s-o facă pe Lana să înțeleagă, prea îndurerată după ce o văzuse pe fata din camera lui Nasir.

— Oi, Vânătoreaso! a strigat Kifah.

Zafira a clipit și și-a alungat gândurile. Din față Seif o privea cu aceeași expresie agasată pe care i-o adresase după ce îi dăduse Jawaratul Leului. *Incapabilă,* spunea privirea aceea.

Fără nicio ezitare, a pășit pe pod și a ajuns-o din urmă pe Kifah.

Podul se clătina sub ei și din lemn ieșea un sâsâit slab. S-a oprit. *Sâsâit?*

Șuierat?

Kifah a lăsat hățul calului și a apucat sulița. Seif a scos două coase curbate și Zafira a privit în jur, potrivind o săgeată în coarda arcului. A simțit vag că aștepta altceva. Nu vreun inamic, ci sunetul unui iatagan scos din teacă și ca un asasin mortal de silențios să devină și mai silențios în preajma pericolului.

Kifah a scos un sunet. Zafira s-a întors îndată spre ea.

Dar... erau singuri.

— Maride*, a șoptit Seif.

Și ceva a licărit în apă.

---

* *Duhuri rele* în mitologia arabă (n.t.).

Capitolul 25

În timp ce mânau caii prin porți, pe pământul pavat și presărat cu nisip aspru, căldura tot mai dogoritoare s-a lăsat peste Nasir ca o mantie subțire. Ar fi ajuns mai repede sărind peste acoperișuri, dar, de data asta, voia să fie văzut. Sosirea lui era așteptată și nu avea motiv să se furișeze.

Văd că-l maimuțărești pe fratele tău preferat, l-a tachinat vocea lui Altair în mintea lui. Poate că asta făcea.

Aya insistase să meargă cu el, ceea ce însemna că venise și Lana. Mergea pe calul safinei, holbând ochii pe măsură ce Nasir îi conducea printre clădiri de calcar răsfirate, cu iazurile lor verzui. S-ar fi putut crede că erau mamă și fiică dacă n-ar fi fost luate în seamă urechile ascuțite, a observat el. Semănau destul de mult la chip, prin ochii căprui, prin părul de nuanțe aproape identice.

Lana s-a întors spre Aya cu un zâmbet mai nevinovat decât o știa el – o auzise sâsâind când Zafira s-a ferit să meargă singură cu el. Dar privirea Ayei s-a înmuiat, visătoare, și Nasir și-a amintit: Benyamin și Aya avuseseră un copil cândva. Asta vedea Aya când se uita la Lana, tânără și ascultătoare.

Dimineața a fost liniștită până când au ajuns pe Calea Sultanului, o vastă întindere de piatră fără niciun obstacol care să strice priveliștea palatului, care tremura în arșiță. De o parte și de alta a drumului se întindea câte un șir de curmali, ca niște santinele, ale căror frunze se legănau în adierea dimineții, accentuând frumusețea palatului.

A trecut pe lângă oameni în drum spre piață și pe lângă gărzi. Slugile se târguiau pentru fiecare din bucatele pe care le puneau în coș. Treceau oameni călare și încă mulți alții la pas, unii alături de cămile care înaintau greoi. Unii negustori trăgeau cărucioare, pe când alții ridicau produsele pe umeri și porneau târșâindu-și sandalele și stârnind praful.

Șoaptele s-au răspândit într-o clipă, plutind pe boarea uscată drept până la urechile lui.

S-a întors prinţul.

Treci în spatele meu, copile.

De s-ar fi întors generalul.

Altair era un ucigaș la fel de redutabil precum Nasir, dar pe el îl adorau. El îi apăra, spuneau ei. Le zâmbea. Îi fermeca.

Spre rușinea lui, Nasir se alăturase maselor.

Continuându-și drumul, Lana a chicotit la un comentariu mai indecent. Oamenii se zgâiau la fel de mult și la Aya, căscând gura uluiți, pentru că era frumoasă și grațioasă și zâmbetul ei era blajin spre oricine ar fi fost îndreptat.

Când curiozitatea ridica ochii unora la ai lui, teroarea îi încețoșa îndată. Îi stârnea un sentiment de putere, deșteptând umbrele din sângele lui. O parte din el simțise lipsa fricii cuvenite, dar nu dusese dorul reverenței. Detesta momentele când oamenii cădeau în genunchi și plecau capetele, declarându-și șoptit respectul.

Acum simțea tăcerea Ayei și a Lanei, când vedeau cum se uitau oamenii la el, la Prințul Morții.

Amir al-Maut.

Numele submina schimbările meticuloase din caracterul lui, pe care le cultivase pe Sharr.

Atunci cine sunt? întrebase el pe Sharr. Atunci Zafira i-a răspuns scurt și succint. Dacă adevărul ar fi fost atât de simplu.

Un șoim a plutit la orizont, coborând după unul dintre minaretele palatului. Nasir a încetinit calul la trap și a descă-

lecat înaintea porților palatului, a căror grandoare era la fel de infamă ca întotdeauna. Dacă gărzile au fost surprinse să-l vadă, n-au arătat-o. Și-au și continuat sporovăiala, iar unul dintre ei s-a apropiat ca să ia hățurile calului cu o îndrăzneală care i-a displăcut lui Nasir.

Și-a lăsat gluga și a intrat cu pași mari pe porțile negre, din ce în ce mai atent în jur, observând totul, de la picăturile de apă care se prelingeau peste buza fântânii în formă de leu tolănit la unghiul adierii dinspre deșert.

La ușile palatului, cele două gărzi l-au salutat solemn, plecând capetele, dar la niciunul nu se vedea frica obișnuită și Nasir a încetinit pașii, ducând mâna la sabie și apoi numărându-și din nou cuțitele de aruncat prinse de curea.

În interior, palatul, de obicei pustiu, era acum învăluit într-o liniște și mai profundă. Era prea devreme să fi sosit demnitarii. Laa, capcana asta era pentru el și Nasir refuza să cadă în ghearele ei. Neliniștea s-a prins de pielea lui și puterea întunecată din sânge l-a ajutat să vadă mai bine în lumina obscură a holului principal, așa cum îl ajutase și în palatul Leului de pe Sharr.

Și i-a adus în lumină pe cei cinci bărbați înveșmântați în culorile argintii ale Gărzii Sultanului.

Capitolul 26

— Nu vă mișcați, a poruncit Seif din centrul podului, pe când Zafira căuta detalii despre maride în poveștile lui Baba.

Erau amfibii și se hrăneau cu sânge. Aveau trupuri de femeie și cozi de pește și...

— Văd mai bine sub suprafața apei, a șoptit Seif.

Cu colțul ochiului, Zafira a zărit noi luciri în apa albastru-verzuie și creaturile au început să se învârtă în cerc sub ei, după care o voce distorsionată a răsunat de sub apele strâmtorii. Calul Zafirei s-a smucit din strânsoarea ei, simțind pericolul, fără să asculte de șoaptele ei liniștitoare. Nu din cauza soarelui îi aluneca pe gât un fir de transpirație.

Apoi s-a lăsat împrejur o tăcere funebră. Apele s-au liniștit și caii s-au potolit.

Zafira a răsuflat sacadat, ușurată. În față, Seif s-a relaxat. A atins cu degetele desaga de piele care-i atârna de umăr, căutând pulsul slab al inimii. Abia atunci a cuprins-o groaza pe Zafira. Pentru că inima, cel mai puternic obiect din Arawiya, era acum mai slăbită decât oricând.

— Yalla, a șoptit Seif fără să se întoarcă și toți trei au pornit din nou încet, trăgând caii după ei.

Zafira tresărea de fiecare dată când zgomotul făcut de copitele lor răsuna ca zvâcnirea unei corzi de arc.

Un pleoscăit a tulburat apa în stânga ei. Ea și Kifah au schimbat priviri, dar nu s-au oprit din mers. Seif aproape că ajunsese în capătul podului și numai asta conta.

Încă un pleoscăit.

Inima, inima, inima.

Nici măcar nu știa să înoate. N-ar fi putut nici să înoate, darămite să supraviețuiască fălcilor lacome ale unei maride, dar numai inima era importantă.

Zafira a țipat când ceva s-a izbit de stâlpii cufundați sub apă. Podul a scârțâit. S-a apucat de balustrada putrezită și propria ei inimă zvâcnea suficient de puternic cât pentru două.

Kifah a șoptit:

— Caii noștri.

De parcă ar fi fost stârnit de vocea ei, unul dintre cai a dat capul pe spate, smucind de hățuri. Celălalt a călcat agitat. Aerul s-a îngroșat de fornăielile și protestele lor subite. Apa s-a tulburat cu o fervoare înnoită. *Khara.* Zbierete înăbușite au acoperit pulsul bubuitor al Zafirei.

— Fugiți! a strigat Seif prin gălăgie.

— Ai înnebunit? a izbucnit Kifah când Seif a luat-o din loc, legând coasele la loc și trăgându-și calul după el.

A blestemat încet.

— Măcar călărește blestemăția aia!

Le *abandona*. Zafira nu se așteptase la altceva din partea unui safin ca el. *Numai inima e importantă,* și-a amintit ea, dar, ceruri mari, n-ar fi stricat să vadă la el măcar un *dram* de grijă.

Seif s-a oprit și s-a întors, iar spaima ei a revenit și mai violent când a văzut inima atârnând de șoldul lui, la un braț distanță de orice s-ar fi trezit să sară la el din apă în orice moment. Zafira a decis că nu avea nevoie de grija lui, shukrun.

— Pleacă! a strigat Kifah. Nu-i momentul să te gândești la alții, safinule.

Ochii lui palizi au licărit, dar s-a întors spre țărm.

Prea târziu.

Ceva întunecat s-a mișcat lângă picioarele lui. Mâini, păr – *un chip*. Seif s-a oprit când creatura a sărit din apă, șuierând și cârâind și înghițind fiecare strop de aer din plămânii Zafirei. O maridă, deși vedea o parte foarte mică din ea. Brațe lungi și subțiri, albăstrite după o viață trăită sub suprafața apei, au țâșnit înainte, râcâind lemnul alb cu ghearele mâinilor și întinzându-se spre Seif. Acesta a scos imediat coasele și a șoptit calului, singurul dintre ei care își păstrase calmul.

Înainte să poată fugi la el, un chip a răsărit înaintea lui Kifah, cu ochi mari și întunecați, cu părul încâlcit, din care șiroia apa, cu gura neagră deschisă într-un țipăt neauzit și emanând o foame cumplită. Zafira nu putea să respire.

Marida avea aproximativ mărimea și forma unui om, cu excepția cozii ei, care se zbătea în locul picioarelor.

Kifah a țipat și a scăpat sulița, căzând pe spate și lovindu-se de cal.

Dezlănțuind haosul.

Calul a zbierat. Orbit de groază, s-a izbit de balustrada podului, frângând-o, ca apoi să-și găsească direcția și s-o taie drept spre Alderamin. Direct spre Seif. Podul s-a umplut de apă când alte maride s-au aruncat asupra lui.

Cu ochii minții, Zafira a văzut roșul pulsatil al inimii de si'lah căzând în tăcere și făcându-se praf.

Calul ei s-a ridicat pe picioarele din spate și a nechezat, întorcându-se spre Fortăreața Sultanului în momentul în care două dintre maride s-au năpustit dintr-o parte și alta a podului, scoțând niște țipete de să-ți spargă urechile.

Sângele fierbinte a împroșcat-o dintr-odată pe Zafira pe față. În fracțiunea de secundă care i-a trebuit ca să ridice arcul, maridele au spintecat burta calului, din care s-au revărsat măruntaiele.

Seif a strigat ca să acopere hărmălaia. Zafira s-a răsucit pe călcâie, gâfâind sec, și a văzut încă o maridă apropiindu-se

târâș de Kifah. A lansat o săgeată cu mâini tremurătoare, gâfâind din nou când aceasta a lovit aproape de degetele palmate ale monstrului. S-a întors spre ea cu ochi mari și flămânzi.

— Kifah!

Zafira s-a repezit la sulița lui Kifah și i-a aruncat-o, sărind din calea unui braț care a țâșnit orbește printr-un gol între scândurile podului. A tras încă o săgeată când marida a început să se târască spre ea și s-a temut că inima avea să-i fugă din piept și să ajungă în gura căscată a creaturii. Marida a urlat și s-a retras în strâmtoare.

Cizmele Zafirei pleoscăiau în apă. Se simțea ruptă în două – se temea pentru sine și se temea pentru inima de si'lah. Podul a pârâit din nou. Dincolo de tot vacarmul, a auzit un sunet mai cumplit decât toate celelalte: un zgomot înfundat de surpare.

— Podul! a strigat ea.

Calul lui Seif a luat-o razna, dar safinul l-a protejat, ținând strâns inima la brâu. Coasele lui scânteiau lovind la fel de iute cum se mișcau în apă branhiile tăioase ca niște lame ale maridelor și o baltă de sânge albastru năclăia spațiul din jurul lui.

Zafira a tras încă o săgeată. Monștrii roiau acum, atât de mulți încât nu le mai putea ține șirul, se urcau târâș pe pod, în capătul dinspre Fortăreața Sultanului, și întreaga structură s-a aplecat. Cozile lor loveau, luând niște nuanțe de azuriu prea frumoase pentru fețele lor oribile. Zafira a înghițit fiere când calul ei a alunecat pe pământul ud spre apă, lăsând în urmă o dâră de sânge și trăgându-și măruntaiele după el.

Zafira și Kifah au luat-o la fugă înspre Seif, care mai avea doar câțiva pași până la malul de pe partea cu Alderamin. Încă un stâlp a trosnit și toți trei s-au împiedicat. Calul lui Seif a intrat în panică, lovind cu picioarele din spate, și podul s-a cu-

fundat cu încă un lat de palmă. Kifah a smucit-o pe Zafira din calea brațului unei maride, atât de subțire și de un albastru atât de bolnăvicios, încât aproape că nu l-a văzut.

S-a ivit capătul podului – șapte pași. Cinci. Zafirei i s-a strâns stomacul.

— Seif! a strigat ea când o maridă a lovit cu ghearele în dreapta lui. Inima!

Și atunci podul s-a prăbușit, înghițindu-i cuvintele cu tot ce se afla pe el.

Capitolul 27

— Marhaba, a spus căpetenia celor cinci gărzi cu mantii argintii.

Îi era vag cunoscut, probabil un acolit care cu o lună, două în urmă umblase cu misive de la un stăpân la altul și acum avea o suită a lui. La Palatul Sultanului, funcțiile erau la fel de nestatornice ca nisipul.

Nasir i-a întâlnit privirea și a simțit o clipă de satisfacție când bărbatul a ferit ochii.

Monstrule! Râsul lui Altair i-a răsunat în cap.

Am o reputație de păstrat. Rimaal, trebuia să-l găsesc pe nătărăul ăla cât mai repede, altfel Nasir ar fi înnebunit, vorbindu-i când nu era de față.

Laa, golul din el era de vină. Gustase din opusul lui, din bucurie și satisfacție și împlinire, și începuse să uite sentimentul vidului. Senzația pe care i-o dădea, ca și cum ar fi existat în afara persoanei lui. Ca și cum n-ar fi existat deloc.

Viața era un dans după o melodie pe care el nu o auzea. În jurul lui, lumea năvălea ca un râu, pe când el rămânea nemișcat, un sâmbure de care nu era nevoie în niciun plan măreț. Acestea nu erau sentimente noi, ci sentimente estompate. Adevăruri tăioase care se temperaseră când apăruse cineva care să-l caute.

Era un sentiment fără egal, să fii căutat de cineva.

Gărzile s-au dat în lături.

— Sultanul așteaptă sosirea amirului.

Nasir a ridicat din sprâncene înaintea acelei aparențe de respect.

— Sultanul sau Leul?

Aya a încremenit. Garda doar a clipit.

— Sultanul, sayyidi. Ni s-a spus că vei veni cu o suită mai numeroasă.

— De aceea a trimis oameni înarmați să ne întâmpine? a întrebat Nasir și bărbatul s-a zăpăcit.

Ayei i s-a făcut milă de el.

— Ceilalți din grupul nostru nu au vrut să vină.

Cinci perechi de ochi au studiat-o pe ea și tatuajul ei. Foarte puțini oameni știau despre Înaltul Cerc și Nasir se întreba dacă observaseră că Aya nu era om, în ciuda șalului ivoriu care-i acoperea urechile. Atenția lor a trecut la toiagul din mâna ei.

— Ca sprijin, a spus ea.

Garda a încuviințat din cap, mulțumit de zâmbetul de vis, și i-a condus prin hol, au urcat douăzeci și trei de trepte pe scara în spirală și au făcut șase pași până la ușile duble, sculptate în alabastru și încadrate de calcar șlefuit. Nasir știa palatul ca în palmă – poate chiar mai bine. Niciodată nu se uita la mâinile cu care ucidea.

S-au oprit înaintea ușilor și Nasir a privit înapoi, spre Lana.

— Ești bine?

Lana a încuviințat din cap, holbând ochii de frică, și lui Nasir i-a părut rău că o adusese. Ar fi trebuit s-o lase jos, în bucătărie, unde în cel mai rău caz ar fi spălat podelele.

După un răgaz prea scurt, gărzile au deschis ușile greoaie și huruitoare.

Nasir a clipit în fața revărsării neașteptate de lumină. Aproape toate draperiile întunecate din sala tronului erau

trase în lături și lumina sculpta umbre neliniștitoare pe pereții ornați. Ferestrele erau construite astfel încât să lumineze Tronul de Aur și chiar asta făceau, înconjurându-l în mod ironic pe Sultanul Arawiyei cu o aureolă.

Cinci bărbați cu glugi stăteau în dreapta podiumului și alți cinci în stânga. Purtau manșete de armură și robe strânse pe corp și stăteau nemișcați ca niște statui. Hashashini.

Nasir a intrat. A pornit cu pași silențioși ca șoaptele pe covorul negru care traversa alabastrul ca o dâră de întuneric, simțind cu o limpezime dureroasă că Ghameq era atent la fiecare respirație a lui. Aya și Lana îl flancau și bocănitul ritmic al toiagului safinei îi bubuia în cap.

La picioarele podiumului alb s-a oprit. Un iz discret de bakhour* i-a atins simțurile, cu mirosul familiar de mosc și de iasomie. Din trei pași ar fi putut ajunge la același nivel cu tronul.

Sultanul Ghameq s-a uitat la el pe sub gene. Ochii cenușii pe care-i moștenise Nasir erau plini de dispreț și nemulțumirea îi strângea buzele.

Nu e el, și-a amintit Nasir.

Doi oameni împărțeau tronul: unul muritor, celălalt veșnic. Unul care-i dăduse viață și unul care-l răpise pe Altair. Laa, Leul răpise mult mai mult de atât.

— Nu mă așteptam să vii, a spus Ghameq.

Fără salut. Fără rânjete. Nimic. Medalionul atârna între faldurile mantiei lui brodate cu aur, lesa cu care îl ținea Leul. Nasir știa cum să rezolve problema. Cum să-i protejeze pe demnitari.

A înălțat iar privirea la ochii tatălui său.

Sultanii nu poartă turbane, îl tachinase mama lui cândva.

Întâi sunt sarazin, abia apoi sultan, a răspuns tatăl lui. Un keffiyah** și o coroană îți dădeau un aspect regal, dar nicio-

* *Bețișor parfumat*, în limba arabă (n.t.).

** Eșarfă în pătrățele, purtată de obicei de bărbați, sub formă de turban (n.t.).

dată unul de om practic. Schimbul de replici avusese loc cu mult timp în urmă, când ochii aceia cenușii încă nu ascundea ochi de chihlimbar. Când tatăl lui încă se mândrea fățiș cu zestrea lui, ca un portdrapel pornit la război.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu măgulit că m-ai invitat, a răspuns Nasir.

Batjocura care s-a revărsat din gâtul tatălui său a fost atât de familiară, încât ar fi putut s-o imite. Dar, de data asta, nu mai simțea imboldul copleșitor de a-și stăpâni cuvintele. Nu avea să dea înapoi înaintea Leului.

— Sharr ți-a dăruit o limbă obraznică.

Ghameq s-a ridicat.

— Sau e de vină fata?

Nasir a încremenit.

A auzit icnetul Ayei, căreia i s-a tăiat respirația. A simțit panica ce curgea în valuri din Lana.

— Uiți ceva, băiete. Sunt tatăl tău.

Până și râsul lui Ghameq avea un efect umilitor și în mintea lui Nasir au izbucnit răcnete.

— Puțini oameni sunt atât de neghiobi ca tine. L-am văzut pe Vânătorul demenhun cu ochii mei. Te-ai gândit să vii fără ea ca s-o protejezi?

Nasir a simțit fiori reci când privirea lui Ghameq a căzut asupra Lanei. Tatăl lui nu avea de unde s-o știe pe fată, dar Leul, da – așa cum știuse și de Zafira înainte de Sharr. Pericolul electriza aerul. Răcnetele s-au întețit.

— Aveai poruncă s-o omori. Aveai poruncă să-i omori pe toți și nu te-ai supus. Ai găsit curajul rătăcit al altcuiva și ai îndrăznit să te arăți la față aici.

Ca și când Nasir n-ar fi avut niciun drept să fie în sala tronului. Ca și când n-ar fi avut dreptul să stea pe Tronul de Aur făurit de Surorile Veșniciei, al căror sânge ardea în venele lui. Ca și când n-ar fi fost chemat aici.

Respiră, și-a spus Nasir. Nu era un om meschin. Insultele erau litere înșiruite în cuvinte care nu aveau puterea să rănească. O minciună și o luptă pe cale de a fi pierdută.

— M-ai adus aici ca să-ți bați joc de mine, a spus Nasir fierbând, abia reușind să-și stăpânească emoțiile care amenințau să i se scurgă în cuvinte.

Sultanul a strâmbat din nas.

— Te așteptai să te felicit, potaie?

Ceva

înăuntrul lui

s-a rupt.

Întunericul a erupt din degetele lui ca niște corbi care-și luau zborul. Ca de la o mare depărtare, a auzit țipătul surprins al Lanei. Hashashinii s-au încordat și Nasir s-a luptat ca să controleze masa întunecată. Presiunea creștea în pieptul lui și Aya încerca să-l liniștească. Putea să înfrunte zece hashashini – dar nu putea s-o și apere pe Lana.

Nu e el. Nu e tatăl tău.

Vocea i-a mângâiat urechile, i s-a înfășurat în jurul membrelor. Calmându-l. Îndemnându-l să-și limpezească gândurile, chiar și acum, când ea era undeva, foarte departe. Inima lui a suspinat. Umbrele s-au condensat ca o ceață.

Nu ești suma înjosirilor lui.

Era Leul, i-au amintit cuvintele Zafirei. Leul încerca să-l momească, așa cum făcuse înainte și așa cum făcea în continuare – exact ca animalul care îi inspirase numele, jucându-se cu prada lui.

Nasir și-a calmat zarva din sânge și l-a găsit: vasul prin care curgea sânge negru. L-a legat și umbrele au dispărut, iar satisfacția lui a fost urmată de mândrie. Mândria i-a înălțat privirea la ochii tatălui lui, suficient de repede cât să vadă surprinderea care i-a străfulgerat chipul.

— Ieși, pota...

— Da, tată, a răspuns Nasir.

Îi dădea o senzație grozavă să-l întrerupă pe tatăl lui, dar știa mai bine ca mulți alții că era mai ușor să nu simți nimic decât să te bizui pe euforiile emoționale. În spatele lui, ușile sălii tronului s-au deschis huruitor, drept semnal nerostit că întrevederea luase sfârșit. În câteva clipe, hashashinii și-au reluat pozițiile în șiruri ordonate. Medalionul s-a legănat ademenitor. Umbrele stăruitoare se făcuseră nevăzute, alungate de lumină. De parcă n-ar fi ajuns în pragul unei debandade cu neputință de stăvilit.

Ghameq a zâmbit și, în zâmbetul lui, Nasir l-a văzut pe Leu.

I-a răspuns la zâmbet, închipuindu-și medalionul în mâinile sale.

Capitolul 28

Un val a lovit țărmul Alderaminului când podul s-a prăbușit și Strâmtoarea lui Hakim a înghițit maridele și lemnul alb putrezit deopotrivă.

Zafira ținea strâns arcul într-o mână tremurătoare și în cealaltă avea săgeți. Apa albastru-verzuie s-a învolburat, luând nuanțe stacojii, și trupul calului ei dispăruse. Abia reușise să se salveze nevătămată.

Kifah gâfâia lângă ea, udă leoarcă și...

Zafira s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde-i Seif?

— Unde-i inima? a dat glas Kifah cuvântului care bubuia în capul Zafirei.

Apa s-a retras, șoptind scuze.

— „Unde-i inima?", întreabă ea. Niciun cuvânt pentru safinul care a salvat-o, în ciuda morții ei inevitabile.

Kifah s-a uitat la Zafira și Zafira s-a uitat la Kifah, de parcă vorbele acelea leneșe ieșiseră din gura celeilalte. S-au întors amândouă încet și au dat cu ochii de Seif, întins pe nisip, fără cămașă – de data asta, cu bustul complet dezgolit – și gâfâind, ținând delicat inima în mâinile lui întunecate. Până și blestematul lui de cal scăpase cu viață.

Zafira s-a strâmbat la el.

— A fost un efort colectiv.

— De ce mi-oi fi făcut griji? Am văzut că ai sărit când am

sărit și eu, a spus Kifah, dând ochii peste cap.

Zafira nu-l văzuse și era convinsă că nu-l văzuse nici Kifah. Tot alunecaseră și săriseră și căzuseră în acele ultime momente de dinaintea prăbușirii podului.

— E pe moarte, a spus Seif încet.

Zafira s-a apropiat de el încordată, pentru că stătea dezbrăcat, fără rușine, cu roba întinsă la uscat în apropiere, în susul țărmului, unde nisipul era ferit de apă. Inima se înnegrise și mai mult de când porniseră în călătorie. Zvâcnea cumplit de rar și între bătăile muribunde se întindeau intervale asurzitoare de nemișcare.

— Nu poate să moară, a spus ea.

Simțea înțepături în ochi și Seif s-a uitat la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile, dar Zafira a clătinat din cap.

— *Nu poate să moară.* Nu după ce am trecut prin atâtea ca s-o găsim pe ea și celelalte inimi. Nu poate să ne lase fără magie pe vecie.

Kifah a înfipt sulița în nisipul umed.

— Până când o să moară, inima e încă în viață. Acum yalla, nemuritorule. Ai de găsit un minaret și noi, Vânătoreaso – Kifah a împuns cu sulița înspre Zarifa –, avem de vânat niște sânge.

***

Zafira s-a bucurat de dogoarea soarelui pe hainele ei ude. Modul în care își plimba degetele pe spinarea ei, în sus, făcând-o să-și arcuiască spatele sub atingerea lui caldă. Îi amintea de altă atingere, de altă căldură plăcută după care tânjea.

Greșea să se oblige să creadă că fusese chiar el în camera ei? Vorbindu-i cu îndrăzneală. Sărutându-i gâtul. Punându-și mâna pe coapsa ei. Mâna lui, nu a Leului. Greșise când s-a de-

tașat de toate după aceea, de fata cu șalul galben, de nereușita lui de a nega ceea ce părea dureros de limpede?

I-a revenit în minte momentul acela, când ușa s-a deschis de la sine. Când Nasir o privea pasiv pe fată, nicidecum așa cum se uita la ea. Cu atâta înflăcărare în ochii lui cenușii cât să întreacă soarele.

A mârâit, vrând să țipe. Vrând să-l izbească de pământ și să-l rupă în bucăți cu mâinile și unghiile și gura și limba ei.

De pământ sau de patul tău? a tachinat-o Yasmine în mintea ei.

— Ușurel, a cloncănit Kifah, aruncându-i o privire Zafirei.

Aceasta a mângâiat grumazul calului, cerându-i iertare. Era rândul ei pe armăsarul lui Seif și o uimea comportamentul lui potolit, după ce aproape că fusese rupt în bucăți de monștrii furioși ai mării. Muritorii îi erau antipatici lui Seif, dar era clar că știa cum să se poarte cu animalele.

Nisipul lăsase locul pietrei, care pocnea sub copitele calului. Apoi, în scurt timp, Zafira a zărit zidul. Era o construcție uriașă albă, pe puțin de patru ori mai înaltă decât ea. Din loc în loc, zidul era întrerupt de câte o boltă lată, ascuțită și elegantă, intrări în califatul pe care mulți doar visau să-l vadă.

— Tipic pentru ăștia din Alderamin, a pufnit Kifah.

Furia a cuprins-o pe Zafira, fierbinte și aprigă. Învățase despre zid, își vărsase supărarea la adresa lui cândva, dar asta se întâmpla când stătea izolată în micul ei sat. Îl privea altfel acum, după ce văzuse mai mult din Arawiya, știind că măreții locuitori al Alderaminului se ascundeau după niște piatră, fără să se preocupe de nimic altceva.

— Dacă ați fi trăit și voi o eternitate în fața unor țărmuri irizate, și voi ați fi ridicat un asemenea zid, a spus Seif ursuz. Orice, numai să ascundeți vederii copacii ăia blestemați.

— Să nu mai trebuiască să vedeți nici Arzul, nici suferința noastră? s-a răstit Zafira.

Seif nu a băgat-o în seamă, după cum îi era obiceiul. Pentru că era o muritoare cu viață trecătoare, pe când el era nemuritor, un rege în propriii lui ochi. Zafira a simțit un fior de mândrie, stând pe cal și silindu-l să ridice privirea la ea, cu roba lui încă umedă și cu inima în mâini.

În continuarea nisipului sterp au apărut arbuști veștejiți și apoi, treptat, tot mai multă verdeață și copaci care se înălțau pe trunchiuri groase și zdravene, aruncând umbre răcoroase și suficient de întinse pentru a-i feri pe copiii care se jucau. Iasomia înflorea ca zăpada. Păsările își trimiteau chemări din copaci și o cămilă înainta alene împreună cu frații ei de o parte a drumului. Și Zafira nici măcar nu se apropiase de zidurile ținutului Alderamin.

— Safinii sunt binecuvântați, a spus Seif.

Ceva din tonul vocii lui a împiedicat-o să strâmbe din buze, indignată de vanitatea lui, când a făcut schimb de locuri cu Kifah, descălecând și întinzându-i hățurile.

— Avem o vigoare fără pereche. Agilitate, auz ascuțit. Viață lungă. Când Arawiya a fost blestemată, suferințele fiecărui califat le-au fost specifice. Zăpada admirată de toți o dată pe an în Demenhur a devenit un blestem neîntrerupt. Pelusia, pe ale cărei ogoare putea crește orice sămânță, a suferit o scădere a fertilității.

Privea drept înainte, spre zid. Zafira deslușea acum detalii, nisipul sclipitor care tremura la baza lui. Și freamătul vieții dincolo de bolțile late.

— Alderamin nu are nimic unic în afară de noi înșine, ființe eterne, la fel de bătrâne ca tărâmul în sine. Safinii, din fire, au o fertilitate mai scăzută decât a oamenilor.

A făcut o pauză, cântărindu-și cuvintele următoare.

— Am început să murim. În califat s-au răspândit molime. Moartea, nemaiauzită la noi decât în lupte și în război, a devenit un lucru obișnuit. Am ales să ne izolăm din necesitate.

Înfruntam o amenințare mai mare decât pierderea pe vecie a magiei: chiar dispariția rasei noastre.

Zafira a tăcut uluită. Kifah a oftat incredulă, o dovadă că minciunile învățate de Zafira nu se limitau nici la satul, nici la orașul și nici măcar la califatul ei.

Toată Arawiya credea că safinii se izolaseră în spatele zidurilor lor din vanitate și din dorința egoistă de autoconservare. Chiar *era* vorba despre autoconservare, dar nu și despre insensibilitate. N-o făcuseră ca să-și apere resursele.

O făcuseră pentru că nu aveau de ales.

Sufereau izolați. În tăcere, cu curaj. Era ușor să crezi că, dacă cineva nu vorbea despre suferință, însemna că nu avea parte de ea.

Ca în cazul Lanei. Ca în cazul prințului ei cu ochi de cenușă.

— De ce ați lăsat regatul să creadă altceva? a întrebat Kifah.

— Ați fi vrut să ne recunoaștem înfrângerea? a întrebat Seif de parcă i s-ar fi propus să omoare pe cineva.

Kifah, care, îngrijorată, aștepta un răspuns sumbru, a dat ochii peste cap. Zafira a izbucnit în râs și a observat cu surprindere o urmă de zâmbet în colțul gurii lui Seif.

Capitolul 29

Era atât o binecuvântare, cât și un blestem să aibă simțăminte atât de profunde. Era cu totul altceva să vadă Alderamin cu luciditatea unei călătorii prin vise decât să-l vadă aievea. Fusese o greșeală din partea ei să creadă că n-o va afecta să dea piept cu realitatea așa cum era ea.

O greșeală amarnică.

Periferiile califatului erau la fel de maiestuoase precum capitala însăși. Era de zece ori mai frumos decât Fortăreața Sultanului. La fel ca în călătoria în vis, Zafira nu putea scăpa de sentimentul că aici viața era mai vie decât oriunde altundeva. Viața pulsa pretutindeni, de la șopârlele cu coadă țepoasă care se cățărau iute în curmali până la copiii care strigau și râdeau, fugărindu-se între ei pe sub o boltă, pășind în spate de pe marginea unui acoperiș jos, ca apoi să sară într-un bazin cu apă albastru-verzuie. De la culorile hainelor de pe umerii bărbaților până la feluritele șaluri atârnate de frânghii întinse în zigzag, care se legănau în adierea molcomă a vântului.

Oricât ar fi strâmbat din nas și ar fi bombănit pe seama safinilor refugiați în spatele zidurilor lor, trebuia să admită că diversitatea de oameni era mai mare decât în alte locuri. În Demenhur, toți cei care purtau blestemul zăpezii se opreau și se zgâiau la oricine ar fi avut pielea cu o nuanță mai întunecată decât a lor. În Sarasin, safinii erau întâlniți rar, dacă

nu chiar deloc. În Alderamin, peluzianii și safinii se plimbau umăr la umăr. O femeie demenhună a ieșit pe poarta ei de un verde intens împreună cu soțul ei zaramez.

Problema nu era că safinii nu erau bine-veniți în alte ținuturi. Pur și simplu nu aveau niciun *motiv* să trăiască altundeva decât la adăpostul desăvârșit oferit de Alderamin. Spre deosebire de toți ceilalți, care credeau că numai în Alderamin ar fi găsit viața pe care Arawiya o oferise cândva în mod liber și echitabil. Credeau asta cu atâta tărie, încât traversau Pustiul sterp ca să aibă șansa de a trăi aici. Deen văzuse dovada când venise aici, cu mulți ani în urmă.

Iată o mare de oameni cu pielea de culori diferite, cu inflexiuni diferite în vorbire și cu ritmuri diferite care împreună formau întregul care era Arawiya.

Și totuși, în ciuda sentimentului că însuși pământul parcă era viu și respira, Zafira simțea o singurătate ciudată. Pentru că, și-a dat ea seama cu oarecare sfială, o parte din ea se obișnuise să privească lumea minunându-se și să fie privită la rândul ei.

Ca și când și el ar fi observat aceeași minunăție când se uita la ea.

Degetele au prins să i se miște pe lângă corp. Ceruri mari, îi era dor de el.

— Aici ne despărțim, a spus Seif, ținând inima cu grijă. Vedeți caravanseraiul acela cu vitralii la fereastră? Ne întâlnim acolo la apus.

Era imposibil să nu vezi fereastra: era *imensă*, arătând mai curând ca o intrare pentru uriași, cu geamul ei boltit fixat într-o armătură complicată și încadrat cu motive florale sculptate în piatră. Kifah a oprit calul.

— Atât de puțin timp o să-ți ia să duci inima la Almas și să te întorci?

— Sunt safin, a spus Seif și, fără alte cuvinte, a încălecat și s-a întors în direcția capitalei din Alderamin.

Acum, după ce i se uscase roba, își recăpătase și ultimul strop de vanitate și privea drumul care i se întindea înainte cu atâta indiferență, încât era jignitor. Safinii erau rapizi, dar chiar *atât* de rapizi?

— Și Bait ul-Ahlaam? a întrebat Zafira, începând să atragă curiozitatea localnicilor.

Oamenii de aici se trăgeau din toate părțile regatului, dar aici locuiau. Zafira cunoștea ferocitatea cu care satele le purtau de grijă alor lor. O respecta.

Seif a strâns din buze.

— Trebuie să te găsească ea pe tine.

Și ticălosul le-a părăsit.

— Oi! Ce înseamnă asta? Întoarce-te! s-a stropșit Kifah.

Și mai mulți oameni ieșiseră din case ca să le vadă, iar curiozitatea aprindea aerul. Trăiseră în preajma graniței, aproape de Arz, care înainta veșnic. Satul fusese vizitat rar de străini, dacă nu chiar deloc. Kifah i-a observat și s-a învârtit încet în cerc, arătându-și colții.

— *Ce-i?*

Mamele și-au strâns odraslele lângă ele. Tații priveau sulița lui Kifah și săgețile de la spatele Zafirei, precum și jambiya cu mânerul ros de la brâul ei.

— Poate că ar fi bine s-o luăm din loc, a spus Zafira încet.

Kifah s-a uitat la ea încruntată.

— Da? Încotro?

Zafira a privit în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca acea Casă ascunsă să-i facă cu mâna și s-o cheme la ea. Oriunde ar fi fost, trebuia s-o găsească mergând pe jos, din moment ce caii lor fuseseră devorați de maride. Ceruri mari, Lana nu putuse să le spună mai multe?

— În sooq, a spus un bărbat, făcând un pas în față și arătând de-a lungul drumului.

Era om și în mâinile lui mari ținea o găleată cu apă luată

din fântâna în jurul căreia erau adunate casele. Femeia cu care mergea, cu privirea ageră și ținând sub braț un coș cu haine stoarse de apă, s-a uitat urât la el, de parcă, ajutând două călătoare istovite, ar fi iscat vreo nenorocire. A mijit ochii la Zafira, apoi la jambiya ei și la urmă, în mod ciudat, la inelul lui Deen.

— Îi cheamă pe cei care au nevoie de ea, a spus bărbatul, așezând găleata pe buza fântânii.

— Pe cei dispuși să plătească, a adăugat femeia cu voce aspră.

Alți câțiva oameni au plescăit din limbă și au început să șușotească între ei, dar Zafira nu-și dădea seama dacă erau de acord cu cuvintele femeii sau protestau împotriva ostilității ei.

A aplecat capul, ignorând degetele reci care-i alunecau pe șira spinării.

— Shukrun.

***

Lui Kifah i-a pierit treptat entuziasmul, pe măsură ce înaintau. Orașul era numit Zawia*, pentru modul în care cotea împrejurul splendorii capitalei, Almas. Era un loc frumos, spre deosebire de mahalalele care înconjurau de obicei capitalele și alte orașe mari. Pe când Zafira se holba la fiecare stradă, clădire și peisaj nou, ignorând durerea fierbinte din gambele ei, pe chipul lui Kifah a apărut o expresie îngândurată, cu ochii la nisipul pe care-l stârneau cu pașii lor. Nu a ridicat privirea nici măcar când o fată îmbrăcată cu o abaya roșie ca părul ei a venit la ele zâmbind timid și i-a întins Zafirei o floare cu petale albe. Urechile copilei erau alungite,

* *Colț, unghi*, în limba arabă (n.t.).

cu vârfuri subțiri și delicate, și Zafira a privit în urma ei când a plecat cu pași sprinteni.

— Ai văzut-o? a spus ea încet.

Lumina soarelui a învăpăiat părul micuței safine înainte să dispară între două case.

Kifah i-a răspuns cu un mormăit distrat.

— Ce-i? a întrebat Zafira.

— Dacă îi cheamă pe cei care au nevoie de ea, nu știu dacă mai e un loc atât de strălucit, a răspuns Kifah fără niciun preambul.

Zafira s-a oprit, răsucind tulpina subțire a florii între degete. Petalele erau acoperite cu stropi din lumina soarelui. N-o mai văzuse niciodată pe această Kifah, apăsată de îndoieli și de un scepticism pripit.

— E vorba de tatăl tău? a întrebat Zafira.

Mișcările suliței lui Kifah s-au iuțit, ceea ce era un răspuns suficient. Zafira și-a amintit că Bait ul-Ahlaam fusese un loc frecventat de tatăl acesteia. Oare îi chema pe monștrii care aveau nevoie de bunurile ei?

— Știu cum procedează oamenii ca el. Câștigă inimile bărbaților și le mănâncă pe cele ale femeilor. Într-un loc aruncă un zâmbet dulce ca laptele, în altul smulg membre fragile. Își adoră o fiică în public și o distrug pe alta între patru pereți.

Oftatul lui Kifah a tremurat.

Oricât de singură s-ar fi simțit Zafira, n-ar fi avut cum să înțeleagă abisurile singurătății lui Kifah. Să fii abuzată de tatăl tău. Să-ți fie pedepsit cu moartea fratele care te-a apărat. Să nu ai nimic altceva în afară de sulița din mână și de dorința de răzbunare din vene.

— Iartă-mă, a spus Kifah încet.

— Nu, a șoptit Zafira aspru. Ai spus că începi să ne iubești zumra așa cum l-ai iubit pe Tamim. Spune-mi.

La aceste cuvinte, încruntarea de pe fața lui Kifah s-a mai domolit. Sulița ei și-a oprit mișcările.

— Asta-i tot.

Zafira a zâmbit, dar înțelegea teama lui Kifah. De aceea simțise fiori pe șira spinării auzind cuvintele tulburătoare ale acelei femei din Alderamin.

— Nu cred că vom putea spune că prăvălia respectă regulile etice și că e o treabă cinstită când vom ieși de acolo. Nu poți să crezi că Surorile au umplut sticluțe cu sânge și le-au etichetat spre vânzare.

A apucat lanțul primit de la Deen și și-a amintit de furia Vrăjitoarei Argintii, de neliniștea lui Seif.

— Presimt că îi cheamă pe cei dispuși să plătească.

Kifah nu a spus nimic și Zafira a simțit furnicăturile transpirației care i se scurgea pe frunte. Oare vorbise cu prea multă asprime? Se pripise să dea la o parte vorbele grele ale lui Kifah?

— Știi ce mă enervează? a întrebat Kifah, aruncându-i o privire. Când oamenii au dreptate.

Zafira și-a înghițit ușurarea, deși pulsul încă îi zvâcnea în urechi.

— Un simplu „Da, regina mea, ai dreptate" ar fi fost de ajuns.

Kifah a scos un râset spart.

— Văd că deja ți-ai pus coroana.

— Ce vrei să...

Ah!

Au ajuns în capătul străzii, pe culme, unde clădirile zvelte ca trestia se înălțau ordonat spre cerurile acoperite de nori, cu ferestre cu zăbrele elegante, fixate în cadre de piatră în formă de stele cu opt colțuri. Dincolo de ele, sooq-ul se întindea cât vedeai cu ochii, un amestec pestriț de culori și forfotă.

Zafira s-a refugiat repede în umbrele aplecate ale clădirilor, ca să-și ascundă roșeața de pe piele. Cine ar fi zis că demenhunii nu roșeau niciodată era un mare mincinos.

— N-am... nu asta...

S-a lăsat păgubașă.

— N-am crezut că vorbești serios, a asigurat-o Kifah, înaintând cu pași mari alături de ea. Dar nu-mi spune că e un viitor la fel de imposibil cum era acum două luni. Să fii regină.

— Ce legătură are?

— E prințul, i-a amintit Kifah, fără răutate. Și mai și arată bine. Înalt, oacheș și solemn. *Foarte* bine făcut.

Zafira a strâns degetele în jurul mânerului jambiyei lui Baba până când li s-au albit articulațiile.

— Crezi că mi-aș abandona viața și familia de dragul unui scaun împodobit cu nestemate?

Ce viață? a întrebat o voce din capul ei. *Ce familie?*

— La asta trebuie să răspunzi tu, a spus Kifah cu un zâmbet larg, fără să își dea seama. Nu eu mă îndrăgostesc de el.

— Nici eu, a spus Zafira, ferindu-și privirea cu un mârâit abia stăpânit.

O safină a mijit ochii când a trecut pe lângă ei; apoi încă doi oameni cu turbane au întrerupt o conversație gravă ca să se uite la Kifah din cap până-n picioare, înțelegând, probabil, că una din Elita celor Nouă se plimba în sooq-ul din Zawia.

Chiar dacă jambiya Zafirei nu era nimic ieșit din comun – de vreme ce aproape toți arawiyanii le purtau –, celelalte arme erau mai puțin discrete. Pe când ceilalți cărau coșuri cu fructe și saci de cereale și pâini proaspăt coapte, Kifah își strângea în mână sulița, al cărei vârf făurit în foc strălucea. Săgețile Zafirei se ciocneau ușor între ele, producând o melodie bine știută.

— Akhh, nu-i atât de simplu, nu? a spus Kifah văzând că Zafira nu vorbește. Nu am iubit niciodată, dar și așa e dificil cu cei din sângele tău. Nu e ușor să-ți smulgi inima de dragul unui străin și s-o dorești pe a lui în schimb.

Dar tocmai asta era problema, nu? *Nu* era greu. Zafira ar fi putu deschide gura și cuvintele ar fi curs ca nisipul din pumn. I-ar fi putut deschide ușa și l-ar fi primit fără nicio ezitare. Îi era ușor să vorbească cu el, chiar dacă el nu prea vorbea. Să-l atingă, să-l guste, să împartă un petic de umbră cu el păreau cele mai firești gesturi din lume.

Era frustrant.

Cum să-i explice lui Kifah când nici măcar ea nu înțelegea?

Aceste gânduri au fost urmate de încă unul: se pripise când plecase de lângă el fără să-i îngăduie să se explice? Oare distrusese acel lucru fragil care începuse să capete formă între ei?

S-au oprit la o răscruce și un bărbat care venea din direcția opusă și-a încetinit pașii, privind-o pe Zafira. De când pierduse mantia lui Baba pe Sharr, îi sărea în ochi diferența între a ieși în public drept Vânătorul, despre care se credea că e băiat, și a se arăta pe ea însăși. Un bărbat ar fi putut ieși de unul singur cu tot felul de treburi. Dar o femeie? Probabil cu intenții lubrice.

— Zâmbește, frumoaso!

Bărbatul nu avea barbă și înfățișarea lui sugera că nu reușise să facă să îi crească păr pe față, oricât s-ar fi străduit.

Kifah s-a încruntat la el.

— Mai vrei și altceva, dacă tot sunt în toane bune? i-a strigat Zafira drept răspuns.

Rânjetul lui jilav îi lăsa un gust amar.

— Să-ți cânt frumos în timp ce-ți tai beregata?

Bărbatul a făcut câțiva pași șovăitori în spate și a pornit grăbit pe stradă.

— Bărbații ăștia, a spus Kifah, râzând disprețuitor.

S-au oprit în capătul de sus al străzii.

— Ia uite, a spus ea cu o oarecare uimire, pentru că părea că toată lumea considera că momentul ideal să meargă la sooq

era imediat după ce căldura amiezii începea să se domolească.

Tarabe șubrede ocupau centrul străzii pietruite, care fremăta de safini, dar și de oameni și de mirosuri care i-au amintit din ce în ce mai limpede Zafirei cât de puțin mâncase de la plecarea din Fortăreața Sultanului.

Prăvăliile se înșirau de o parte și de alta a jumu'a-ului și fiecare era extrem de diferită de cea de lângă ea, de parcă oamenii ar fi construit una, apoi încă una și tot așa, fără să se mai poată opri. Intrările lor erau flancate de draperii în culori vii și intense, dintre care multe erau trase și legate în lături, îmbiind trecătorii.

La un moment dat, Zafira o urma pe Kifah, care mergea în frunte cu pași hotărâți, pentru ca apoi aceasta să dispară și să se întoarcă cu câteva pătrate de mutabaq*. Combinația dintre aromele cărnii de oaie suculente și învelișul de clătită prăjită a făcut-o pe Zafira să saliveze.

— I-ar fi trebuit puțin mai mult sumac, a observat Kifah, strâmbând din nas. Și mai puțin piper. Ce? Mă pricep la mâncare.

Zafira nici nu se aștepta la altceva de la o războinică neînfricată care își lua cu ea propriile condimente într-o călătorie plină de pericole fatale.

— De unde le-ai luat?

— Le-am cumpărat.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Nu toți suntem săteni fără niciun ban.

Într-adevăr. Dar Kifah se purta rareori ca snobii care locuiau în capitalele somptuoase ale Arawiyei, motiv pentru care era ușor să uiți faptul ăsta. Zafira a încordat umerii. Îi lăsase Lanei săculețul lor cu tot mai puțini bani, căci ele și frații Ra'ad împărțiseră mereu câștigurile de pe urma pieilor

* Preparat culinar din ouă, legume și/sau carne învelite în aluat prăjit (n.t.).

adunate de Zafira din vânătoare, iar Zafira niciodată nu avusese *nevoie* de bani. Nici pe Sharr, unde avea ce vâna. Nici în Fortăreața Sultanului, unde Aya îi asigurase cele necesare fără să ceară nimic în schimb.

— A fost o glumă.

Zafira a ferit privirea. Putea suporta batjocura, dar detesta compătimirea. Mila ducea la jenă, care ducea la mânie, întotdeauna. De parcă n-ar fi fost de ajuns, stomacul ei chiorăia audibil, luptându-se veșnic cu voința ei.

— Oi! a spus Kifah cu gura plină. N-ai mâncat nimic azi?

Zafira a ridicat din umeri, ațintind cu înțeles privirea în direcția în care se îndreptau. Kifah nu a luat-o în seamă și i-a întins mâna. În palmă ținea trei bani. La doi pași de ele, un poet s-a urcat pe o ladă și a început să deplângă otrava iubirii.

— Păstrează-i, a spus Zafira, detestând asprimea propriilor cuvinte. Nu mi-e foame.

Kifah a împins banii în palma Zafirei.

— Sunt de la Seif. Să ne plătim camerele.

Seif nu le dăduse niciun ban și o știau amândouă.

Minciuna i-a înlesnit cumva situația. Sau poate că era vorba de foame. Zafira a luat banii fără să întâlnească privirea lui Kifah și a intrat prin mulțimea din sooq. Gândul la mâncare i-a făcut stomacul să se caște și mai tare și golul adânc i-a urcat până-n gât, amețind-o. Banii făcuseră asta. Lefteră, ar fi putut să ignore foamea, s-o alunge. Atât de ciudată era conștiința.

S-a oprit la prima tarabă întâlnită, unde o safină ințețea un foc și cu cealaltă mână învârtea încet o frigare. Era mult mai puțin elegantă decât safinele pe care le cunoștea Zafira.

— Doi dinari cincizeci, a spus safina înainte ca Zafira să poată vorbi, privind-o ca pe o vagaboandă venită după resturi de mâncare.

Zafira s-a îndreptat de umeri și a zornăind banii încet, ca o proastă. Doi dinari jumate erau mult prea mult. Ar fi trebuit

să se târguiască, să născocească vreun șiretlic, așa cum făceau clienții de obicei, dar Deen fusese cel care le făcuse cumpărăturile în trecut.

— Și pentru pita simplă?

— Un dinar.

Pentru o singură pită? În spatele ei a început să se formeze o coadă.

— Vreau... vreau pita.

Safina a mormăit și a scos o pâine din teancul care stătea la cald, lângă frigare. Zafira a așezat atent un ban pe cărucioral ei șubred, simțind un fior mic și copilăros de putere când a pus ceilalți doi dinari înapoi în buzunar. Greutatea lor o liniștea. O promisiune cusută în hainele ei, garanția hranei. Safina a văzut asta și, după o clipă de ezitare, a întins pe pâine o lingură din grăsimea caldă care se adunase sub frigare, a împăturit-o frumos pe jumătate și i-a întins-o Zafirei.

Deja se întorsese spre clientul următor și Zafira era prea hămesită și prea recunoscătoare ca să mai fie și mândră.

Kifah o aștepta, urmărind mulțimile cu privirea. Bătea ritmic din picior.

— Cu ce-i?

— Cu nimic, a spus Zafira, rupând o bucată.

Kifah a încruntat sprâncenele.

— Ai cumpărat... pită simplă.

Zafira a ridicat din umeri, dar gestul nu a fost suficient de dezinvolt. Ceruri mari, de ce nu putea să fie mai nepăsătoare? De ce își dorea deodată ca mantia să-i fi ascuns umerii încordați?

A plecat ochii când privirea lui Kifah s-a înduioșat. Zafirei i se părea de neconceput până și să se *gândească* să dea trei dinari pe o singură masă, dar era clar că ea și Kifah priveau banii în moduri diferite.

Pita i-a umplut stomacul și pentru ea era suficient. Banii îi zornăiau în buzunar. Era *mai mult* decât suficient.

— Gata, a spus Zafira, recăpătând o urmă de putere și un rest de demnitate.

A arătat spre străduțele înguste dintre prăvălii, cu privirea iarăși limpede.

— Dacă e să găsim Bait ul-Ahlaam pe undeva, sigur o s-o găsim pe una dintre străduțele alea. Tu ia-o pe cea din stânga și eu merg pe cea din dreapta.

— Vreau să merg eu în dreapta, a spus Kifah.

— N-ai decât, sayyida. Nu te pierde.

— Ține-mă de mână, mamă, a strigat Kifah, dispărând în mulțime.

Capitolul 30

Demnitarii aveau să ajungă abia peste câteva zile și era timp mai mult decât suficient să găsească medalionul și să cutreiere palatul în căutarea vreunui indiciu care să le spună unde erau Leul și Altair. Scrisori scrise de mâna lui Ghameq. Bărbați cu ordine ciudate. Orice. În timp ce gărzile îl conduceau în mod inutil spre camera lui Nasir, s-a întors spre Lana.

— Ai încredere în mine?

A apreciat faptul că fata s-a oprit ca să se gândească la întrebarea lui.

— Da, a spus ea.

Nasir le-a vorbit gărzilor.

— Camera de lângă a mea – e curată?

Unul dintre nătărăi a avut neobrăzarea să rânjească răutăcios înainte de a încuviința din cap, dar celălalt a vorbit.

— Să vă aducem o femeie?

Nasir a strâns din buze până când garda a început să se foiască neliniștit. Sabia lui băgată în teacă s-a agățat de roba celuilalt și a fost cât pe ce să-i doboare pe amândoi.

— Și camerele lor? a întrebat Nasir, arătând spre Aya și Lana.

— Le... le vom escorta...

— Răspunde la întrebare, a spus Nasir încet.

Gărzile au arătat spre cele două camere aflate de cealaltă

parte a coridorului față de cele ale lui Nasir și au plecat cât au putut de repede.

După ce au plecat, Nasir a cercetat coridorul, după care s-a uitat la Aya.

— În camera alăturată e suficient spațiu pentru două persoane. Nu suntem în siguranță aici.

Aya a refuzat, zâmbind.

— Până acum am reușit să-mi păstrez nemurirea, Prințe.

Lana se uita la ea, probabil așteptând o invitație să împartă aceeași cameră, dar Aya i-a aruncat doar o privire scurtă. Nasir nu era surprins. Laa, se *bizuise* pe asta, pentru că Aya nu reușise nici să salveze viața propriului ei fiu și Nasir nu avea încredere în nimeni altcineva s-o protejeze pe sora Zafirei.

— Prințe? l-a strigat din nou Aya.

Nasir s-a întors și a ridicat pasiv din sprâncene, ascunzând neliniștea care-și arăta colții.

— Nu-ți va fi de ajutor să înlături medalionul..

— Așa îl controlează Leul, a spus Nasir istovit. Îl controlează prin medalion de ani întregi. L-a corupt.

De mai bine de un deceniu, poate.

— Dacă înlăturăm medalionul, nu va fi...

— Decât certitudinea absolută că va *rămâne* corupt, a încheiat Aya. Dacă medalionul l-a corupt, așa cum spui, atunci nu mai e de niciun folos.

Dar Nasir își amintea aceste licăriri de umanitate care clocoteau sub înfățișarea rece a lui Ghameq. Știa că tatăl lui încă era acolo.

Aya aștepta și frica și neîncrederea i se citeau limpede pe chip.

— Știu ce gândești, dragul meu. Îți cunosc speranțele. Dar nu poți să-l salvezi.

Se înșela. Nasir nu avea nicio speranță. *Speranța e pentru...* A lăsat gândul neterminat și s-a întors fără niciun alt cuvânt,

ignorând privirea curioasă a Lanei și conducând-o pe ușă, trecând de anticameră și intrând în dormitorul lui. Așternuturile cenușii erau la fel de ordonate ca în ziua în care se despărțise de ele, draperiile erau întinse peste ferestre și mirosul familiar de săpun l-a liniștit. *Se înșală,* s-a convins singur.

— E un loc atât de singuratic, a spus Lana încet, timp în care Nasir a tras un sertar și a umblat printre obiectele din interior până când a găsit o cheie.

Camerele i s-au părut o robă cu croială ciudată, a lui și totuși nu, și aproape că se aștepta să-l vadă pe Altair întins pe cuvertura lui cu un rânjet șiret. Pereții ar fi reverberat râsetele generalului, pentru că și ele adorau sunetul vocii lui. Era mai ușor să se gândească la Altair decât să se gândească la *ea*. Să și-o închipuie aici, în camerele lui, în brațele lui.

Oare se gândea la el în timp ce călărea spre Casa Viselor? Îi era dor de el așa cum lui îi era dor de ea, cu o durere care se întindea de la buricele degetelor până în ungherele conștiinței lui? Așa cum nimănui altcuiva nu-i era dor de el?

După câteva momente de tăcere stingheră, a descuiat ușa spre camera alăturată și a dat buzna în spațiul mic, dar bogat, cu baie anexată. Patul era împrejmuit de perdele stacojii și așternuturile lui erau pentru orice, dar nu și pentru dormit. A traversat camera până la ușa din capătul opus și a încuiat-o. Apoi a asigurat fereastra, apăsând ambele zăvoare, și s-a uitat după paravan, pentru orice eventualitate, după care s-a întors mulțumit la ușa dintre cele două camere.

— O iubești?

Nasir a încremenit o fracțiune de secundă.

Nu avea timp pentru întrebările unei necunoscute.

— Ușa se va încuia din partea cealaltă și singura cheie e la mine. Să nu încerci să ieși, indiferent ce auzi.

Lana l-a privit îndelung.

— O iubești? a întrebat din nou.

Rimaal, fata asta.

— Ce știi tu despre iubire?

Lana a tresărit. Iritarea lui a cedat.

— Am...

Lana s-a poticnit.

— Cândva am plăcut pe cineva atât de mult, încât am crezut că era iubire. Apoi el a plecat într-o aventură cu cineva pe care o iubea mai mult și nu s-a mai întors.

A ridicat dintr-un umăr, refuzând compătimirea lui.

— Oricum eram prea tânără pentru el.

Nasir a privit-o atent, a privit conturul ferm al umerilor ei, tăria care i se citea în sprâncene. Extrem de diferită de sora ei, dar exact la fel.

— Prima iubire e dificilă, a spus el în cele din urmă, cu blândețe.

— Și a doua? a întrebat ea.

— E exact cum n-a fost prima.

A închis ușa și a învârtit cheia, ascunzând metalul rece în dreptul șoldului. Uitase cum era să zacă într-o doară pe propriul pat, în propria locuință, și să se simtă absolut incomplet, având doar compania lamelor din manșetele lui. Le-a scos și le-a retras oftând.

Chiar pe patul ăsta, într-o criză de durere, mama lui îi îngrijise arsurile de pe spinare. Chiar pe patul ăsta, într-o înlănțuire plină de dorință, Kulsum sfâșiase inul de pe umerii lui și el pe cel de pe umerii ei. Chiar pe patul ăsta, într-un moment de prietenie, Altair se întinsese cu sandalele în picioare și-l tachinase fără milă.

Oare toți monștrii erau singuratici, se întreba el, și se prefăceau că sunt nepăsători și neînfricați? Oare falsitatea asta îi învăța și cultiva în ei acea precizie grijulie, unică și fără pereche?

Îi era dor de el. Ca și când i-ar fi amorțit un membru și nu mai simțea nimic cu el.

Îi era dor de ea. Ca și când s-ar fi oprit din respirat. Ca și când s-ar fi pierdut pe sine.

Și datorită acestei singurătăți a observat cu o ascuțire subită a simțurilor că nu era singur.

Capitolul 31

Frânghia a sărit la gâtul lui. Era aspră și roasă, potrivită pentru o găleată într-o fântână, nu pentru gâtul delicat al unui prinț.

Șapte. În neclintire, înainte să se miște, i-a numărat. Blestemăție, șapte bărbați care să omoare un om în patul lui.

A tras de frânghie, încordându-se împotriva atacatorului, care s-a prăvălit în față. S-a izbit cu fața de creștetul lui Nasir și nasul i-a pârâit. Nasir l-a aruncat peste umăr și chiar a vrut să se oprească și să-l întrebe politicos cine îl trimisese și de ce, dar nătărăul se chinuia să-și scoată lama blocată în manșetă, așa că Nasir i-a străpuns beregata. O robă strânsă pe corp și glugă ascuțită. Hashashin.

Și sângera pe patul lui Nasir.

— Limitez compania în dormitorul meu din motive întemeiate, a spus el încet. Și acum toți veți muri pentru că mi-ați distrus așternutul impecabil.

S-au aprins două lămpi, care au pus în lumină un bărbat așezat pe perna de majlis din capătul îndepărtat al încăperii. Nasir s-a sforțat din răsputeri să nu-și arate pe chip surpriza. Tatăl lui. Cu medalionul atârnat la gât, lucind ca niște colți feroce.

— Cred că ți-a fost greu să te abții să mă omori în sala tronului, a spus Nasir și s-a ridicat, strecurând în voce puțin din tonul lui Altair.

Sultanul s-a rezemat pe spate fără niciun cuvânt și schimbarea abia s-a văzut în lumina slabă, dar Nasir a observat-o destul de clar. S-a răsucit când un tăiș curb s-a repezit la gâtul lui și acesta i-a nimerit brațul. Se declanșa capcana. L-a împins pe atacator și a scos lama șuierând, după care a luat două cuțite de aruncat de la cureaua lui agățată de perete.

Hashashinii ca hashashinii, dar el era Nasir: antrenat de cei mai buni maeștri ai artei respective, călit și transformat într-o armă de o Soră a Veșniciei.

Nasir a aruncat cuțitele, începând numărătoarea în gând când un hârâit înecat a anunțat prima lovitură care nimerise ținta. Era cântecul morții. Șuierul unui tăiș și implorarea bolborosită a unei expirații căreia nu-i mai putea urma nimic. Un cântec pe care Nasir îl știa la fel de bine cum își știa propriul nume.

Brațul lui sângera și gâtul îi pulsa de durere, dar membrele lui erau cuprinse de un zel care îi lipsise în ultimele câteva zile.

Ceva s-a izbit de spatele lui și a căzut hârâind, înfigându-și degetele în pulpa piciorului celuilalt bărbat și doborându-l. Fără a se ridica din genunchi, Nasir a frânt brațul hashashinului și apoi l-a străpuns cu lama de la manșetă, rostogolindu-se în ultima clipă din calea a încă unei săbii îndreptate spre gâtul lui.

Cu intenția de a ucide.

Nu mai are nevoie de mine.

L-a străpuns o durere în coastă. *Concentrează-te.* Dar pe Nasir l-a uluit o descoperire subită: mama lui îl transformase în arma care era acum, dar Leul era cel care se folosise de el în scopurile lui – să omoare oameni, să se aventureze pe Sharr. Și acum, după ce Leul se eliberase de lanțurile insulei și era atât de aproape de a răpi magia, nu mai avea nevoie de Nasir.

A sărit și a cuprins cu picioarele umerii altui hashashin, doborându-l la pământ dintr-o răsucire a genunchilor și azvârlind trupul neînsuflețit în calea altui atacator.

Apoi s-a întors spre tatăl său.

Sultanul a încercat să se ridice, dar Nasir a fost mai rapid. Gândul că Leul îl controla i-a înlesnit sarcina. I-a dat curaj. Totuși mâinile lui tremurau. În mod ciudat, mintea lui era concentrată și risipită în același timp, pentru că toată viața se întrebase cum ar fi fost să-l înfrunte pe cel care se folosise de el și-l abuzase necontenit.

A șovăit, auzind șoapta unui tăiș. Ar fi putut să repete cuvintele iar și iar, dar gestul ăsta al tatălui său – de a scoate o armă împotriva propriului fiu – încă ar fi avut puterea să-l străpungă. Să-l paralizeze.

Aceeași parte din el a urlat plină de îndoieli. Ani întregi de corupere nu puteau fi dezlegați printr-o singură faptă, într-o fracțiune din durata unei nopți. Dar nu accepta să nu încerce.

Nasir a plecat capul pe sub arcul descris de cuțitul tatălui său. Cu o mână l-a apucat pe Ghameq de braț și pe cealaltă a dus-o la pieptul lui. Spre medalionul care lucea, sfida, *controla.* A strâns degetele în jurul lanțului subțire și lui Ghameq i s-a tăiat respirația. Lui Nasir i-au explodat stele înaintea ochilor și forța pumnului tatălui său i-a smuls aerul din plămâni. A clipit, regăsindu-și puterea de concentrare și, ținând lanțul, a lovit cu cotul în partea interioară a brațului tatălui său. Dar Ghameq mereu fusese mai mare și mai puternic decât el și trei dintre hashashini încă erau în viață.

Toți au sărit la el într-o clipă și Nasir s-a oprit. *Unu. Doi.* S-a desprins de Ghameq și a plecat capul. Cuțitul tatălui lui s-a înfipt în inima hashashinului. Nasir a înfipt lama de la manșetă în genunchiul altuia dintre ei și l-a ucis într-o clipă, după care s-a ridicat în spatele lui Ghameq și i-a scos lanțul peste cap.

Șoaptele au năvălit imediat, dezechilibrându-l pe Nasir. Alunecau șerpuit, întunecate, aspre, ca de șarpe. Implorau și gemeau și pofteau. Pofteau. Pofteau.

Dă-i drumul, a spus ea în capul lui, melodios și aprig.

Nu putea. Un văl de umbre i-a îngroșat gândurile, furând ceva de la el. Înlocuindu-l. Biruind golul din el.

O durere orbitoare l-a străpuns în spate. A fost azvârlit la pământ. Plăcile de pardoseală erau reci. Medalionul a căzut cu un clinchet și un scârâit ireversibile, dar nu s-a întâmplat nimic. Aya avusese dreptate și acum Nasir avea să plătească cu viața. O mână l-a apucat de guler și i-a smucit capul pe spate.

Și totul s-a oprit la sunetul unei șoapte.

Nasir a încremenit. O închipuise. Toți o închipuiseră. Sultanul nu avea niciun motiv să spună...

— Ibni, a repetat Ghameq.

Potaie. Gunoiule. Nimicule. Toate au dispărut la acel singur descântec șoptit: *Fiul meu.*

Ibni. Era un copil cu tibia ruptă. *Ibni.* Primea reverențios prima lui sabie. *Ibni.* Vizita Sarasinul, unde oamenii se întrebau de ce începuseră să se întunece nisipurile.

Și acum aici. În genunchi, în camera lui, cu o duhoare puternică de sânge în plămâni.

— Știam că tu o vei face. Lumea se închina la picioarele mele, dar numai tu puteai să mă salvezi.

Vocea lui Ghameq tremura sub povara atâtor ani pierduți. Camera arăta ca un cimitir, dalele erau înroșite, cadavrele holbau ochii la luminile care atârnau din tavanul împodobit.

— Eliberează-l.

Nu aceeași voce rostise și cuvintele astea. A fost o poruncă la fel de tăioasă și de aspră ca înainte. Până și ultimul dintre hashashini a tresărit.

Nasir s-a ridicat, clătinându-se din cauza sângelui pierdut,

din cauza amețelii. Hashashinul i-a întins o cârpă, pe care Nasir a apăsat-o pe brațul care-i sângera.

Medalionul zăcea sfărâmat între ei, în lumina aurie a flăcărilor și strălucirea lunii. Medalionul care îl stăpânise pe tatăl lui ani în șir și dăruise tronul unui tiran.

Acum era liber. *Liber.*

Nasir a pășit în față. Suficient de aproape cât să simtă căldura radiind din sultan. Arăta exact ca în urmă cu câteva clipe, ochii lui cenușii erau încercănați de epuizare și, între sprâncene, două cute îi brăzdau fruntea de nemulțumire.

— Ibni, a murmurat Ghameq din nou și Nasir a fost neputincios când tatăl lui l-a tras către el.

Baba, a vrut el să spună, dar cuvântul i-a stat în gât. În schimb, a ascultat bătăile inimii tatălui său. Amintirea faptului că ar fi putut pierde și mai multe.

Capitolul 32

Noaptea a șters și ultimele raze de lumină de pe cer, eliberând sooq-ul de dogoarea neostoită. Zafira crezuse mereu că o agasau oamenii. Faptul că demenhunii râdeau și zâmbeau în ciuda pericolului care-i înconjura o călcase mereu pe nervi.

Nu avea legătură cu *oamenii*, înțelegea ea acum, ci cu ea însăși. Cu propriul ei tumult interior.

În timp ce rătăcea prin sooq, atentă să audă glasul cu care ar fi chemat-o Bait ul-Ahlaam, cerceta cu privirea deopotrivă tarabele și oamenii.

Un safin tânăr a întins iaurt proaspăt pe o pită pentru clientul lui uman îndrăgostit și se vedea clar că sentimentele lor erau reciproce. Zafira a văzut cum două surori safine au șterpelit ceva în plus dintr-un cărucior cu măsline când negustorul s-a întors ca să ia restul. Era un comportament pe care nu s-ar fi așteptat în veci să-l vadă la safini și i-a stârnit un zâmbet.

A trecut pe lângă o prăvălie care vindea narjeelah* și tutun vărsat, marinat în melasă. Mai era una cu abaye împodobite cu asemenea broderii, încât coaserea lor ar fi durat săptămâni întregi, și cu decolteuri atât de largi, încât Zafira simțea că i se înfierbântă pielea. Cu o lună în urmă, abia s-ar fi uitat la rochiile acelea colorate. Acum se întreba cum ar fi arătat purtând una dintre ele. Oricare.

* *Narghilea*, în limba arabă (n.t.).

Încă ești săracă.

Nu de asta se uita la ele și o știa prea bine. A grăbit pasul, făcându-și loc printre safini și oameni, și a fost cât pe ce să se împiedice de o pisică mică a deșertului care hoinărea în căutare de resturi de mâncare printre tarabele care miroseau a sumac picant, a cepe sfârâitoare, a manakish și a carne de oaie.

În capătul unei alte străduțe întunecoase s-a oprit. Se auzea un cântec abia șoptit dinspre o intrare slab luminată aflată mai departe pe stradă și Zafira a prins curaj.

— Te-am găsit, a șoptit ea ca răspuns.

Noaptea întindea umbre care-i aminteau prea mult de Leu și de inima pe care o furase. De Nasir și de întunecimea lui năbădăioasă. Pe măsură ce se apropia, melodia se auzea tot mai clar, un cântec de flaut deopotrivă blând și seducător. Zafira a pășit înăuntru, ținându-și respirația, cu degetele lipite de coapse.

S-a încruntat. Clădirea era mare, să fi avut două-trei etaje, dar interiorul era neobișnuit de gol pentru o prăvălie. Nu era nicio masă încărcată cu podoabe și nimic prins de pereți.

Sfântă zăpadă, pereții. Zafira și-a ferit privirea de ilustrațiile gravate pe suprafețele lor aurii: bărbați și femei dezbrăcați și încolăciți în diverse poziții.

Un chicot leneș s-a auzit de la etaj, odată cu niște sunete ritmice mai adânci, pe care nu le sesizase inițial, dar pe care acum nu le mai putea ignora. Concluzia trasă de ea minunat de lent s-a statornicit când a auzit șoaptele unor pași pe pardoseala de piatră. Un bărbat a lăsat o perdea de mărgele și s-a apropiat alene cu un zâmbet indecent, care l-ar fi făcut până și pe Altair să roșească. Poate. *Puțin probabil.*

— Vă deranjez?

Zafira s-a răsucit pe călcâie la auzul cuvintelor tărăgănate ale lui Kifah. Războinica stătea rezemată de cadrul ușii cu

brațele la piept, uitându-se cu o singură sprânceană ridicată la Zafira și la bărbat.

— Îmi închipui că e tentant, doar Alderamin e califatul viselor și așa mai departe, dar – Guljul blestemat – încearcă să te concentrezi.

Zafirei îi ardea pielea de parcă cineva ar fi biciuit-o. S-a întors înspre bărbat cu o privire mânioasă, oprind hoinăreala ochilor lui lascivi.

— Nu te mai uita la mine.

Bărbatul a înlemnit. Pereții deocheați au reverberat râsetul lui Kifah și Zafira i-a aruncat o privire agasată.

— Am auzit un flaut, s-a răstit ea, de parcă așa ar fi explicat totul.

***

Zafira a traversat piața deschisă în urma lui Kifah și a cotit pe altă străduță, unde un bătrân zbârcit le-a luat la ochi. A tremurat când a trecut pe lângă el, simțind privirea lui pe spinările lor până când pereții au început să se strângă, înghițind și ultimele raze de lumină.

Kifah își lovea sulița ritmic de picior, din ce în ce mai repede cu cât s-au afundat mai mult și până ce s-au oprit înaintea unei perdele grele și stacojii. Zafira a dus mâna la cuțit și a intrat după ea.

Bait al-Ahlaam era mai mică decât se așteptase. Și mai întunecoasă. De fapt, trecând de perdea, a simțit o neliniște extrem de diferită de jena resimțită în casa de moravuri ușoare. Acolo se simțise stăpână pe situație. Aici deja pierdea ceva, fără să înțeleagă prețul.

— Magie, a spus Kifah când murmurul încăperii a stârnit ceva înăuntrul Zafirei, un foc care începuse să se stingă.

Dum Sihr, pentru că cum altfel ar fi putut să existe magie într-un loc atât de întunecat?

Stropi picurau din lămpile agățate de tavan și cei patru pereți licăreau în lumina lor, apăsați de povara tuturor obiectelor de pe ei. Erau rafturi încărcate cu podoabe și mașinării. Mese așezate peste alte mese. Păpuși din paie cu scoici rotunde în loc de ochi, care le urmăreau cu mai multă atenție decât ar fi putut s-o facă ochii adevărați. Nisipul răsufla în pas cu bătăile inimii ei, umflându-se și curgând, dar închis într-o cutie invizibilă. Sticluțe care bolboroseau și rânjeau, cu sticla ca niște dinți și cu dopuri ca niște guri. Cutii și blănuri, fructe și cărți, lămpi și bijuterii și niște mecanisme de care Zafira nu avea habar.

— Nu atinge nimic. Nici să nu te îndoiești de autenticitatea vreunui obiect, a șoptit Kifah, moment în care o voce a răsunat din toate părțile.

— Marhaba.

Zafira a dus mâna la jambiya. Kifah a strâns buzele și a clătinat din cap scurt când un bărbat a apărut fără zgomot din spatele unei mese, purtând o robă de un verde întunecat, care licărea în razele luminii delicate. Avea obraji netezi, fără barbă, și urechile rotunjite, aflate chiar sub turbanul împodobit cu pietre prețioase. *Ciudat.* Cum ar fi putut un om să aibă ceva ce n-ar fi putut obține decât după ani întregi?

Ochii lui întunecați au căzut asupra locului în care Zafira lăsase mâna și au sclipit de curiozitate.

— Vă doresc să găsiți ceea ce căutați.

Zafira a deschis gura, vrând să mintă și să spună că nu căutau nimic în mod deosebit, dar prăvălia îi servea doar pe cei care o căutau, nu pe trecătorii întâmplători. Fapt ce i-a inspirat încă un gând: dacă prăvălia și proprietarul ei știau că ele căutau *ceva anume*, atunci putea pur și simplu să-l întrebe despre sticluță, nu?

Kifah a înghiontit-o cu cotul în coaste, indicându-i tocmai ce gândea ea.

Proprietarul a dispărut în spatele unei alte grămezi de curiozități și lămpile au tremurat, întunecându-se în absența gazdei. Umbrele s-au adunat șoptind în jurul lor.

Leul ar fi adorat locul ăsta.

Kifah a plecat de lângă Zafira și s-a uitat prin jur, calmă ca o stafie. Zafira a ignorat murmurul întunecat și i-a urmat exemplul, plimbându-se pe lângă o vitrină cu dinți gălbejiți. Un raft plin cu lămpi. *Pentru djinni care îndeplinesc dorințe.* Erau acolo un șal care-și schimba poziția de fiecare dată când ea clipea și o pereche de brățări late care-i făceau cu ochiul cu intenții necurate.

Toate i-au lăsat o întrebare amară, ca de plumb, în străfundul stomacului: ce trebuia să dea *ele* la schimb pentru ceea ce căutau?

Toate obiectele aveau ceva în comun: erau aproape incolore, ciudat de șterse, pentru că nu pe acelea le căutau. Nu, ceea ce-i trebuia Zafirei era roșu și strălucitor, închis într-o sticluță argintie care o îmbia ca o oază pe un beduin. Și Zafira l-a găsit.

Laa, el o găsise pe ea. Blestemăție, *plutea* în fața ei. Gravurile fine de pe recipient captau lumina, puncte geometrice încadrând în centru o semilună subțire. Mai văzuse simbolul ăsta – pe scrisoarea argintie pe care o descoperise în desaga ei cu multe zile în urmă.

Nu era sângele oricărei Surori a Veșniciei. Era al lui Anadil.

Parcă văd că o să începi să-mi spui și mie safină pentru că sunt frumoasă, a spus tărăgănat Yasmine în gândurile ei.

Era o concluzie prea improbabilă că sângele era al Vrăjitoarei Argintii? Aceasta se alarmase când Nasir i-a propus să caute ajutor aici. Era furioasă. A vorbit despre prețul care ar fi trebuit plătit de parcă suferise din cauza lui.

Zafira a tresărit când proprietarul prăvăliei a apucat sticluța din aer, zâmbind. Dinții lui s-au lungit și s-au ascuțit și nasul lui s-a rotunjit sub forma unui bot.

Zafira a clipit și bărbatul a redevenit om. O iluzie – acesta nu era nicidecum un om muritor, ci unul care se putea transforma din om în hienă și invers după bunul plac. Brusc, Zafira a înțeles sticlirea feroce din ochii lui și vechimea prăvăliei Bait ul-Ahlaam.

Era un kaftar.

— Sânge de si'lah. O adevărat comoară, a observat el. Calea interzisă se câștigă adesea contra unui preț prea mare.

Kifah a apărut de după o vitrină. Îi dispăruseră calmul și precauția. Emana furie și agresivitate în valuri.

— Am văzut colecția ta, creatură. Aduni amintiri. Furi trecutul oamenilor ca să-ți vinzi marfa.

Bărbatul a plimbat privirea pe brațul lui Kifah și pe tatuajele care îl împodobeau.

— Nu fur nimic. Dacă vrei să cumperi ceva, trebuie să plătești prețul cuvenit.

Colectarea amintirilor chiar *era* furt. Presupunea să iei un fragment din trecutul cuiva și să-l îmbuteliezi ca să fie trăit de vreun client nerăbdător. Un schimb interesant, doar de nu l-ar fi silit pe cel dintâi să piardă amintirea.

— Nu poți să vinzi amintiri fără magie, a spus Zafira derutată.

Doar să le aduni. Și, dacă sticluțele înșirate pe zidul din fund erau pentru amintiri, atunci ce scop aveau celelalte bunuri?

— Se pare că magia își revine, a spus el liniștit, ridicând sticluța cu însemnele ei argintii.

Zafira s-a holbat la ea. Nu voia să risipească nicio parte din trecutul ei. Nu voia să uite nimic. Toate momentele de fericire definiseră persoana care era acum și toate momentele care o dărâmaseră îi neteziseră doar calea.

Proprietarul prăvăliei a simțit ezitarea lor și a strâns degetele în jurul sticluței. De data asta, Kifah nu mai avea nimic de spus.

— N-o să-și revină dacă nu-mi dai sticluța aia, a spus Zafira deodată.

Kaftarul a încremenit și a înclinat capul, ca un animal ce era. Kifah a sfredelit găuri în craniul Zafirei cu privirea ei.

— Am întâlnit alții din neamul tău pe Sharr, a spus Zafira. Erau blestemați, dar i-am ajutat. Au luptat de partea noastră. Știind că moartea lor era garantată în zori, au luptat pentru Arawiya de dinainte.

A simțit fluturări de speranță în piept când patronul a privit-o atent.

— Ești Vânătorul demenhun. O fată, a spus el oarecum surprins.

O fată. I s-a strâns inima.

— Zvonurile despre tine sunt fidele realității.

Zafira i-a întâlnit brusc privirea și, încrezându-se ca o proastă în admirația din tonul lui, a întrebat:

— O să ne vinzi sticluța pentru altceva decât o amintire?

Și-a descoperit greșeala când kaftarul i-a zâmbit larg, arătându-și dinții.

— Dă-mi pumnalul și sticluța e a ta. Pentru binele Arawiyei.

Nu.

Laa.

Inima și membrele și plămânii ei i-au fost prinși ca strânse într-un pumn de fier și gând după gând roiau în ea. Unu: *E doar un cuțit.* Doi: *Nu e.* Trei: *Baba.*

Baba. Baba. Baba.

Aici s-a poticnit și s-a ținut pe poziție.

Cineva care vindea amintiri și cerea sânge de la o Soră a Veșniciei ar fi putut să fure emoții fără scrupule. Asta era pumnalul ei, nu? O lamă făurită din oțel ieftin, fără nicio valoare, în afară de ceea ce purta în el: dragoste. Ani de dragoste. Butoaie de dragoste.

Asta erau ciudățeniile din prăvălie. Nu erau căutate pentru ceea ce erau – dinții unui dandan, minereu din adâncurile vulcanilor din Alderamin, artefacte fermecate –, erau prețuite pentru ceea ce conțineau. Dragoste, furie, ură, încredere.

Amintiri, emoții, rarități procurate prin mijloace ticăloase – cu asta făcea negoț Bait ul-Ahlaam. De aceea se ferise Seif să vină aici. De aceea se înfuriase Vrăjitoarea Argintie la simpla pomenire a numelui ei.

— Nu, a spus Zafira fără ezitare.

Până acum supraviețuise fără dum sihr, fără s-o apuce pe căi interzise. Vânase și găsise și trăise.

Se mințea singură.

Kifah a scos un sunet gâtuit. Purta în el o acuzare la adresa ei: Zafira se alesese pe sine în defavoarea lui Altair. Alesese cuțitul ei vechi în loc de posibilitatea să-l găsească pe Leu și să-și recupereze cartea aia blestemată.

— E doar un pumnal, a șuierat Kifah, așezându-se de partea rațiunii. Pot să-ți cumpăr unul nou, care să arate exact ca ăsta.

Zafira a încleștat dinții. Nu era vorba despre bani, nu era vorba despre cum arăta pumnalul ei. Nu-i păsa că proprietarul prăvăliei era la numai câțiva pași de ele și asculta fiecare cuvânt.

— Atunci de ce crezi că-l vrea kaftarul?

Dacă pricepuse, lui Kifah nu-i păsa.

— Nu e momentul pentru sentimentalisme.

Furia și-a ițit capul la un nivel inspirat de Jawarat, pentru că niciodată nu mai legase între ele cuvinte schimonosite, hidoase și întregi.

Ce știi tu de sentimente? voia să spună Zafira.

Dar Kifah era prietena ei și nu a fost nevoie ca Zafira să vorbească. A înțeles-o suficient de bine. Respirația ei molcomă s-a frânt sub privirea neagră a acesteia.

— Emoțiile sunt la fel de puternice ca amintirile, nu-i așa? l-a întrebat ea pe patron fără nicio urmă de emoție. De aceea vrei pumnalul.

Kaftarul nu avea niciun motiv să aibă remușcări.

Kifah a zâmbit cu cruzime.

— Poți să iei pumnalul unei țărănci sau sulița unei foste învățate alăturate Elitei celor Nouă, împreună cu toate emoțiile care au dus de la una la cealaltă.

Kaftarul a privit-o cu ochi noi. Una dintre lămpi a sfârâit zgomotos, mânios.

— În cazul ăsta, a spus leneș kaftarul, aplecând sticluța de argint încoace și-ncolo, le voi lua pe amândouă.

Zafira s-a clătinat. Mâna ei a tresărit, vrând să apuce o săgeată, și furia i-a copleșit disperarea, dar Kifah a vorbit prima, cu furia concentrată asupra sticluței.

— Păstreaz-o. Fie să se facă cioburi și să pângărească locul ăsta pe vecie.

Blestemele nu aveau nicio valoare pentru cei versați în arta lor. Kaftarul a așezat sticluța la loc pe raft, între un cuțit teribil de ascuțit și un dallah din os de cămilă, și le-a întors spatele. În postura asta, orice era posibil: pumnalul ei în spinarea lui, sulița lui Kifah prin ceafa lui. O nouă șansă.

Kifah pornise deja către ușă.

Zafirei îi bubuia pulsul sub piele, o tobă legată din neliniști.

— Ține.

Mânerul de piele stătea bine în strânsoarea ei. Îi simțea toate fibrele sub degete, îi știa toate neregularitățile. Pielea mai puțin strânsă pe curbura mânerului, metalul lamei opac din pricina uzurii, dar ascuțit precum mintea cea mai iscusită. Cadoul primit de la Baba. Tot ce mai rămăsese din el.

Kaftarul doar s-a uitat la ea.

— Nu ți le dăm pe amândouă, a spus Zafira, stăpânindu-și tremurul din glas. Și nimeni altcineva n-ar mai vrea sticluța. Nimeni n-o s-o mai vrea după întoarcerea magiei.

Kaftarul a luat pumnalul. Ea a luat sticluța. Ținea în palmă sângele celor mai puternice ființe din Arawiya – și totuși pierduse.

Capitolul 33

Nasir a aruncat cârpa însângerată la coș și a privit prin cameră. Khara. Uitase de sora Zafirei. O mie de scenarii i-au trecut prin minte: probabil că intrase în panică. Probabil că descuiase cealaltă ușă sau deschisese fereastra și încercase să fugă la auzul primei ciocniri de arme. Oamenii abia târâseră afară și ultimul cadavru și două gărzi îl conduceau pe sultanul istovit la camerele lui – spre ușurarea lui Nasir. S-a grăbit să descuie ușa și s-a oprit în prag.

Lana stătea în pat, cu ochii închiși, iar pieptul i se ridica prea repede ca să doarmă.

Un zâmbet i-a zvâcnit în colțul gurii, pe care l-a îndepărtat oftând, și a încuiat ușa la loc.

Nu avea nicio șansă să poată dormi. Nu acum, când deodată tatăl lui era din nou tatăl lui, o imagine pe care o văzuse ultima dată cu atât de multă vreme în urmă, încât nu mai știa exact când începuse Ghameq să se schimbe. Și-a amintit ce i-a spus Vrăjitoarea Argintie pe Sharr, că niciodată nu cunoscuse iubirea adevărată până când îl întâlnise pe tatăl lui. Medalionul fusese darul ei de nuntă pentru el, unul dintre ultimele artefacte rămase de pe urma vieții ei ca păzitoare a insulei. Nu știuse că medalionul conținea o fărâmă din întunericul ei, că în curând a devenit legătura dintre Leu și iubitul ei.

Într-o vreme fusese un om bun, când la colțurile ochilor lui se formau cute când zâmbea, când își strângea nevasta în

brațe, cu mândrie și dragoste în timbrul vocii. Laa, controlul Leului crescuse treptat, se adâncise și se agravase cu trecerea anilor.

Nasir și-a împăturit keffiyah-ul, l-a strâns sub formă de turban și a închis ușa încet în urma lui. Coridoarele erau tăcute, cu excepția ivirii ocazionale a câte unei servitoare sau slugi, care dădeau cu ochii de el și imediat dispăreau.

Casă, dulce casă, a gândit el amar.

Vrând să caute vreo urmă a Leului sau a lui Altair, a ajuns în scurt timp în camerele celui din urmă. Erau sinistre fără râsetele zgomotoase și vocea lui gălăgioasă și undeva, în pieptul lui Nasir, a apărut o durere. A plimbat mâna de-a lungul mesei, cu vase pline cu dulciuri și curmale și migdale caramelizate. Toate scaunele erau acoperite cu cuverturi pompoase și privirea lui Nasir s-a înmuiat când a căzut asupra unui dallah așezat pe o masă scundă. Aroma discretă a qahwei preferate a lui Altair plutea în aer.

Nasir a tras perdeaua la parte și a intrat în dormitor. I s-au aprins urechile când și-a amintit ultima dată când fusese aici.

Mereu se întrebase de ce camerele lui Altair erau diferite de celelalte. De ce i se oferise întâietate în alegerea lor – a peretelui auriu, împodobit cu zăbrele făcute după cele mai somptuoase modele; a platformei cu pat întins, de două ori mai lat decât al lui Nasir; a geamului circular din tavan, care oferea o imagine limpede a stelelor și a lunii.

Acum înțelegea că Altair avusese libertatea să le aleagă pentru simplul fapt că fusese *în viață*. Cum era să trăiești încontinuu, pe când lunile se înălțau și coborau la nesfârșit? Să vezi cum oamenii se nasc și înaintează în vârstă și încăruntesc și mor, în timp ce tu rămâi tot tânăr?

Trist.

Așa se simțea numai gândindu-se la asta.

Nici el nu avea să fie străin de o asemenea situație. Nasir era pe jumătate si'lah și, chiar dacă sângele lui de muritor

nu-i permitea să trăiască veșnic, avea să trăiască suficient de mult încât să se bucure de acest fapt. În afară de cazul în care era ucis, bineînțeles. *Mereu atât de plin de viață,* a spus Altair în capul lui.

Nasir și-a tras mâneca și așa întinsă peste cuvintele tatuate pe braț. *Odinioară am iubit.* Anii aceștia puteau fi nesfârșiți sau puteau fi nimic, în funcție de cum avea să-i trăiască și cu cine.

A plimbat ochii de-a lungul bibliotecii, patru rafturi ale nebuniei. Fiecare carte mustea de viață – cu însemne aleatorii și file rupte și îndesate pe unde s-a putut. Nimic nu era aranjat după mărime sau culoare sau orice urmă de ordine.

Ce să spun? Îmi place ca rafturile să fie dezordonate și iubitele mele să mănânce pe săturate.

Asta îi spusese Altair când Nasir comentase la adresa lor. Înainte de Sharr, când nătărăul ăla era îmbrăcat pe jumătate și era clar că nu era singur.

Tocul din trestie s-a rostogolit și a căzut de pe biroul lui Altair și Nasir s-a aplecat să-l ridice, împiedicându-se de o denivelare din covorul de lână. S-a aplecat încruntat, scoțându-și mănușa și plimbându-și degetele pe lungimea unei palmete mari cât mâna din colț. Ieșea în relief.

Cu mare grijă, a desprins motivul ornamental cusut pe covor.

Era suficient de mare cât să ascundă un teanc de scrisori.

Nasir a ezitat, privind când la filele roase de papirus, pământii și cu margini aspre, când la ușă.

— Am devenit o babă băgăcioasă, și-a spus el și s-a rezemat de pat, sub cerul nopții.

Curiozitatea l-a îndemnat s-o facă, pentru că Altair era zgomotos și nerușinat – și isteț. Nu lăsa nicio urmă, în afară de ceea ce ținea în cap. De ce nu arsese și hârtiile astea? Poate că nu avusese timp în graba pregătirilor pentru Sharr.

Nasir a desfășurat prima coală de papirus. Apoi a trecut la următoarea și la cea de după ea, simțind cum i se înfierbântă urechile din ce în ce mai tare.

Erau scrisori de dragoste.

Iubirea noastră este mai înflăcărată decât oricare alta...

Tânjesc după tine necontenit...

Îmi petrec zilele așteptându-te și nopțile visând la tine...

Nu toate erau inocente. Unele erau scurte – *Și trupul tău suferă după atingerea mea așa cum suferă trupul meu pentru a ta?* –, pe când altele erau mai lungi și mai detaliate și cuvintele îi stârneau sângele. Nasir era prinț, asasin, monstru, dar, în definitiv, era un băiat.

Și atunci le-a observat, ascunse printre cuvinte jucăușe și declarații indecente.

Drumul va fi asigurat în două zile.

Au fost anulate tarifele între Pelusia și Demenhur. Sub semnătura lui Nawal.

Distribuire la Dar al-Fawda. Provizii peluziene.

Înțelegeri comerciale. Tratate. Discuții. Nu erau scrisori de dragoste. Erau fragmente din pânza lui Altair, dovada eforturilor lui de a uni regatul. Nasir și l-a închipuit adunând oameni de rând, armându-i cu curaj și bravură, animându-i cu cuvintele lui abile și fermecătoare. Trezindu-le speranța așa cum foarte puțin oameni puteau s-o facă, comandând soldații unei armate, precum și inimile celor din popor.

Pe când Nasir îi omora. Pe când el, prințul născut cu datoria să le poarte de grijă și să-i apere, îi ucidea.

Scrisorile au tremurat în mâinile lui. S-au încrețit între degetele lui.

Rămâi în umbră și slujește lumina.

Nasir nu era un prost care se pierdea în fantezii romantice. Moartea era ireversibilă și niciodată nu va putea răscumpăra răul făcut, dar se străduia. Atâta lucru își îngăduia și el. Se

străduia să îndrepte lucrurile, să se implice în transformarea Arawiyei. Să nu mai privească oamenii în căutarea tendoanelor care trebuie tăiate și cu estimarea secundelor care i-ar trebui ca să ucidă. S-a ridicat cu un gând:

Nu va mai purta coroana Prințului Morții.

S-a lăsat din nou pe genunchi. Cine ar fi fost fără frica cu care îl priveau oamenii? Fără numele din buzunarul său și fără misiunile care-i alcătuiau menirea? Monștrii erau *creați* cu un anumit scop, cu un destin de împlinit. Cine ar fi fost el fără urmele de pe spatele său și fără armele pe care le purta?

Nasir a adunat scrisorile și le-a ascuns, fixând palmeta la locul ei. Îl eliberase pe tatăl său, asigurând siguranța demnitarilor, dar mai erau multe de făcut. A așezat tocul de trestie al lui Altair înapoi pe masă și a plecat cu o șoaptă:

— Nu muri.

Capitolul 34

Alderamin își pierduse frumusețea și atracția. Dinspre sooq venea gălăgie, poeții erau jalnici ca un cortegiu funerar, orașul Zawia era la fel de șters ca marfa din Bait ul-Ahlaam. Când Zafira și Kifah au ajuns în sfârșit la caravanserai, Seif nu era de găsit.

Geamul cu vitralii era, de fapt, o intrare, suficient de lată pentru caravane, dar nu era nicio cămilă prin preajmă. Oamenii încă nu începuseră să călătorească – dispariția Arzului era prea recentă și vestea încă se răspândea. Intrarea boltită ducea într-o curte de unde se vedeau intrările în toate camerele de la cele două etaje de piatră albă și sculptată. Coloanele acoperite cu plăci dispuse în formă de fagure luceau în noapte.

Deși cămilele erau puține, oamenii încă hoinăreau în interiorul orașelor și Zafira și Kifah au traversat curtea aglomerată și au urcat la camerele de la etaj. Kifah a oprit-o cu o atingere ușoară pe umăr.

— Măcar ne-au rămas amintirile noastre, a spus ea cu atâta blândețe, încât Zafira a strâns din ochi. Momentele care au făcut din pumnalul tău un obiect special.

Răsuflarea Zafirei a tremurat periculos.

— Cum ai reușit? De unde ai știut că ne va ajuta să-i spui despre kaftarii de pe Sharr?

— Nu știam, a răspuns Zafira cu sinceritate.

— Puțini oameni pot să privească un monstru și să-i vadă umanitatea, a declarat Kifah.

Dar nu cunoștea situația nici pe jumătate: că Zafira se împrietenise cu Leul Nopții. Că văzuse șirul de cicatrice ale lui Nasir, dovada victimelor lui, fără să-i fie scârbă de ele. Kifah a bătut în perete cu nodurile degetelor, neastâmpărată ca de obicei.

— Și îmi pare rău. Că te-am silit.

Zafira s-a uitat la ea, încă amorțită, dar și încălzită puțin. Puțin mai jenată.

— Și mie.

Kifah a răspuns cu o jumătate de zâmbet și a închis ușa.

Zafira s-a întins pe patul scund, fără să vadă frumusețea încăperii și lumina lunii care se strecura pe fereastră. Obținuseră sticluța. Mai rămânea doar să se taie în palmă și să-l găsească pe Altair. Să-l găsească pe Leu. Să recupereze ultima inimă. Să ia înapoi Jawaratul, care era al ei.

Niște pași s-au oprit chiar în dreptul ușii ei și Zafira a încremenit, auzind cum se deschide ușa lui Kifah.

— Ai reușit? O să supraviețuiască?

Chiar și estompată și separată printr-o ușă, Zafira a auzit respirația lui Seif, iritarea lui provocată de obrăznicia lui Kifah de a-l lua la întrebări.

— Nu avem de unde ști. Nu s-a întâmplat nimic când am introdus-o în lăcașul ei, a spus el. Am tocmit o barcă să ne poarte peste strâmtoare, așa că plecăm înainte de ivirea zorilor. Sângele?

— L-am luat.

Vocea lui Kifah a sunat moale, pe când Zafira ar fi vrut-o fermă. Ar fi ajutat-o pe *ea* să-și păstreze fermitatea. Kifah a mai spus ceva, încheind cu un cuvânt care semăna periculos de mult cu „Vânătoreasa" după care Seif a luat-o din loc și ușa ei s-a închis.

Zafira s-a ghemuit în pat, furioasă pe senzația pierderii care creștea înăuntrul ei. Abia o interesa faptul că una dintre cele cinci inimi fusese restaurată – încă le lipsea cea de-a cincea inimă și nu avea să fie deloc ușor s-o ia înapoi.

Singurătatea ei era acum deplină. Absolută. Și-a dat jos cizmele, apoi arcul, apoi tolba și apoi teaca ei goală, complet goală. Jawaratul o ajutase să se țină pe linia de plutire, și acum și el dispăruse. I-au tremurat buzele.

Ceruri mari. Prietenul ei cel mai bun murise sub ochii ei, mentorul ei murise înainte să-l poată ierta, mama ei murise după ani de suferință și Zafira nu plânsese. Nu vărsase nicio lacrimă pentru niciunul dintre ei, dar plângea acum, din cauza unei nenorocite de jambiya.

Nu e doar atât. Mai mult chiar și decât încă o bucată din Baba. Părăsindu-și căminul, fiecare pas fusese o lovitură de bici. Înlăturarea meticuloasă a Vânătorului care fusese cândva, a Vânătoresei în care se transformase. Refuza să mai poarte mantia Vânătorului demenhun.

Masca ei: dispăruse.

Arzul: dispăruse.

Simțul direcției pe care-l avusese cândva: dispăruse.

Jambiya lui Baba: dispăruse.

Era ultimul strop. Ultimul cârlig care mai ținea sus fruntea misteriosului Vânător, pentru că arcul ei se frânsese de multe ori și săgețile ei nu rezistau mai mult de câteva zile. Jambiya lui Baba era constanta ei, amintirea faptului că nu trebuia să fie indiferentă față de viața prăzii ei. Că nu era decât o călătoare în lumea asta, care încerca să-și lase amprenta, încerca să facă ce trebuie.

Dinăuntrul ei s-a revărsat un suspin.

S-a gândit la Nasir și parcă nu mai reușea să-i pese de fata cu șalul galben. Laa, îi era dor de el. De privirea lui tăcută. De cuvintele lui puține, care-i ofereau mereu exact ce-i trebuia.

Se deșira – asta făcea Zafira. Era un ghem care se deșira încet și se temea că în centrul lui nu va rămâne decât un mare gol. Același *nimic* sfâșietor care o trăsnise cu toată puterea când magia se scursese din venele ei.

Tatăl ei murise și ea perseverase. Viața ei se înăsprise și ea mersese înainte, pentru că avea un țel. Ce rămânea din ea fără vânătorile care-i defineau diminețile și-i *dăruiau* acel țel? Trăise ca să-i ajute pe semenii ei. Să-i țină în viață, să-i sprijine. Să le poarte de grijă. Cine era ea fără săgețile din spinare și mantia de pe umeri?

Goală cum nu mai fusese niciodată. Singură cum nu mai fusese niciodată.

Când îl întrebase pe Nasir ce voia, se întreba, de fapt, pe ea însăși.

Capitolul 35

În zori, Nasir era în sala tronului, unde ședea Sultanul Arawiyei și deja lăsa să plece emir după emir, cu o mină austeră, ca de piatră, de parcă nu se schimbase nimic. Nasir s-ar fi convins că evenimentele din noaptea trecută fuseseră un vis dacă nu ar fi fost atât de evident că spațiul unde atârnase medalionul înainte era țipător de gol și dacă, în dimineața aceea, nu s-ar fi uitat în sertarul noptierei sale, văzând podoaba aceea circulară și străveche – spartă, neînsemnată și reală – și punând-o în buzunar.

Nasir venise cu un singur scop: să ia totul de la început. A deschis gura, hotărât ca de data asta să vorbească primul, să întrebe de tatăl său și să vadă cum se simte, dar, când au rămas singuri, nu a reușit să spună decât:

— Sultani.

Nu „tată". Nu „Baba".

Ceva a licărit în privirea lui Ghameq.

— Ibni.

Nasir se aștepta să fie mai fericit, mai liber. În loc de asta, se simțea ca un animal încolțit și incertitudinea îl ținea într-o cușcă, pentru că tatăl lui arăta exact ca-n ziua trecută, exact așa cum arăta cu săptămâni, cu luni în urmă. Și asta însemna că Nasir îl privea în față și retrăia ani întregi plini de durere.

Poate că mai chinuitoare decât abuzurile în sine era constatarea lor. Înțelegerea, izbitoare și destabilizatoare, a faptului că obișnuințele vieții tale nu erau deloc normale.

Văzând acestea, Ghameq s-a înnegurat la față.

— Te-ai trezit devreme. Ai mâncat?

Dacă am mâncat. I-a scăpat un râset. Trebuie să fi fost evidentă surpriza de pe chipul lui, pentru că expresia sultanului s-a înmuiat.

— Da.

Nasir a înghițit în sec și a formulat următoarea întrebare ca și când ar fi fost o problemă de viață și de moarte.

— Tu ai mâncat?

Tatăl lui a încuviințat din cap.

— De acum înainte vom lua masa împreună.

Mi-ar face plăcere, a vrut, dar nu a reușit să spună Nasir, pe când mangalurile aprinse trosneau lângă podium. A închis gura.

Ghameq a plescăit din buze și apoi a întins mâna după una dintre misivele de lângă el, fluturând-o în aer.

— Poporul se agită în continuare. Spune-mi: ce crezi că ar trebui să fac?

Șocul i-a legat limba din nou lui Nasir, pentru că nu-i stătea în fire lui Ghameq să-l invite la conversație. Să ceară părerea fiului lui. Să aibă nevoie de ea – sau să aibă nevoie de Nasir însuși.

— Taxele pe care le-ai impus sunt mult prea mari și protestatarii devin din ce în ce mai îndrăzneți, a spus el cu grijă.

Și care e soluția ta, prostule? Și-a scotocit mintea.

— Sarasin. Are nevoie de un calif nou. Putem să-i liniștim pe locuitori cu ușurință, desemnând pe cineva ca Muzaffar.

— Pe cine?

Nasir a clipit, surprins că Ghameq nu știa nimic.

— Pe comerciantul care a captat atenția oamenilor în Sarasin după ce am plecat spre Sharr. Oameni ca el. Are relații bune și a fost căpetenia unui sat acum vreun deceniu. Desemnează-l pe el, ar putea să îndrepte califatul de unul singur, cu eforturi minime din partea coroanei.

— Mmm, a făcut Ghameq, acceptându-i răspunsul cu un zâmbet și lui Nasir i-a fost greu să simuleze unul la rândul său. M-ai eliberat cu puțin timp în urmă. Sunt multe de dezlegat de-ale Leului. Timpul ne va îngădui victoria de care avem nevoie, Ibni. Deocamdată Sarasin e o groapă și Leul în sine ar trebui să ne preocupe mai mult decât orice taxă.

— Sultani, a spus Nasir plecând capul, ca să-i facă pe plac.

Se pare că nu fusese nevoie de opinia lui. Ca de obicei.

— De aceea sunt tatăl tău, nu? Ca să te îndrum. Ai vreun plan ca să-l găsești?

Un clopoțel a răsunat în capul lui Nasir.

— Îl vom găsi, a spus el cu prudență. Pe orice cale.

Sultanul l-a studiat.

— Nu cred că e nevoie să-ți spun să eviți folosirea dum sihr-ului. Familia noastră a suferit prea mult din cauza lui.

Nasir a clătinat repede din cap. Prea repede. Aici avea de-a face cu tatăl lui. Între ei trebuia să existe o încredere firească.

— Surorile au interzis astfel de fapte. Dacă am face-o, ce diferență ar mai fie între noi și creatura pe care vrem s-o învingem? a întrebat Ghameq.

Magia sângelui chiar *era* interzisă. Folosirea ei chiar *distorsiona* pragul dintre ei și Leu. Dar erau multe diferențe între ei și dușmanul lor și folosirea dum sihr-ului nu le-ar fi șters.

Moralitatea erau însă un subiect pe care Nasir nu voia să-l discute cu tatăl său, asta era cert.

— Chiar dacă am vrea să apelăm la dum sihr, am avea nevoie de sânge de si'lah. Și nu avem, a spus Nasir.

Ghameq a încuviințat cu un mormăit. Sunetul a reverberat îndelung în liniștea din jur.

— Poate ar trebui să anulăm ospățul, a spus Nasir, luându-și iar inima în dinți și schimbând subiectul. Până când vom restabili magia și Leul nu va mai fi un pericol. Îți... îți amintești să fi trimis invitațiile?

Unde începea și unde se termina linia *asta*? La unele întrebări legate de anumite evenimente, tatăl lui clipea cu privirea pustie, dar alte evenimente reușea să le relateze cuvânt cu cuvânt aproape imediat. Din cauza asta, Nasir nu putea să descifreze precis ce își amintea Ghameq despre anii în care fusese sub controlul Leului, pentru că era clar că amintirile lui nu erau afectate de trecerea timpului.

— Acum două nopți, a spus Ghameq după ce s-a gândit o clipă. Din păcate, e prea târziu să le oprim. În plus, avem acum motive întemeiate să sărbătorim, nu-i așa, Ibni?

— Da, a încuviințat el încet, luptându-se cu dezamăgirea.

Măcar demnitarii nu vor mai intra într-o capcană.

— Cum rămâne cu Vânătoreasa? a întrebat Ghameq, coborând privirea la foile din mâna lui. Nu a venit.

Știe. Un rotocol de întuneric a alunecat din degetele lui Nasir. Din cine știe ce motiv, îi era imposibil să-i acorde încrederea. Dar nu putea nici să-l mintă.

— Am supărat-o, a recunoscut el.

O jumătate de adevăr era suficientă. Trei cuvinte care sugerau o mulțime erau de ajuns. Pentru că adevărul arăta emoție, pe când minciunile sugerau înșelăciune. Așa știai la ce să dai crezare.

Mi-e dor de ea, îi venea să spună. Era singur fără ea, pătruns de singurătate până-n adâncul sufletului. Plutea într-o lume în care nimeni nu-l vedea cu adevărat.

Ghameq a râs, dovadă că nici măcar bărbatul care-l zămislise nu-l vedea, nu-l înțelegea, nu *știa* dintr-o singură privire. Poate că Nasir era prea tânăr ultima dată când auzise râsetul ăsta, prea iubitor, prea inocent, fără a fi apăsat de povara morții, dar acum îi suna altfel. Mai aspru. Mai ascuțit. Mai puțin fericit și mai calculat.

Dar oamenii se schimbă, nu?

***

— Pari tulburat, Prințe.

Aya a coborât trapa și i s-a alăturat pe acoperiș. Venea de la infirmerie îmbrăcată cu o abaya aspră, pătată de sânge, și culoarea aceea brun-închisă arăta ca cenușa în comparație cu ținuta ei obișnuită. Nasir urmărea un șoim care a zburat pe după un curmal și a văzut mulțimea de oameni din depărtare, unde un bărbat îmbrăcat în negru striga despre dispariția Arzului, prevestind dezastre.

Orele se scurgeau. Nu se așteptase să dureze atât de mult să-l pună la curent pe tatăl său, deși motivul era probabil acela că își găsea greu cuvintele. Sultanul știuse deja atât de multe, pentru că fusese treaz tot timpul cât îl controlase Leul, așa că Nasir i-a relatat evenimentele de pe Sharr și tot ce se întâmplase de atunci, evitând să-i spună unde erau Zafira și Kifah acum și faptul că Înaltul Cerc traversa Arawiya pentru a înapoia inimile.

— Unde-i Lana? a întrebat Nasir.

— Încă ajută la infirmerie. Am lăsat-o ca să vin la tine, dar e mai ferită acolo decât aici.

Nasir a pufnit, întrebându-se cât de periculos considera Aya că era locul ăsta dacă lăsa o fată tânără printre străini furioși care se răzvrăteau pe străzi.

Când zarva izbucnise din nou în cursul zilei, vreo douăzeci de Gărzi ale Sultanului țâșniseră din palat și Nasir încremenise, așteptându-se parcă să primească un ordin de la tatăl său. *Du-te. Pune capăt poveștii ăsteia.*

Schimbaseră doar o privire.

Măcar dacă oamenii ar fi știut că revolta lor îl lăsa indiferent pe sultan. Nici măcar nu clipise. Nici măcar nu luase în considerare propunerea lui Nasir să îl pună calif în Sarasin pe negustorul ăla, Muzaffar.

A închis ochii strâns câteva secunde. Îndoielile Ayei se furișau înăuntrul lui, făcându-l să suspecteze fiecare gest al

tatălui său. Făcându-l să se întrebe dacă Leul încă era acolo și-și bătea joc de Nasir cu o cruzime mai mare decât oricând.

Pentru că asta făcuse Leul întotdeauna – îl batjocorise din ură. Îl ridiculizase pentru că îl detesta. Când îl înfiera pe Nasir cu vătraiul. Când i-a tăiat limba lui Kulsum.

Când s-a furișat în camera Zafirei.

Aya s-a apropiat.

— Spune-mi ce te supără.

Nasir a lăsat tăcerea să se întindă până când n-a mai suportat-o.

— Pe mine m-a văzut.

A tăcut un moment. Nu i-a spus numele. Raze de lumină și umbre oblice se strecurau prin paravanele zăbrelite, pictând stele în opt colțuri pe pielea lui. Când a clipit, a văzut-o la ușa camerei lui, cu buzele umflate, cu părul ciufulit. S-a întrebat dacă îi făcuse plăcere. Orice o fi făcut.

— Când Leul a venit după Jawarat.

— Ea ți-a spus?

Nasir a strâns din buze.

— E evident, nu? Abia se încumeta să mă privească.

Și mereu îl privise. Chiar și când îl numise ucigaș. Chiar și când a lipit-o de coloană pe Sharr și i-a cuprins buzele între ale lui.

— Din câte înțeleg, asta ar trebui să te măgulească, laa?

Nasir s-a încruntat, pregătit să se arunce de pe acoperiș.

— Unde bați?

— De ce te supără?

Aya și-a pus ușor mâna pe umărul lui și Nasir a înlemnit, simțind freamătul lamei lui pe partea interioară a încheieturii.

— Pentru că oricum vedea în mine un monstru, a spus el după ce a respirat adânc, stăpânindu-se.

Acum avea să-l vadă pe Leu.

Aya l-a privit îndelung.

— Nu asta vede în tine. Nici nu vede un băiat care s-o iubească. Ești prințul ei. În curând, domnia tatălui tău va lua sfârșit, iar tu o să trebuiască să aduni fragmentele Arawiyei ca sultan.

Cuvintele ei i s-au așezat pe umeri.

— Pot s-o fac sultana mea.

Râsul Ayei a sunat ca niște clopoței mișcându-se în bătaia celei mai blânde adieri.

— I-ai cere un sacrificiu destul de mare.

N-ar fi un sacrificiu, a vrut el să spună, dar nu asemănase chiar el palatul cu o cușcă? Laa, cu un mormânt. Ar fi altfel dacă ar fi și ea acolo.

— Ar ști să stăpânească, a replicat el.

Pe el știa să-l stăpânească destul de bine.

— Ar trăi o viață de lux. Nu i-ar lipsi nimic.

Cuvintele sunau fals, chiar și în urechile lui.

— Ai vorbit ca un adevărat cap încoronat, a spus Aya cu un zâmbet detașat.

Atunci ceva i-a atras privirea și a fugit la marginea din stânga, cu șalul fluturând.

— Aha! S-au întors! Trebuie să mă schimb.

A dispărut sub trapă și Nasir a înghițit în sec. Trei călători își făceau drum prin mulțimile de pe Calea Sultanului. Seif avea în mână biletul pe care Aya îl lăsase pentru ei la ea acasă. Kifah avea pe chip acea jumătate de zâmbet strâmb pe care-l purta de obicei când se gândea la ceva cât de cât amuzant.

Și iat-o și pe ea, lumina din mijlocul întunericului. Ceva s-a înălțat bolborosind în pieptul și în gâtul lui, strângând lăcașul inimii lui, care și-a iuțit bătăile. Privirea ei s-a abătut asupra palatului și s-a ridicat, s-a ridicat, s-a tot *ridicat.* A dat de privirea lui.

Pustii. Ochii ei erau ferestre și înăuntrul lor Nasir vedea o pierdere.

Capitolul 36

Zafira ar fi vrut să creadă că o aștepta pe ea, dar iluziile erau pentru visători. Se cam atașase de oglinda lată din camera lor din Alderamin și în aceeași măsură se supărase pe sine pentru că o preocupa înfățișarea ei, dar întoarcerea în Fortăreața Sultanului însemna că-l va vedea pe Nasir și revederea lui i-a amintit de fata cu șalul galben.

Când Nasir a coborât în sărituri de pe zidul palatului pe pământ, aterizând pe vine și răscolind nisip, Zafira și-a făcut iluzia că venea spre ei fără să-și ia ochii de la ea nicio clipă, cu o ținută scumpă pe care numai un prinț și-o permitea, cu un pumnal cu mâner de onix la coapsă și cu un iatagan prins în teacă la șold. Înarmat, mereu înarmat. Și pe dinăuntru, și pe dinafară. Ar fi fost o iluzie să creadă că se va arăta fără masca lui, cu o rugăminte de iertare în ochii lui cenușii, încercănați de nesomn.

Pentru că, atunci când a vorbit, nu s-a uitat la ea, nu i s-a adresat și Zafira a simțit chiar că vorbea doar în *direcția* ei.

Totuși. Dulce și sfântă zăpadă, durerea din pieptul ei. Văpaia din sânge.

Puțin îi păsa că era aici, înaintea Palatului Sultanului, un loc pe care-l văzuse prin prisma poveștilor lui Baba și pe care nu se așteptase niciodată să-l vadă cu ochii ei.

Porțile bogat ornamentate s-au deschis spre interior, permițându-le intrarea. Fiecare gardă a făcut o plecăciune la

trecerea lui Nasir. Zafira s-a străduit să ignore privirile lor iscoditoare, în același timp neînsemnate și puternice. Calea spre palat era pavată cu dale îmbinate care se umflau și se îngustau precum solzii de pe coada unei maride, de un ocru cu sclipiri aurii. Sub ochii vigilenți ai fântânii de piatră din centru, în formă de leu, Nasir le-a spus că spărsese medalionul sultanului.

— Și te-ai gândit că e un motiv de laudă? i-a răspuns Seif cu un dispreț nețărmurit. Pentru că ai tras de un lanț în timp ce noi ne luam la trântă cu moartea?

Zafira știa că nimeni altcineva nu înțelegea mândria lui Nasir. Nu era mândru pentru *ceea* ce făcuse, ci pentru faptul că o făcuse: preluase frâiele. Acționase din proprie voință.

A deschis gura, simțind că-i arde sângele, dar Kifah i-a luat-o înainte, cu sulița ei lucind în lumina dimineții.

— Ajunge, s-a răstit Kifah. A funcționat? l-a întrebat ea pe Nasir, cu simț practic, ca întotdeauna.

— Așa credeam... așa cred...

Nasir a tăcut.

Seif s-a strâmbat.

— Așa crezi.

Zafira știa că nimeni altcineva nu observase tresărirea lui nedisimulată. Lumea putea fi refăcută, dar abuzurile din trecut nu puteau fi șterse niciodată.

— Ne bănuiește că vom folosi dum sihr pentru a-l găsi pe Leu, fapt ce-l nemulțumește. Ne-a interzis s-o facem. Bărbatul pe care l-am ucis...

— Trebuie să spui mai exact la cine te referi.

Nasir nu a răspuns și Zafira a observat momentul precis în care masca s-a lăsat din nou pe chipul lui. Și-a încordat spatele și a încleștat din dinți. Prințul Morții.

— Mi-e foame, a spus ea deodată.

Încordarea s-a rupt ca o coardă de arc. Kifah a pufnit. Dincolo de intrarea boltită, ușile palatului s-au deschis huruitor, fiecare ușă lucind în lumina slabă.

— Muritorii ăștia, a bombănit Seif, încrucișând brațele când Aya a apărut într-o fâlfâire de falduri liliachii.

— Ai nevoie de muritorul ăsta, safinule, a izbucnit Zafira.

A simțit privirea lui Nasir, acum, când ea nu se mai uita la el.

— Și dacă e să-mi tai palma și să-l găsesc pe Altair și Jawaratul, trebuie să mănânc.

Cu aerul că nu observase nimic, Aya i-a poftit în palat cu dezinvoltură, de parcă ar fi fost regina lui. Aruncând o singură privire la sticluța cu sânge care atârna la gâtul Zafirei, a zâmbit radios și imediat și-a ascuns tremurul buzelor.

— Trebuie să onorăm ocazia asta, dragii mei. Fiecare victorie trebuie sărbătorită, oricât de mică.

Zafira nu i-a putut răspunde la zâmbet, de vreme ce teaca de la coapsa ei atârna dureros de goală. De ce erau victoriile mereu umbrite de pierderi?

Pe lângă asta, nu se simțea la locul ei în palat. Coridoarele erau scăldate în lumină aurie, gemând de umbre care dănțuiau, așteptându-l nerăbdătoare pe Leu. Zafira vedea extravaganță oriunde ar fi privit, picurând din felinarele suspendate, aurind pereții boltiți și bogat ornamentați. Coloane pe care șerpuiau gravuri florale întrepătrunse, ghivece din care se revărsa o verdeață prea bogată încât să fie naturală, perdele de mătase care se legănau timid în adierea uscată a ferestrelor largi și a balcoanelor îmbietoare.

Prin marile uși duble intrau și ieșeau o puzderie de oameni, demnitari sosiți pentru ospățul rău prevestitor. Slugile lustruiau podelele scumpe până ce străluceau și croitorese cu degete sprintene pregăteau pernă după pernă de majlis.

Candelabrele erau coborâte pentru ca pe ele să fie înșiruite fitiluri de ulei noi și caprele behăiau undeva, în adâncul palatului, unde Zafira bănuia că s-ar afla bucătăria, oarbe înaintea morții lor iminente.

Niște slugi au luat-o pe Zafira de lângă ceilalți și, ca o proastă, ea a privit în urmă, să vadă dacă Nasir va întoarce privirea după ea. Dacă-i va acorda atenție.

Nasir a mers mai departe, discutând cu Kifah. Și deodată parcă erau iarăși străini. Vânătorul cu mantie, Prințul Morții cel distant.

Zafira nu credea că ar fi fost posibil să-i ducă dorul mai mult de atât, aflându-se la numai câțiva pași de el.

A pornit grăbită în urma slugilor, până în camera ei, mare cât casa ei și cea a Yasminei puse la un loc, îndeajuns de încăpătoare cât să găzduiască ospețe pentru un sat întreg. Semenii ei și-ar fi permis să mănânce un an întreg numai din banii dați pe obiectele de decor. Aici se găsea o oglindă mai lată decât oricare alta pe care o văzuse vreodată, în dreptul căreia se afla o colecție de sticluțe pe care Zafira le considera inutile, pentru că niciodată nu înțelesese ce parte a chipului trebuia accentuat cu fiecare unguent și în ce ordine. Pe o altă masă scundă erau așezate vase acoperite, unul cu migdale, altul cu nuga cu fistic și un al treilea cu curmale.

A pătruns mai adânc în cameră și a îngenuncheat pentru a atinge patul cu platformă incredibil de mare și mai moale decât blana celor mai mlădioși iepuri. Gândul i-a zburat la Leu când purtase chipul lui Nasir și capul i s-a învârtit, cu pleoapele îngreunate de oboseală. Dar se simțea prea vinovată ca să se poată cuibări sub cuverturi, știind că Leul umbla nestingherit și că ea putea săl găsească și pe el, și Jawaratul, și inima, și pe Altair – să le găsească pe *toate*, blestemăție, numai de-ar renunța la încă o parte din ființa ei.

Sfântă zăpadă, ce obosită era. Și-a pus obrazul pe așternut și s-a gândit că niciodată în viață nu mai simțise ceva atât de minunat.

— Vânătoreaso.

Zafira s-a întors. Camera era întunecată, străină.

Vrăjitoarea Argintie a salutat-o cu o mișcare din buze.

— Prima dată e mereu cel mai dificil.

Umm spusese asta cândva despre ceva mult mai banal decât ceea ce urma să facă Zafira. A, da. I-o spusese Yasminei la un moment dat, când fugise pe furiș cu un băiat. Un junghi i-a sfâșiat inima.

— Nu avem de ales, a răspuns Zafira.

Anadil a înclinat capul într-o parte.

— Ești fata care a învins fără ajutorul celor interzise.

Zafira a zâmbit amar.

— Trăim vremuri disperate.

Vrăjitoarea Argintie a studiat-o.

— Prea bine, a spus ea. Dum sihr, în forma lui de bază, îți va permite să-ți folosești afinitatea. Vei redeveni da'ira*. Și, în vreme ce va fi ușor să-ți folosești propria afinitate, dacă vei avea nevoie de alta, va trebui să găsești o carte cu vrăji, pentru că dum sihr necesită incantații în graiul vechi. S-ar putea să găsești unele în colecția centrelor consacrate, cum e Marea Bibliotecă, dar sunt sigură că și Jawaratul conține câteva.

— L-am pierdut, a spus Zafira încet.

— Atunci găsește-l.

Cuvintele erau atât de simple, încât Zafirei îi venea să se strângă ghem și să izbucnească în râs.

— Ai grijă, a continuat Vrăjitoarea Argintie. Dacă folosești prea multă magie străină de afinitatea ta, o parte din tine va avea de plătit.

---

* *Busolă*, în limba arabă (n.t.).

Anadil a atins o șuviță a părului ei nefiresc de alb, de culoarea oaselor, și, înainte ca Zafira să poată spune că îi ajungea s-o folosească o dată și că apoi nu va mai practica nicio altă magie în afară de a ei, Vrăjitoarea a clătinat din cap. Ca și când ar fi repetat cele spuse de Leu despre promisiunile nechibzuite.

— Okhti?

Zafira a sărit în capul oaselor. Raze de soare firave cădeau oblic asupra ei și o adiere de vânt răscolea perdelele fine. *Amiază.* Un vis. Vrăjitoarea Argintie nu era aici; blestemăție, Zafira dormise. *O călătorie în vis?*

Lana se uita în jos la ea.

— Asta e camera mea, dar acum putem să stăm aici împreună! Îți vine să crezi că astă-noapte am dormit în camera prințului?

A coborât vocea și ochii ei căprui au licărit.

— Într-o cameră mică, pentru prietenele lui.

Ar fi putut atunci să spună o mie de cuvinte:

Bună sau:

Chiar poți să găsești orice la Bait ul-Ahlaam sau:

Ce se mai întâmplă cu răscoalele?

Dar Zafira nu a spus nimic din toate astea.

— Prietene, a repetat ea.

Cum era fata cu șalul galben. Cum erau femeile care-l urmăreau cu privirile prin palat, fără rușine.

— Știi tu, pentru atunci când vor să...

— Știu pentru ce e, s-a răstit Zafira.

Gâtul îi ardea. O ardeau și alte părți ale trupului. Așa cum nu se mai întâmplase niciodată.

Lana a zâmbit larg.

— Mi-a fost dor de fața ta morocănoasă.

Zafira și-a strâns picioarele sub ea și s-a întins după sticluța care sclipea în lumină, ale cărei modele geometrice îi

aminteau de scrisoarea primită de la Vrăjitoarea Argintie cu o veșnicie în urmă. *Așa. Gândește-te doar la ceea ce trebuie făcut.*

— Sfântă zăpadă, e frumos, a exclamat Lana. A costat mult?

— Da.

Nu bani, s-a ferit ea să spună, ci altceva. Ceva ce nicio sumă de bani n-ar fi putut cumpăra niciodată. Dar Aya avea dreptate: *era* o victorie. Și pentru Lana. Călătoriseră până în Alderamin, la Bait ul-Ahlaam, datorită propunerii ei. Datorită Lanei, Zafira pierduse singurul lucru care-i mai rămăsese de la Baba, dar așa puteau să-i găsească pe Altair și pe Leu. Să găsească inima și Jawaratul. Numai asta era important.

Lana s-a dus într-un colț al camerei, unde stătuse aplecată peste o coală de papirus întinsă pe o masă scundă, cu o tăviță cu instrumente și niște unguente înșiruite pe margine.

— Palatul are o aripă întreagă dedicată medicinei, a explicat ea. Am început să transcriu rețete de leacuri pentru Ammah Aya.

A strâmbat din nas.

— Nu cred că-i trebuie, cred că mai curând speră că o să le memorez eu.

Abia atunci Zafira a înțeles ce o învățase Aya pe Lana, ceea ce n-o învățase mama lor: să aibă încredere în sine. O încredere care le lipsea femeilor demenhune, chiar și celor care aveau tați sau frați cum fusese cândva Baba pentru familia Iskandar.

— Ah, și a venit Kifah. Nu i-a convenit când a aflat că dormeai, dar m-am ocupat eu de ea. Niciunul dintre noi nu poate face nimic dacă e pe jumătate mort.

Zafira a strâns din buze la auzul cuvântului „noi" și amintindu-și că sora ei nu mai era o fetiță. Nu mai *fusese* o fetiță de mult timp, dar Zafira numai asta vedea: trupul ei mic agățându-se de Baba. Ochii ei mari și uimiți, nasul vârât într-o carte.

Și totuși o ajutase pe Umm să supraviețuiască. Își păstrase mintea întreagă în vreme ce Zafira dispărea în Arz și lipsea ore în șir. Nu mânuise ea un arc, dar făcuse la fel de multe ca Zafira. *Trecuse* prin la fel de multe încercări ca Zafira.

— Nu era nevoie, să știi, a spus Zafira, coborând din pat.

I-a aruncat Lanei una dintre monedele primite de la Kifah.

Sora ei i-a adresat un zâmbet abia schițat.

— Nu e nevoie să facă nimeni nimic și totuși cineva trebuie mereu să facă câte ceva.

— Lana, filosoafa, a tachinat-o Zafira, dispărând în baia alăturată.

Și-a ițit din nou capul în liniște.

— Lana cea îngândurată?

Cea frumoasă. Cea împovărată. Fata care crescuse fără ca Zafira să observe.

— L-am văzut pe sultan, a spus Lana, răsucind moneda în mâini. Când te gândești la el, Okhti, simți vreodată că ai vrea să-l omori?

Zafira și-a ascuns surprinderea îndărătul unei clipiri.

— Nu el a omorât-o pe Ummi, a spus ea cu prudență.

Îi explicase Lanei că sultanul fusese dirijat de Leu ca o marionetă.

— Știi asta.

În ochii Lanei s-au aprins văpăi.

— Chiar dacă greșeala lui a fost să se lase dirijat, tot greșeală rămâne.

Lana, fata cu porniri ucigașe în rărunchi.

— Nasir a spus că sultanul nu vrea să folosim dum sihr, a spus Zafira deodată.

Lana s-a încruntat.

— Da? Asta înseamnă că l-ai iertat?

Zafirei i-a trebuit o clipă ca să priceapă că Lana se referea la Nasir. Era atât de evident? De ce trebuia să ierte ea prima?

Ceruri mari, se simțea ca o nevastă bătrână. A ridicat din umeri.

— Nu mi-a spus *mie* asta.

— Înțeleg, a spus Lana cu râsul în glas. Dar așa o să faci, nu? O să folosești dum sihr?

Zafira a încuviințat din cap, dezbrăcându-și tunica.

Lana a sărit în pat.

— O faci pe rebela. Îmi place.

— Mereu am fost rebelă. Am vânat în Arz...

— Ani de-a rândul, da, știu. Nu mi-ai spus decât de o mie și una de ori. Dar niciodată nu ai fost rebelă. Ai fost *secretoasă*. Dacă ți-ar fi interzis califul să vânezi, nu te-ai mai fi dus.

Zafira a chibzuit la cuvintele ei și a deschis fereastra. Un crâng de portocali se întindea afară, cu flori noi albe, delicate, care i-au amintit de Yasmine cu fiecare gură de aer trasă în piept.

— Vezi? Te schimbi.

Dar nu era vorba de sfidarea bărbatului care o ucisese pe mama lor. Era vorba de practicarea dum sihr-ului în sine, o practică strict interzisă din motive întemeiate. Lana nu știa de viziunea primită de la Jawarat și de puterea furiei descoperite de Zafira. Nu știa că aceasta parcă storcea binele din ea, lăsându-i doar posibilitatea să urmeze cele mai netrebnice căi.

Chiar se *schimba*, dar nu în bine și, când Lana i-a zâmbit, Zafira nu s-a încumetat să-i zâmbească înapoi.

***

Se zvonea că Leul fusese văzut în Sarasin, că urca Munții Dancali, în drum spre Demenhur cu o hoardă de ifriți. Câțiva oameni văzuseră crâmpeie de întuneric țâșnind spre cer, acoperind sate întregi și creând refugii pentru neamul lui ifrit.

Alții jurau că văzuseră un leu negru năvălind prin mulțimile de oameni, lăsând în urmă numai măruntaie.

Zafira nu înțelegea de unde știau oamenii că apăruse Leul Nopții, viu și nevătămat. N-ar fi surprins-o dacă ar fi aflat că zvonurile veneau de la micul căpitan zaramez. Secretele erau ca mucegaiul, descoperise Zafira. Reușeau să se răspândească indiferent cât de mult te-ai fi străduit să le oprești.

— Nu cred niciun cuvânt, a spus Zafira cu indiferență, așteptându-i pe ceilalți împreună de Aya.

Noaptea se prelinsese peste Arawiya suficient de mult încât cerul să se lumineze și Zafira petrecuse o mare parte din ea în camera ei, auzind bătăi discrete din când în când și descoperind apoi, cu aceeași dezamăgire, că pe hol nu era nimeni.

Abaya albastră ca cerul a Ayei părea la nelalocul ei în decorul sumbru al camerei de război. Lana moțăia pe perna de majlis cu un papirus în mâini, pe care era explicat cine știe ce amestec pentru oprirea hemoragiilor. Se pare că nu se mai găseau ingredientele, dar Lana jura că le văzuse în dulăpiorul lui Umm, în Demenhur.

Aya o privea pe Zafira cu atenție.

— Ești o muritoare atât de tânără și totuși îl cunoști bine pe Leu.

Ceva împovăra vocea ei de vis. *Invidia*.

— Nu prea am avut de ales, a spus Zafira sec.

Aya s-a uitat la sticluță.

— Șoaptele se răspândesc. Se spune că a venit să ne ajute.

Aveau multe altele de care să se preocupe în loc de ideile astea smintite, dar Zafira înțelegea logica lor. Odată cu eliberarea inimilor, Arzul dispăruse și Arawiya se întorcea la starea ei de dinainte: întunericul se retrăgea din Sarasin și zăpada se topea în Demenhur. Leului nu-i rămânea decât să profite de momentul prielnic.

Zafira și-a trecut lanțul sticluței pe după gât și a deschis

gura, vrând să întrebe cum funcționează dum sihr-ul. Pe lângă faptul că era interzis și că trebuia să-ți tai palma ca să-l practici, nu știa mai nimic.

— „Va îndrepta lumea noastră stricată” spun oamenii, a șoptit Aya.

Zafira s-a oprit, încruntându-se. Și-a amintit ce spusese Aya în momentul acela de isterie, când se împotrivise planului de a folosi dum sihr. *E mai îngrozitor decât orice plan al lui.*

— Planul Leului e să se răzbune, a spus Zafira, de parcă Aya n-ar fi știut. Și să obțină cunoașterea care oferă putere.

Poate că încă își dorea un ținut în care să poată locui ifriții lui. Poate că încă îl împboldea durerea pricinuită de pierderea tatălui său, dar niciuna dintre dorințele acestea nu se compara cu setea lui de cunoaștere și cu dorința de a dobândi tronul. Laa, era vorba de lăcomie.

Aya a făcut *hmm*, atingându-și tatuajul cu o privire tulburată, și Zafira și-a dat seama că Leul pe care și-l amintea Aya era diferit de cel pe care-l știa Zafira. Trebuia să fie, dacă Benyamin îl primise, dacă se *împrietenise* cu el, pe când ceilalți safini nu reușiseră să-și calce pe orgoliu.

Ușa s-a deschis și a intrat Nasir, urmat îndeaproape de Kifah și de Seif. Zafira nu a reușit să-l privească în ochi, salutând-o, în schimb, pe Kifah cu o mișcare a capului și aruncându-i lui Seif o privire fugară.

— Tu nu vii cu mine, i-a spus Zafira Lanei, care se trezise subit.

Aceasta a început să protesteze, dar s-a așezat la loc când Zafira a ridicat dintr-o sprânceană.

— Fie!

Zafira nu știa dacă va fi pe deplin conștientă după ce-și va fi tăiat palma și-și va fi amestecat sângele cu cel străin. Nu prea se simțea dispusă să se coboare într-atât încât să-l în-

trebe despre asta pe Seif și nici pe Aya, care încă era pierdută în gândurile ei ciudate.

— Am primit vești din Demenhur. Inima a fost înapoiată la minaretul de acolo. De la ceilalți încă nu am aflat nimic, a spus Seif.

Nu s-a bucurat nimeni. Ochii lacomi ai maridelor i-au fulgerat în gând, dar Zafira i-a alungat. Faptul că nu primiseră vești de la ceilalți însemna doar că încă erau pe drum, s-a încurajat ea. Erau ființe orgolioase. Nu le-ar fi picat bine să-i anunțe unde se aflau prin câte o scrisoare la fiecare jumătate de zi.

Două inimi fuseseră înapoiate, alte două erau pe drum. Zumra trebuia să-și îndrepte atenția spre cea de-a cincea. Când Zafira a spus asta, Kifah a încuviințat cu o mișcare fermă a capului.

— Ne ocupăm, a spus ea, înarmată și pregătită.

— Dar va funcționa? a întrebat Aya.

— Voi, în Alderamin, n-ați auzit de Vânător? a întrebat Kifah, ridicând dintr-o sprânceană.

Văzând că e dintr-odată lăudată, Zafira s-a făcut mică.

— Nu numai că va funcționa, ci, dacă toate ies bine, îl vom și lua pe Leu prin surprindere. Așadar, începem?

Zafira a strâns pumnul în jurul sticluței cu sânge de si'lah. Kifah avea dreptate, *va funcționa.* Dar o înspăimânta *folosirea* dum sihr-ului. Linia rămasă în palma ei după ce și-o tăiase din greșeală pe Sharr încă era rozalie, pielea abia se închisese, amintindu-i de viziunea Jawaratului. Cât mai avea să piardă din ființa ei înainte să ducă aventura asta la bun sfârșit?

Apucând cuțitul întins de Aya, în vene i s-a stârnit un freamăt zgomotos, o nerăbdare abia stăpânită, născută din legătura ei cu Jawaratul. Dar mâna îi tremura sub povara celor zece ochi care o sfredeleau, judecând-o. Vârful cuțitului i-a alunecat pe palmă. Ceruri mari, n-ar fi putut să plece? A deschis gura, simțindu-și pielea încordată de fierbințeală.

Apoi măruntaiele i s-au oprit cu un scrâșnet, când degetele unei mâini s-au strâns în jurul cuțitului.

Umbra lui Nasir o învăluia, liniștind-o. Acesta și-a strecurat palma pe sub a ei și i-a așezat tăișul pe piele. Zafira a uitat să respire. Inima ei a uitat să bată.

Și-a relaxat mâna și fiecare părticică din ea tânjea să ridice privirea la abisul cenușiu al ochilor lui. Să-și aducă aminte cum era să fie contemplată de el. Privită. Venerată. *Înțeleasă.*

— Iartă-mă, a spus el încet și i-a mișcat cuțitul de-a lungul palmei cu o mișcare din încheietură.

Durerea subită i-a smuls Zafirei un șuierat. În urma cuțitului au înflorit stropi roșii.

A auzit voci în încăpere, dar veneau de departe, înăbușite, ca din vis. Poate chiar *visa* și cusăturile ființei ei nu se rupeau cu adevărat. Seif s-a apropiat și i-a picurat cu grijă în palmă trei stropi din sângele de si'lah, după care a astupat sticluța și a lăsat-o să atârne din nou la pieptul ei.

Efectul a fost instantaneu.

Zafira s-a clătinat. A străbătut-o un curent rece și ciudat, o sută de lucruri care vuiau prea repede și erau prea grele ca să le poată înțelege. Toate au început să ardă deodată mai viu, mai clar, mai *luminos*. Ca și când ar fi băut ceva care fermentase prea multă vreme. Era conștientă de fiecare părticică din ființa ei – de sângele care-i năvălea pe sub piele, pulsându-i în degete, palpitându-i pe gât, la tâmple.

Putere.

De undeva, de foarte departe, Jawaratul a murmurat aprobator. A simțit apăsarea lui rece adânc înăuntrul ei. Se simțea deplină și liberă. *Se simțea ea însăși.* Adierea venită dinspre fereastra deschisă i-a răscolit părul, năvălind liberă ca o pasăre. Închizând ochii, a văzut copacii înalți ai Arzului adunându-se în jurul ei, salutând-o cu șoaptele ramurilor lor. Îi lipsise șuierul inimii ei, care o împingea într-o direcție nevăzută. Îi lipsise magia.

— Vânătoreaso?

Zafira a deschis ochii, văzând totul cu o claritate șocantă. Kifah și ceilalți se uitau la ea cu neliniște. Cu ochii minții, a văzut rânjetul lui Altair. A văzut corpul însângerat al ultimei inimi de si'lah, bătând slab.

A zâmbit.

— Urmați-mă.

Capitolul 37

Nasir născocise o mie de moduri în care să-și exprime părerea de rău, dar, în loc de asta, îi ținuse mâna în mâna lui și îi făcuse o tăietură. Pe dinții sultanului, era un neisprăvit.

Nu-mi fura înjurăturile, prinţișorule.

Sunt prinţul, Altair. Voi face ce vreau.

Deși îi plăcea mai mult să lucreze pe cont propriu, planul lor nu-l încânta. Mai ales ideea că Zafira va căuta inima de una singură, în timp ce el îl căuta pe Altair, cu magia interzisă vuindu-i în vene. Nu știau dacă Leul va fi acolo, dar era foarte probabil, de vreme ce Zafira confirmase că inima și Altair erau în același loc.

Zafira reacționase la împotrivirea lui pe un ton ca de gheață.

— Chiar îți închipui că ești mai capabil să-l înfrunți pe Leu decât mine?

Dintr-o singură lovitură, Nasir reușise să distrugă pacea fragilă pe care o înfiripase între ei cu câteva bătăi de inimă în urmă. Într-o bună zi, avea să se învețe să nu dea glas preocupării pentru siguranța ei când Zafira era hotărâtă să-și caute moartea.

— Nu, am... Doar să ai grijă.

Și-a mușcat limba în clipa în care vorbele i-au ieșit din gură. Poate că venise vremea să înceapă o viață de mim.

— Așa voi face, Înălțimea Voastră, a replicat furioasă Zafira și, împreună, au ieșit din palat.

Acum, când zorii înfiripau nuanțe albastre pe cer și ceea ce mai rămăsese din zumra traversa străzile, Nasir a coborât pe un acoperiș plat și descoperit și apoi a făcut o săritură periculoasă spre zidul împrejmuitor, cu o trupă de hashashini în urma lui. Dacă ar fi trebuit să răspundă ce-i plăcea mai mult în viață, ar fi spus asta: să sară prin aer, batjocorit, sfidat și urmărit de moarte din toate părțile.

Nisipul s-a răscolit odată cu oamenii cei mai matinali, în timp ce nori bruni și aurii pictau orizontul. Se agăța de mănușile lui Nasir și-i scrâșnea sub palme. Trapele de pe acoperișuri se deschideau și gărzile își începeau turele, cu mantiile lor argintii licărind în lumina difuză.

Îi urmărea pe Zafira și pe ceilalți, uimit din nou de abilitatea cu care se mișca ea ca Vânătoreasă. Cu pas ușor, unduioasă precum nisipurile, alertă ca o gazelă. Odată cu magia, a prins viață. Nasir știa cât de mult ținea la ea, cât de mult *riscase* de dragul ei, dar era cu totul altceva să vezi cum magia o transforma. Era ciudat și faptul că ea adora ceea ce el detesta.

Un oftat greoi a răzbit din el.

Se așteptase ca întoarcerea ei din Alderamin să umple golul pe care-l lăsase timpul petrecut departe de ea, dar era și mai rău acum, când era aproape. Simțea totul cu o claritate mai dureroasă – modul în care își plimba ochii pe trupul lui, cu o privire căreia îi lipsea ceva. Faptul că alegea cu bună-știință să se țină aproape de Kifah, de parcă ar fi simțit că poate Nasir nu voia s-o aibă alături. Nasir ar fi vrut să-i vorbească, să-i vorbească cu adevărat. Să-i ceară iertare. Să silească cuvintele din capul lui să se înșiruie pe un fir întins, să dezlege nodul limbii lui.

— În sfârșit! a strigat un bărbat. Durerile noastre au ajuns la capăt!

Nasir a ridicat din sprâncene, privind peste marginile ondulate, spre piață.

— Din suferințe adânci răsare o mare victorie. Cerurile din Sarasin se luminează în albastru. Zăpezile din Demenhur se topesc ca zahărul, striga omul, îmbrăcat cu o robă neagră, și, sub privirea uluită a lui Nasir, un spectator nepăsător s-a transformat în doi ascultători captivați.

O mulțime s-a adunat în jumu'a și bărbatul s-a urcat pe o ladă.

— Blestemul pe care ni l-au lăsat Surorile se apropie de sfârșit!

Negustorii își lăsau cărucioarele și lumea se aduna cu coșuri sprijinite de brâu și cu lighene la picioare. Oare nu vedeau răscoalele care izbucneau pe aceleași străzi? Nu auzeau vânturile șoptind despre Leu?

Să muriți de sete, a gândit Nasir, alergând spre celălalt capăt al acoperișului. Nebunul și-a continuat aiurelile, în cor cu țipetele unui șoim din apropiere. În dreapta lui se întindea Calea Sultanului. Dedesubt, în stânga, separați de mulțimea tot mai numeroasă printr-un șir de case înghesuite, zumra o urma pe Zafira. Sulița lui Kifah licărea în semiîntuneric. Seif și Aya înaintau de o parte și de alta a ei și Nasir s-a întrebat dacă nu cumva erau nepregătiți – ei cinci și o mână de hashashini împotriva obstacolului care ar fi stat între ei și Altair.

Mai exact, împotriva Leului.

— Nu-l putem ataca cu o armată, spusese Kifah.

— Și nici nu-i vom spune sultanului, poruncise Seif, lăsându-le doar această trupă de hashashini pe care Nasir îi putea comanda fără știința tatălui său.

Deși ar fi vrut foarte mult să-i spună tatălui său, nu găsea niciun motiv. *Nu puteau* să-l atace pe Leu cu armata. Era mult mai important să procedeze pe ascuns, pentru că încercau nu doar să-l elibereze pe Altair, ci și să găsească inima. A cincea inimă de si'lah. Și, dacă pe Sharr se consideraseră capabili

să-l înfrunte pe Leu, tot cinci erau și acum și tot puternici. Chiar dacă nimeni n-ar fi putut să-l înlocuiască pe Altair. *Sau pe Benyamin.*

— Cât mai avem? a auzit că întreabă Kifah.

— Dacă aș fi ști, aș schița o hartă pentru tine, a răspuns Zafira.

Nasir a zâmbit și le-a făcut semn hashashinilor, simțind în membre familiaritatea misiunilor lui, numai că, de data asta, nu îndeplinea ordinele altuia. Nu o urma pe Zafira pentru că trebuia, ci pentru că *voia* s-o facă, și faptul ăsta îi stârnea în vene un alt soi de putere.

Pentru Altair. Ar fi înfruntat cele mai întunecate bârloguri și cele mai înfiorătoare fiare, dacă așa ar fi izbutit să audă din nou râsetele nătărăului ăluia.

— Alia, i-a strigat el unuia dintre hashashini, făcând semn spre stânga. Ia câțiva cu tine peste drum. Ceilalți, după mine.

O jumătate din trupă a urmat săritura lui Alia pe deasupra străzii și au înaintat suind și coborând de-a lungul acoperișurilor de înălțimi diferite, cu robele lor negre fluturând. Ceilalți s-au ținut după Nasir.

Au intrat în inima orașului, lăsând în urmă hărmălaia de pe Calea Sultanului și strălucirea Gărzilor Sultanului. Când Zafira s-a oprit, s-a oprit și Nasir, urmându-i privirea spre capătul străduței, care dădea într-o stradă dincolo de care, în spatele unei întinderi de nisip, se vedea o casă printre altele înșiruite. Era construită simplu, din piatră nisipie, netedă în mare parte, cu rochii întinse la uscat. Nasir știa de femeia sau, mai bine zis, de safina căreia îi aparținea casa. Avea angajați mai mulți croitori din oraș.

Un murmur s-a ivit în sângele lui Nasir, același întuneric fremătător care se apropia de fiecare dată când se apropia de magie. Nu de orice fel de magie, ci de dum sihr. O variantă mai puternică decât ceea ce folosise Zafira cu câteva momente în

urmă. O mișcare i-a atras atenția și hashashinii au încremenit odată cu el.

Niște bărbați stăteau de veghe pe acoperișurile înconjurătoare, unii petreceau timpul relaxați pe terase ascunse de paravane, alții așteptau vigilenți, cu săbiile pe umeri.

În oase i s-a așternut calmul și a înțeles. Nu va găsi nicio croitoreasă safină în casa aceea.

Dacă acum l-ar fi avut alături pe Altair, el ar fi găsit o cale de a însenina clipele acestea. S-ar fi întors spre Nasir și ar fi schițat un rânjet. *Cât pui pariu că aceia nu sunt bărbați, ci ifriți?*

Eu nu pun niciodată pariu, ar fi spus Nasir, știind foarte bine că nici Altair nu o făcea.

Vai! Trebuie tu să fii cel mai moral om din Arawiya, dragul meu frate.

Nasir a strâns din dinți.

— Împrăștiați-vă!

A sărit pe un minaret și l-a înconjurat până la zidul adiacent, ținând pasul cu Zafira până când zumra a ajuns în capătul străduței, unde un paznic stătea de gardă pe acoperișul ultimei clădiri. Hashashinii s-au oprit, dâre de umbră care așteptau comanda lui Nasir, ghemuit la marginea acoperișului.

Paznicul se plimba dintr-un capăt în altul, încălțat cu sandale, avea păr negru și ondulat sub turban și cu o mustață groasă deasupra buzelor. Uman sub toate aspectele, doar de Nasir ar fi ignorat avertismentul din inima sa.

Nasir a sărit, doborând paznicul pe covorul prăfuit întins pe acoperiș. Și-a dat seama simțindu-l pe paznicul de sub el, chiar înainte de a petrece lama peste beregata victimei sale, lăsând sângele negru să curgă liber ca smoala sub soare.

Ifrit.

Capitolul 38

Zafira nu era pregătită să audă ultimele gâfâieli, gâtuite, ale gărzilor. *Ifriți,* a spus Nasir de parcă ar fi vrut s-o liniștească, în timp ce hashashinii lui îi omorau. Zafira a închis ochii, auzind încă o bufnitură, încă un suflet răpus.

— Khara, a bâiguit Kifah

Zafira a deschis ochii la timp ca să-l vadă pe Nasir sărind de pe marginea clădirii și zburând în gol, pe deasupra străzii. A aterizat cu vârfurile ghetelor pe o frânghie întinsă, împingându-se spre acoperișul de vizavi. O lamă a ieșit din manșeta lui când încă era în aer și paznicul a căzut înainte ca Nasir să aterizeze.

Îl urmau o jumătate din hashashini, ocupând pozițiile în care înainte se aflaseră gărzile Leului.

Gărzile Leului. Ascunzișul Leului.

Zafira ajunsese până aici.

Aici.

A strâns pumnul, simțind înțepături în palmă, care-i aminteau ce făcuse. Pielea încă o furnica în locul de care o ținuse și inima ei încă era agățată de acea clipă. Dum sihr-ul o amețea, gonea înfierbântat prin venele ei, împingând-o înainte. Înspre casa asta ca un castel, care se întindea la marginea străzii aglomerate ce se deschidea înaintea lor.

Era lată și liniștită, pentru că nu simțea pericolul, cu ferestre sub formă de stele în opt colțuri încadrate în lut de

culoare mai închisă. Acoperișul plat era împodobit cu un paravan și un covor de mătase întins la uscat, care-l decora ca un prosop agățat de umărul gol al unui bărbat.

Cum ar fi prințul tău? a întrebat-o Yasmine în gând. În vocea prietenei ei se simțea un tăiș, ascuțit din cauza morții fratelui ei.

Zafira și-a mușcat limba, silindu-se să se concentreze. Undeva, înăuntrul casei ăleia, se aflau Altair, Jawaratul și a cincea inimă, iar Zafira avea de gând să le găsească, blestemat fie Leul.

Nasir ajunsese pe acoperișul casei și acum se uita la ea. O aștepta. Zafira a ignorat zbuciumul care i-a chircit stomacul sub privirea lui indescifrabilă. Cum se putea ca el să fie acolo, *chiar acolo,* și totuși să se simtă despărțiți de mii de leghe?

Kifah s-a furișat în umbrele dintre două case înguste din dreapta Zafirei. În stânga, Aya s-a camuflat și mai bine, pășind alături de Seif, cu straturile roz și mătăsoase ale abayei ei fluturând în adierea vântului. Dacă n-ar fi avut toiagul în mână, Aya ar fi dat impresia că ieșise la o plimbare cu un prieten. Cuvintele ei încă sâcâiau conștiința Zafirei, tulburând-o.

Sângele i-a vuit sub piele ca un râu involburat când a traversat strada, țâșnind spre zidul din jurul casei. *Apucă-te, împinge, sari.* Atunci va fi ajuns de cealaltă parte, cu un pas mai aproape de casă, mai aproape de Leu, și numai o fereastră va mai sta între ea și a cincea inimă, pe care trebuia s-o găsească. Nu se temea de el, și-a amintit ea. Știa că nu i-ar fi făcut niciun rău, ca să nu riște să piardă Jawaratul.

A plecat capul, cu arcul și săgețile prinse la spate, cu palmele transpirate de emoție.

Apucă-te, împinge, sari. Ăsta era planul.

Până când s-a ridicat un zăvor.

— Zafira, a șuierat Kifah. Ascunde-te!

Zafira a încremenit. Inima ei s-a închis într-un mormânt

de gheață, dar nu s-a clintit.

— Nu. Știe deja că sunt aici.

Zafira a ridicat fruntea și ușa s-a deschis. Marginea șalului ei flutura în vânt, trăgând neajutorat de ea și îndemnând-o să se pună la adăpost. S-a străduit din răsputeri să nu ridice ochii la Nasir, care era pe acoperiș. Pierduse cuțitul lui Baba de dragul misiunii ăsteia, pentru Altair și pentru inimă.

Nu vor da greș.

Leul a ieșit pe sub bolta ușii. Era îmbrăcat în mov și în negrul din miez de noapte, iar tatuajul lui de bronz reflecta o rază a soarelui dimineții.

— Mă întrebam când vei veni în vizită.

Până și acum, când Zafira știa cine era și ce făcuse, întunericul catifelat al vocii lui a impresionat-o, luându-i grijile și liniștind-o.

— Am venit să iau ce-i al meu, a răspuns ea.

Leul a ridicat din sprâncene, știind că se referea la Jawarat.

— Și de ce crezi că-i al tău? Pentru că îți vorbește, pentru că te înțelege așa cum nu te înțeleg nici prietenii tăi?

S-a uitat la ea, arcuind buzele răutăcios, cu capătul turbanului tremurându-i.

— Nu te înțeleg și eu? Și eu sunt al tău, azizi?

Da, a gândit ea. Chiar *era* al ei. Era tovarășul ei, sprijinul ei, prada ei.

Al ei era dreptul de a-i curma viața. De a-l ucide.

Și-a dat seama, după licărirea ochilor lui frumoși, de chihlimbar, că observa pornirea ucigașă din privirea ei. Temperatura a scăzut vertiginos și norii au năvălit subit, ascunzând soarele. Zafira și-a încordat spatele, rezistând unui tremur de spaimă. Oare Jawaratul jubila la dramatismul lui? Oare asta dorise de la ea?

Un cap întunecat s-a ivit la pervazul unei ferestre apropiate. O ușă s-a deschis ușor. Draperiile au fost date într-o

parte și-n alta. Oameni curioși adunându-se ca albinele la miere, în timp ce un roi negru se îngrămădea în jurul Leului, umplând întinderea nisipoasă cu ifriți și umbre.

— Spune-le prietenilor tăi că nu are rost să se ascundă, a strigat el. Ne cunoaștem bine cu toții, nu-i așa?

Cu o mișcare tăioasă a mâinii lui, vântul s-a întețit, hămăind ca o ceată de câini, stârnind o nebuloasă de nisip și grohotiș și zgomote ale orașului. Fire argintii din thobul lui au lucit și Leul s-a adresat străzii pustii.

— Nu vă sfiiți. Haideți, luptați cu neamul meu! Adânciți-vă și mai mult în iluzia victoriei!

Întunericul s-a revărsat ca o stofă deșirată, înghițind-o pe Zafira cu totul, iar aceasta și-a luat arcul și a potrivit în el o săgeată.

Capitolul 39

Întunericul a răscolit umbrele din sângele lui. Vocea Leului răsuna în el, încet și seducător, și Nasir nu se putea gândi decât la râsul Zafirei din noaptea aceea. *Concentrează-te!* Trebuia să hotărască într-o clipă: să se ducă la ea sau să urmeze planul?

Să o facă de rușine era, de fapt, prima opțiune.

Și-a verificat lamele de la manșete și s-a furișat la marginea acoperișului. Nisipul i-a alunecat sub palme când a sărit peste margine și s-a apucat de ea, coborând la etaj. S-a oprit la auzul vocii Zafirei, ascuțită și neiertătoare.

Laa. *Nu trebuie să las nimic să-mi distragă atenția.* A coborât în balcon și s-a dus la ușă. Încuiată pe dinăuntru. A privit spre cele două ferestre prea mici aflate de o parte și de alta a balconului și a oftat. Echilibrându-se pe balustrada de fier a balconului, s-a întins spre zăvorul uneia dintre ferestre și l-a manevrat până când s-a deschis cu un *clic* satisfăcător.

S-a întors spre cel mai apropiat acoperiș, unde un hashashin aștepta ascuns privirilor, încordat și pregătit. O licărire portocalie s-a oglindit pe roba lui întunecată, urmată de pârâitul flăcărilor.

Apăruseră ifriții, cu toiegele pregătite de luptă. Imediat ce Nasir și-a dat seama de asta, șuierul unei săgeți a străpuns hărmălaia. Șfichiul unei sulițe. Fiecare vas de sânge din trupul lui îl implora să se ducă la zumra și să-i ajute. Ah, cât de mult se schimbase.

Inspirând încet, Nasir a sărit în casă.

Perdelele au tremurat înaintea lui, oprindu-se după ce a închis fereastra. Se afla într-o anticameră, curată și neluminată. Într-o margine, pe o masă scundă, era adunat un teanc de rochii, care aveau să rămână acolo neatinse de safina care supraveghease confecționarea lor. Nasir și-a dat seama că era moartă.

A privit prin cadrul boltit al unei uși într-o cameră mai mare, luminată de raze fațetate ce pătrundeau prin fâșiile înguste de dantelărie care încadrau o fereastră mare pe peretele opus. Și, blestemăție, fereastra era deschisă. *Ar fi fost mai ușor să intru pe acolo.* O scară cobora în spirală în capătul încăperii, dar, până să pornească spre ea, Nasir a încremenit, simțind o mișcare în spatele lui.

O pernă de majlis se întindea pe o platformă înălțată de-a lungul peretelui de lângă fereastră, ascunsă la început de perdelele care fluturaseră la o rafală bruscă de vânt. Pe ea stătea un bărbat, întins și relaxat, eliberat de lanțuri și liber să se plimbe. Părul lui negru sclipea auriu în lipsa turbanului, cu vârfurile ascuțite ale urechilor lui descoperite cu mândrie. Arăta altfel sub înfățișarea asta. Mai tânăr. Vulnerabil. Și nicio parte din el nu părea că aparține unui prizonier.

Laa, citea o blestemată de carte.

Nasir a făcut un pas precaut spre el.

— Altair?

Fratele lui vitreg a ridicat privirea. Surpriza i-a fulgerat chipul. Apoi a mijit ochii cu o rapiditate frenetică, care a dispărut la fel de repede cum apăruse, înainte ca Nasir să o poată înțelege.

— Nasir, a spus el. Ai ajuns și tu în sfârșit.

A coborât ochii albaștri la sabia din mâna lui Nasir și a zâmbit firav.

— Mereu atât de nerăbdător să mă omori.

— Nu e momentul, a rostit Nasir ocolind piatra care îi apăruse în gât.

O parte nevolnică din el ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe nătărăul ăsta.

— Ah, înțeleg. Și mie mi-a fost dor de tine, a spus Altair pe un ton sec și mânios și s-a ridicat. Știi, după ce m-ai abandonat pe Sharr, am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

Nasir refuza să se lase copleșit de vinovăție acum, când Leul sau ifriții lui s-ar fi putut ivi în orice clipă. A privit spre scări.

— Ei, am venit. Yalla. Trebuie să plecăm.

Altair nu s-a clintit.

— Îți amintești când ai intrat în camera mea și nu eram singur?

Lui Nasir i s-au aprins urechile.

— Nu erau orice femei. Una dintre ele era fata unui negustor zaramez. Cealaltă era un wazir din Pelusia.

— Mă bucur să aflu că ți-ai format gusturi atât de particulare, a spus Nasir, moment în care un zgomot a izbucnit la etajul inferior.

A apucat balustrada șerpuitoare a scării și i-a făcut semn lui Altair să-l urmeze, dar nătărăul se mișca mai încet decât s-ar fi târât un muribund.

— Când ai o anumită reputație, a spus liniștit Altair, de parcă ar fi băut qahwa* așezați pe perne, e ușor să-ți vezi de drum fără să fii luat la întrebări. Toate arawiyanele pe care le-am dus în camera mea erau soli.

Nasir și-a amintit scrisorile pe care le găsise cusute în covor. Câte făcuse Altair pentru regatul care nu făcuse nimic pentru el!

— Adică nu ai...

---

* *Cafea*, în limba arabă (n.t.).

— Se pot spune multe despre mine, prințișorule, dar că aș fi un plicticos ca tine?

Nasir a sesizat zâmbetul din vocea fratelui său vitreg și, rimaal, cât îi lipsise...

— Aha! Nu putem amâna discuția asta până când ajungem înapoi la palat?

Altair a vorbit în continuare, de parcă Nasir n-ar fi spus nimic.

— Arzul trebuia să cadă la un moment dat și n-aveam de gând să stau cu mâinile în sân în momentul acela. Am stabilit rute comerciale, am legat alianțe. În timp ce mama noastră se chinuia să țină frâiele regatului nostru șubred, eu mi-am adus contribuția în secret. În mine ea vedea un eșec – punctul culminant al eșecurilor ei. Dar nu voiam să-i mai și dau dreptate.

Iată-l din nou, acel ton pustiit, straniu, neobișnuit pentru Altair. Îl urma relaxat pe Nasir, în ciuda bătăliei care vuia afară, iar în venele lui Nasir s-a înfiripat suspiciunea. Se așteptase să vadă lanțuri. Captivitate și suferință. Ifriți puși de strajă. Nu să-l vadă pe Altair relaxându-se cu o carte, nesupravegheat. Aproape *mulțumit.* Aproape iritat că Nasir îl deranja.

— Pentru ce, Nasir? Ce rost a avut tot ce-am făcut? Hmm?

Mânia din vocea lui l-a încurcat pe Nasir, dar nu a spus nimic.

A coborât de pe trepte și s-a furișat la ușa pe care o văzuse direct sub balconul de la etaj. Fusese aproape prea ușoară misiunea asta de salvare, evadarea asta. Deși erau semne de viață în casă, nu întâlnise nicio persoană sau altă ființă, în afară de Altair. A deschis ușa încet și a ieșit în năvala de umbre și agitație, oprindu-se locului când și-a amintit ceva.

Inima.

Zafira nu se mai putea furișa în casă s-o caute, acum, când

atenția Leului era negreșit îndreptată asupra ei, și, oricât ar fi vrut să-i sară în ajutor, nu putea să irosească șansa asta.

— Unde te duci? a întrebat Altair când Nasir s-a întors.

— Să caut inima și...

— Jawaratul? a pufnit Altair.

Nasir a strâns din buze, încremenind când generalul s-a apropiat de el.

— Numai un prost l-ar lăsa de izbeliște. Numai un prost i-ar cunoaște valoarea și importanța și totuși ar lăsa pe altul să i-l fure.

Cuvintele erau o sabie cu două tăișuri, o rușine de care Nasir nu era străin. Abia putea să-și închipuie cum ar fi reacționat Altair dacă ar fi știut *cum* pierduseră Jawaratul.

— Amândouă sunt la el, a spus Altair iritat.

Atunci de ce fusese lăsat *el* liber?

— Apropo, ce mai face mama noastră? A murit?

Încheieturile lui Nasir au zvâcnit sub lamele manșetelor, pe când nisipul se cufunda sub pașii lui de-a lungul zidului casei. Acesta nu era acel Altair pe care-l cunoștea el.

Nu era acel Altair pe care venise să-l salveze. Și Nasir fusese furios pe mama lor, fusese chiar scârbit de ea, dar nu așa. Niciodată într-atât de dur.

— E pe moarte, a izbucnit Nasir. Asta voiai să auzi? Leul a atacat-o cu pumnalul lui negru, răpindu-i magia, ca să nu se mai poată vindeca singură. Și nici nu prea sunt șanse s-o poată vindeca altcineva.

Ceva a licărit în ochii lui Altair. Nu remușcări, ci o revelație.

Blestemăție, de parcă știrea i-ar fi dat o idee.

Nasir i-a întors spatele mârâind. Altair avusese mereu talentul de a-l răscoli pe Nasir, dar, rimaal, nu credea că ar fi putut ajunge vreodată la măsura asta. Săbiile se ciocneau, săgețile zburau.

Refuza să mai piardă vremea cu netotul ăsta nerecunoscător. Poate că, dacă ar fi fost ca înainte, dacă n-ar fi permis sentimentelor să colcăie în sufletul lui, Nasir ar fi procedat cu mai multă atenție, croindu-și drum spre partea din față a casei împreună cu Altair. Ar fi fost mai rapid.

N-ar fi permis unei săgeți să-l nimerească în inimă.

Capitolul 40

Inima Zafirei s-a oprit când Nasir s-a prăbușit. S-a întors spre ifritul care trăsese în el, dar Kifah i-o luase înainte și de pe sulița ei picurau stropi negri. *Ridică-te,* s-a rugat ea de trupul îngenuncheat al lui Nasir. Ceruri mari, era supărată pe el – dar, blestemăție, nu voia să moară.

Dincolo de întunericul diafan, Nasir s-a îndreptat de spate și și-a smuls săgeata din piept, iar Zafira și-a amintit cu ușurare de stratul de zale care-i căptușea roba.

Apoi s-a întors spre ceva din spatele lui. Spre *cineva.*

Acolo, precum galionul auriu al unei corăbii întunecate, stătea Altair. Văzându-l, s-a dus cu gândul înapoi pe Sharr, când îl avea alături pe Benyamin și tachinările lui Altair îi țineau pe linia de plutire. Inima i-a sărit în gât. La un moment dat, ajunsese să țină mult la generalul care-l omorâse pe Deen din greșeală.

— Guljul blestemat, a exclamat Kifah cu voce răgușită.

Nasir s-a uitat la Altair cu o iritare abia stăpânită. *Exact ca-n vremurile bune.*

— Ia o armă și ajută-ne!

Zafira a ezitat. Poate că era puțin mai multă agresivitate decât în vremurile bune.

— Concentrează-te! s-a răstit Seif, spintecând cu coasa lui un ifrit care se apropiase periculos de mult.

Zafira a potrivit încă o săgeată în coardă și s-a dat în spate, uitându-se împrejur. Hărmălaia semăna cu o scenă de teatru

– zeci de spectatori discreți îl urmăreau pe Leu, aflat în mijlocul unui spațiu întins, înconjurat de ifriți. Aproape că uitase cum era să lupte cu ființele astea din foc fără fum.

Nu avea șanse să se furișeze în casă după inimă și Jawarat, dar era busola din mijlocul furtunii – a simțit prada că se apropie de ea când se apropia Leul. Smucirile acerbe ale dum sihr-ului din venele ei s-au liniștit și Zafira a înțeles: nu ar fi găsit în casă nici inima, nici cartea.

Laa, erau chiar la Leu.

Când ceata de ifriți a atacat, Zafira i-a doborât unul câte unul, făcându-și drum înspre el. Dogoarea toiegelor lor îi înțepa nările și umbrele îi învăluiau brațele și pielea descoperită a gâtului. A zărit abaya roz a Ayei și a văzut că ea și Seif îl încolțiseră pe Leu, iar toiagul ei palid s-a înălțat, luându-l pe nepregătite. *Da.* Zafira nu trebuia acum decât să nimerească o singură săgeată. Să-l dezechilibreze pe Leu ca să-i lase timp Ayei să ia de la el inima și Jawaratul.

— Frumoasă Aya, l-a auzit pe Leu spunând. Speram să te văd.

Zafira a încremenit, dar abia îi vedea, în ciuda înălțimii ei. O scară era rezemată de o clădire îngustă care se înălța precum coșurile de fum din Demenhur. A respins atacul unui ifrit și a urcat în grabă treptele. Ce o deosebea pe Aya de ceilalți? Că era safină? Indiferent ce i-o fi răspuns, l-a făcut pe Leu să izbucnească într-un râs batjocoritor și lipsit de veselie.

— Ai venit să mă omori.

Brusc, bătălia s-a oprit. Ifriții păreau să se adune unii lângă alții. Zafira a țintit cu arcul, respirând de-a lungul vergelei săgeții în tăcerea care s-a lăsat.

O tămăduitoare. Și-a amintit că Lana îi povestise despre băiatul care zăcea la pământ după atacurile din Demenhur, pe care Aya îl adusese la viață – era una dintre cele mai iscusite tămăduitoare, chiar și fără magie.

— Vreau doar să înțeleg, a spus Aya.

Zafira a înlemnit. Nu era nimic de înțeles. Leul o luase pe căi strâmbe, dincolo de orice limită. Ucisese și desfigurase și distrusese în căutările lui nebune.

— Crezi că soțul tău s-a gândit la tine când a sărit să salveze zumra? Să salveze niște muritori ale căror vieți se vor sfârși într-o clipă?

A pocnit din degete și soldații lui întunecați au format încă un cerc în jurul lui, tenebros și volatil. Pentru el era un joc. Blestemăție, ei erau niște *șoareci*.

Oricât de visătoare ar fi fost, Aya era puternică. Tenace. Își pierduse fiul și reușise să persevereze. Își pierduse soțul și rămăsese un membru al acestei misiuni.

Minciuni. Se poticnea, iar Zafira știa asta. Era tulburată și ei nu ar fi trebuit să îi dea voie să vină.

— Cât timp vom mai rezista după vechile orânduieli?

Leul a ridicat vocea, știind prea bine că avea un public spectator pe cât de curios, pe atât de maleabil.

— Cât de repede și-au abandonat poporul Surorile Veșniciei, lăsând în urma lor disperare și devastare!

S-a întors din nou înspre Aya și, pe un ton aproape duios, a spus:

— Noi suntem cei frânți. Victime ale unei lumi care continuă să ia, să ia, să tot ia de la noi. Te întreb: pentru ce?

Ceruri mari, Leul era nebun. *El* fusese o parte din probleme. Din cauza lui murise Baba. Din cauza lui îl pierduseră pe Benyamin. Așa cum fusese rănit, îi rănise și el pe alții. Cercul ăsta nemilos nu avea sfârșit.

Și totuși Aya a izbit toiagul de pământ. Zafira a simțit bufnetul în suflet.

— A venit vremea să modelăm noi lumea, a spus Leul încet.

Zafira a recunoscut expresia Ayei. Era privirea unei persoane care în sfârșit se trezise.

Leul i-a zâmbit când Aya a simțit pe umeri apăsarea zdrobitoare a înfrângerii. De data asta, în zâmbetul lui nu era nimic prefăcut, doar bunăvoință. Niciun ifrit nu a atacat-o și, când Leul a întins mâna, Zafira a văzut că Aya încremenește. Căzută pe gânduri.

Era la numai trei pași de el.

— Aya, nu! a strigat Seif.

Nasir era prins în luptă. Altair nu era de găsit. Zafira și-a căutat ținta. Veniseră pentru inimă și pentru Jawarat. Nu... nu pentru *asta*.

Doi pași.

Zafirei i-a înghețat sângele. Buzele Leului au schițat alte minciuni pe care Aya le-a devorat hămesită.

Unul.

Aya a zâmbit cu zâmbetul acela visător al ei și a luat mâna Leului în mâinile ei.

Capitolul 41

Haosul s-a revărsat ca dintr-un vas cu apă sfărâmat când Aya l-a luat de mână pe Leu. Trădându-i. Frumoasa, visătoarea Aya. Nasir văzuse totul, chiar și de la distanța până la care îl purtase lupta. Nu-i venea să creadă, era răvășit și respira greu.

A ridicat iataganul, parând un toiag aprins care se îndrepta înspre gâtul lui. Trebuia s-o ia pe Aya de acolo. S-o oprească. Să-l imobilizeze pe Leu și să recupereze inima. Hashashinii au lansat săgeți de pe pozițiile lor aflate la înălțime și împrejur au izbucnit urlete înfiorătoare. S-a uitat în jur după Zafira și a văzut-o suflând de-a lungul unei săgeți a ei, îndreptată spre Leu.

Trage, a gândit el.

Zafira a lansat săgeata. A zburat și Nasir a fost cuprins de speranță când l-a nimerit pe Leu drept în piept. *În sfârșit.* O fărâmă de noroc. Nasir nu a pierdut vremea. Cu o înflăcărare în zvâcnetul pulsului său cu care încă nu se obișnuise, și-a deschis calea cu forța. Cineva trebuie să-l caute pe Leu pentru inimă și Jawarat și acel cineva nu avea să fie Aya. L-a auzit pe Seif strigând, încercând s-o înduplece, dar era prea departe pentru ca Nasir să-i poată face semn. A doborât încă un ifrit și a luat-o împleticit la fugă, ștergând o dâră de sânge de la gură.

Adierea de vânt s-a oprit, indicând prezența cuiva, și Nasir s-a răsucit, dând cu ochii de Altair, care strângea din buze, de

parcă ar fi fost pus să ia o decizie. Poate chiar trebuia să ia o decizie, pentru că ținea strâns între degete o suliță.

Și a țintit

spre Nasir.

Aerul i-a scăpat din plămâni și sabia i-a căzut din mână. Mintea i s-a golit. Nu s-a putut mișca și Altair a lansat sulița.

A zburat pe lângă umărul lui Nasir, înfigându-se în gâtul unui ifrit din spatele lui.

Nasir a respirat hârâit, șocul fusese prea mare ca să mai simtă vreo ușurare. Umbrele îi curgeau din palme, înconjurându-l. *Nu acum.* Altair l-a privit cu o expresie ciudată, uitându-se la sabia lui căzută și apoi dispărând în întuneric, fără nicio vorbă.

— Stai... a început să spună Nasir, dar s-a oprit brusc când o săgeată albă și subțire a lovit un ifrit din apropiere.

Zafira. Nu vedea nimic dincolo de vălul gros al umbrelor. Nu auzea nimic altceva decât ciocnirile săbiilor.

— Altair?

Nimic.

— Altair! a strigat el.

Pocnetul din degete s-a auzit de departe și ifriții au dispărut. Nasir s-a împiedicat și s-a trezit față în față cu Kifah și cu sulița ei. Seif a oprit coasele lui gemene în aer. Pământul era presărat atât cu trupuri de ifriți, cât și cu trupurile hashashinilor, și între Nasir și Leu se întindea un cimitir.

Leul.

Înaintea casei lui furate, victoria i-a întipărit pe chip un zâmbet. În mână ținea săgeata Zafirei, din care picura sânge negru, deși se ținea pe picioare, aproape neatins.

În dreapta lui era Aya. În stânga îl avea pe Altair.

Altair. Fără lanțuri. Mulțumit. Aproape fără griji. Nasir ar fi trebuit să priceapă în clipa în care îl văzuse lenevind cu o carte. Totuși a simțit că ceva se frânge în el.

Pentru ce?

Soarele s-a ivit în sfârșit printre nori, scăldând strada și clădirile în străluciri aurii. Poate că destinul lor era să fie opuși: întunericul lui Nasir împotriva luminii lui Altair. Noaptea lui împotriva zilei celuilalt. El, monstruos, Altair, glorios. Și acum se regăseau din nou în tabere opuse. Nasir de partea forțelor binelui și Altair de partea forțelor crescânde ale răului.

Leul a *țâțâit*.

— Câtă violență, Nasir. Ce vor spune oamenii când vor vedea cât de puțin s-a schimbat prințul lor?

— Altair! a răcnit Nasir, dar generalul i-a întors spatele odată cu Leul și prințul a blestemat durerea care-l străbătea.

— Aya? Aya, nu e bine ce faci, a strigat Kifah înnebunită. Altair, oprește-o!

Dar vocea îi tremura sub șocul aceluiași adevăr pe care deja îl deslușiseră și ceilalți – nu aveau să primească niciun ajutor de la Altair. Cu degete tremurătoare, Nasir și-a pipăit cureaua golită de cuțite. Lamele de la manșetele lui erau inutile de la distanța asta. Exista o singură cale.

Nasir a privit spre acoperiș și a strigat.

Capitolul 42

Trage!

Ordinul lui Nasir a închis-o pe Zafira într-un sloi de gheață. De parcă n-ar fi șocat-o îndeajuns de mult faptul că Leul își smulsese încruntat săgeata din piept.

Era vorba de Aya. Soția lui Benyamin. Aliata ei și tămăduitoarea cea mai iscusită din Arawiya. Nu avea importanță că mergea umăr la umăr cu Leul, cu pielea ei ca mătasea rozalie, palidă ca petalele unei flori care se ofilea în întuneric.

Nu pot.

Nu putea să tragă, deși își dădea seama că Leul avea nevoie de Aya pentru ceva important, dacă acceptase el să se coboare la nivelul unei safine. Deși știa că i-ar fi putut ruina pe toți.

— Zafira, trage! a strigat Nasir din nou, cu o notă de disperare în glas.

Baba, ajută-mă! A privit de-a lungul vergelei săgeții, simțind pulsul acesteia pe obraz, dar nu putea. Spaima a sugrumat-o când a văzut săgeata altcuiva lovind la numai câțiva pași de rochia Ayei. Zafira a încercat să găsească vocea aceea întunecată din sângele ei. Șoaptele recent descoperite care se bucurau de moarte și de distrugere. Dar acestea trăiau înăuntrul Jawaratului, aflat departe de ea și copleșit cu ușurință de puterea altcuiva. Harsha din mâna Ayei. Cuvântul „roohi" de pe buzele ei. Perlele din părul ei. Modul în care o privea pe Lana.

Zafira a coborât arcul.

Nasir a blestemat și a luat-o la fugă. În întuneric au izbucnit sclipiri aurii și Kifah alerga după el. Aceasta a dat brațul pe spate, cu trupul încordat de șovăieli.

A aruncat sulița, țintind bine.

Sulița a șuierat și a lovit cu o bufnitură în piatră, pentru că Leul dispăruse, luându-i cu el pe Aya și pe Altair.

Capitolul 43

Preţul magiei sângelui e întotdeauna mare. Zafira știa asta și totuși o folosise. De-ar fi fost Benyamin cu ei, poate că i-ar fi ajutat să înțeleagă ce se întâmplase. Le-ar fi spus de ce Leul abia tresărise, deși săgeata ei nimerise în plin. De ce soția lui îl alesese pe Leu în defavoarea lor. De ce Altair, fratele inimii ei, le întorsese spatele, nesimțitor.

Câte trădări putea suporta un suflet?

Fugiseră de șoaptele tot mai animate ale oamenilor, despre Leu și despre prințul moștenitor care încercase să-l omoare, și, în cele din urmă, ajunseseră înapoi la palat. Zafira s-a uitat la ei, la zumra lor tot mai mică – ea însăși, Nasir, Seif și Kifah. Paralizați și frânți.

— De ce? a întrebat Kifah cu voce gâtuită, lovindu-se peste picior cu sulița și adăugând zgomotul ei la ecoul produs de zgomotul pașilor lor în încăperile palatului.

Zafira se întorcea iar și iar la momentul hotărâtor când pricepuse că Aya nu-și va folosi toiagul împotriva Leului. Momentul în care înțelesese că iubirea lui Benyamin nu mai era dintre ai lor. Nu putea deslusi ce o durea mai tare: momentul acela sau clipa în care Kifah se rugase de Altair să-i ajute și el nici nu clipise.

— Darul Leului a fost mereu viclenia, a spus Seif cu vocea lui îngâmfată îmblânzită de durere. De-a lungul anilor, Aya s-a făcut remarcată prin două aspecte: prin frumusețea ei

nelumească și prin priceperea ei ca tămăduitoare. E limpede pentru care dintre cele două a căutat-o Leul, dar nu îmi dau seama de ce.

S-a uitat la arcul Zafirei, văzând în el momentul acela în care Zafira ar fi putut – *ar fi trebuit* – să tragă.

— Aya era tovarășa și protejata mea, altfel nu aș fi venit aici. N-aș fi plecat de lângă califa mea.

— Încă trăiește, i-a amintit Zafira.

Ce însemna să fii rău la inimă? Mesajul Leului ar fi putut atinge pe oricine, mai ales pe cineva atât de bulversat cum era Aya.

Seif a întors brusc ochii spre ea.

— În ochii mei e moartă.

— Până când o să moară cu adevărat, niciunul dintre noi n-o să-și găsească odihna, a spus Kifah.

Cuvintele ei nu dovedeau o cruzime, ci erau doar o constatare a situației de fapt.

Dum sihr. Era ușor – își tăia palma și o atingea de sângele celor mai puternice ființe din Arawiya. Busola ei ar fi prins viață și ar fi putut să-i găsească din nou: pe Leu, pe Aya, pe Altair. A strâns din dinți, împotrivindu-se tentației. După cele întâmplate, știa că magia sângelui nu era o soluție.

— Și noi care credeam că suntem isteți dacă punem inimile la adăpost. E clar că nu are nevoie de ele. Nici măcar nu le-a *căutat*, a spus Kifah, pufnind amar.

Un grup de emiri îmbrăcați cu thobe albe i-au fixat cu privirea când au trecut pe lângă ei.

— Dar de ce Aya? Poate că e rănit și are nevoie de ea ca să-l vindece?

Zafira a clătinat din cap.

— Am tras cu o săgeată în el. Am văzut rezultatul cu toții.

— N-ar fi trebuit să fie posibil, a încuviințat Seif. Dar e o dovadă în plus a faptului că *orice* e posibil dacă ai Jawaratul.

Într-adevăr, orice. Chiar și să rupi oamenii în două. Zafira se întreba dacă era mulțumit acum. Dar ea ar reuși vreodată să umple golul uriaș pe care Jawaratul îl căscase din nou când a părăsit-o.

Seif a vorbit în continuare:

— Altair nu mai e...

— Ne-a *abandonat.*

Nasir, care nu prea mai fusese cu totul prezent de când dispăruse Leul, a rupt în sfârșit tăcerea.

Zafira i-a simțit durerea de parcă ar fi fost a ei.

Membrele ei voiau s-o împingă înspre el, să-i aline durerea, dar inima o ținea pe loc.

— Poate că a făcut-o dintr-un motiv bun, a sugerat Kifah deznădăjduită. Refuz... refuz să cred că ne-a abandonat fără niciun motiv.

Dar ferocitatea ei obișnuită se domolise din cauza a ceea ce văzuseră. Nasir a strâns din dinți și și-a dat jos gluga, plimbându-și mâna prin șuvițele dezordonate ale părului său, strângând degetele și trăgând de ele, provocându-și durere.

— *Lenevea* în casa aia.

Kifah a clătinat din cap, hotărâtă, dar tăcută.

Paharul cu amărăciune al Zafirei se golise și în locul ei apăruse o amorțeală ciudată, mărginită de refuzul de a crede. Nu văzuse bine din cauza pâclei de umbre, dar ar fi jurat că zărise cătușe la încheieturile lui Altair.

Un urlet furios le-a atras tuturor atenția în aceeași clipă. Un scrib a evitat în ultimul moment să se izbească de un emir și a traversat grăbit coridorul, oprindu-se împleticit înaintea lui Nasir.

— Amiri, a spus femeia vlăguită, trecându-și două degete peste sprâncenele încruntate.

A fluturat din pleoape.

— Sultanul solicită prezența voastră.

***

Sala tronului strălucea ca scoasă dintr-o poveste în care învingeau onoarea, dreptatea și iubirea. Zafirei îi venea să râdă de ironia situației.

Oamenii ca ea priveau un loc și se întrebau cum să-l mobileze cu cât mai puțini bani. Bogații făceau invers și Palatul Sultanului nu făcea excepție. Decadența se revărsa din toate cotloanele. Dalele răcoroase alungau dogoarea deșertului și covorul întunecat care se întindea până la podiumul tronului crea un contrast izbitor. Pe Tronul de Aur, o construcție pe atât de magnifică cum era descrisă în povești, ședea relaxat sultanul, înalt și mândru.

Zafira înțelegea de ce Seif se hotărâse să nu vină cu ei.

Îl văzuse pe acel bărbat doar în focul prin care-i chemase Nasir chipul pe Sharr, dar nu *arăta* deloc mai binevoitor de când îi fusese luat medalionul. Privirea severă ținea de datoria oricărui conducător, Zafira știa asta, dar nu și-l putea închipui pe sultan purtându-se ca un tată, chiar dacă era atât de chipeș, încât înțelegea de ce Vrăjitoarea Argintie se îndrăgostise de frumusețea lui întunecată.

Ceea ce o deranja era Nasir, înfățișarea lui, ca a unui om căruia i se schimbase norocul și căruia încă nu-i venea să creadă. Zafira se temea că era mai puțin atent, fapt ce a dus și la teama că începuse să se bizuie pe el. Își purta istovirea ca pe o mantie și turbanul lui curat, cu coronița subțire de argint, îi făcea inima să bată puțin prea repede, în ciuda înfrângerii care îi apăsa ca o povară grea.

Bărbați din Garda Sultanului stăteau ca niște statui de o parte și de alta a sălii și mantiile lor argintii completau pereții căptușiți cu lambriuri scumpe. Nu pricepea cum ar fi putut cineva să trăiască încontinuu sub niște priviri atât de vigilente.

— Ibni.

Sultanul l-a primit zâmbind, dar era clar că Nasir se obișnuise atât de mult cu monstrul în care se transformase acesta, încât nu știa cum să-i răspundă bărbatului care cândva fusese tatăl său.

— Cum îți merge?

Kifah și-a încleștat fălcile și Zafira i-a dat dreptate. Ce folos avea că Nasir îl eliberase pe sultan dacă el n-avea de gând să-i ajute?

— Destul de bine, a spus Nasir, fără să dea detalii.

Nu mergea destul de bine, dădeau greș. Cumplit. Și totuși Nasir nu dezvăluia nimic. Laa, își modela tonul vocii pentru a face pe plac.

Zafira și-a stăpânit un tremur când privirea sultanului s-a întors asupra ei. Îl vedea prin ochii Lanei și nu-i era greu să se imagineze trecându-și tăișul peste gâtul lui, vărsând un sânge atât de otrăvitor, încât era negru.

— ... și vom dedica mai multe resurse, spunea sultanul.

— Cred că ar trebui să amânăm ospățul, a spus Nasir încet.

Sultanul l-a privit, oftând greoi.

— Am mai vorbit despre asta, Ibni.

— Da, și ideea ospățului e să sărbătorim întoarcerea magiei, a stăruit Nasir. O realizare de care suntem foarte, foarte departe.

Cuvintele erau înțepătoare. Cât de aproape ajunseseră la un moment dat, pe Sharr, când bătălia era în favoarea lor. Când au recuperat cele cinci inimi de la Surorile Veșniciei, înainte ca Leul să-l fi luat pe Altair și inima pe care o păzea acum. Gândurile Zafirei s-au oprit brusc.

Ultima inimă fusese la Altair.

Dar dacă... nu.

Refuza să lege gândurile între ele. Refuza să creadă că-i trădase cu atât de mult timp în urmă, pe Sharr, având la picioare cadavrul lui Benyamin, prietenul al cărui suflet încă era legat de al lui.

— Banchetul va avea loc mâine și delegații au început deja să sosească. E prea târziu; nu putem să-l amânăm. Servitoarele și slugile din bucătărie te ajută cu sarcina ta?

Nasir a încruntat din sprâncene.

— Nu, dar...

— Atunci vor continua pregătirile.

Sultanul s-a uitat la Kifah și apoi la Zafira, cu veselie în ochi.

— Vor participa și prietenele tale.

Următoarele lui cuvinte li s-au adresat direct.

— Voi cere croitorilor să vă ia măsurile.

Zafira a făcut o plecăciune din cap de parcă era cea mai mare binecuvântare pe care i-o oferise un bărbat vreodată.

— Shukrun, Sultani.

— Și negustorul acela din Sarasin – Muzaffar, nu? L-am invitat și pe el. Ar fi bine să facem cunoștință cu el și să-i aflăm părerile cu privire la diverse măsuri, ca să vedem dacă n-am putea să-l alegem drept calif.

Sultanul a zâmbit.

— Așa cum ai propus, Nasir.

A lovit cu sceptrul în podea, observând tresărirea lui Nasir.

— Nu te teme, Ibni. Totul va fi bine.

Cuvintele lui i-au amintit Zafirei de tatăl ei, ale cărui cuvinte veneau, toate, din inimă.

— Te poți retrage, a încheiat sultanul.

Nasir a ezitat. Dar, chiar și batjocorit și asemănat cu un câine, își dorise aprobarea tatălui său și s-a supus și toți trei s-au retras încet, de parcă sultanul ar fi murit dacă ei i-ar fi întors spatele. *Cine știe? Ai putea să încerci,* a spus Yasmine în mintea ei.

O să încărunțești de la atâtea resentimente, i-a întors-o Zafira.

Ori cu colierul ăla simandicos, ori fără el, e vinovat pentru moartea a mii de oameni.

La această amintire dureroasă, Zafira a închis ochii. Era vinovat și pentru altele: pentru încordarea din umerii lui Nasir, pentru teama care-i înnoda cuvintele de pe limbă, pentru cicatricile de pe spinarea lui. Pentru abuzuri. Ani întregi de abuzuri.

— Ar mai fi o problemă, le-a strigat sultanul și Zafira a deschis ochii larg, oprindu-se din mersul ăla caraghios cu spatele.

A ținut capul plecat, ca o țărancă umilă ce era.

— Niciunul dintre noi nu va ști vreodată de ce Leul a trimis invitațiile, Ibni, a început să spună sultanul.

Zafira a înlemnit. Nasir spusese că sultanul păstra amintirile din vremea petrecută sub controlul Leului. De ce nu-și putea aminti motivul, ceva atât de concret?

— Și, pentru a face această ocazie vrednică de călătoriile dificile, a continuat el, va trebui să-i primim pe demnitarii Arawiyei cu generozitate.

— Da, desigur, a spus Nasir încet.

— Prin urmare, la ospăț te vei prezenta în ținuta ta cea mai bună, căci s-ar putea să-ți cunoști viitoarea mireasă.

Dacă era posibil ca întregul trup al cuiva să clipească încet, tocmai asta a făcut trupul lui Nasir. Și pieptul Zafirei s-a răscolit într-un mod ciudat. Ar fi putut să jure că sultanul o privea când a vorbit.

Nasir a deschis gura, hârâind din gâtul uscat, dar sultanul nu încheiase.

— Arzul a dispărut, datorită ție. Acum trebuie să strângem legăturile dintre califate și, după cum știi, atât califa Pelusiei, cât și califul zaramez, precum și alți câțiva waziri, toți au fete ajunse la vârsta măritișului.

— O mireasă, a repetat Nasir în tăcerea încordată, cu vocea pustiită.

Kifah și-a înăbușit râsul cu o încercare penibilă de tuse.

— O femeiecu care te vei căsători și apoi..., a spus sultanul și Zafira s-a întrebat dacă își imagina asprimea din tonul lui.

Nasir și-a dres glasul.

— Nu ar trebui să așteptăm până când...

— E un moment la fel de prielnic ca oricare altul. Nu-i așa, Vânătoreaso?

Zafira a tresărit sub atenția lui subită. Cutele subțiri de pe pardoseala de alabastru deveniseră brusc cele mai interesante din întreaga lume. *Da, Lana,* s-a gândit Zafira. Voia într-adevăr să-l omoare.

Nasir a salvat-o de la obligația de a răspunde.

— Nu sunt pregătit pentru... pentru o mireasă.

Zafira a ridicat ochii în tăcere, dorind să fi putut da glas cuvintelor din pieptul ei. Dorindu-și să fi avut gluga, ca să poată privi fără să se simtă stânjenită. Sultanul s-a rezemat de aurul lustruit al tronului, privindu-și fiul. Cum puteau ști că sultanul era acum într-adevăr el însuși, nu marioneta Leului?

— Vei fi pregătit, Ibni. Trebuie doar să-ți deștepți destulă râvnă pentru un chip frumos. Ești cât se poate de capabil, nu-i așa?

Cuvintele erau un semnal de încheiere cu tăiș dublu, dar Nasir a stat neclintit, chiar și când ușile s-au deschis pentru a întâmpina doi emiri. Sultanul nu i-a mai dat atenție, dar gărzile lui priveau în continuare și Zafira a avut senzația copleșitoare că-l batjocoreau pe prinț în tăcere.

— Nasir, a spus ea încet

Și, pentru că era o proastă care nu se putea stăpâni, pentru că suferea și el era aici, *chiar aici,* și îi era atât de dor de el, brațul ei s-a întins în față și degetele ei le-au mângâiat pe ale lui, împletindu-se călduros cu ele preț de o clipă.

Nasir și-a smucit mâna, clipind, ca și când ar fi uitat că Zafira era aici. Uitase că *el* era aici.

Sultanul i-a observat.

Când ușile spre sala tronului s-au închis în urma lor, Zafira a liniștit firele care trăgeau de inima ei, străduindu-se să-și concentreze gândurile. Aya, Leul, inima, Altair. *O mireasă.*

Ceva ardea în ochii ei. *Oboseală,* s-a mințit singură, ignorând semnificația întregii conversații: i se amintise unde îi era locul.

Poate că era un semn. Zafira era un grăunte de praf, rătăcit în furtuna sultanilor.

Capitolul 44

Plecaseră. Zumra lui, familia lui. Veniseră după el și apoi... plecaseră. Văzându-i, Altair s-a regăsit pe Sharr, cu Nasir în spate, cu Benyamin și sticluțele lui mici. Și camaraderia lor.

Dar, de data asta, rămăsese singur din vina lui. Din vina lui era pecetluită în propria lui inimă durerea care le frânsese privirile când le întorsese spatele și se dusese la Leu.

Și nu cunoșteau situația nici pe jumătate: că Altair îl trimisese la ei pe Leu, că-i spusese tatălui său unde se ascundea zumra, pentru că avea încredere în priceperea lor și pentru că Leul i-ar fi găsit oricum. Că Altair se întorsese din cauza vorbelor lui Nasir, pentru că, deși căutase inima în toată casa, fără succes, înțelesese în sfârșit ce le trebuia.

Când a hotărât să vadă cât de departe putea să ducă o cacealma, nu se aștepta ca el să suporte consecințele.

— Preț de o clipă, a spus Leul zâmbind mieros, am crezut că poate nu te vei întoarce. Parcă uiți cine ești când îl vezi pe prințul acela jalnic.

— Și totuși iată-mă, loial până la capăt, a venit replica mușcătoare a lui Altair.

Nu se așteptase nici ca într-un colț delicat al inimii lui să înflorească o urmă de înțelegere pentru tatăl său.

Leul a mormăit.

— Și ce ai aflat de la ei?

— Dacă îți spun, mă vei elibera de cătușele astea?

— Rămâne de văzut.

Altair nu a răspuns, dar știa că Leul nu aștepta nimic și acesta a plecat fără niciun alt cuvânt. Uneori se întreba care dintre ei se lăsa păcălit, de fapt, de iluziile celuilalt.

Cele două lămpi de la intrarea în cameră sculptau silueta zveltă a Ayei în umbră. Tăcerea clocotea între ei, mai mult pentru că Altair nu se încumeta să se uite la ea. La prietena lui. Iubita unui prieten și mai drag. Benyamin s-ar fi sfărâmat.

— M-am întors la Leu din cauza ta, i-a spus el.

Știa unde se aflau acum. Cunoștea locul ăsta ca în palmă.

Leul avusese dreptate să se îndoiască de întoarcerea lui Altair. Pentru că, atunci când Altair l-a văzut pe Nasir, tras la față, dar fericit că-l vede – atât de fericit cât putea să arate morocănosul ăla –, a simțit o rază nouă de speranță.

Alături de fratele său și de zumra, avea să învingă.

— Nu era nevoie.

Aya și-a netezit cutele abayei. La fel ca Benyamin, era mai mare decât el cu câteva decenii, dar arăta ca o copilă rătăcită, întinsă pe podea.

— Nu am nevoie de protecție.

Altair s-a strâmbat, rezemându-se de perete și odihnindu-și încheieturile împovărate pe mesele aflate de o parte și de alta.

— Draga mea Aya, ai pierdut grija mea față de tine când te-ai luat de mână cu el.

Aya a venit la el și, după o clipă de șovăială, și-a plimbat degetele pe partea interioară a încheieturii lui stângi, urcând apoi pe brațul gol. Altair s-a crispat, devenind pe dată circumspect. Ar fi trebuit să sară. Să-i cuprindă gâtul delicat într-o mână și să-i ceară un răspuns.

Tatuajul din jurul ochiului ei l-a oprit. *Hanan.* Numai ea ar fi fost în stare să aleagă un cuvânt care cuprindea atât de multe.

— Nu mai am nimic, sadiqi*, a șoptit ea. Mi-am pierdut fiul. Mi-am pierdut soțul. Nu merit o viață nouă?

— Mă aveai pe mine, a spus Altair răgușit.

S-a gândit la vizitele pe care le-a făcut în Alderamin cu ani și ani în urmă, când i-a dus florile pe care le îndrăgea cel mai mult, de nuanțe delicate pe care a început să le introducă în hainele ei. Când i-a legat perle în părul mătăsos, sub șoaptele lunii. Și, mai târziu, când a numit-o prietena lui, sadiq, pentru că ceea ce dorea ea de la el era ceea ce Benyamin dorise de la ea de încă multă vreme, iar Altair nu ar fi răpit niciodată de bunăvoie acea dorință a fratelui său.

Și-a amintit cum Benyamin vorbea despre ea cu o timiditate băiețească, iubind-o de la distanță decenii întregi. Și-a amintit de scrisoarea pe care o scrisese în numele lui Benyamin, bucata de pergament care a făcut dorința din ochii ei să se întoarcă de la el înspre Benyamin.

Și-a amintit limpede, de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, când Benyamin și Aya s-au căsătorit sub frunzele răsfirate ale curmalilor. Cum inima îi plânsese din pricina pierderii și de bucurie în același timp, dulce-amar și frumos.

— Nu eram suficient? Prietenia mea ar fi fost prea grea? a întrebat el cu voce blândă.

— Leul va învinge, sadiqi, a șoptit ea, cuprinzându-i chipul în mâini.

Mâna ei era rece. După atâta joc de teatru servil, Leul nu-i spusese nimic despre Aya. Altair nu știuse că făcea parte din planul lui și cu siguranță nu înțelegea de ce. Dar avea de gând să aștepte și să afle.

— Măcar de data asta, a spus ea, nu voi fi de partea perdantă.

Altair a privit-o în ochi, mari și inocenți și părăsiți de ra-

---

* *Prieten*, în limba arabă (n.t.).

țiune, și a întors capul, sărutându-i palma. Un ultim dar. Un ultim rămas-bun.

Pentru că data următoare când avea s-o atingă, avea să îi înfigă un cuțit în inimă.

Capitolul 45

Ospățul era în seara aceea și Zafira stătea ca pe ghimpi. Sosiseră și mai mulți demnitari, cu piepturile umflate de parcă și ei ar fi fost sultani, cărând după ei comori cu care să câștige favoruri. Nu-l mai văzuse pe Nasir de când îi fusese anunțată căsătoria iminentă și nici nu-l căutase. Degetele încă o furnicau de când întinsese mâna după el și inima încă o durea de când Nasir se ferise de atingerea ei. Dacă voia s-o vadă, putea să vină el la ea. Altfel, și-ar fi aflat răspunsul: fusese într-adevăr cel mai interesant lucru de pe Sharr, dar acum nu mai erau pe Sharr.

Mereu te pripești, a țâțâit-o Yasmine în minte.

Am învățat de la cei mai buni, i-a replicat Zafira.

Totuși, se gândea că vocea din capul ei care suna ca a Yasminei avea dreptate. De când se deșteptase în acea dimineață din somnul ei agitat, îi fusese solicitată atenția. Croitoresele au tot venit și plecat. Întâi pentru ea, apoi pentru Lana. Slugile intrau și ieșeau în grabă. Servitoarele aduceau așternuturi curate și trăgeau draperii prăfuite.

Pe de o parte, în secret, Zafira se bucura, pentru că prezența constantă a oamenilor îi lăsa mai mult timp să găsească cuvintele potrivite cu care să-i spună Lanei ce se întâmplase cu o zi în urmă. Pe de altă parte, a început să se întrebe dacă nu cumva sultanul separa zumra în mod intenționat.

În sfârșit, ușa ei s-a închis și a și rămas închisă și, în timp

ce Lana era în baia alăturată, Zafira și-a luat repede șalul și a ieșit valvârtej pe hol, dând cu ochii de Kifah.

Peluziana a ridicat dintr-o sprânceană.

— Te duci să-ți vezi iubitul?

Zafira s-a strâmbat și apoi s-a încruntat și mai tare când în minte i-a apărut imaginea lui Nasir, cu cămașa aruncată pe podea, cu degetele ei atingându-i pielea. Nu, nu degetele ei, ci ale fetei cu șalul galben.

— Dacă asta îți închipui că ești.

Kifah și-a întrerupt râsul cu o privire sumbră.

— Seif se așteaptă să sosească un mesager în orice clipă, cu vești despre locul în care se află Leul – și Altair și Aya. M-am gândit că ai vrea să fii și tu de față.

Zafira s-a luat după ea, dând din coate în îmbulzeala de pe coridoare, și s-a adâncit în palat, pășind cu tălpile goale pe dalele răcoroase în adierea caldă și uscată ca oasele care umfla perdelele. Trecând pe lângă ele, Kifah abia s-a uitat la gărzi, dar pe Zafira a furnicat-o pielea sub privirile lor iscoditoare.

Când a vrut să deschidă ușa spre camera de război, Kifah și-a dat ochii peste cap.

— Ce-i? a întrebat Zafira.

— Privește, a spus Kifah, tachinând-o, și o gardă a deschis ușa pentru ele cu un aer stoic și elegant.

— Vezi? E ca magia. Și n-ai nevoie de nicio inimă.

A tresărit.

— E puțin cam prea devreme să glumim pe tema asta, nu?

Seif și Nasir erau deja așezați pe pernele scunde de majlis. Pe masa dintre ei era întinsă o hartă, linii subțiri trasate pe piele tăbăcită. Încă o minunăție pe care și-o permiteau numai bogații.

Zafira s-a așezat la stânga lui Seif, iar Kifah, la stânga ei. Nasir a strâns din buze, o reacție infimă, pe care numai ea ar fi putut s-o observe.

— De dimineață devreme am primit de știre că inima zarameză a fost înapoiată la locul ei, a spus Seif.

— Bun, bun, a spus Kifah, dar parcă ceea ce nu mai era important pentru Leu nu mai era important nici pentru ei. Să sperăm că e doar începutul norocului nostru pe ziua de azi.

— Nu e ciudat că Leul încă nu le-a căutat? a întrebat Nasir deodată.

Seif a clătinat din cap.

— Știe că sunt inutile pentru noi în lipsa ultimei inimi și că nu le vom distruge. Acordă prioritate planurilor sale, asta e tot.

— Mă gândesc la proverbul acela vechi, a spus Nasir încet, punându-și cuvintele la încercare. Magie pentru toți sau pentru nimeni... Mama mea și-a păstrat magia. Și eu dețin o parte mică din ea. La fel și Altair. Dacă... Ei bine, poate că Leul a găsit o cale de a face același lucru.

— Cum anume? a întrebat Seif cu asprime.

Nasir nu știa ce să răspundă. Zafira și-a amintit ce spusese Leul pe Sharr – despre dorința lui de a fi ca Surorile, atât recipient, cât și mânuitor al magiei.

Atmosfera s-a destins când a sosit mesagerul ținând o misivă în mâna transpirată. Seif i-a smuls-o și, aruncând o singură privire la urechile alungite ale safinului, băiatul și-a domolit indignarea pe loc.

— Poți să pleci acum, i-a spus Kifah cu o privire grea.

Ușa s-a închis în urma mesagerului și nimeni nu a mai respirat în timp ce Seif desfăcea sulul. Ochii lui palizi au cercetat iute papirusul umed, fără a dezvălui nimic. Nu se poate ca nimeni să nu-l fi văzut pe Leu, cu liniile groase ale tatuajului lui arămiu întinse pe o parte a feței. Pe Aya, mai frumoasă decât oricare alta din Fortăreața Sultanului. Pe Altair, care atrăgea atenția celor din jur prin simpla lui prezență.

Seif s-a rezemat pe spate.

Pernele au oftat sub el.

— Nimic.

Reacția lui Nasir a fost o mijire discretă a ochilor. Zafira a lăsat pumnul pe hartă, chiar în mijlocul Demenhurului. Kifah era atât de nemișcată, încât Zafira se temea că se va sparge.

— Ne-a mai rămas sânge, a spus Zafira, strângând în mână sticluța de la gât.

Își pierduse cuțitul pentru sticluța asta. Pentru inimă. Pentru Altair. Ceva îi ardea în piept.

— Pot să-i găsesc din nou.

Pe chipul lui Kifah a apărut un optimism șovăitor, dar nu a spus nimic.

— Benyamin a spus mereu că dum sihr-ul cere un preț mare.

Seif vorbea fără tragere de inimă. Ca un general înfrânt care rostește termenii unui armistițiu.

— Avea dreptate. Poate că și Aya avea dreptate.

Zafira și-a fixat ochii la filigranul regulat din ocrul pereților și a văzut degetele delicate ale Ayei în mâna Leului. L-a văzut pe Altair întorcând spatele rugăminților lui Nasir.

— Situația e tot mai proastă în lume, a spus Kifah deznădăjduită. Sarasin nu are calif nici acum. Revoltele nu se mai termină din cauza taxelor ălora blestemate și a ignoranței sultanului. Și el tot nu face nimic.

— La noapte are loc ospățul, a spus Nasir, deschizând gura în sfârșit.

— Și? a întrebat agresiv Kifah.

— Cineva probabil că va pune în discuție nevoia Sarasinului de a avea un calif. Și problema taxelor.

Atunci probabil că și-a dat seama cum sunau cuvintele lui, cât de neajutorat și de incapabil îl făceau pe *el* să pară.

— În orice caz, atenția lui e îndreptată spre ospăț. După ce

se termină, o să îl implorăm din nou. O să îi cerem ajutor și ne o să ne înnoim eforturile.

Seif nu părea convins, dar și-a ținut gura. Parcă deodată devenise mai puțin grosolan în absența Ayei, care l-ar fi certat pentru purtarea lui necuviincioasă.

Sau poate că efectul era invers. Poate că pierderea ei îi furase speranța și nu mai era în stare de nimic.

***

Zafira nu a întrebat de ce Kifah o urma înapoi spre camera ei, tăcută și încordată. Nu era nevoie, pentru că înțelegea. Sharr îi legase într-un mod asemănător legăturii ei cu Jawaratul: erau legații unii de alții mai strâns decât ar fi putut fi până și familiile și prietenii de-o viață. Împrejurările îi adunaseră laolaltă și rănile lăsate de insulă încă îi bântuiau, strângându-i într-un pumn de fier.

Fuseseră cinci, iar acum erau trei. Zafira nu avea nevoie s-o audă de la Kifah sau să o vadă în ochii lui Nasir ca să înțeleagă: se temeau că venea rândul încă unuia dintre ei.

Zafira s-a oprit stingheră pentru ca o gardă să-i deschidă ușa, în timp ce Kifah lovea distrată cu sulița în picior.

— Intri? a întrebat Zafira.

— Numai o clipă.

Intrând în cameră, Kifah și-a plimbat mâna peste capul ras.

— A sosit Elita celor Nouă - bine, opt dintre ele. Precum și califa mea. N-am mai văzut-o de când i-am ignorat poruncile și am pornit prin Arawiya, dar am de gând să-mi prezint omagiile.

— Ah! Vrei să vin cu tine?

Kifah a părut surprinsă de propunere.

— Laa. Dar ar trebui să știi că a venit și Ayman.

Zafira a înlemnit. *Ayman al-Ziya, Califul din Demenhur.*

— Oi, nu face mutra aia. Nu ai cu ce să i te lauzi?

Nu, Zafira nu avea cu ce să i se laude. Plecase spre Sharr, se întorsese întreagă și apoi toate se făcuseră bucăți. Pierduseră și una dintre cele cinci inimi, *și* cartea de care aveau nevoie ca să le restaureze. O pierduseră pe Aya, soția lui Benyamin. Altair îi trădase. Distruseseră medalionul sultanului, dar poporul își pierdea răbdarea. Magia dispăruse.

A dispărut și Arzul, i-a amintit Yasmine.

Răspunsul Zafirei către Kifah s-a ofilit și a murit când a văzut-o pe Lana, proaspăt spălată, care le asculta conversația cu o privire ce a făcut să se i strângă Zafirei stomacul de și mai multă spaimă.

— Du-te să te vezi cu califul, Okhti, a spus Lana pe un ton sec, pe care era clar că și-l însușise de la Yasmine. N-ai auzit ce a spus după ce ai plecat spre Sharr. Merită să moară la fel de mult ca sultanul.

Zafira s-a încruntat stingherită.

— Începi să exagerezi cu tendințele astea ucigașe.

Lana a ridicat din umeri.

— Sunt doar vorbe. Așa se poartă oamenii, nu? Când țin unul la altul?

Iarăși tonul ăla. Zafira a tresărit. Kifah i-a adresat o privire prin care-i sugera că era nevoită să se descurce de una singură și a plecat, închizând ușa în urma ei.

— O să mă văd cu el mai târziu. La ospăț, i-a spus Zafira Lanei.

— Când aveai de gând să-mi spui? a întrebat Lana, așezându-se la loc în ungherul ei, lângă notițe și sticluțe.

Covorașul pe care-l trăsese sub ea avea aceeași culoare cu rochia ei verde ca mușchiul.

Zafira și-a dat jos șalul fără grabă, hotărând s-o facă pe neștiutoarea.

— Despre ce?

— Ammah Aya. Ce s-a întâmplat cu ea?

Frustrarea îi răsuna în cuvinte.

— M-ai evitat toată dimineața. Unde... unde e? N-am văzut-o cu voi când v-ați întors ieri, dar m-am gândit că era ocupată sau că nu voia să mă vadă. Nu e adevărat, nu?

Zafira s-a așezat în genunchi lângă ea.

— Numai un nemernic n-ar vrea să te vadă, a spus ea cu blândețe, cântărindu-și cuvintele.

A luat un fir mic de cimbru uscat.

— Îți amintești când ai spus că suntem frânte?

Privirea Lanei s-a încordat de îngrijorare. Ca răspuns, și-a împreunat degetele strâns, cu nodurile albite.

— Când lumea ne-a dat lovitura, ne-am adunat bucățile și ne-am văzut de drum. Ne-am înnodat frânghiile roase și ne-am cățărat mai departe. Nu am rămas frânte, noi două. Dar Aya a rămas. Nu a putut să se despartă de fiul ei, așa că l-a văzut în tine. Nu a putut ierta adevărul, așa că l-a văzut în vorbele goale ale Leului. Aya nu s-a cățărat pe frânghie. I-a dat drumul.

Zafira și-a mușcat obrazul, văzând în minte mâna Ayei în a lui. Privirea ochilor ei.

— S-a dus, Lana. S-a alăturat Leului.

Lana a scos un icnet slab și speriat. Ca un iepure în laț, speranța i-a dispărut dintr-o singură răsuflare sugrumată, a tăcut cuprinsă de tremur un lung moment, după care și-a trecut furioasă mâna peste ochi și s-a holbat la munca ei, la notițele întinse alături de notițele mai îngrijite ale Ayei.

Zafira i-a întins mâna, dar Lana nu s-a clintit. Ultima din neamul ei. Zafira nu i-ar fi permis Leului s-o ia și pe ea.

Lana a împins măsuța și s-a smucit ca să se întoarcă cu fața înspre ea.

— Sunt o tămăduitoare, Okhti. Sunt... Sunt...

— Ce ești? a întrebat Zafira încet.

— Dacă ajung ca ea?

Șoaptele ei tremurau.

— *Dacă ajung ca ea?* E adevărat ce ai spus, vreau... vreau să omor oameni. Nu știu cum, dar *vreau* să moară. Mă las cuprinsă de furie.

S-a holbat la mâinile ei. Zafira a apucat-o strâns, clătinând ferm din cap.

— Nu, a jurat Zafira. Emoțiile nu ne definesc. Important e *ce facem* cu ele. Ești mai puternică decât ea. Mai bună. Și mă ai pe mine, pricepi? Mă vei avea întotdeauna.

Lana nu a spus nimic, dar Zafira știa că gândurile ei umblau în altă parte. Săpau la baza fiecărui moment petrecut cu Aya, Lana le retrăia privite într-o lumină nouă și în mâinile ei se sfărâma încă o fațetă a unui cristal.

Amândouă au ridicat privirile când s-a auzit o bătaie în ușă, timidă și iscoditoare. Pieptul Zafirei a început să bată ca o tobă, pentru că o singură persoană bătea așa.

— Vrei să-l vezi? a șoptit Lana, frecându-și din nou fața.

Să-l văd. De parcă și ea ar fi reținut stilul lui de a bate la ușă.

— Nu.

— Mda, a spus Lana, râzând scurt și răgușit. Deschid eu.

Dar, când a deschis ușa, nu a găsit un prinț trist sub bolta ascuțită a ușii, ci două femei tinere, dintre care una căra un teanc de cutii atât de înalt, încât Zafira abia o vedea sub ele.

— Ce...?

Cele două tinere au dat buzna pe lângă Lana, salutând vesele și grăbite, și au aruncat pachetele pe pat, care și așa era dezordonat. Cea mai scundă dintre ele a bătut din palme entuziasmată, pe când cea mai înaltă le-a adresat o privire mai severă, cu un zâmbet trandafiriu evidențiat de șalul ei verde.

— Vei purta o abaya! a spus cea mai scundă, cu ochii conturați cu kohol.

Cealaltă a încuviințat din cap cu entuziasm. Perdelele au foșnit și adierea din pragul serii s-a alăturat entuziasmului lor.

— Chiar așa? a întrebat Zafira pe un ton sec. Mă temeam că va trebui să mă prezint în pielea goală.

Amândouă tinerele, precum și Lana s-au oprit să se uite la ea. *Ești groaznică,* a chicotit Yasmine în mintea ei.

— Vai! a spus cea mai scundă, holbând ochii întunecați. Cum să facem una ca...

— Glumeam, a spus Zafira.

Cea mai înaltă a înclinat capul într-o parte.

— Nu pari o persoană glumeață.

Zafira le-a zâmbit încordată.

Cea mai scundă i-a adresat un surâs larg.

— Apropo, eu sunt Sanya. Ești foarte înaltă.

— Și destul de vânjoasă, a spus cea mai înaltă și Zafira a schițat cuvintele din buze odată cu ea.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Numele meu e Reem.

Veniseră să le pregătească pe ea și pe Lana pentru festivitățile din seara respectivă, un moment pe care Zafira îl anticipa cu groază din mai multe motive. După ce le-a poruncit dea dreptul s-o lase să se spele singură, a ieșit grăbită din baie și tinerele au așezat-o pe un scaun, pălăvrăgind întruna. Lana s-a ghemuit la măsuța ei și le-a urmărit, cu brațele strânse în jurul genunchilor, clătinând din cap ferm când Zafira a vrut să se ducă la ea. Apoi Zafira s-a pierdut într-un vârtej de pensule și creme, i-au tras părul și i-au masat pielea în vreme ce ea se uita la tăietura cicatrizată din palmă și, urmărind munca fetelor, Lana s-a înseninat treptat.

Zafira nu mai fusese îngrijită în asemenea mod niciodată, nici măcar înaintea nunții Yasminei, și mintea ei a devenit un vuiet de sunete și gânduri și amintiri. Altair și Aya și Leul.

Nasir, care trebuia să aleagă o mireasă, dar voia mai multe decât putea cere.

Ce vrei tu*?* Voia s-o revadă pe Yasmine. Voia să retrăiască anii în care se prefăcuse că mama ei nu exista. Voia să simtă pe limbă gustul dulce al înghețatei de la Bakdash.

Mai voia și alte lucruri. Lucruri care-i stârneau frica față de propria persoană: moarte și răzbunare și magie. Săruturi furate. Zâmbetul rar al unui băiat cu ochi triști.

Moartea pentru Leu. Răzbunare pentru Baba. Magia pentru ea însăși, pentru poporul ei, pentru regatul ei. Toate erau dorințe îndreptățite, dar se speria întrebându-se ce ar fi fost dispusă să facă pentru ele.

Încă era tânără. Dorințele aveau s-o urmărească până când nu se va mai putea, și apoi încă pe atât. Nu exista viață fără dorințe, nu?

Reem s-a oprit și a înclinat capul, ca o pasăre.

— Ești frumoasă când zâmbești.

De parcă altfel Zafira ar fi fost un cadavru. Dar observația ei ciudat de detașată i-a amintit de Aya și zâmbetul ei a dispărut la fel de repede cum se ivise.

Soarele își începuse ultima parte a drumului când fetele au petrecut o rochie peste umerii ei. Marginea a căzut cu un murmur, materialul era fin. De un cenușiu mătăsos, tivită cu fire argintii. Zafira a strâmbat din nas. A cui fusese ideea s-o îmbrace în cenușă? N-ar fi fost de mirare să fie a sultanului.

Când a ridicat privirea de la rochie, a văzut că toate cele trei fete se holbau la ea.

Lana o privea cu ochi mari și un zâmbet lent i-a prefăcut chipul.

— Nici luna nu se compară cu tine.

Sanya a bătut iar din palme.

— Ești superbă.

Reem a încuviințat entuziasmată din cap.

— Vino la oglindă.

Zafira a plecat capul, lăsându-se târâtă înspre oglinda lată. Și-a privit întâi picioarele, ridicând încet ochii până la marginea brodată și apoi de-a lungul părții plisate, spre gulerul împodobit cu o lucrătură complicată din mărgele, cu ținte ca niște perle lucind în lumina domoală a apusului. Brațele ei erau vizibile prin mânecile străvezii, al căror material se răsfira precum aripile delicate ale unui fluture la fiecare mișcare. Decolteul nu era atât de mare pe cât se așteptase, din fericire. Era suficient de modest pentru a feri de priviri atât inelul lui Deen, cât și sticluța, dar destul de mare cât să-i dezvăluie semnul din naștere de deasupra claviculei. Zafira s-a încălzit, amintindu-și atingerea unor buze tremurătoare.

Amintindu-și cât de rar îl vedea acum, chiar și când se aflau în aceeași încăpere.

Două dungi simetrice îi colorau obrajii, sclipind metalic pe pielea ei. Un ruj diluat de carmin îi colora buzele cu cea mai discretă nuanță și părul ei lăsat liber era la fel de negru precum cea mai întunecată noapte. Reem a întins koholul cu pricepere, sub formă de păsări întunecate care-și iau zborul, și a încheiat cu un strop de parfum aproape identic cu mirosul săpunului ei din lemn de aloe și trandafir.

— Croitoreasa nu a vrut să facă o fustă largă, s-a lăudat Reem când Zafira a potrivit brâul pantalonilor strânși ai costumului.

Rochia avea despicături, ascunse printre pliuri, care i-ar fi permis să alerge la nevoie.

— Vai, e incredibilă!

Lana părea mai încântată decât Zafira.

Sanya s-a aplecat și a legat o teacă de piciorul ei.

Zafira a încremenit.

Reem părea agitată.

— Sayyida?

— Nu va fi nevoie, a spus Zafira încet. Nu am...

În oglindă, Sanya a încuviințat din cap.

— Croitoreasa s-a gândit că ai vrea să ai așa ceva. A spus că ești o gazelă.

— Dar nu...

— Acum înțeleg la ce se referea. Vezi, Sanya? a întrerupt-o Reem, înclinând capul în manierea ei păsărească, fără să observe durerea din inima Zafirei, golul din teaca aceea de la piciorul ei. Nevinovată până în măduva oaselor, deși fiara nu ține pasul cu ea.

Zafira și-a înghițit protestele încă o dată când cineva a bătut în ușă, tare și hotărât. Sanya s-a dus degrabă în camera de primire ca să răspundă, sporovăind încontinuu, și Reem și-a adunat râzând colecția de cosmetice și alte câteva lucruri pentru Lana, alungând-o când fata s-a apropiat ca s-o ajute. Zafira a aruncat încă o privire în oglindă.

— Yasmine ar muri, a șoptit Lana lângă ea și Zafira și-a îngăduit un zâmbet nostalgic.

Dacă Yasmine ar fi fost aici... Și Umm și Baba. Și...

O umbră s-a abătut în pragul ușii și inima ei a început să freamăte, a ridicat privirea sus, sus, tot mai sus, prăbușindu-se într-un abis cenușiu învăluit în kohol.

Reverență. Asta se citea în ochii cu care o privea. Era aceeași privire pe care i-o adresase în noaptea petrecută pe acoperișuri lângă palat. Aceeași privire care făcuse ca în venele ei să înflorească ceva straniu și îndrăzneț, o putere mai mare decât orice magie pe care i-ar fi așternut-o lumea la picioare. Privirea pe care se temuse că nu o va mai vedea niciodată.

Ospățul avea loc în seara aceea. La noapte avea să fie legat de altcineva. Mâine, Leul ar fi putut să apară și să-i adune pe toți într-o vizuină a umbrelor.

Zafira voia să fure momentul ăsta din prezent pentru sine.

— Ai...

Nasir s-a poticnit și s-a întors spre Reem și Sanya, lăudându-le și în același timp indicându-le să plece.

— Ați lucrat bine.

— Sayyidi, a spus Reem.

— Sultani, a șoptit Sanya.

— Stați! a spus Zafira și fetele s-au ciocnit între ele. Cum rămâne cu Lana?

Lana a pornit spre ușă.

— Okhti, suntem într-un palat. Pot să mă îmbrac pe hol dacă camerele sunt ocupate. Tu însă...

A încercat să-i facă cu ochiul, dar i-a închis pe amândoi, după care a ieșit pe hol în urma servitoarelor. Zafira a râs tremurat când s-a închis ușa, simțind că-i arde gâtul. S-a poticnit și, în final, a ridicat ochii la el pe sub gene.

A observat cum i se mișcă mușchii gâtului. De-ar fi știut el cât de mult îndrăgea Zafira accentul domol și argintiu al vocii lui. Atunci s-ar mai fi oprit vreodată din vorbit?

— Am ceva pentru tine, a spus el.

I-a întins o cutie, lungă și îngustă. Zafira a luat-o, cântărind-o discret. Pentru că ea fusese responsabilă cu întreținerea familiei, primise puține cadouri.

— Shukrun, a spus Zafira, stăpânindu-se.

Luptându-se cu emoțiile care i se înfipseseră în gât pentru că el venise. Era aici. Aievea. Nu ca să-i taie palma. Nu pentru că așa se cuvenea.

Acel dor, acea dorință, acel *gol* din sufletul ei au dispărut și, deși știa ce urma să se întâmple la noapte, și-a îngăduit naivitatea de a nu-i păsa. Încă nu. Asta era clipa ei. Numai a ei.

— Deschide-o, a insistat el, stând aproape.

Zafira nu se considerase niciodată o persoană timidă până să devină ținta privirii lui. Cutia era de lemn, simplă, cu balamale, și Zafira a ridicat încuietoarea. Capacul a căzut pe spate scârțâind încet și Zafira a fost cuprinsă de un spasm.

Așezată pe un pat de mătase, sub ochii ei lucea o lamă ascuțită, care se îngusta de-a lungul curburii. Pe latura ei boantă se întindea un filigran negru, pe măsura dungii de onix incrustată în măciulia teșită și de-a lungul plăselei șlefuite, din argint mat și înnegrit de trecerea anilor.

O jambiya. Era prețioasă, mai prețioasă decât orice obiect al ei.

— A fost primul meu pumnal, a explicat el. Mi l-a dăruit tatăl meu când – când încă era el însuși. Aș fi putut să comand unul nou, dar știu că tu... ei bine, tu prețuiești sentimentele, nu?

Cuvintele i-au furat un zâmbet.

— Așa e.

— Nu mai spune încă o dată shukrun, a spus el înainte ca Zafira să-i poată mulțumi.

— Atunci ce să spun?

— Că îți place, a spus el, strângând din fălci, sau că nu îți place. Sau că nu vrei un obiect vechi, de mâna a doua. Atunci îți voi aduce unul nou.

Zafira a râs.

— Nu așa funcționează cadourile.

Nasir nu a avut nimic de spus și Zafira s-a întrebat dacă nu cumva și el primise puține daruri. Nu era un gest lipsit de însemnătate, să te desparți de pumnalul primit de la tatăl tău iubitor, care se transformase într-un monstru. De aceea era mai mult decât o jambiya – era o adunare de amintiri și momente, un cumul de experiențe. Dacă o fi existat vreun pumnal vrednic să-l înlocuiască pe al lui Baba, acesta era. Al lui.

— Îmi place nespus, a spus ea încet, cântărindu-l în palmă.

Se potrivea la fel de bine ca al lui Baba, dar lama era mai ușoară, mai elegantă. Făcută pentru un prinț.

— E frumos și vechi și perfect.

A ridicat marginea rochiei și a strecurat cuțitul în teacă, uitând cât de strâns stăteau pantalonii pe pielea ei și descoperind brusc că Nasir îi urmărea mișcările.

Tăcerea s-a întins între ei și Zafira s-a întrebat dacă-i spusese Kifah sau dacă întrebase el. Sau dacă observase teaca ei goală și trăsese concluziile.

— Iartă-mă, a șoptit el și, deși erau două cuvinte scurte care ar fi putut fi lipsite de semnificație, ea a înțeles că nu erau nicidecum așa.

Nu când le spunea el. Când le spunea băiatul care vorbea atât de rar, dând fiecărui cuvânt rostit greutatea pe care ar fi avut-o o mie de cuvinte pentru altcineva. Nasir a ridicat mâna și a răsfirat degetele, dar apoi a coborât-o.

— Pentru tot ce am făcut. Pentru tot ce nu am spus.

Poate că Zafira ar fi ținut minte ce a spus atunci dacă Nasir n-ar fi fost atât de aproape. Dacă nu s-ar fi străduit amândoi să înțeleagă. Oftând sacadat, Nasir și-a strecurat degetele în părul ei și ea l-a lăsat s-o tragă mai aproape, tot mai aproape, până când li s-au atins frunțile. Buricele a cinci degete pe spatele craniului ei, cu degetul mic așezat pe ceafă.

Cumva, momentul ăsta părea mai intim decât cel de pe Sharr. Era o emoție întinsă până la refuz. Aerul expirat de ea devenea aerul pe care îl inspira el. Inimile lor zvâcneau în tandem.

— Nu pot...

Cuvântul s-a rupt din gâtul lui și apoi o parte din el s-a retras. Zafira s-a desprins de el, înțelegând în sfârșit motivul. A observat adevărul în încruntarea sprâncenelor lui și în încleștarea fălcilor. Problema nu era că mândria l-ar fi împiedicat să vorbească, ci că *se chinuia* să vorbească. Credea că nimănui nu-i păsa ce avea el de spus.

— Știu cum e, a spus ea încet.

Ea o avea pe Yasmine, dar prietena ei avea talentul de a-și impune mai degrabă propria părere și mai puțin să asculte.

Îl avusese pe Deen, până când acesta începuse s-o iubească altfel decât îl iubea ea. Și o mai avea pe Lana, pe care, în mod greșit, o considerase prea tânără ca să înțeleagă, prea neexperimentată în problema poverilor.

Dar, după încordarea din umerii lui, Zafira și-a dat seama că se înșela. N-ar fi putut înțelege niciodată cât de mult îndurase Nasir. Își făcuse o idee când Nasir se văzuse cu tatăl lui pe Sharr. Când sultanul abia îi îngăduise fiului lui să scoată un cuvânt, când aproape fiecare frază pe care i-o aruncase în față fusese o batjocură.

— Înțeleg cumva, s-a corectat ea. Cum e să ți se adune cuvintele pe limbă, dar să simți că nu merită rostite. Să simți că nimeni nu vrea să te asculte.

Era adevărul lui, o minciună înrădăcinată în fibrele ființei lui: cuvintele lui nu trebuiau rostite. Nu-i păsa nimănui. Nasir a ferit privirea și ea și-a dat seama că nimerise ținta.

— Eu vreau să te ascult, a spus ea.

Nasir a ridicat capul și ultimele raze de soare i-au aurit ochii. Zafira voia toate cuvintele pe care era dispus să i le dăruiască. L-ar fi ascultat oricât de mult i-ar fi îngăduit el. Dar Nasir se uita la ea de parcă Zafira ar fi fost un cuțit înfipt într-o rană deja sângerândă.

— Nu pot... nu vreau asta, a oftat el. Nu vreau s-o aleg pe una dintre ele ca soție.

— Atunci spune-i, l-a îndemnat ea cu hotărâre, știind că nu-i era atât de ușor. Diseară, chiar la ospăț, spune-i. Ascultă de sufletul tău.

Capitolul 46

Altair petrecuse toată noaptea căutând indicii și chinuindu-se să înțeleagă de ce Leul avea nevoie de Aya, dar fără succes. Nici nu mai apucase să vorbească cu ea, pentru că Leul o izolase într-un loc sigur. O măsură de precauție, în caz că fiul lui ar fi decis s-o omoare. Asta dovedea cât de puțină încredere avea de fapt în el, dar pe Altair nu-l deranja.

Știa ce-i trebuie.

Ușa s-a deschis pentru a-i întâmpina pe Leu și pe câțiva ifriți: în mijlocul încăperii, unul dintre ei a întins un așternut suficient de mare pentru un sultan. Un altul a așezat o tavă cu unelte, instrumente pentru un tămăduitor. Un al treilea ifrit a adus încă o tavă, goală și curată.

Pe ea, Leul a așezat un organ, stacojiu și pulsatil.

Ultima inimă a Surorilor Veșniciei, întruchiparea greșelii lui Altair. Pentru că plănuise și pusese la cale intrigi peste intrigi, dar nici măcar nu se gândise că ar fi putut fi răpit el însuși.

— Bună treabă, frații mei, a spus Leul, ținând în mână Jawaratul.

A întâlnit privirea derutată a lui Altair cu un zâmbet reținut.

— Ești gata, Altair?

— Îmm, a făcut Altair, pentru ce?

— Să trăiești veșnic, a spus el simplu. Vom ajunge în fruntea unei noi Arawiya.

Altair a deschis gura, dar groaza i-a furat puterea de a trata situația cu ușurință. Un clocot îi tulbura venele și i s-a iuțit pulsul când a observat că, sub roba lui dezlegată, Leul nu purta cămașă.

— Acum, a spus Leul ifritului de lângă el. Adu-o pe Aya.

O tămăduitoare și o inimă.

Altair ar fi vrut ca mintea să nu îi funcționeze atât de repede. Ignoranța senină era o binecuvântare în sine.

Mi-ar trebui o inimă ca să te pot contrazice.

Leul era pe jumătate ifrit, pe jumătate safin. Se născuse fără inimă, dar cu o cavitate pe măsura uneia. Efectiv avea o gaură în piept. Cum ar fi fost mai potrivit s-o umple altfel decât cu obiectul pe care-l dorea mai mult decât orice altceva?

Altair a rămas fără aer. Cu asta, tatăl lui avea să devină la fel de puternic ca Surorile Veșniciei. Cu abilități nemăsurate. Cu puteri fără seamăn.

Leul a pus jos Jawaratul.

Altair n-a stat pe gânduri. A sărit, mai încet decât ar fi trebuit, fapt ce i-a stârnit și mai mult sentimentul victoriei când a strâns mâinile în jurul Jawaratului. Leul a rămas nemișcat, deși ifriții s-au împrăștiat.

Și echilibrul de putere s-a schimbat într-un singur moment hotărâtor.

Cartea murmura în mâinile lui Altair, cu un sunet stins, aproape imperceptibil, ca al unei pisici mulțumite. Era legat de el așa cum în curând ar fi putut ajunge legat și de tatăl lui, de vreme ce fusese creat din sângele Surorilor Veșniciei, același care curgea și în venele lui.

Și Altair voia să-l distrugă.

A deschis cartea la mijloc, despărțind paginile deteriorate și aspre.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a observat Leul încet, aproape cu tristețe. Suntem oglinzi, tu și cu mine. Doar că tu nu-ți dai seama. Haide, fiule. Rupe-o-n bucăți.

A înclinat capul într-o parte și Altair a șovăit, văzându-i calmul.

Pe dinții sultanului – Zafira. Blestemăția asta era legată de viața ei. Dacă ar fi rupt-o, ar fi murit și ea.

— Văd bine, ești îngrijorat?

Altair și-a încleștat dinții.

— Ți-ai trădat zumra când mi-ai spus unde erau. Ai ucis și ai mutilat și ai trădat ca să urci în ierarhia Arawiyei. Am văzut atrocitățile comise de tine în numele binelui regatului.

Leul a coborât vocea, vorbind pe un ton îmbietor.

— Ce-ar mai însemna o singură viață luată pentru viitorul poporului tău?

Nimic.

Totul.

Râvna s-a scurs din trupul lui când Leul i-a smuls Jawaratul din mâini și patru ifriți l-au tras de brațe înapoi.

Leul l-a privit satisfăcut, știind că Altair nu-i putea face niciun rău, din moment ce folosise chiar sângele lui pentru a se proteja. Altfel, Altair ar fi sărit mult mai departe și i-ar fi scos ochii aceia nefirești din orbite, l-ar fi sfâșiat în bucăți cu mâinile goale.

Leul a pus jos Jawaratul cu un început de râs blajin, pe când Altair se zbătea în mâinile ifriților.

— O iubești.

Altair nu semăna cu mama lui. Iubea liber și din plin. Pentru el era mai rară admirația.

— Numai un prost n-ar iubi-o. După câte a îndurat și a pierdut, încă luptă pentru o lume care a dezamăgit-o.

Întruchiparea desăvârșită a unei inimi de leu.

Leul a mormăit ceva.

— Spre deosebire de tine, a spus Altair cu mânie.

Leul a ridicat ochii într-o clipă.

Era un avertisment, un semn prin care-i spunea să se oprească, dar Altair nu s-a oprit. Nu a *putut*.

— Ai suferit o înfrângere și te-ai transformat într-un monstru. Ai suferit și acum vrei să sufere și alții.

Taci, i-a șoptit rațiunea la ureche. Ochii Leului erau ca de cremene; buzele lui erau strânse într-o linie dreaptă și aspră; trupul lui încremenise, ca atunci când Altair îi povestise despre zilele petrecute la palat, abandonat de mama lui.

— Nu-i așa, *tată?*

Cu o viteză uimitoare, Leul a făcut un gest cu mâna și Altair a fost aruncat în zid, cu brațele întinse în lături. A gâfâit răgușit și nu s-a mai putut mișca. Omul ăsta trebuie să fi fost *teribil* de furios dacă irosea magie împotriva neobrăzării lui Altair.

— Îmi ești de trebuință viu, Altair, a spus încet Leul, apropiindu-se. Am nevoie de sângele tău și asta numai pentru încă puțin timp. Am nevoie de tine întreg. Te-am păstrat nevătămat pentru că am crezut că vom putea rămâne împreună. Să colaborăm.

Mâhnirea i-a umbrit câteva clipe ochii. De parcă ar fi plâns după minciunile pe care le schimbaseră între ei.

— Te-ai gândit la asta înainte să dai frâu liber limbii tale?

Ochii furioși ai Leului au căzut asupra gurii lui și, pentru întâia oară în viața sa, Altair a simțit-o: o teroare pură și nemărginită. A închis gura, clipind ca să oprească picăturile de transpirație care i se scurgeau pe frunte. Leul l-a apucat de obraji, înfigându-și unghiile ca niște gheare în pielea lui, și l-a ținut așa.

— Nu, nu limba, *dragul meu băiat,* l-a luat el în batjocură. Știm amândoi că prețuiești altceva mult mai mult decât îți prețuiești vocea și vei avea multe de spus după ce am să-ți iau acel lucru.

Altair a zărit luciul unui cuțit mic și asta e tot ce a putut să facă: a privit. Și a înțeles. În acel moment în care s-au născut un *înainte* și un *după* distincte. Nu se putea mișca, nu se putea împotrivi, dar nu avea de gând să se milogească.

Și-a adunat bruma de sânge-rece și Leul Nopții i-a înfipt cuțitul în ochi.

Capitolul 47

Ceva i-a intrat lui Nasir în ochiul stâng, orbindu-l o fracțiune de secundă și făcându-l să clipească. Zafira ar fi putut la fel de bine să-i spună să sară într-o prăpastie. Așa se simțea când vorbea cu tatăl său.

O soție. Chiar și numai gândul la așa ceva îl apăsa mai tare decât faptul că Leul avea Jawaratul, o inimă și pe Altair. Nimic nu mergea bine în viața lui Nasir, dar parcă toate mergeau și mai prost decât de obicei.

— Așa voi face, a promis el în șoaptă.

Pentru tine. Era ceva în pieptul lui. O fiară sălbatică, poate, care încerca disperată să se elibereze cu ghearele. Să sară în mâinile ei și s-o lase să-i facă ce voia.

Luând pumnalul vechi din lada din șifonierul lui, Nasir exersase o formulă prin care să-i ceară iertare și să-i explice. Cuvinte peste cuvinte pe care le legase între ele cu mult efort, lucruri pe care trebuia să i le spună înainte de evenimentul serii. Înainte de ospăț, când ar fi trebuit să-și aleagă o nevastă.

Toate silabele s-au risipit când a văzut-o.

Eu vreau să te ascult, spusese ea și Nasir voia să afle limitele acelor cuvinte. Voia să dea glas tuturor cuvintelor pe care le îngrămădise înăuntrul său, dar îi trebuia – nu știa ce-i trebuia. Poate timp.

— Arăți bine, Zafira, a spus ea tărăgănat și jucăuș, văzând că Nasir nu mai spune nimic.

Și-a fluturat două degete lângă frunte cu o îndrăzneală care lui Nasir i-a tăiat respirația.

— Shukrun, prințul meu.

Nu arăta *bine,* arăta ca de vis.

Fetele îi pictaseră pielea cu clar de lună, lăsând pata aceea întunecată ca să-l chinuie. Părul ei era o coamă de bucle lucitoare ce-i încadrau chipul și ochii ei albaștri străluceau conturați cu kohol.

— Vrei să-ți compun poezii, frumoasă gazelă?

Vorbea pe un ton răgușit.

— Îmi place să mi se spună cuvinte frumoase uneori.

Nasir și-a plimbat ușor mâna pe pânza lucioasă a mânecii ei, atingându-i interiorul încheieturii.

— Să fi căzut stelele de pe cer, îmbrăcându-te în strălucirea lor? Nu – argint curgător. Ești izvorul din care s-au făurit toate săbiile din lume.

Zafira a râs și inima lui a tresăltat la auzul sunetului.

— Dacă mă gândesc mai bine, a șoptit ea, micșorând distanța dintre ei și făcându-l mult prea conștient de patul care se întindea în spatele ei, tachinându-l și stârnindu-i dorința, după care a apropiat gura de buzele lui.

— Ar trebui să faci mai mult și să vorbești mai puțin.

Lui Nasir i-a scăpat un sunet. Îi ardeau urechile de la acest avans îndrăzneț, atât de neobișnuit pentru fata îmbujorată de pe Sharr. Una era să vrea să o sărute, cu totul alta era ca ea să-l apuce de gulerul thobului și să-l tragă înspre ea, prinzându-i buzele cu buzele ei moi. Și-a așezat mâinile pe mijlocul ei și căldura pielii ei pulsa prin stofa subțire.

— Nasir.

Rugămintea din șoapta ei i-a luat mințile. A tras-o mai aproape, abia stăpânindu-și un geamăt când a simțit-o lipită de el. Buzele lui s-au despărțit sub ale Zafirei și Nasir a zâmbit

la apăsarea timidă a limbii ei. A simțit gustul ei de citrice și vuietul din sângele lui a năvălit în jos, tot *mai jos*.

Mai mult decât gura și oftările ei delicate, tânjea, poate, după atingerea palmei ei pe piept, a degetelor ei răsfirate pe inima lui. Punând stăpânire pe el. Nasir s-a dat înapoi și a privit-o. Ochii ei erau sticloși și buzele ei învinețite erau mult prea frumoase pentru un ucigaș ca el. Totuși și-a îngăduit să-și recunoască meritul – *el* făcuse asta. După el își pierdea capul Vânătoreasa claustrată. Din cauza lui se chinuiau să respire plămânii ei.

Voia să-și rătăcească iar degetele în părul ei de obsidian. Să-și încurce mâinile în stofa rochiei ei ca să astâmpere tremurul lor, s-o conducă înapoi, înapoi, înapoi, dar ar fi fost o cruzime să-i știrbească perfecțiunea. Atingerea lui a devenit mai ușoară.

— Mi-a fost dor de tine, a șoptit ea pe buzele lui.

— Iartă-mă, a șoptit el în același timp.

Zafira s-a retras o fracțiune de centimetru și privirea aceea adumbrită mai că l-a dat gata.

— Pentru ce să te iert acum?

Nasir s-a aplecat încet asupra ei.

— Pentru că ți-am distrus rochia.

— Ce rost are o rochie frumoasă dacă nu pot să fac ce vreau când o port?

Ce rost avea o coroană dacă Nasir nu putea să facă ce voia?

Mâinile ei au alunecat în sus pe thobul lui și i s-au încurcat în păr, stârnindu-l din nou, după care Zafira s-a desprins de el cu un suspin gâtuit.

— Cât poate să dureze o clipă furată?

Cuvintele erau în parte pentru ea însăși. Asta explica îndrăzneala ei. Uitarea de sine.

L-au îndurerat.

Un singur fir de înțelegere s-a încordat în privirea ei albastră și Zafira a înșirat cuvintele dintr-o suflare.

— Îi vei vorbi așa și miresei tale? O vei săruta așa?

— Mireasa mea. Regina mea. Frumoasa mea gazelă, a spus el în șoapte abia auzite. Nu pot fi toate trei unul și același lucru?

Culoarea i-a apărut în obraji și atunci Nasir a știut. Lumea ar fi putut să aducă o mie de femei înaintea lui, dar niciuna n-ar fi putut să-i fie egală ei. A văzut tremurul din gâtul ei, i-a observat amarul din ochi. În sfârșit găsise puterea să dea glas dorinței lui, dar ce importanță avea dacă nu voia și ea același lucru?

— Și fata din camera ta? a întrebat ea, crezând că Nasir vorbise fără să gândească. Va trebui să te împart cu ea când voi fi regina ta?

— Kulsum. Chiar nu știu de ce a venit în camera mea în noaptea în care ai văzut-o. A fost servitoarea mamei mele și și-a pierdut limba din cauza mea. Am... am iubit-o, a spus el, pentru că era adevărat, pentru că nu voia s-o mintă pe Zafira niciodată, până când am aflat că era o spioană care se folosea de mine și că îi ucisesem iubitul cu ani în urmă.

Tatăl lui îl torturase.

Mama lui își ascunsese existența.

Și fiecare sărut al iubitei lui fusese o sabie cu două tăișuri.

Nu e momentul pentru descoperirile tale inepte. Era prea târziu – Nasir deja se prăvălea în hău. Zafira a observat. A văzut haosul de pe chipul lui, l-a auzit în freamătul inimii lui, pentru că încă era atât de aproape. Abia când și-a lipit fruntea de a lui, Nasir și-a amintit să respire.

— Ai dreptate să nu mă accepți. Să nu-ți dorești asta, a spus el.

Zafira a clătinat din cap, lipit de al lui.

— Nu e vina ta că...

A întrerupt-o cu un râs frânt.

— Ce șanse am, Zafira? Fiecare fărâmă de afecțiune din viața mea a fost ticluită. Când nu va mai fi vina altora și va fi a mea?

Zafira nu a răspuns. Doar l-a apucat de umăr cu o mână fermă, ascultând așa cum nu mai ascultase nimeni până atunci.

— Doar arăt ca un om, a spus el încet.

Un rotocol de umbre i-a scăpat din gură. Se întâmpla când i se învolburau emoțiile, când nu mai reușea să-și stăpânească gândurile.

— Sunt un monstru. O fiară. Și cei care fug sunt cei care s-au apropiat suficient de mult ca să vadă că înăuntrul meu nu e loc pentru nimic altceva.

— Până și fiarele pot iubi. Pot fi iubite, l-a contrat ea. Leul a făcut un om crud din tatăl tău. Indiferent ce ar fi devenit Altair, înainte te-a iubit. Kifah te iubește. Eu...

Nasir a încremenit. Nu îndrăznea să respire.

Cineva a bătut insistent la ușă.

— Ar trebui...

A tăcut, cu răsuflarea tăiată, și s-a desprins de el.

— Da, a spus el rămas fără grai și apoi Zafira a dispărut, lăsând parfum de lemn de aloe și trandafir pe hainele lui, lumina argintie a stelelor peste tot împrejur și duhul unor cuvinte care n-au mai fost rostite.

Capitolul 48

Altair și-a mușcat limba până când a ajuns să sângereze la fel de mult ca ochiul său. Refuza să scoată vreun sunet, să țipe, deși toate venele din trupul lui implorau. De durere. De amarul pierderii. Se stăpânise nouăzeci de ani, pentru ca acum să ajungă aici.

Aici.

Aya stătea în pragul ușii, cu abaya ei pală mânjită de praf. Sângera din cap până-n picioare – nu, vederea lui era de vină. Sângele picura de pe bărbia lui și împroșca podeaua de parcă Altair ar fi fost un vas cu o fisură ireparabilă.

Aya a fugit la el și Altair s-a ferit. În acel moment o ura. Ura compătimirea ei, durerea ei. Nu avea dreptul nici la una, nici la cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? a țipat ea.

— Ce-ți pasă?

Altair își simțea sufletul la fel de pustiit ca vocea.

Și-a gustat sângele de pe limbă. La doi pași de el, inima de si'lah era martoră la toate, fremătând slab.

— Îngrijește-l, draga mea, a poruncit Leul încet. Trebuie să vadă că a făcut alegerea greșită.

Aya a coborât mâna în tavă și și-a despicat palma după o clipă de ezitare, iar Altair, prin percepția lui vizuală cât o gaură de ac, s-a întrebat dacă trebuia să-i fie recunoscător pentru că renunțase la teama ei de dum sihr când l-a luat de

bărbie și și-a amestecat sângele cu al lui. Când i-a atins orbita cu degetele. Când Altair a văzut, cu un icnet sec, cum resturile ochiului lui stâng i-au fost smulse din pielea amorțită.

— Adu-mi apă, s-a adresat apoi Aya unui ifrit. Ca să-l curăț.

— Nu, s-a stropșit Altair. Lasă-mă!

Aya a coborât mâna împotriva voinței ei și pe chip i-a trecut o umbră de durere, iar Altair a râs. A fost un cârâit trist pe care nu l-a recunoscut ca fiind al lui. Leul a șoptit ceva ce a scăpat auzului lui și Aya s-a întors la el, clătindu-și mâinile în vasul din colț.

Încăperea duhnea a sânge și a ulei. Duhnea a teamă și a schimbare. A pierdere. Cu un ochi, Altair a văzut cum Leul se întinde pe așternut și Aya se așază lângă el, încrucișând picioarele. Privirea ei a fugit la Altair cu cea mai discretă neliniște. Cu durere, mereu cu durere. Încă de la moartea fiului ei.

Altair i-a întâlnit ochii când acea forță care-l ținea pironit de perete s-a risipit și ifriții l-au apucat din nou.

— Aya, uită-te la mine, a implorat-o el, în ciuda urii din venele lui. Uite ce a făcut. Ce ar spune Benyamin?

Aya i-a zâmbit.

— Morții nu pot vorbi, sadiqi.

Leul părea încântat. Aya a luat primul instrument și a dat în lături pliurile robei Leului.

Lui Altair i-a înghețat sângele în vene. S-a zbătut între ifriți, dar parcă deodată trupul lui era un smoc de grâu, firav și neînsemnat. S-a lăsat păgubaș, atârnând în mâinile lor.

Au venit la el încă doi ifriți, pentru că Aya era tămăduitoarea cea mai pricepută din Arawiya, dar nimeni n-ar fi putut să introducă o inimă în trupul unui monstru împietrit folosindu-se doar de pricepere. Fără ajutorul sângelui lui Altair, care-i dădea putere, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil. S-a smucit, împotrivindu-se fără rost, și o durere mocnită i-a săgetat brațul sub tăietura unui cuțit. A încremenit când sân-

gele cald a început să-i curgă și a auzit *pic-pic*-urile stinse ale stropilor care cădeau în pocalul de metal.

Mândria l-a făcut să-și muște limba, a păstrat tăcerea. Orbita lui se încorda în mod ciudat și fierea îi urca în gât.

Aya a amestecat sângele lor, șoptind încet. A mișcat degetele pe pieptul Leului.

— Simți? a întrebat ea după o clipă.

Leul a clătinat din cap.

Altair știa că era pricepută, dar într-atât încât să amorțească o parte atât de mare din corpul unui om în numai câteva clipe? Aya a așezat vârful lanțetei pe pielea Leului și s-a oprit.

— Întotdeauna există riscul să nu meargă.

— Frumoasă Aya, mereu atât de preocupată pentru sănătatea mea. Nu am mai purtat discuția asta? Trebuie să-mi asum acest risc.

Leul i-a atins obrazul, ca un părinte mândru care-și laudă copilul.

— Pentru Arawiya, a spus ea.

Leul a zâmbit.

— Pentru Arawiya, draga mea.

Chiar era dusă. Sub privirea neajutorată a lui Altair, cuțitul a despicat pielea aurie a Leului și sângele negru a izvorât de-a lungul inciziei.

Promisiunea unui întuneric și mai cuprinzător ce avea să vină.

Capitolul 49

Chiar nu exista o proastă mai mare decât Zafira. *Te iubesc?* Îi venea să se izbească cu capul de cel mai apropiat perete.

Dacă Kifah n-ar fi bătut la ușă, limba slobodă a Zafirei ar fi mers prea departe ca s-o mai poată înfrâna, deși, când Nasir a ieșit după ea, expresia de pe chipul lui Kifah a fost și ea umilitoare. Nasir abia s-a uitat în ochii ei, plecând grăbit și cotind pe un alt coridor, unde gărzile de o parte și de alta au luat imediat poziție de drepți.

Zafira și-a dat seama atunci că acelea erau ultimele cuvinte pe care i le va fi spus înainte ca el să-și lege viitorul de altcineva. Până la sfârșitul serii, tot ceea ce fusese între ei nu va mai fi începutul unei posibilități, ci sfârșitul unei amintiri – dacă Nasir nu își spunea cuvântul și nu se ținea pe poziție.

— Deci de aia nu erai cu Lana. Akhh, pare foarte vesel, a observat Kifah, studiind-o. În schimb tu arăți de parcă ai fi ieșit din visul cuiva. Probabil al lui.

Zafira se simțea despuiată cu părul liber, pierdută în flăcăra atingerii lui și a dorinței de sub pielea ei. Se simțea și puternică, cu jambiya ei nouă prinsă de picior.

— Mi-am făcut griji când am văzut că nu erai în sala de primire, a spus Kifah în continuare.

Ținuta ei era fioroasă: o tunică fără mâneci îi cădea înclinat până la jumătatea coapselor, cu un guler înalt, brodat cu filigran auriu. A vrut să spună încă ceva, dar s-a oprit.

Zafira i-a aruncat o privire piezișă.

— Ce-i?

Kifah a scos din gaica de la brâu un cilindru mic din lemn lustruit, cu capace aurii. Cu o mișcare din încheietură, cilindrul s-a întins în ambele părți, având în capăt un vârf de suliță feroce.

— Impresionant.

Zafira a ridicat din sprâncene.

Kifah a împins o piedică și sulița s-a retras. A prins-o la brâu.

— Un cadou de la Benyamin.

Zafirei i s-a strâns gâtul, imaginându-și-l pe Benyamin făcând pregătiri pentru o problemă de viață și de moarte, dar lăsându-și răgaz să confecționeze un dar pentru străina alături de care avea să pornească într-o călătorie nemaiauzită.

— E minunată.

Kifah a încuviințat din cap, neliniștită.

— A adus-o Califa Ghada. Vrea să mă întorc la ea.

Ah! Califa Pelusiei.

— Dar asta e bine, nu? Mi s-a părut că voiai să te ierte.

— Nu printr-un ultimatum. Ar trebui să mă întorc cu ele *acum*. După ospăț. Ar însemna să las totul în urmă. Pe tine, pe prinț, pe Altair... magia. Să renunț la răzbunarea mea și să-mi reiau locul.

A izbucnit într-un râs amar.

— Tatăl meu ar fi încântat.

Ce putea Zafira să spună? Dacă ar fi fost pusă să hotărască între a se întoarce la ea acasă și a rămâne aici pentru a restaura magia și a-l învinge pe Leu, n-ar fi putut alege nicio variantă. Le voia pe amândouă. Voia *mai mult*. Voia să se întoarcă acasă fără sentimentul de vinovăție pentru moartea lui Deen. Să le găsească pe Umm în viață și pe Yasmine zâmbind. Voia întoarcerea magiei, fără trădarea Ayei și a lui Altair.

Dar, orice-ar fi, de acum era implicată în povestea asta. Nu se putea imagina făcând un pas în spate, după câte îndurase și după tot ce pierduse.

— Sfatul tău e neasemuit, Vânătoreaso, a spus Kifah cu sarcasm.

Zafira a râs.

— Nu pot să hotărăsc eu ce e mai important pentru tine. Locul tău în Elita celor Nouă, căreia te-ai alăturat tocmai ca să te răzbuni pe tatăl tău. Sau locul tău în încercarea de a restaura magia, ceea ce ai hotărât la un moment dat că ar fi o lovitură și mai puternică dată tatălui tău. Atât de puternică, încât ai părăsit Pelusia împotriva voii califei tale.

Zafira a tăcut și s-a uitat la ea.

— Dacă pleci dintre noi, îți vom duce dorul. Dacă restaurăm magia fără tine, va fi și victoria ta.

Kifah a fluierat încet.

— Și totuși, după ce e restaurată magia, cine știe cum va arăta Arawiya?

După ce, a spus ea, nu *dacă*. Așa era Kifah, liberă de îndoieli și îndrăzneață, dar Zafira îi împărtășea neliniștea. Nu mai era Vânătorul, de când dispăruse Arzul. Nu mai era nici fiica cuiva. Ce putea să facă după întoarcerea magiei?

Ar fi trebuit s-o ia de la capăt. Ea și Lana.

— De aceea e frumos viitorul.

Vocea Lanei a răsunat din spatele lor.

Kifah a dat ochii peste cap.

— Nu cred că există fete de paișpe ani mai înțelepte decât tine, micuța mea Lana. De aceea viitorul e *înfiorător*.

Zafira a încremenit.

Rochia Lanei era de culoarea salviei, de nuanța pală a lăstarilor noi, împodobită cu perle mici. Era plisată pe lungime și în jurul brâului erau înfășurate benzi arămii, care să-i pună în valoare silueta sprintenă. Ochii îi erau conturați cu

kohol brun și, dacă Baba ar fi fost de față, ar fi plâns văzând-o pe mica lui tămăduitoare, devenită femeie.

Lana fusese mereu frumoasă; acum îți tăia respirația.

— Cum ți se pare? a întrebat ea timid când tăcerea s-a întins prea mult.

Zafira a ridicat din sprâncene.

— Cred că am face bine să te ascundem.

Lana a strâmbat din nas cu dispreț, dar radia de mândrie. *De fericire.* Asta merita sora ei după ceea ce se întâmplase cu Aya și Umm, iar Zafira a hotărât atunci că, orice-ar fi, va duce misiunea la bun sfârșit. Era dispusă să curme viața Leului cu ultima ei suflare, dacă așa ar fi garantat o lume în care Lana să poată trăi fericită.

Abia își putea închipui o astfel de lume. Fără Arz, fără Leu. Nu era naivă – știa că n-ar fi putut exista niciodată o lume fără pericole, dar, dacă putea exista o lume asupra căreia nu plana moartea, în care fetele nu erau nevoite să se teamă că vor ajunge ca femeile pe care le idolatrizaseră cândva, atunci Zafira avea s-o găsească.

În fața a două uși masive, un servitor îmbrăcat în alb a plecat capul și, uluită, Zafira și-a pierdut șirul gândurilor. Sala de primire se poate să fi fost cea mai mare încăpere pe care o văzuse ea vreodată, dotată cu cele mai noi contribuții aduse de artă și de inovație.

Pardoseala era splendidă, din marmură lăptoasă împodobită cu romburi mici și metalice care luceau sub lumina candelabrelor somptuoase. Coloane de marmură susțineau un tavan boltit, incrustat cu un mozaic de forme în nuanțe de albastru-închis, maro și auriu sclipitor. Ce ciudat era că ceva la care se ajungea atât de greu era împodobit cu o frumusețe atât de complicată. Suluri de stofă adunate strâns atârnau în anumite unghiuri și de la ele coborau frânghii de care trăgând o singură dată s-ar fi desfășurat draperii vopsite în culori de giuvaiere.

— E atât de *curat,* a spus Lana.

Zafira i-a aruncat o privire.

— Ne faci să părem necivilizate.

Kifah a rânjit.

— Petrecerea adevărată începe după cină. Se lasă draperiile și luminile pălesc. Raqs sharqi. Araq.

A coborât vocea, evident încântată.

— Dezmăț.

— Raqs sharqi... Asta nu e dans din buric? a întrebat Lana, făcând ochii mari.

— *Aici?* a întrebat Zafira și Kifah a izbucnit în râs, făcând-o să se întrebe la cât de multe asistase, de fapt, Elita celor Nouă în palatul peluzian.

— O să avem grijă să te trimitem la culcare până atunci.

Un bărbat îmbrăcat cu un thob alb și un turban roșu-cafeniu a pășit în fața sălii și Kifah a blestemat.

— Am întârziat.

Le-a târât pe Zafira și pe Lana printre nenumăratele rânduri de perne de majlis întinse în jurul unor mese scunde din abanos. Oamenii le-au urmărit drumul; slugile alergau de colo-colo. Aerul era înăbușitor, parfumurile amețitoare se amestecau cu aroma mâncărurilor care încă erau aduse și Zafira și-a ținut respirația din cauza mirosului puternic de usturoi care le cuprindea pe toate. În capăt, niște trepte urcau până la o platformă acoperită cu perne bogat vopsite și cu o masă scundă cu picioare curbate ca niște jumătăți de boltă. În spatele ei, precum modelul central al unui covor urzit, stătea Tronul de Aur.

Zafira nici nu-și putea imagina cum avea să arate locul după cină. Oare Nasir era obligat să rămână? Mintea îi gonea, închipuindu-l întins pe podium, privind pe sub gene la o femeie care-și unduia șoldurile pentru el, îmbrăcată cu haine străvezii, luminoase ca zâmbetul îmbietor de pe buzele ei.

Doar nu era primul lui ospăț. Ceruri mari, trebuie să fi participat la sute de astfel de evenimente.

Kifah a înghiontit-o cu cotul. Zafira l-a zărit pe Seif în celălalt capăt al încăperii, cu tatuajul său auriu oglindind lumina miilor de flăcări licăritoare. Parcă nici până acum nu reușise să-și găsească o cămașă, thobul lui țipător negru și auriu-închis era descheiat până la pieptul gol.

— Califa Ghada bint Jund min Pelusia, ținutul celor mai de seamă invenții ale Arawiyei și al Elitei celor Nouă! a anunțat bărbatul înveșmântat în alb.

Zgomotul s-a domolit până la șoaptă.

— Iat-o! Cauza neliniștilor mele, a spus Kifah, dar în vocea ei se simțea o mândrie semeață.

Croncănitul unui corb i-a atras atenția Zafirei când califa peluziană a traversat culoarul cel mai îndepărtat, purtând un turban din aur lichid și o abaya largă și amplă. Pasărea neagră privea încăperea de pe umărul ei, vigilentă ca un hashashin. A urmat fiica Ghadei, cu pielea întunecată ca noaptea și ca mama ei, cu o abaya violetă strânsă pe contururile ei generoase, cu părul adunat sub un turban roșu. În ochii ei și în curbura gurii se vedea un licăr jucăuș.

Era una dintre tinerele dintre care Nasir avea să aleagă până la sfârșitul nopții.

— Aia e Nawal? a întrebat Lana încet.

Kifah a încuviințat din cap.

— Pentru mine, fiica Ghadei a fost ceea ce aș putea numi o prietenă și numai datorită ei sunt tolerată acum.

În urma califei au venit încă opt femei: cu capetele rase, cu veșminte roșii tivite cu dungi violet, întruchipând culorile Pelusiei, și cu brațele goale, exceptând brățările aurii. Niciuna dintre ele nu era tatuată și toate erau vizibil mai calme decât Kifah. Sau poate că Zafira se obișnuise atât de mult cu firea ei

agitată, încât doar i se părea că celelalte din Elita celor Nouă se mișcau ca niște melci.

— Regreți ce ai făcut? a întrebat Zafira.

— Adică dacă regret că am vrut răzbunare? a pufnit Kifah. Niciodată. Trebuie doar să mă hotărăsc dacă încă mai merită.

Vocea adâncă a răsunat din nou:

— Califul Rayyan bin Jafar min Zaram, unde cei vajnici au deschis o cale prin pădurea blestemată și nimeni nu i-a putut opri!

Poate din cauza cunoștințelor pe care le avea despre zaramezi – că erau brute care îmblânzeau marea, care luptau în arene și se desfătau cu sânge –, Zafira se aștepta ca și califul lor să fie un bărbat vânjos și necioplit.

Califul Rayyan bin Jafar era ca o trestie care se leagănă la marginea apei și trupul lui subțire se încovoia sub greutatea mantiei lui împodobite cu nestemate. A urmat fiica lui, purtând pe cap podoabe confecționate din scoici, cu o înfățișare mai regală decât a califului însuși.

— Stimata Califă Rania și fiica ei, Leila min Alderamin, unde safinii petrec în tihnă și eleganță, nemuritori până în măduva oaselor!

Nimeni din afara Alderaminului nu mai văzuse familia regală alderă de aproape un secol și tăcerea s-a lăsat instantaneu.

Toate capetele s-au întors s-o privească pe mama lui Benyamin. Safinii forțau mereu limitele tradițiilor arawiyane și înfățișarea califei nu făcea excepție. Era de înălțime medie și își purta părul lung liber și descoperit, încoronat cu o diademă aurie așezată pe tâmple. Urechile ei alungite erau acoperite cu aur și abaya ei neagră era presărată cu perle trandafirii. Vanitatea o învăluia ca o mantie și își afișa frumusețea cu o cruzime tăioasă.

Alături de ea se afla încă o safină, mai înaltă cu o palmă, cu un tatuaj în jurul ochiului stâng. Decolteul abayei sale era mai adânc decât ar fi îngăduit simțul modestiei și Zafira și-a luat repede ochii de la marginile care coborau necuviincios de mult. În mod neașteptat, chipul ei era blajin și ochii aveau o nuanță de chihlimbar familiară.

— Sora lui Benyamin, a șoptit Kifah.

Oare Leila știa că fratele ei murise? Că cumnata ei se alăturase forțelor Leului?

— Guljul blestemat, califa asta. Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă prințul nostru ar fi atât de prost încât s-o ceară de nevastă pe fiica ei?

— S-ar dezlănțui haosul? a întrebat Lana.

Kifah a încuviințat din cap.

— O baie de sânge.

Zafira nu avea niciun dubiu. Nu avea nicio valoare să porți coroana sultanei dacă trebuia să stai alături de un soț în mare parte muritor. Chiar dacă era pe jumătate si'lah.

— Nu trebuie să-l lași, Okhti. Nu trebuie să-l lași să se căsătorească cu nimeni altcineva, a șoptit Lana, apucând-o de braț.

Nimeni altcineva, de parcă Zafira ar fi fost o candidată de pe lista de femei de viță regală. Ea, o țărancă din satul cel mai sărac din Demenhur.

I-a făcut semn să tacă.

La fel ca ceilalți, califa, fata ei și suita lor au rămas în picioare. Nimeni nu zâmbea. Urechile lor erau expuse la vedere, ca și cum ar fi spus: *Priviți nemurirea mea și închinați-vă.*

— Califul Ayman al-Ziya min Demenhur!

Venele Zafirei s-au umplut de gheață. Califul ei a traversat culoarul cu umerii aplecați și cu părul lui cărunt. Lana a scos un sunet asemănător unui mârâit. Haytham îl urma îndeaproape pe calif, cu un keffiyah în carouri legat cu o funie

neagră și o sabie ascunsă în teaca la brâu, cu o piatră strălucitoare de adular în măciulie. Era întruchiparea idealului de wazir sârguincios, mai puțin în ce privește ochii lui chinuiți, sub care atârnau cearcăne adânci.

Zafira și-a amintit durerea care-l apăsa când stătuseră înaintea Arzului dispărut, cât de teribilă fusese. Chipul lui arăta acum ceva infinit mai cumplit și ea nu înțelegea ce ar fi putut să-i provoace asemenea suferințe. Moartea? Alte secrete?

Știuse dintotdeauna că Zafira era fată, dar nu scosese nicio vorbă. Recunoscuse în ea ceea ce o învățase pe fata califului, marginalizată din cauza sexului ei. Dacă n-ar fi fost Haytham, fata aceea n-ar fi avut parte de educația potrivită unei moștenitoare.

În craniul Zafirei a explodat o furie alb-arzătoare când și-a amintit că nimeni din Arawiya, în afară de Haytham și de ea însăși, nici măcar nu știa că califul demenhun avea o fată.

Kifah a apucat-o de braț.

— Oi, liniștește-te!

Zafira s-a clătinat pe spate, răsuflând încet, și și-a plimbat privirea prin mulțimea adunată.

Îl ura pe Ayman. Ura mânia pe care i-o stârnea, înviind furia născută din legătura ei cu Jawaratul. Zgomotele din jur s-au contopit într-unul singur și sângele i-a năvălit în urechi. Furia dogoritoare îi ardea privirea.

Nu ești așa.

Jawaratul dispăruse. Nu putea s-o mai influențeze. Dar, împotrivindu-se mâniei și gândurilor ei tot mai negre, și-a amintit ca prin ceață promisiunea lui, arogantă și certă: *Ne vom alinia veacurilor.*

— Califul ales, Muzaffar bin Jul min Sarasin!

Zafira a expirat încet la auzul vocii crainicului, care a scuturat-o, trezind-o din gândurile ei.

Bărbatul, de vârsta a doua, îmbrăcat bine, cu un thob roșcat-brun cu urzeală delicată, arăta exact ca negustorul care

era de așteptat să fie. Pielea lui avea același ton măsliniu ca a lui Nasir și, ca și cum asta era o dovadă a îmbunătățirilor pe care le iniția în Sarasin, avea un chip plăcut. Era o amintire a faptului că mai exista bine pe lume. Zafira spera că sultanul va observa acestea și-l va desemna cât de curând.

Vocea crainicului a răsunat o ultimă dată și niciun musafir nu a îndrăznit să respire.

— Stimați musafiri, Sultanul Arawiyei, odinioară fiu al Sarasinului, și Emirul de Coroană, Nasir bin Ghameq bin Talib.

Inima Zafirei și-a încetinit bătăile, pulsând în ritm cu pașii sultanului. Își ținea mantia dungată cu aur într-o mână și sub ea sclipea un thob alb. Zafira nu înțelegea nici în ruptul capului cum de își permitea să cheltuiască timp și bani pe haine și festinuri în loc să-l caute pe Leu și a cincea inimă. Laa, o înfuria la fel de mult precum califul Demenhurului.

Lana a înghiontit-o.

În urma sultanului, ca o stafie în noapte, venea Nasir. Trăsăturile lui vădeau fermitate și privirea îi era ațintită la spatele tatălui său. Cineva îi prinsese părul sub un turban în carouri, din benzi negre și ordonate strânse cu o diademă argintie, deși șuvițele îndărătnice nu voiau să stea locului și la tâmpla lui se răsucea o buclă băiețească. Thobul cădea perfect pe trupul lui suplu, croit atât de strâns, încât ar fi putut tăia ca o lamă ascuțită. Suprafețele lui erau brodate cu damascuri întunecate și gulerul înalt era împodobit cu fire argintii. Era elegant și maiestuos și neînarmat, dar Zafira știa că aceasta din urmă era o minciună.

E superb, i-a șoptit inima.

Sultanul s-a așezat pe tron. Nasir a rămas lângă el, plimbându-și privirea prin încăpere în timp ce demnitarii își ocupau locurile.

— Uite privirea aia pe o care o știm, a șoptit Kifah și Zafira a întâlnit cremenea înfocată a ochilor lui cu un tremur stă-

pânit – și aproape, *aproape* că nu a surprins încordarea din colțul gurii lui și surâsul lui discret, înainte să-și afișeze din nou masca.

Nu pot fi toate trei unul și același lucru?

În sală s-a așternut liniștea când sultanul a ridicat fruntea.

Capitolul 50

Mirosul putred de sânge plutea în încăpere și Altair s-a regăsit pe câmpul de luptă. Oriunde altundeva, numai nu aici. Tenacitatea Leului era nesfârșită, pentru că nu o dată ochii aceia de chihlimbar i s-au dat peste cap, dar nu și-a pierdut cunoștința nicio clipă. Era istovit, dar vigilent, în timp ce Aya îi tăia și-i sfârteca trupul, vindecându-l pe parcurs.

O ducea mai bine decât Altair.

— O să te omoare, a spus el.

Orice s-ar fi întâmplat, Leul tot ura safinii cu toată ființa lui.

Aya doar i-a zâmbit, cu aceeași privire visătoare dintotdeauna. Aceeași cu care îi zâmbise cu ani în urmă, când își plimbase degetele prin părul lui Altair. Aceeași cu care zâmbise când i s-a născut fiul.

— Gândește-te pe cine ajuți, s-a rugat Altair, fără să-i pese că Leul îi era martor.

— Ajut la demararea unei lumi noi, a spus Aya. Dacă n-ar fi fost Surorile, Benyamin ar fi trăit. Fiul meu ar fi trăit.

— Ascultă ce spui, a răcnit el, zbătându-se din nou în mâinile ifriților.

Picioarele îi tremurau al naibii, ca unui cerb tânăr, și puterile i se împuținau.

— Leul l-a omorât pe Benyamin. Chiar sub ochii mei.

Leul doar a clipit către ea.

— Nu da crezare fanteziilor celor nebuni, frumoasă Aya. Benyamin mi-a fost ca un frate – m-a primit în cercul vostru. Mi-a purtat de grijă așa cum nu mai făcuse nimeni.

Altair a holbat ochii, nevenindu-i să creadă.

— Atunci întreabă-l cum a murit Benyamin pe insula unde Leul era singurul nostru adversar.

Aya s-a oprit, cu degetele suspendate deasupra pieptului Leului. S-a întors spre Altair cu cea mai firavă urmă de luciditate.

— Apărând încă un urmaș al Surorilor, a spus Leul simplu și Aya a oftat încet, întinzând mâna după unul dintre instrumentele ei. Vezi? Mereu vor sta la originea suferințelor noastre.

Pe dinții sultanului.

— Și totuși iată-te, Aya, îi dai o putere pe care o venerau până și Surorile.

— O putere pe care o voi mânui cu înțelepciune, pentru că am suferit așa cum ai suferit și tu, așa cum Surorile n-au suferit niciodată.

Aya s-a uitat la Altair cu ochi mari și blajini și Altair a îndrăznit să spere.

— E adevărat, nu-i așa??

Nu. Mâinile ei au cuprins inima. Inima pe care le-o încredințaseră Surorile. Pe care i-o încredințaseră lui. Ghearele ifriților s-au înfipt în pielea lui.

— Aya, te rog, a implorat Altair.

Ea l-a ignorat, concentrându-se, cu limba între dinți.

Și a urmat o clipă ca un oftat când organul pulsatil a fost așezat în lăcașul lui.

Altair a scos un suspin mut. Pieptul Leului s-a înălțat și s-a lăsat repede, chinuindu-se să se adapteze. Mâinile Ayei erau mânjite de roșu și negru și magia îi călăuzea munca, legând arterele și valvele cu o precizie înfiorătoare.

Dar încă nu terminase.

Și Altair încă nu era mort.

Și-a golit mintea, și-a alungat durerea și și-a adunat puterile rămase. Dar, chiar dacă ar fi reușit să se elibereze, n-ar fi putut să găsească nicio armă. Nu putea s-o trăsnească cu o rază de lumină din cauza cătușelor ălora blestemate. Nu putea s-o înjunghie cu un bisturiu, era prea departe.

Nu – avea să-i sucească gâtul cu mâinile goale.

S-a împins în față și a căzut în genunchi cu o forță care a făcut să-i clănțăne dinții. Ifriții au cârâit. Ochii Leului au scânteiat. În debandada asta subită, Aya și-a dus dosul mâinii pline de sânge la gură.

— Aya, draga mea, a îndemnat-o Leul cu blândețe, dar cu o nuanță tăioasă în glas, sfârșește munca începută.

Un toiag scânteietor s-a îndreptat în viteză spre burta lui Altair. Acesta s-a răsucit din calea lui, izbindu-l pe ifrit în piept cu greutatea cătușei. Un al doilea toiag s-a înfipt în peretele din spatele capului lui și Altair a strâns degetele în jurul unui gât sfrijit, până când ifritul a luat-o la goană urlând.

Ceilalți doi ifriți și-au înfipt ghearele în brațul lui, vărsându-i sângele, și Altair le-a făcut vânt șuierând, oprindu-se o clipă ca se reorienteze cu singurul lui ochi. *Las-o pe Aya.* Leul era întins pe așternut. Altair a sărit și s-a prăvălit pe spate sub impactul unei explozii de umbră subite.

Magie.

Leul a oftat satisfăcut. Sub degetele abile ale Ayei, pielea lui se lipea la loc, iar stropi de sânge negru i se scurgeau pe pielea aurie.

— Câtă râvnă, Altair, a spus el răgușit. Chiar credeai că zăceam aici fără măsuri de siguranță?

Altair n-a stat să-i dea replica. A sărit împleticit la Aya, vrând s-o tragă la el, dar groaza l-a pironit locului.

Din gura ei curgea sânge. Aya a tușit, privind derutată

stropii de sânge din mână. Bisturiul era înfipt drept sub sânul ei și Leul a desprins degetele de pe mânerul lui.

— Ce ironie, a spus el râzând încet.

Și atunci s-a ridicat, clătinându-se și compensând pierderea de sânge cu puterea lui nou descoperită.

— Ce spunea Benyamin?

Prețul dum sihr-ului e întotdeauna imens.

Aya a căzut în brațele lui Altair cu un icnet surprins. De câte ori se aflase chiar în postura asta?

A dus degete înroșite la obrazul lui. Abaya ei roz era murdară de sânge, atât al ei, cât și al Leului.

— Am făcut bine, sadiqi?

Nu, dragă Aya. Sucită Aya. Iubită Aya, care stricase totul.

— Șșș, nu vorbi.

Era furios pe ea – cumplit de furios –, dar amarul era mai mare.

— Vindecă-te!

Cu mișcări tremurătoare, i-a luat mâna și i-a dus degetele întinse la piept.

— Aya! Vindecă-te!

Nu s-a mișcat.

— Trebuie să știi.

Răsuflarea i-a slăbit.

— Niciodată nu am încetat să te iubesc. Am încercat, dar durerea era prea mare.

Atunci Altair a simțit-o. Cutia aceea în care închisese toate întâmplările sumbre din trecutul lui era prea plină, prea mare pentru sufletul lui. Durerea a smuls încuietorile care o țineau închisă. S-a revărsat în ființa lui, smulgându-i un singur suspin din gât, răgușit și îndurerat.

— Viața pustie e o soartă mai cruntă decât moartea, a șoptit ea.

Cuvintele au rezonat chinuitor și dezolant și apoi lumina din ochii ei s-a stins.

Leul a murmurat încet.

— Legați-l, a poruncit el și i-a întors spatele, plecând printre ifriții care năvăleau în cameră.

Ca prin ceață, Altair s-a întrebat dacă-i venise rândul. *Nu.* Nu voia să moară. Nu avea să primească moartea cu brațele deschise, așa cum făcuse ea. S-a ridicat în picioare. Era Altair, fiul nimănui, binecuvântat de soare, și avea să lupte cu chinurile morții înainte să permită întunericului să triumfe.

Capitolul 51

Nasir uitase cum era să fii expus ca o capră prețăluită în prăvălia măcelarului. Coroana nu mai găzduise ospețe de ani întregi. Înspre sultan se îngrămădeau zeci de priviri și Nasir surprindea toate ocheadele care alunecau înspre el pe furiș, cu ceva mai multă discreție.

S-a gândit că a fi Prințul Morții era aproape una cu a fi soarele. Era greu să-l privești, dar, blestemăție, toată lumea voia să privească.

— Luminați oaspeți ai Arawiyei, a strigat tatăl lui, afabil și primitor. În urmă cu mai puțin de două săptămâni, o schimbare s-a abătut asupra Arawiyei. Arzul s-a retras în măruntaiele Sharrului, istoria și-a schimbat cursul și a fost refăcută într-un singur moment. Magia a fost salvată dintre ruinele insulei întunecate și dusă pe Marea Baran cu cea mai mare atenție.

Era nesăbuit ospățul ăsta. Nechibzuit să anunți cu surle și trâmbițe revenirea magiei când *încă nu revenise*. Erau multe pe care Nasir nu le înțelegea la tatăl său, mai multe chiar decât ceea ce ura la el.

Dar Ghameq nu acționa niciodată imprudent și necugetat.

— Veți dori, poate, să aflați cui trebuie să-i mulțumiți pentru întoarcerea magiei care se apropie, pentru înfrângerea Arzului și apropierea noastră după decenii întregi de separare. Acesta este nimeni altul decât fiul meu: Prințul Morții.

Lui Nasir i s-a oprit răsuflarea. Șoapte agitate au trecut de la unii și alții în toată încăperea și frica a răscolit atmosfera încordată. Era titlul pe care i-l acordase poporul. O poreclă care n-ar fi trebuit folosită niciodată în mod oficial. Era un nume care n-ar fi trebuit rostit înaintea tuturor puterilor domnitoare din Arawiya.

Suspiciunea a vuit ca o furtună pe mare și Ghameq s-a ridicat când ușile din capătul îndepărtat al sălii s-au deschis pe balamalele lor tânguitoare.

— O asemenea realizare merită o răsplată, a spus el călduros. Cea mai mare răsplată pe care am acordat-o până acum.

Nasir a întâlnit privirea cuprinsă de panică a Zafirei. Două Gărzi ale Sultanului înveșmântate în mantii au pășit în încăpere. O a treia siluetă stătea în genunchi între ei, zăngănitul lanțurilor arătând că e vorba de un prizonier.

Freamătul șoaptelor a îngroșat aerul când cei trei oameni s-au apropiat încet de podium.

Gărzile s-au oprit la poalele treptelor albe și au făcut plecăciuni identice, pe când prizonierul s-a ridicat cât era de înalt și și-a înălțat capul întunecat.

Și Nasir a privit fix în ochii chihlimbarii ai Leului Nopții.

Vocea lui Ghameq a tunat în urechile lui pe un ton străin. Catifelat. Întunecat.

— Îți place darul meu, Ibni?

Leul e îmbrăcat în veșminte somptuoase, cu un turban de culoarea amurgului. Nu era îmbrăcat ca un prizonier. Nu avea postura unui prizonier, în ciuda cătușelor de la încheieturi și din jurul gâtului.

Nu înfrângerea clocotea în adâncul fioros al ochilor lui, ci altceva. Parcă ar fi jucat un joc pe care Nasir încă nu-l pricepea.

Zafira a sărit în picioare.

Un zâmbet s-a întins încet pe chipul Leului.

Lanțurile s-au risipit în fum. *Umbre.* Gărzile s-au transformat în siluetele fără formă ale ifriților și au luat poziție de o parte și de alta a lui. Ghameq privea în gol.

Ca o marionetă ale cărei fire fuseseră tăiate.

— Inimile oamenilor sunt ca sticla, a spus Leul încet, urcând treptele podiumului și lăsând pe fiecare urme negre de sânge în urma lui. Niște lucrușoare fragile și delicate.

Ușile sălii s-au închis cu zgomot și o menghină din umbre i-a blocat în loc. Au izbucnit țipete panicate, dar nimeni nu s-a clintit, de teamă să nu fie ucis primul.

Leul a închis degetele mâinii și Ghameq s-a aplecat de spate, gâfâind, sub ochii întregului regat. Leul a jurat mârâind:

— Delicatețea aduce moarte.

Sultanul Arawiyei

s-a împiedicat

și a căzut.

Nasir a țâșnit. S-a aruncat pe perne și a ridicat cu grijă capul lui Ghameq în poală. Chipul sultanului era brăzdat de durere, dar Nasir a văzut că ochii lui erau limpezi, blajini, binevoitori.

Ochii tatălui său.

Ai lui cu adevărat. Nasir nu înțelegea cum de nu observase falsitatea lor de dinainte.

— Ibni, a șoptit sultanul, ridicând o mână tremurătoare înspre părul lui Nasir.

Ca la o mare depărtare, s-a dezlănțuit haosul.

— Iartă-mă.

Sala s-a întunecat.

— Pentru zilele pe care le-am trăit chinuindu-te. Pentru zilele pe care le-ai trăit în suferință. Spune-i mamei tale – mă gândesc la ea când luna umple cerul. Întotdeauna.

— Nu...

Vocea lui Nasir s-a poticnit când un fior rece s-a abătut asupra lui, o prezență familiară ca propria-i ființă. *Moartea.*

Nu acum, s-a rugat, așa cum alții se rugaseră cândva de el. Rotocoale negre i-au izvorât din degete și l-au înconjurat pe tatăl lui, strângându-l la fel de tare cum îl strângea el. Medalionul se legăna în spatele ochilor lui închiși. Aya avusese dreptate. Îl pervertise pe sultan fără putința să-și mai revină. Fusese o prostie să creadă că tatăl lui ar fi putut supraviețui fără strânsoarea debilitantă a Leului. Să creadă că tatăl lui ar fi putut să se elibereze după ani întregi petrecuți în lanțuri.

— În fiecare zi te priveam și în fiecare zi voiam să-ți spun același lucru: sunt mândru de tine. Nu m-a lăsat să-ți spun, dar e adevărat. Acum și veșnic.

Lui Nasir nu-i mai păsa. De aprobare, de mândrie. Nu voia nimic din toate astea.

Umbrele s-au împrăștiat.

— Baba, a suspinat el, dar, ca de fiecare dată, prea târziu.

Capitolul 52

Furtuna sosise, avându-l pe Leu în frunte. Îmbrăcat în straie bogate ca de rege, venise pentru tronul său și toți demnitarii Arawiyei erau adunați ca vitele duse la tăiere.

Zafira ar fi trebuit să-și dea seama. Semnele fuseseră la vedere: când sultanul își amintea unele momente, dar, cât se poate de ciudat, nu și altele ale aceluiași eveniment. Faptul că nu acordase niciun ajutor și niciun gând misiunii de a găsi a cincea inimă. Faptul că-l numise Prinț al Morții pe propriul lui fiu.

Leul îl manipulase în continuare pe sultan, păcălindu-i ca pe niște proști ce erau. Gărzile Sultanului au scos săbiile și au înconjurat podiumul. Hashashinii au luat poziție de-a lungul pereților și Zafira a înțeles că ifriții stăteau la pândă în umbre. Ambele tabere așteptau. Atmosfera era mai apăsătoare decât fusese mantia ei vreodată.

Printre toate acestea, Nasir ședea pe podium cu capul tatălui său în poală. Nemișcat.

Nu – plângea.

Un băiat lăsat fără părinți cu ani în urmă, care suferea acum ca la început. Noul Sultan al Arawiyei, în genunchi înaintea propriului său tron, cu hainele lui scumpe năclăite de râul durerii sale. Și-a apropiat fruntea de fruntea sultanului, cuprins de o suferință nerostită, și, când Leul s-a întors încruntat spre el, în trupul Zafirei a zvâcnit un semnal de alarmă.

Dacă i-ar fi atras atenția, se poate ca el să fi îndreptat toată puterea întunecată pe care o fi avut-o împotriva ei și i-ar fi strivit inima cu un gest al mâinii. *Dar Jawaratul*, i-a amintit o voce abia auzită. Trebuie să fi avut încă nevoie de el și de cunoștințele lui infinite. N-ar fi îndrăznit s-o rănească, ca să nu riște distrugerea lui.

Nasir însă, la fel ca tatăl său, nu-și mai avea niciun rost și ar fi murit dacă Zafira ar mai fi zăbovit.

— Haider.

În fracțiunea de secundă în care Zafira a dat-o la o parte pe Lana și a rostit numele Leului – numele lui adevărat –, absolut toate Gărzile Sultanului s-au întors spre ea.

S-a întors și Leul.

— Ți-a plăcut spectacolul meu, azizi?

Vorbea de parcă numai ei doi s-ar fi aflat în încăperea vastă. O privea de parcă ar fi fost a lui, scrutând-o cu ochi lacomi din cap până în picioare.

— Busola mea tăioasă, îmbrăcată în luciri de stele, a șoptit el. Sperai să concurezi pentru mâna prințului? Să porți coroana sultanei? Mărturisesc, remarca aceea legată de mirese a fost o improvizație. Ca să-ți fac inima să freamăte. Te-ai făcut albă ca varul, dacă-mi amintesc bine.

Aflat la picioarele lui, Nasir s-a trezit din stupoarea lui îndurerată.

— Nu mă interesează coroanele, s-a răstit ea și vocea i-a răsunat în sală.

— Rămâne de văzut, azizi, a spus el serios și a străbătut distanța care mai rămăsese între el și Tronul de Aur, a cărui lumină aurie a aruncat o paloare stranie pe pielea lui.

Lana a suspinat abia auzit și Zafira a înțeles ce simțea, ce simțeau toți cei din încăpere, până și safinii cei bătrâni. Una era să auzi că Leul Nopții e în viață. Alta era să-l vezi în carne și oase.

— N-o să-l accepte, a șoptit Kifah cu o speranță tăioasă în voce, bizuindu-se pe un adevăr știut de orice copil: *Tronul de Aur primește doar sânge din sângele Surorilor și pe cei desemnați de ele.*

Același gând circula în toată sala.

Pașii Leului au răsunat zgomotos când s-a întors și Zafirei i s-a părut că vede nuanțe verzui și arzătoare printre faldurile robei lui, moment în care i s-a strâns stomacul, după cum i s-a strâns îndată și inima, în clipa în care Leul s-a aplecat să se așeze pe Tronul de Aur.

Nu s-a întâmplat nimic – inițial. Tronul nu l-a respins. Nu a tunat și nu l-a azvârlit.

Laa.

S-a *transformat*. Aurul s-a înnegrit, culoarea scurgându-se din el de la stânga la dreapta, și rotocoale de fum s-au înălțat ca cenușa luată de vânt. Kifah a scos un icnet sufocat.

Tăcerea care a urmat era asurzitoare, era moartea unei epoci, iar oftatul molcom și triumfător al Leului a devenit un răcnet imortalizat în istorie.

O gardă îmbrăcată în uniformă argintie și-a părăsit locul de la baza podiumului și încordarea groasă din încăpere a încetinit timpul când nesăbuitul acela a căzut în genunchi și, cu o voce secătuită de uluire, a spus:

— Sultani.

Leul s-a încruntat.

— Cuvântul ăsta nu mi-a plăcut niciodată. Sultanul a murit. În noaptea aceasta renunțăm la vechile obiceiuri și le instituim pe cele noi: sunt rege. Regele Arawiyei.

Apoi a făcut un gest cu mâna și porunca lui a tăiat ca un cuțit.

— Ucideți-i.

PARTEA A DOUA

VICTORIOASĂ PÂNĂ LA CAPĂT

Capitolul 53

În sală s-a dezlănțuit haosul, ifriții au țâșnit din umbre și toată lumea a înțeles de ce îi invitase Leul, pe ei, pe conducătorii Arawiyei. Zafira era ca o trestie luată de apele umflate, neajutorată, *lipsită de speranță*, dar apoi și-a regăsit rădăcinile și s-a ținut pe poziție.

— Ușile, a strigat ea în hărmălaie și, dacă i-o fi tremurat vocea, nu a observat nimeni. Trebuie să le deschidem.

Altfel n-ar mai fi rămas niciun conducător.

Chipul lui Kifah încremenise din cauza șocului.

— Laa, *laa.* N-ar fi trebuit... tronul... l-a...

— Kifah, s-a răstit Zafira și războinica și-a venit în fire, oftând îndurerată.

Și-a extins sulița și, încuviințând din cap de câteva ori, a dispărut în vâltoare.

Ifriții își încrucișau toiegele atât cu armele gărzilor și ale hashashinilor, cât și cu ale demnitarilor înarmați – în acest timp, Leul jubila, bucurându-se de dezastrul provocat de mâna lui.

— Ai nevoie de arc, a spus Lana înflăcărată.

— Am nevoie să te știu pe tine în siguranță.

Zafira a apucat-o de umeri, înfigându-și degetele în pielea ei ca să le oprească tremurul.

— Uită-te la mine. Rămâi în mulțime. Nu ajuta pe nimeni.

Pe chipul surorii ei a licărit o expresie de dezamăgire.

— Așa vrei tu să faci?

— Oprește-te, a avertizat-o Zafira șovăitor.

Oroarea mută de pe chipul lui Kifah îi zguduise încrederea.

— Nu vreau să-ți sap groapa, Lana. Pricepi? Fă asta pentru mine.

În cele din urmă, Lana i-a făcut pe plac, încuviințând din cap.

Câteva gărzi lașe și-au croit drum pe trepte ca să-și depună jurămintele și Zafira a profitat de ocazie. A sărit peste masă, mulțumind cerurilor pentru rochia ei decupată, și a aterizat în genunchi înaintea lui Nasir, pe prima treaptă a podiumului.

— Trebuie să plecăm, a spus ea. O să te omoare.

— N-are decât.

Durerea îi sugrumase vocea și așa firavă.

Zafira a scrâșnit din dinți.

— Tatăl tău e mort. Leul stă pe tronul *tău*. Chiar vrei să-ți abandonezi poporul?

Ce-i spusese el pe Sharr?

— Nu-ți mai plânge de milă.

Nasir a scos un râs spart.

— Cum s-au inversat sorțile noastre, frumoasă gazelă. Am început să simt și acum nu mă mai pot opri.

Cu o blândețe de care nu-l crezuse capabil, a așezat capul sultanului pe podium. A închis ochii tatălui său cu o atingere ușoară și a introdus o pană între faldurile robei lui, iar Zafira nu a putut să înțeleagă cum reușea un gest atât de blând s-o îndurereze atât de tare.

Și apoi, hârâind subit, Nasir a încremenit, cu spatele arcuit.

— De ce pierzi vremea plângând morții când ai putea să li te alături?

Leul stătea tolănit pe tronul lui negru și învârtea din deget, silindu-l pe Nasir să-și întoarcă fața spre el, strivit de umbre.

Mâna Zafirei s-a răsucit după o săgeată, după arc, dar nu avea nici una, nici alta, și Nasir a fost ridicat în picioare.

— Niciodată nu am putut să înțeleg de ce mă urăști.

Zafira abia a auzit vocea lui Nasir pe deasupra vacarmului.

— Ai folosit atâta din suflarea tatălui meu ca să mă batjocorești.

Leul i-a strâns legăturile încleștând pumnul, pentru că vorbele lui Nasir își nimeriseră ținta.

— Pentru că sunt *exact* ca tine: un monstru care respiră umbre.

Nasir a coborât vocea, epitetul rostit de el abia s-a auzit.

— Și totuși ea m-a iubit.

Vrăjitoarea de Argint.

Nasir a coborât brațele și lanțurile s-au sfărâmat. Leul s-a ridicat și și-a răsfirat degetele. Zafira n-a mai putut distinge cui îi aparținea fiecare rotocol negru când Nasir s-a pus pe picioare și a dat capul pe spate, răcnind neauzit.

Încăperea s-a cufundat în întuneric.

Umbrele au șiroit din mâinile lui și l-au azvârlit pe Leu în spate. Dovedind o putere de stăpânire pe care Zafira nu o ghicise la Nasir. Leul s-a prăbușit pe tronul furat și hărmălaia și-a dublat ecoul sub forța unei panici noi. Zafira n-a pierdut nicio clipă, amintindu-și toate momentele oarbe petrecute în Arz și adaptându-și ochii la întuneric. A fugit în sus, pe scări, ducând o mână la jambiya de la picior primită de la Nasir.

— Zafira...!

Vocea lui Nasir s-a pierdut în țipătul altcuiva.

— Ușile. Nu...

Zafira nu a mai auzit restul cuvintelor, dar a văzut că Nasir se întoarce, încredințat că-l va urma.

Pumnalul i s-a așezat în palmă, cu tăișul lui abia vizibil în întuneric. Mânia și haosul pe care le asocia cu viziunea Jawaratului, cu o versiune diferită a ei, au îmboldit-o înainte.

Avea de gând să răscumpere momentul în care căzuse pradă minciunilor Leului și pierduse ce era al ei.

O mână a înșfăcat-o de încheietură, Zafira a țipat și jambiya a căzut zăngănind. Ochi reci de chihlimbar i-au întâlnit pe ai ei printre umbrele unduitoare.

— Chiar speram să te văd, azizi.

S-a zbătut în strânsoarea lui, cutremurându-se când Leul i-a tras mâna la pieptul lui. Pielea ca de gheață de sub thobul lui brodat a înfiorat-o.

Și mai era ceva. Revelația îngrozitoare a țintuit-o locului.

— E ceva extraordinar, pulsul vieții.

Inima de si'lah. *Ca o Soră a Veșniciei.*

Inima care aparținea ființelor mai presus de safini, ifriți și oameni. Ființe ale *binelui.* De aceea era palid – de la pierderea de sânge, de când îi fusese deschis pieptul. Așa obținuse puterea asta nouă, într-o lume încă lipsită de magie, de la umbrele care blocau ușa până la cele care legaseră inima lui Ghameq. De aceea îl acceptase Tronul de Aur, ascuns de umbre printr-o mutație perfidă.

Aya era de vină pentru toate. Zafira știa asta cu aceeași certitudine înfiorătoare cu care știa că Aya murise.

Un bubuit asurzitor i-a zdruncinat pe amândoi și Zafira și-a smuls încheietura din strânsoarea Leului, când una dintre ferestrele mari s-a spart cu zgomotul a o mie de clopoței. În acea clipă de neatenție, Zafira s-a năpustit la el, vârând mâinile sub roba lui și găsind Jawaratul printre falduri.

Leul a îmbrâncit-o. Zafira a căzut pe spate și s-a izbit, țipând, de brațul Tronului de Aur, cu Jawaratul în brațe. Tatuajul Leului Nopții a licărit, umbrele au răsărit îndată și Zafira s-a regăsit pe Sharr, cu mâinile legate în lanțuri. Numai că, de data asta, Nasir nu era aici. Nici Kifah, nici Benyamin. Nici Lana.

Ajutor – avea nevoie de ajutor. A bâjbâit pe jos după jambiya, deși își dădea seama că darul primit de la Nasir era ca

o jucărie de copil pe lângă puterea Leului. Prin rumoarea spaimei din inima ei, a auzit o voce.

Am suferit de dorul tău, bint Iskandar.

Leul a apucat-o de braț, a tras-o la el și a apucat Jawaratul.

Suntem alături de tine.

Și lumea s-a deșirat într-un răcnet de durere care i-a adus pe amândoi în genunchi.

Veșnic.

Capitolul 54

Soarele crud pârjolește lumea în lumina lui albă, orbitoare, dar el nu clipește. Nu ferește privirea. Fiecare strop de sânge e un cuțit înfipt în pieptul lui. Simte fiecare pată roșie de pe pământ cu aceeași intensitate de parcă ar fi fost a lui.

Pietrele lovesc iar și iar și iar.

Mândria înalță frunțile safinilor. Sunt îmbrăcați în alb, dar inimile lor sunt negre. Urechile lor sunt ca ale lui, alungite și cu vârf ascuțit. O întruchipare a nemuririi lor, a simțurilor lor ascuțite și a vitezei lor suprafirești. Sunt speciali, o afirmă urechile lor, dar lui îi amintesc: el nu e.

El nu are inimă. Știe asta, pentru că nu simte nicio bătaie în piept, dar ei găsesc de cuviință să i-o amintească. Iar și iar și iar. Trupul lui a fost modelat astfel încât să aibă loc pentru o inimă – la fel ca safinii, ca oamenii muritori –, dar sângele lui de ifrit l-a născut fără acea masă roșie și pulsatilă.

În vreme ce sângele își iuțește curgerea de la câțiva stropi la o șuviță teribilă, se întreabă: ai nevoie de o inimă ca să simți compasiune? Oare înălțarea mândriei duce la decăderea milei?

Se trage din rău.

Întunericul lui e un blestem.

Merită moartea.

Atunci de ce-l omoară pe tatăl lui, nu pe el?

E o anomalie. E prea tânăr ca să-l ucidă, prea ciudat ca să fie expus în lumina zilei.

Încheieturile tatălui său sunt legate cu funii care-l imobilizează între doi stâlpi. Pietrele răsună când lovesc pământul, troncănind ca într-un joc de copil.

— Opriți-vă, se roagă el printre suspinele din gât și cineva îl lovește cu piciorul, amuțindu-l.

Geanta alunecă de pe brațul lui slăbănog, învinețit ca și restul trupului. Obraji supți, coaste care se pot număra. Asta se întâmplă când ura pune pietre în mâinile oamenilor. Îi cad cărțile. Tocurile lui din trestie, noi și ascuțite, se frâng sub sandalele furioase din piele de vițel.

Școala e la zece pași. A fost construită pentru învățații safini, e un loc unde tatăl său visa să-l trimită încă de când era copil mic, când i-a angajat un profesor particular. Trebuia să devină și el un învățat, un bărbat devotat cunoașterii, ‘ilm. De acolo a pornit nebunia asta.

— Baba, plânge el până când ajunge să înțeleagă cum e să-ți bată inima.

Baba. Baba. Baba. Cuvântul îi înăbușă suspinele. Înăbușă cuvintele lor dureroase. Înăbușă ultima răsuflare a tatălui lui.

Sub cruzimea lor, ochii albaștri precum oceanul ai tatălui său devin sticloși și nu mai văd nimic. Organele îi zvâcnesc și se opresc. Se opresc.

Se opresc.

Ce mai poate să însemne mila dacă nu e nimeni s-o arate?

Ce mai înseamnă să fii îngăduitor dacă nimeni nu merită îngăduință?

Unii întreabă: *Și băiatul?*

Alții spun: *Lăsați-l. Moartea își ia singură plata.*

Urmează o tăcere senină, căci cadavrele nu vorbesc. Nu pot să țipe sau să simtă durere. Își adună tocurile rupte. Adună cărțile încet și deschide clapeta genții. E nouă, cusută pentru prima lui zi de școală. Aproape că miroase mai tare decât sân-

gele, dar nu tocmai. Până acum nu a mai simțit mirosul de sânge, dar va ține minte momentul ăsta pe vecie. Întâia oară când a inspirat izul dulce al morții.

Mama ta ar fi mândră de tine, leul meu.

Mama lui, care a murit dăruindu-l lumii. Tatăl lui, care a murit pentru că leul lui nu era un dar, ci un blestem. Se spune că ifriții sunt monștri, că nu trebuie să se unească cu safinii de sânge pur. Mama lui era ifrită.

Ce sunt ifriții, dacă nu o altă rasă? Dacă nu ființe cu locuințele, familiile și dorințele lor? Sunt semenii lui. Și ei nu au nimic, pentru că Surorile i-au declarat monștri și i-au izgonit pe Sharr.

Te tragi din noapte, leul meu, și, orice ar spune alții, ești unul de-ai noștri. Mai mare decât noi.

Și acum ce mai e? Un orfan. O corcitură lăsată să moară.

Pe dinăuntru, e ifrit: sânge negru, fără inimă. Pe dinafară, e safin: urechi lungi, puteri mai vii.

Pe dinafară: lacrimi și o frică băiețească. Pe dinăuntru: e numai foc și face un jurământ. E un jurământ pripit și furios, dar îl va respecta. Umbrele se adună în palmele sale.

E un leu și va revendica noaptea pentru sine.

Se vor teme de el.

Capitolul 55

Zafira a revenit brusc în prezent, gâfâind și tremurând de-i clănțăneau dinții. Debandada continua în jurul lor și sulița pe care o văzuse în zbor, la jumătatea traiectoriei sale, străpungea un ifrit abia acum. Abia acum își nimerea ținta o săgeată suspendată în aer. De parcă n-ar fi trecut mai mult de o secundă.

Leul stătea în genunchi înaintea tronului și mantia îi aluneca de pe umeri. Gulerul înalt al thobului său era leoarcă de sudoare.

Aruncat alături, ca o broșură nedorită, zăcea Jawaratul.

Zafira a înlemnit când Leul a ridicat capul, dar privirea lui era stinsă. O mai văzuse în oglindă: era privirea unei persoane care se sfărâmase de atâtea ori, încât bucățile nu se mai potriveau între ele. Erau numai margini tocite și colțuri frânte.

Niciun copil n-ar trebui să privească moartea tatălui său. Niciun copil n-ar trebui să suporte mirosul sângelui propriului tată.

Ce înseamnă când un monstru capătă chip uman? Pentru că nu Leul zăcea acum cu palmele întinse pe piatra rece. Ci Haider, un băiat care fusese martor la cruzimea lumii cu propriii ochi. Un băiat care fusese cândva ca ea.

Zafira a ridicat Jawaratul cu grijă.

Ți-am promis protecție, bint Iskandar. Privește la el. Jalnic. Slab.

A cuprins-o o furie năvalnică și involburată. Ca atunci când a descoperit că Nasir nu-și pierduse magia – o furie care nu-i aparținea, dar pe care o simțea întru totul ca fiind a ei.

Nu e pur. Voința lui e prea greoaie, prea rigidă. A încercat să ne controleze și acum îi vom curma viața.

Zafira a luat jambiya lui Nasir – jambiya *ei* – de lângă trupul neînsuflețit al lui Ghameq. Cuțitul îi cânta, o îmboldea, în timp ce o parte ascunsă a ființei ei i se împotrivea.

Nu, neghioabo. Oțelul nu are nicio putere. Folosește-te de noi.

A slăbit degetele de pe mâner, amintindu-și de eșecul săgeții lansate când se aflau la ascunzișul Leului. Amintindu-și de viziunea Jawaratului, în care ea despica oameni în două.

Nu. S-a împotrivit, vârând pumnalul în teacă. Ea nu era așa. *Nu așa.*

Poate că toți erau monștri care se ascundeau sub o mască a nevinovăției.

Pentru întâia oară de când se legase de Jawarat, Zafira a înțeles în sfârșit ce se întâmplase cu acesta. Putrezise pe Sharr suficient de mult timp cât să parcurgă amintirile Leului, păstrându-le pe cele considerate mai importante și mai pregnante. Pe cele mai tăioase. Dar nu numai că le păstrase.

Le furase.

Căpătase pentru sine carne și sânge, durere și putere. Undeva, pe Sharr, devenise o ființă autonomă.

Da. Suntem hilya.

Leul își dorea răzbunarea de secole întregi, dar, din cauza Jawaratului, nu-și mai amintea *motivul.* Nu-și amintea de ce îi detesta pe safini. Nu știa de ce căuta un ținut pentru neamul mamei sale. Zafira și-a amintit brusc cum Leul încremenise când ea îi pusese întrebarea asta în camera ei. Pur și simplu nu putuse să-și amintească.

Până acum, tocmai *acum*. Acum, când puterea implacabilă a inimii de si'lah îi vuia în vene.

Mintea ei fremăta sub povara fragmentelor din trecutul lui, punându-le cap la cap în ciuda haosului dimprejur. *Voința lui e prea greoaie*, spusese Jawaratul. Și, furându-i amintirea, înlăturând motivația răzbunării lui, sperase că Leul își va pierde țelul neînduplecat, devenind maleabil și ușor de manipulat.

Nu-i reușise.

Zafira a luat-o la fugă în jos, pe scări, mulțumind cu întârziere croitoresei pentru despicătura din lungimea rochiei, și s-a izbit de Kifah, care era plină de sânge.

— Yalla, Vânătoreaso, a spus ea cu aceeași vioiciune dintotdeauna. Credeam că te-am pierdut.

— L-am luat, a spus Zafira vlăguită, simțind un fior rece pe șira spinării, în ciuda dogorii. E... e la el.

Kifah i-a aruncat o privire.

— Ușurel.

— Am luat Jawaratul.

Zafira a ridicat cartea cu o mână.

— Inima e la el. Unde-i Lana?

Kifah a înlăturat trei ifriți care le stăteau în cale și Zafira a sprijinit cartea între coapse, ca să-și lege părul.

— Cu Ghada și Elita celor Nouă. Ele participă la luptă, dar acolo e locul cel mai sigur pentru ea. Cum adică inima e la el? A fost mereu la el.

— Nu.

Zafira a ajutat un bărbat cu turban cu ciucure să se ridice și a inspirat scurt când a văzut tăieturile cumplite de pe dosul mâinii lui.

— Nasir avea dreptate. Leul... a găsit o cale. A pus stăpânire pe inimă. E *înăuntrul* lui.

Kifah a căzut când o gardă s-a izbit de ea. S-a ridicat încet, aproape molatic.

— Poftim?

— Inima e înăuntrul lui, a repetat Zafira răspicat.

Pulsul lui îi reverbera Zafirei în urechi, în palmă, în adâncul sufletului.

— O poate folosi așa cum ar fi folosit-o Surorile Veșniciei. Așa cum și-o folosește Vrăjitoarea Argintie.

— Guljul blestemat! a exclamat Kifah aspru. Dar e... Guljul blestemat. Aya.

Zafira a încuviințat din cap, incapabilă să formuleze cuvinte. Și-a amintit când Lana îi povestise despre băiatul pe care Aya îl înviase din morți. Niciun alt tămăduitor n-ar fi fost în stare să implanteze o inimă vie în cineva căruia aceasta îi lipsea.

— Acum știm de ce n-a mai venit după celelalte patru.

Kifah și-a privit sulița, de parcă ar fi descoperit deodată că-i era inutilă.

— Trebuie să plecăm. Doar despre Ghada și fiica ei știu că sunt în viață. Pe celelalte căpetenii nu le-am văzut.

— Nasir? a întrebat Zafira. Seif?

— Nu i-am văzut. Să sperăm că apără oameni pe care nu-i apăr eu, a spus ea și a sărit din nou în vâltoare.

O săgeată a șuierat pe lângă urechea Zafirei și ea s-a năpustit îndată înspre neghiobul care o lansase. A trecut ferindu-se pe lângă un ifrit care se lupta cu un wazir înarmat și apoi pe lângă o fată care vântura o jambiya de parcă nu mai ținuse așa ceva în mână niciodată.

Garda cu mantie argintie a potrivit încă o săgeată, ținând arcul într-o poziție groaznic de greșită.

Zafira l-a oprit.

— Îmi trebuie ăsta.

Garda s-a uitat la ea din cap până-n picioare, cu broboane de transpirație scurgându-i-se pe frunte.

— Dă-te la o parte, femeie!

Zafira i-a aruncat o sabie căzută și bărbatul a lăsat toate

din mână ca s-o prindă înainte să-i ciupească umărul. *Nemernicule!* A dat să protesteze, dar Zafira a luat arcul și săgeata și, folosind cuțitul, a tăiat cureaua tolbei lui, întorcându-se apoi în mulțime, cu inima bubuindu-i în piept.

Ei, asta-i! Acum nici ea nu mai putea să poarte tolba. Nici nu putea să mai care Jawaratul de colo-colo. Avea mare nevoie de încă o pereche de mâini.

Sângele stacojiu a împroșcat pământul înaintea picioarelor ei, amintindu-i că asta nu era singura ei problemă. Prinzând tolba între picioare și Jawaratul la subraț, a potrivit o săgeată în coardă și s-a învârtit împrejur cu atenție, trăgând într-un ifrit care ataca o femeie îmbrăcată cu o rochie iridescentă mânjită de sânge. Nu o femeie – o safină. Sora lui Benyamin, Leila.

Zafira și-a trecut arcul pe după umăr și a atacat cu pumnalul, înjunghiind ifriți așa cum curăța măruntaiele vânatului. Aruncând încă o privire la Leila, a descoperit cu ușurare că Seif îi venise alături cu coasele lui. Dar califa alderă nu era de găsit. Zafira a tras încă o săgeată și încă una, salvând o gardă cu mantie argintie numai ca, după o clipă, să se prăbușească cu o suliță înfiptă în spate. Nu crezuse niciodată că moartea e atât de banală. Atât de obișnuită.

Mereu exista riscul să culegi un fruct înăcrit. Să dăruiești un cadou nepotrivit. Niciodată nu se gândise că asta se putea spune și despre ospețe și că ar fi putut *să moară* într-o astfel de ocazie.

Trebuia să deschidă ușile, altfel Leul ar fi devenit nu doar rege, ci domnitor necontestat.

Și-a croit drum spre uși, trăgând din mers, fără să ezite pe măsură ce hainele i se umpleau de sânge și i se golea tolba. Mânecile ei diafane ca aripile unui fluture atârnau sfâșiate. A văzut-o pe Ghada și pe câteva din Elita celor Nouă, având-o pe Lana între ele. În preajma tronului, restul Elitei și Gărzile

Sultanului fereau mulțimea vulnerabilă de atenția Leului. Acesta încă era amețit, a observat ea, încă era pierdut în amintirea morții tatălui său.

Auzind deodată un șuierat, a sărit în spate și un toiag a apărut ca de nicăieri, repezindu-se la ea. Ca o proastă, a ridicat mâna ca să se apere, scăpând Jawaratul, dar lovitura n-a mai venit. Ifritul a căzut și cineva i-a întins o mână, cu măciulia mânerului de sabie lucind în lumină.

— Haytham, s-a bâlbâit ea, amintindu-și îndată cum trebuia să se poarte înaintea wazirului.

A ridicat cartea de pe jos.

— Sayyidi.

Îi curgea sânge de la o tăietură de pe frunte. Sabia era înnegrită și mânerul părea nelalocul lui printre morți și muribunzi. Zafira și-a înăbușit râsul isteric.

Putea noaptea asta să devină și mai cumplită de atât?

Trebuia tu să întrebi, a spus Yasmine în mintea ei și moartea a luat în stăpânire încăperea.

Capitolul 56

Pentru tine, Baba. Atât de multe din câte făcuse Nasir le făcuse pentru el. Un zâmbet, un semn de aprobare. Acum tatăl lui devenise doar un grăunte de nisip în nesfârșirea deșertului. Nasir l-a ținut în palmă o clipă trecătoare și îndată l-a pierdut în vânt.

Pentru Nasir, moartea era ceva subtil. El ucidea în mijlocul mulțimilor, în case pline de cei vii. Sângele era un iz ce trebuia gustat înainte de a sări pe fereastră afară, în aer liber. Tot ce era țipător și zgomotos și falnic îi revenea lui Altair, până și acum, când puterea lui Nasir se dezlănțuia sălbatic, scăpată de sub control.

Motiv pentru care, când ușile de abanos au sărit în aer, azvârlind bucăți de lemn în sală, Nasir a înțeles că nu e opera umbrelor lui șerpuitoare și furioase. Nu, era vorba chiar despre o forță opusă.

Era lumina geamănă cu întunericul lui, ziua îngemănată cu noaptea lui; și ar fi recunoscut trupul acela solid oriunde. Silueta aceea, care se postase cu un aer dramatic în mijlocul năvalei de lumină, punând capăt bătăliei cu un șoc înfiorător.

Altair, care-i întorsese spatele lui Nasir, așa cum Nasir îi întorsese lui spatele pe Sharr.

Un vuiet de emoții se războiau înăuntrul lui. Zafira a venit lângă el, mângâindu-i mâna și încercând să-l liniștească. Kifah s-a oprit în stânga lui și, împreună, toți trei s-au uitat

la Altair cu priviri precaute. Dar pe Nasir inima l-a trădat și, pentru întâia oară de la începutul acelui coșmar, a descoperit că poate să respire liber.

— Akhh, am ratat petrecerea?

Nasir a închis ochii la auzul vocii lui Altair, a vocii lui *reale*, atât de diferită de tonul ciudat pe care îl folosise în ascunzișul Leului. Lumina s-a estompat și, în vreme ce ifriții ciripeau între ei, Nasir l-a văzut în sfârșit.

Trecuse doar o zi, dar la fel de bine ar fi putut să treacă ani întregi. Hainele lui Altair erau rupte și murdare și încheieturile mâinilor lui erau roșii și jupuite. Ținea un lanț înfășurat în jurul unui pumn, cu un capăt lăsat să atârne.

Cu toate astea, stătea semeț, de parcă ar fi fost stăpânul pământului pe care călca. De parcă ar fi purtat o coroană pe cap, iar prin fața lui ar fi trecut un alai.

Nasir și-a făcut loc pe lângă o gardă și a încremenit.

— Sfântă zăpadă, a șoptit Zafira.

O cârpă murdară era legată peste ochiul stâng al lui Altair. Fața îi era mânjită cu dâre roșii, de parcă ar fi lăcrimat cu sânge. Și în singurul lui ochi Nasir a văzut ceva ce nu fusese acolo cu o zi în urmă: ceva înăuntrul lui se frânsese.

Altair, care iubea lumea și se iubea pe sine fără sfială.

— V-am spus, a exclamat Kifah cu un suspin în gât. V-am spus că n-ar fi plecat fără un motiv întemeiat.

Nasir a ignorat pulsul de sub lamele sale de la manșete, pentru că hashashinii nu reacționau la emoții. *Prințul Morții* nu reacționa la emoții.

În celălalt capăt al încăperii, Leul le-a azvârlit pe cele două luptătoare îmbrăcate în roșu ale Elitei celor Nouă și s-a așezat la loc pe Tronul de Aur. Pe chipul lui de aristocrat se vedea ceva nou, o agonie pe care Nasir n-o mai observase. Un chin cumplit.

Privirea unui om care retrăise o amintire.

— Altair, l-a salutat el, parcă surprins că-l vede. Frumos din partea ta că ai venit la încoronarea mea.

Resturile luminii orbitoare a lui Altair s-au stins cu totul și ifriții și-au revenit din panică, aprinzându-și încet toiegele sfârâitoare. Nasir a înțeles că zumra trebuia să acționeze cu prudență.

Știa asta, dar...

Ceva l-a îmboldit înainte. Zafira a șuierat. Kifah s-a refugiat în mulțime, pe când ifriții l-au înconjurat, cu armele ridicate. Nasir nu-l vedea decât pe Altair și dârele acelea de sânge. De data asta, Leul a părut încântat.

— Acum câteva săptămâni, erai pregătit să înfigi lama în gâtul lui, l-a batjocorit el, deși îi lipsea obișnuita stăpânire de sine. Eu n-am făcut decât s-o ridic pe a mea puțin mai sus. Ți-e milă de el?

Mila era o insultă pe lângă emoțiile lui Nasir. Era cuprins de furie. De durere. De un amar și de remușcări ascuțite de să-i sfârtece oasele, pentru simplul fapt că-și *îngăduise* să creadă că Altair îi trădase.

Dacă nu cumva și ăsta e tot un șiretlic.

Nu. Dacă era așa, avea să-l rupă în bucăți pe Altair cu mâinile lui. I-ar fi stat în putere, fără nicio îndoială.

— Milă? Rana nu face decât să-i pună în lumină caracterul aventuros.

Cuvintele i-au ieșit din gură înainte să le poată opri. Într-o vreme îi fusese peste puteri să înțeleagă cum reușea Altair să tachineze și să facă haz când se afla în pericol. Dar acum înțelegea cum funcționează. Pe chipul lui Altair a apărut rânjetul așteptat de Nasir și chipul i s-a relaxat de ușurare. De parcă Nasir, cu cicatricea lui de la ochi și cu celelalte zeci de cicatrici de pe spate, ar fi îndrăznit să-l judece.

— Te-am învățat bine, prințișorule, i-a strigat Altair cu o duioșie mimată.

S-a întins tăcerea și atmosfera s-a încordat în sală, în așteptarea unei noi izbucniri a haosului.

Printre formele tremurătoare și licăritoare ale ifriților, Nasir a întâlnit privirea Zafirei. Degetele ei s-au agățat încet de coarda arcului, cu Jawaratul prins la subraț, și apoi, abia perceptibil, Zafira i-a făcut semn din cap.

A sesizat și Altair, cu aceeași ușurință dintotdeauna. S-a uitat la demnitari, la waziri, la califi, la oficiali și la familiile lor, la ochii lor holbați și la trupurile lor însângerate, și a adunat încet lanțul în jurul pumnului.

— Știu că sunt o apariție, nu glumă, dar n-am venit în ajutorul vostru ca voi să vă zgâiți la mine. Yalla, Arawiya! Yalla!

Și, în ciuda ezitării și a suspiciunii care-i suflau în ceafă lui Nasir, a simțit că era în ordine. *Ca în vremurile bune.*

A ridicat sabia. Zafira a lansat trei săgeți, una după alta, doborând ifriți, pe când Altair a azvârlit lanțul pe după gâtul încă unuia, scoțând un chicot aspru care pe Nasir l-a pus pe gânduri. O bufnitură a răsunat în spatele lui, urmată de valul de aer stârnit de o suliță învârtită. *Kifah.*

Haosul se dezlănțuise din nou, o furtună dincolo de orice noimă. Oamenii țipau, repezindu-se la uși, urmați îndeaproape de ifriți, care-i atacau fără milă. Bărbații fugeau și safinii se țineau cu dinții de vanitatea lor, dar se prăbușeau înaintea morții.

— Nasir.

Zafira alerga înspre el și verdele Jawaratului era ca o oază de liniște în mijlocul haosului. I l-a împins în brațe.

— Păzește-l!

— Eu? a întrebat el, contrariat.

Zafira a ridicat mâinile, deja potrivind încă o săgeată în coardă.

— Sunt în rochie.

Nasir a coborât ochii la carte, întrebându-se dacă era doar o închipuire că Jawaratul îl judeca, și a ascuns-o bine sub

robă. Leul striga ordine. Nasir și-a înfipt adânc lama de la manșetă în trupul unuia dintre idioții cu mantii argintii care trecuseră în tabăra greșită și s-a pierdut în năvala de oameni care fugeau din palat.

Până când a fost smucit de guler într-un spațiu mic și liber dintre uși și coridor.

— Am fost plecat atâta vreme și tu tot ești mai scund decât mine, a observat Altair din umbre. Cum a fost jocul scenic? Crezi că baba al meu s-a bucurat?

Sângele de pe fața lui era și mai înfiorător privit de aproape. *Lasă sângele.* Nasir a înțeles de-a binelea: Altair pierduse cu totul un *ochi*.

O mișcare i-a atras atenția la silueta care stătea acum agățată de gâtul lui Altair – un copil, cu părul negru, flămând. Fiul wazirului demenhun. Rimaal, Nasir uitase cu totul de băiatul închis în temnița palatului. Altair, în schimb, se simțise mereu apropiat de copii și de nevinovăția lor.

— A fost un joc și când ne-ai întors spatele?

Sau a fost de-adevăratelea? Nu se încumeta să-l întrebe, din moment ce știa până-n măduva oaselor că nu era așa. N-ar fi putut fi așa niciodată. Altair nu făcea nimic fără motiv.

— Aș fi putut să te omor, a mârâit Nasir văzând că nu răspunde.

Fiul lui Haytham și-a ascuns fața în gâtul generalului.

— Și ce dacă mai încercai o dată? a spus Altair.

Era un ton tăios în vocea lui, o notă amară asemănătoare cu cea pe care Nasir o auzise în ascunzișul Leului. Haosul se întindea tot mai mult, țipetele continuau să-i biciuiască mintea, dar Nasir nu s-a clintit.

Îi datora lui Altair o explicație.

— N-am vrut să te părăsim. Pe Sharr. Am descoperit că nu erai pe corabie abia după ce am ridicat ancora, a spus el. Și nu puteam risca să pierdem și celelalte inimi.

Nu i-a spus adevărul întreg. Nu putea lăsa vina pe umerii mamei lor.

Altair l-a studiat. Dacă o fi citit printre rânduri, nu a spus nimic.

— Doar să știi că, dacă aș fi fost în locul tău, aș fi găsit o cale de a salva și inimile, și pe tine.

Nasir nu avea niciun dubiu.

— De aceea eu mă ocup cu moartea.

— Numai unul dintre noi putea să se nască cu minte.

Altair a închis și a deschis ochiul și Nasir a priceput cam târziu că-i făcuse o ocheadă. S-a blestemat în sinea lui când Altair a întors privirea.

— Numai o dată să-mi mai faci cu ochiul, și-ți vei dori să nu te fi întors, a spus Nasir repede, ușurat să vadă că fratele lui oftează în maniera lui exagerată și zeflemitoare.

Nasir a pornit spre mulțime. Țipetele spintecau aerul în continuare și strigătele se îngroșau.

— Așteaptă.

Nasir s-a întors. Altair ținea în mâini un pumnal, negru de la tăiș la mâner.

— Ăla-i...? a dat să spună Nasir.

— Minereu negru, a încheiat Altair. Pentru asta m-am întors când mi-ai spus despre mama noastră. E singura cale să-l oprim pe Leu și...

— Și? l-a îndemnat Nasir.

Altair i-a adresat un zâmbet abia schițat, cu o notă vizibilă de ezitare în postură.

— Și să-i curmăm viața, firește.

Nasir n-a stat pe gânduri. A întins mâna după mâner și a ridicat privirea când Altair l-a tras înapoi.

— Mereu atât de nerăbdător, l-a tachinat el. Ar fi o prostie să-l înfruntăm acum. Mai bine ne-am îndrepta eforturile spre apărarea celorlalți.

— A folosit mult prea multă magie ca s-o fi obținut dintr-o doză de dum sihr, a spus Nasir, încruntându-se.

După toate aparențele, puterile Leului ajunseseră la apogeu și acum slăbeau, motiv pentru care era nevoit să-și taie palma și să-și toarne sânge din nou.

— Nu-i vorbă, frate. E înarmat cu arma de si'lah. E înăuntru, încorporată în trupul lui așa cum a fost și în trupul unei Surori a Veșniciei.

Înăuntru. Așa cum o inimă se afla înăuntrul mamei lui, pompând magie în sângele ei. Așa cum făcea și jumătate din inima lui și jumătate din inima lui Altair. Exact asta se temea că se va întâmpla, deși nu găsise cuvintele cu care să-și explice teama.

— Am încercat, a spus Altair încet.

Pământul s-a cutremurat și un urlet asurzitor i-a făcut pe amândoi să tresară.

— Trebuie să mergem. Să ne alăturăm maselor, ce zici?

A vârât pumnalul în teacă și l-a luat pe băiat de braț, pornind prin mulțime și aruncând peste umăr un „yalla, habibi" scurt.

Nu, Nasir n-avea să recunoască niciodată că-i fusese dor de nătărăul ăsta. Și totuși încă nu se eliberase de momentul acela din ziua trecută, când Altair îi întorsese spatele, pentru că Nasir trăise o viață întreagă urzită din minciuni. Din zâmbete false. Din adevăruri ticluite. Din dragoste simulată.

L-a văzut pe fratele lui vitreg dispărând în mulțimea care alerga, ignorând fiorul de emoție care l-a cuprins când Altair s-a întors, observând încruntat că Nasir nu venea după el, și i-a făcut semn din cap. *Yalla!*

Nasir a strâns din dinți. Nu mai avea nimic de pierdut.

A așteptat până când și ultimii oameni au ieșit împleticindu-se din sală și unul a căzut cu o suliță înfiptă în spate, zbătându-se și horcăind până când Nasir i-a tăiat gâtul, pentru

a-i curma suferința. A pășit pe sub bolta ușilor rupte care duceau spre sala de banchet, simțind cum mâna rece a morții bâjbâia în tăcerea din ce în ce mai adâncă.

Câțiva oficiali de rang înalt erau înecați în sânge. Wazira zaramează zăcea pe spate, cu o suliță ieșindu-i din inimă. Abaya simandicoasă a califei aldere îi era acum giulgiu. Durerea pierderii s-a deșteptat în venele lui. Mama lui Benyamin, safina pe care o crezuse cândva a-i fi mătușă. Dispăruse. Nemurirea era o glumă înaintea crimei.

Avuseseră cândva puterea în mâini și bogățiile lor împodobeau fiecare unghi al privirii. Toți uitaseră că giulgiul nu are buzunare.

Vrând să se întoarcă, Nasir s-a oprit și i s-a strâns stomacul la vederea luminii căzând pe firele roșii-cafenii. Muzaffar. Negustorul care ar fi întors viitorul Sarasinului pe calea cea bună.

Ochii lui erau orbiți , iar barba lui scurtă, năclăită de sânge.

Era vina lui Nasir, pentru că-i vorbise tatălui său despre el, gândindu-se că Ghameq îi asculta într-adevăr cuvintele, și nu Leul, care aștepta să-i distrugă toate speranțele.

Dincolo de nou-înființatul cimitir, ochii lui Nasir i-au întâlnit pe ai regelui fals al Arawiyei.

Ucigașul tatălui său. Năruirea mamei sale. Leul le înfăptuise pe toate doar prin șiretenie și manipulare. Ce șanse mai aveau acum, când magia era a lui, nelimitată și nestăpânită?

Dacă intrarea lui Altair l-o fi încurcat, Leul o ascundea cu dibăcie – altceva îi tulbura privirea. Totuși a zâmbit când o gloată de ifriți s-a adunat în jurul lui.

— Ocupați-vă de musafirii noștri, frații mei.

Unul câte unul, au sărit pe fereastra deschisă și s-au împrăștiat în noapte.

Capitolul 57

Nu avea nicio importanță dacă erai bogat și distins când lumea țipa. Coridoarele nesfârșite s-au micșorat, îmbâcsite și înăbușitoare. Bolțile luminate care duceau în noaptea negru-albastră erau ca niște gămălii de ac în zare, prea departe ca s-o poată liniști, în vreme ce duhoarea sângelui a făcut ca fierea să i se ridice în gât Zafirei, cu pielea ei lucind de transpirație. A găsit-o pe Lana și a tras-o dintre peluziene, apucând-o de mâna ei transpirată.

— Okhti? a strigat Lana.

Ceruri mari, începea să amețească. *Prea mulți oameni. Prea multe mirosuri.*

— Respiră. Aproape am scăpat.

A fost cât pe ce să se împiedice de sandalele bărbatului din fața ei și s-a lăsat păgubașă, dar apoi în sfârșit au năvălit afară și Zafira s-a aplecat, inspirând aerul proaspăt cu nesaț.

— Khara! a țipat Lana.

Zafira abia s-a gândit s-o certe și imediat a văzut trupul neînsuflețit de la picioarele ei, luminat de torțele fixate de-a lungul zidului care înconjura toată curtea. A luat tolba bărbatului și a tras-o pe Lana lângă ea.

— Mă tem că ce-i mai rău abia urmează, a spus Kifah, alăturându-li-se.

Zafira i-a urmat privirea spre fereastra sălii, în care candelabrul se clătina în timp ce stihiile morții stingeau fitil după

fitil. Cadrul aurit al ferestrei contura siluetele întunecate ale ifriților care așteptau ordine.

— Cine o fi spart fereastra aia trebuie să moară, a gemut Zafira.

A potrivit o săgeată în coarda arcului. Săgețile bogaților erau mai incomode decât cele ale săracilor, dar de ce să se plângă?

— Adică eu, a spus Kifah cu sfială. Guljul blestemat.

Ifriții s-au revărsat în curte. Zafira și Kifah au tras-o pe Lana în spatele lor.

— Unde-ți era gândul? a strigat Zafira când aerul s-a umplut de urlete.

— M-am gândit că am putea ieși prin ea cățărându-ne, dar nimeni n-a vrut să-și agațe roba. Nici măcar blestemații de bărbați, a răspuns Kifah.

Pe dalele nisipii ale curții, ifriții se învolburau și se unduiau, prea siniștri ca să-i privești de aproape. Zafira și-a amintit cum, pe Sharr, luaseră forma Yasminei, apoi pe a lui Baba, apoi pe a lui Umm. Nu se putea hotărî care fusese mai cumplită, dar știa cu siguranță deplină că era obosită și epuizată și gata să se întindă și să tragă un pui de somn. Nu era călită în luptă, așa cum erau ceilalți. Era un vânător care curăța câte un animal de măruntaie și cu asta termina munca zilnică.

Dar ce-i păsa lumii dacă erai sau nu pregătit pentru ea? Și-a ocupat locul alături de Kifah. Treptat, li s-au alături și celelalte din Elita celor Nouă, precum și hashashinii și gărzile cu uniforme argintii. Până și Lana a luat o sabie.

Când primul ifrit s-a repezit la ei, Zafira s-a consolat cu gândul că, deși poate că nu era pregătită pentru lume, deși putea să moară în noaptea asta, măcar nu era singură.

În câteva clipe, curtea a început să fiarbă. Porțile încă nu fuseseră descuiate și panica a ridicat o cupolă înăbușitoare

în jurul lor. Zafira s-a oprit după fiecare săgeată trasă, ca să se asigure că aceasta nu zbura spre un om, ci spre un ifrit. Era o sarcină extenuantă, pentru că unii dintre acei soldați șireți luau înfățișări de oameni și se furișau în spatele celor neatenți, tăindu-le gâtul.

Kifah a blestemat și Zafira s-a întors îndată spre ea.

— Ghada. Trebuie să...

— Du-te, a spus Zafira după o clipă și, cu toate că ea însăși o spusese, s-a simțit trădată când Kifah a fugit la califa ei și la Elita celor Nouă.

Zafira a urmărit-o, văzând cu surprindere că Ghada lupta și ea împotriva ifriților, mânuind nu una, ci *două* sulițe.

Apoi ifriții au dispărut.

Peste tot împrejur, oamenii s-au îndreptat de spate increduli. Nu departe de ea, Nasir s-a ridicat de pe vine și Altair a rămas perfect nemișcat, ținând alături un băiat mic. Un tremur a scuturat pământul și a făcut pietrele desprinse să zornăie. A urmat încă un tremur și încă unul, aproape ca niște...

Pași.

— Okhti... a spus Lana încet, cu vocea ascuțită de spaimă.

Și niște mâini nevăzute au stins torțele, lăsându-le doar lumina voalată a lunii. Dar le-a fost de ajuns ca să zărească silueta uriașă a unei creaturi ca o fiară cu aripi. Formată din aceleași umbre ca și ifriții.

— Ce...

Icnetul răgușit al Zafirei i s-a stins în gât.

— Un ifrit bătrân, a spus cineva din preajmă.

Zafira a zărit sclipirea unui tatuaj. Un safin al Înaltului Cerc.

— Mult mai greu de controlat și probabil că de aceea Leul nu a chemat niciunul până acum.

Bătrânul a urlat, suficient de tare cât să trezească toate sufletele din Arawiya, și s-a înălțat în aer. A aterizat în mijlocul

bătăliei, strivind un hashashin sub gheare. O duhoare oribilă a otrăvit aerul, îmbâcsită și acră, ca de carne arsă.

A atacat, doborând oameni care încercau prea târziu să sară din calea lui. Lumina lunii a sticlit pe oțelul negru al ghearelor lui și Zafira a împins-o pe Lana în spate. S-a uitat îndărăt la sora ei, dar n-ar fi trebuit.

Ar fi trebuit să aibă încredere că Lana se va pune la adăpost.

Un ifrit a azvârlit-o pe Zafira la pământ, cu sulița pregătită s-o străpungă. Lana a țipat și groaza a strivit-o pe Zafira în pumnul ei. I-a făcut vânt ifritului cu o lovitură de picior și s-a rostogolit din calea altei sulițe.

S-a ridicat în genunchi și o umbră s-a aplecat asupra ei, alungită de lumina lunii. I-a urmat o a doua umbră, o a treia și o a patra. Era înconjurată de ifriți. S-a întors împrejur și s-a ridicat cât a putut de încet. Cu colțul ochiului a văzut-o pe Lana, prea departe de ea. A văzut-o pe Kifah gonind spre ea și a îndrăznit să spere, dar atunci un țipăt a făcut-o pe războinică să se întoarcă la Elita celor Nouă.

Zafira a priceput cu o certitudine apăsătoare și resemnată. Asta era clipa în care lua sfârșit alianța dintre ele. În clipa asta, când Kifah trebuia să aleagă.

Vânăm flacăra, spusese Kifah. Vânaseră lumina, găsiseră binele ferecat printre stelele legate de umbre. Cine avea să le elibereze dacă zumra s-ar fi despărțit?

Noi. Fie că erau împreună, fie că nu, luptau pentru aceeași cauză. Pentru Baba, pentru Deen, pentru Benyamin, pentru sultanul de altădată. Zafira a încordat degetele și și-a privit dușmanul. Și-a amintit jurământul ei: să moară luptând. Și-a amintit cuvintele lui Umm. *Fii victorioasă ca numele pe care ți l-am dat.*

— Victorioasă până la capăt, a șoptit ea și a tras, știind că era ultima ei săgeată.

Capitolul 58

Existau momente înainte de momente, în care lumea se profila cu o limpezime uluitoare, în care un *înainte* bine definit se repezea spre un *după* îngrozitor. Momente în care cei puternici deveneau neputincioși, în care promisiunile eșuau.

Acesta era un astfel de moment.

Nasir s-a gândit că Zafira n-o văzuse pe Kifah alergând spre ea după o clipă de ezitare, altfel ar fi așteptat înainte să tragă cu ultima ei săgeată. Nu – acționase crezând că erau învinși. Își deschisese brațele pentru a primi îmbrățișarea morții, înarmându-se pentru o ultimă luptă.

A văzut săgeata străpungându-i pieptul. A auzit hârâitul îngrozitor din respirația ei.

Și sufletul lui

s-a rupt

în două.

O frângere atât de cumplită, încât n-a putut respira preț de o clipă fără sfârșit. Atunci și-a dat seama că sufletul lui își găsise perechea. Luminoasă, arzătoare, *dispărută.*

Un cuvânt s-a smuls din gâtul lui, străin prin zgomotul lui atât de mare, de parcă sunetul ar fi putut opri și inversa scurgerea timpului. A îmbrâncit oameni din calea lui. Uriașul ifrit bătrân se pregătea pentru încă un atac și cineva l-a apucat pe Nasir de brâu, ținându-l pe loc. Silindu-l să privească, când ar fi trebuit să fie acolo. S-o țină în brațe. Să-i oprească. S-o sal-

veze. I-ar fi dat ei plămânii lui dacă în felul ăsta ea ar fi putut să respire pentru el din nou.

Ce rost aveau tronul și coroana și puterea lor dacă el era neputincios?

— Dă-mi drumul! a strigat el când ifritul bătrân a străpuns pământul în locul în care era să calce Nasir.

Forța loviturii a făcut să-i cadă ceva de sub robă și să se spargă, împrăștiind bucăți pe pavaj. Busola argintiu-stacojie. Obiectul acela mic și neînsemnat care îl îndrumase spre ea iar și iar, distrus. La fel și ea.

— Nu, a mârâit Altair la urechea lui.

Ceva atât de imposibil, ca un miraj, se materializase, și totuși era prea departe de el.

— Nu vreau să vă pierd pe amândoi.

Frumoasă gazelă. Te rog, nu pleca.

— Te rog, a șoptit și a implorat el.

Busola lui. Regina lui. Viața lui.

— Nu pleca.

Dar moartea nu asculta de nimeni, nici măcar de Prințul Morții. Și, sub privirile lui Nasir, aripile ei de fluture au zvâcnit o dată și apoi Zafira Iskandar a căzut la pământ, o stea argintie care lua cu ea toată lumina din lumea lui.

Zilele lui de ieri și de mâine, distruse într-o singură clipă.

Capitolul 59

A trăi însemna să-ți asumi jurământul morții.

Era o cupă din care toate sufletele erau menite să bea. Și atunci, de ce simțea că fusese înșelată? Că pierduse ceva prețios într-un joc de noroc?

Piatra era tare. Plămânii ei trăgeau aer cu încăpățânare, iar și iar. Coada săgeții ieșea din pieptul ei și Zafira a râs amar de ironia situației. Amețeala a cuprins-o sub năvala durerii, dar a simțit îmbrățișarea rece a morții, o oază de nemișcare în mijlocul haosului.

Nu mai avea să-i ceară iertare Yasminei pentru că nu reușise să-l salveze pe fratele ei. Niciodată nu mai avea să sărute obrazul Lanei. Să mai vadă o lume a magiei. Ultimele ei momente au fost înscrise printr-un șir de clipiri:

Kifah. Capul ei chel lucind în lumina lunii.

Clipit.

Bătrânul. Urlând și sfâșiindu-i pe mai-marii Arawiyei.

Clipit.

Cerul. Stelele lui nesfârșite sclipind promițător.

Apoi un sunet: glasul frânt al unui prinț trist, foarte trist. Un rege detronat. I-a stârnit o durere mai grea decât a săgeții. Ar fi trebuit să spună acele cuvinte când a avut ocazia, pentru că credea în ele cu sinceritate. Cu fiecare fibră a sufletului ei însângerat.

Lumea ei s-a întunecat.

Capitolul 60

Lumea sângera în alb și negru, privată de culori, și posibilitatea veșniciei fusese redusă la jumătate dintr-o lovitură. Bătrânul urla, înălțându-și aripile întunecate în noapte. Poate datorită nemișcării subite a lui Nasir sau a respirației lui încetinite, Altair a înțeles că putea să-i dea drumul și a făcut un pas în spate. Durerea și suferința s-au amestecat născând furie. Lamele lui îi zumzăiau sub încheieturi și zgomotele luptei se estompau.

A scos Jawaratul de sub robă și l-a împins în mâinile lui Altair.

— Păzește-l, a hârâit el și a țâșnit, apucând din mers o sabie frântă.

Cu privirea încețoșată, a spintecat un ifrit cu o lovitură arcuită și a împins un hashashin din calea altuia, pentru că, în acest moment, încă erau aliați jurați lui Ghameq.

Nasir și-a șters fața de sudoare și, când bătrânul a atacat cu ghearele, el a sărit pe brațul lui, pornind în sus pe el. Bătrânul a urlat panicat și a scuturat mâna. Nasir a sărit spre capul lui, evitând în ultima clipă încă un atac cu ghearele și agățându-se de unul dintre coarnele lui. Bătrânul s-a dezechilibrat. Nasir s-a aruncat spre celălalt corn, scrâșnind din dinți, și s-a proptit între ele.

Lumea țipa dedesubt, în timp ce Altair a descuiat porțile curții. Ferestrele Marii Biblioteci au sticlit ca niște dinți de

dandan în lumina lunii, oglindindu-se în sabia lui Nasir când acesta a înfipt-o în craniul bătrânului, împroșcându-și cu sânge hainele, părul și fața. Fiara s-a clătinat. Nasir a lovit cu sabia iar și iar și, cu un ultim geamăt, bătrânul a căzut grămadă.

În tăcere, i-a venit să plângă.

Nasir a coborât de pe capul creaturii și a scăpat din mână sabia, care a zăngănit. Zeci de oameni se holbau la el. Nu-i trebuia soarele ca să le citească chipurile, ca să înțeleagă privirile neliniștite și spaima care le holba ochii.

Fusese Amir al-Maut până când venise ea și sfâșiase monstrul în bucăți cu vorbe ascuțite și priviri galeșe. Se cădea ca Prințul Morții să se întoarcă după ce ea îi fusese răpită.

Nasir se săturase. Avea să-i îngăduie Leului să facă ce vrea. Avea s-o ia, s-o îngroape și...

Seif l-a oprit.

— Nu se va opri până când nu ne va omorî pe toți. Trebuie să plecăm.

— Și să-i lăsăm tronul? a întrebat un oficial al unui califat. Neamul vostru ne-a lăsat de izbeliște întotdeauna.

Seif s-a întors și coasele sale rapide ca niște limbi de șarpe au tăiat un ifrit în trei.

— N-am chef acum, muritorule. Înfruntă-l singur dacă vrei. Mori, dacă vrei.

Oficialul s-a stropșit indignat, dar apoi l-a văzut pe Nasir și a decis că avea șanse mici să-i înduplece. A plecat furios.

Altair a alergat la ei.

— Da, bun, bine zis, a spus el cu o veselie falsă, trăgându-l de mânecă pe Nasir.

Privirea îi era ațintită la fereastra deschisă, unde se aduna încă un val de ifriți. Lana, Kifah și celelalte din Elita celor Nouă nu erau de găsit.

— Îmi plac cuvintele, ție nu? Hai să schimbăm câteva mai încolo. Acum, yalla!

— În curtea din față. Cai. Ne întâlnim la casa de comerț Asfar, a strigat Seif și a fugit înapoi spre palat.

— Nu pot s-o las, a spus Nasir, oprindu-se înaintea porților. Nu așa.

Altair și-a așezat mâna pe umărul lui și Nasir a inspirat adânc, echilibrându-se, când lamele lui de la manșete au început să freamăte.

— Trebuie să renunțăm la unele onoruri ca să putem lupta și altă dată. Zafira sigur ar fi înțeles.

Își încorda fălcile.

— Și Benyamin. Niciodată n-o să mi-o iert că l-am lăsat acolo, dar n-am avut de ales. Tronul ăla îți aparține de drept și trebuie să supraviețuiești ca să te pun pe el.

Hoarda și-a îngroșat rândurile și mulțimile au continuat să se subțieze, în timp ce oamenii ori fugeau, ori erau uciși. S-a stârnit un foc, luminând morții în culori portocalii. Nasir nu era nici soldat, nici general, dar până și el înțelegea că nu vor putea învinge în bătălia asta. Atât timp cât mai erau oameni în curte, ifriții aveau să atace, dar Leul nu era prost: nu avea să rănească pe nimeni de dincolo de porțile astea. Încă nu.

Lui Nasir i-au căzut umerii. Lăsa în urmă jumătate din sufletul lui și întreaga inimă.

***

Caii se bucurau că scapă de neamul întunecat al Leului. Părul rotat al armăsarului lui Nasir lucea în lumina lunii, ducându-l cu gândul la mătasea argintie. Frica otrăvea orașul și zvonurile alunecau din gurile slobode până la ora asta, dar el și Altair goneau pe străzi fără să oprească pentru nimeni.

Nasir era amorțit și nu vedea nimic. Simțea doar aerul tras în piept, care nu avea să-și mai găsească perechea în pieptul

alteia. Doar aerul pe care-l expira, care avea să i se întindă pentru tot restul zilelor.

Altair l-a condus spre casa de comerț Asfar – o clădire îngustă cu poartă de aramă, în spatele căreia stăteau două cămile și o a treia care dormea după o tufă care se legăna în vânt. Nasir a descălecat, cuprins de un val de epuizare. O adiere molcomă plutea pe cerul negru-albăstriu, strecurându-i-se pe sub părul de pe ceafă. Clipele treceau odată cu bătăile inimii lui și cu fiecare dintre ele Nasir retrăia moartea Zafirei. Înainte fuseseră atât de grăbiți, fiecare clipă ducea la altceva – la medalion, la ospăț, la Altair.

Timpul nu mai avea însemnătate.

Fiul lui Haytham s-a apropiat de parcă Nasir ar fi fost un animal sălbatic și a spus:

— Shukrun.

Nasir l-a fixat și el cu privirea.

Nasir îl ura pe acest băiat nevinovat de opt ani. Ura pielea lui palidă, ura accentul lui melodios. Îl ura pentru că încă avea un tată. Durerea a izbucnit din gura lui Nasir.

Zafira nu mai era.

Altair l-a dus pe băiat la cămile, șoptindu-i cu blândețe. Când s-a întors, n-a reușit să-și ascundă compătimirea îndeajuns de repede și furia a năvălit în venele lui Nasir, subit și orbitor. L-a îmbrâncit pe Altair de perete, apucându-i cămașa ruptă în pumni.

— E numai vina ta.

Vocea lui era sufocată, chinuită. Își pierdea mințile.

Altair nu s-a împotrivit.

— Ce aș fi putut să fac ca să împiedic toate astea?

Auzind tonul lui blând, Nasir a scrâșnit din dinți. De parcă ar fi fost un copil.

— Spune-mi, Nasir. Bate-mă, dacă altfel nu se poate. Rupe-mă în bucăți, dacă așa îți vei alina suferința.

— Ai fi putut să-ți folosești lumina. Să-i nimicești așa cum ai distrus ușile. Ai fi putut...

A lăsat jos mâna, suspinând, și Altair l-a strâns la piept. Nasir s-a încordat în prima îmbrățișare pe care o primea după ani întregi. Și-a lăsat fruntea pe umărul lui Altair.

Au rămas așa și vederea a început să-i tremure lui Nasir. Tatăl lui zăcea pe lespezi reci și tari lângă tronul de pe care nu domnise cu adevărat niciodată. Gazela lui frumoasă zăcea sub lună, cu o săgeată înfiptă în inimă.

— Am crezut că voi reuși să-i câștig încrederea. Să-l încurc cumva, a spus Altair încet. Mi-am înghițit fierea și i-am făcut pe plac, căutând o cale de a-l învinge. Am fost convins că am obținut un avantaj când mi-ai spus despre pumnalul negru, dar apoi Aya l-a luat de mână. Blestemăție, mi-am pierdut un ochi. Am fost legat în lanțuri. S-au folosit de sângele meu și m-au stors de puteri.

Nasir a ascultat atent murmurul cuvintelor prin pieptul lui.

— Abia mai pot să mă țin pe picioare. Am reușit să sfarm ușile din întâmplare. M-am străduit, habibi. Chiar m-am străduit. Nu numai tu o iubești.

Am iubit-o, l-a corectat Nasir în gând. Vorbe aruncate în prezent cu atâta pripeală erau acum înrădăcinate în trecut.

— Ghameq? a întrebat Altair șovăitor.

Nasir nu putea să răspundă fără ca marginile deșirate ale minții lui să se destrame, dar Altair a înțeles.

Generalul a oftat.

— Fie ca restul vieții lui să fie trăită în a ta.

Nasir și-a strâns buzele. Viața, oricât de mult sau de puțin mai rămăsese în ea, avea să fie într-adevăr foarte lungă.

— În orice caz, trebuie să recunoști binecuvântarea asta neasemuită care-ți îngăduie să rămâi alături de mine încă o zi, a declarat Altair când străzile s-au animat la apropierea

unor cai. Nu există onoare mai mare.

Nasir s-a desprins de el, dar replica lui s-a stins când Altair l-a privit din nou cu o expresie gravă.

— Înțelegi, frate? Mă ai pe mine. Oricât s-ar îngroșa noaptea, am să-ți fiu mereu alături, ca să-ți luminez calea.

Capitolul 61

După ce nisipul s-a așezat, sub luna de pe cerul nopții s-au arătat doi cai. Seif a descălecat primul și Altair și-a dat seama că aflase despre Zafira când a văzut mila din privirea lui palidă. Era o jignire, pur și simplu, căreia Nasir i-a răspuns cu un mârâit discret din fundul gâtului.

A descălecat și al doilea călăreț, o safină înaltă și subțire ca și fratele ei răposat, ceea ce explica de ce Seif nu li se alăturase în evadare lui și lui Nasir.

— Leila, a salutat-o Altair.

Abaya ei era mult prea țipătoare pentru o înmormântare. Decolteul ascuțit i se întindea aproape până la stomac și pielea ei palidă contrasta cu stofa întunecată și sclipitoare. Altair s-ar fi bucurat de priveliștea asta în alte circumstanțe. Dacă ochii ei liniștiți și nisipii n-ar fi semănat leit cu ai lui Benyamin, dacă imaginea lor n-ar fi fost atât de chinuitoare în momentul de față.

Leila a răspuns cu un semn din cap. Obrajii ei erau pătați de lacrimi. Sângele picura de pe rochia ei – sângele mamei ei. Altair o văzuse pe califa alderă pe podea, o viață eternă curmată de ură. O moarte la fel de oribilă ca a fiului ei.

— Porniți spre Demenhur, le-a dat instrucțiuni Seif. Nici Fortăreața Sultanului, nici Sarasin nu sunt sigure. I-am îndemnat și pe peluziani să facă așa. Lana călătorește împreună cu ei.

Altair s-a desprins de perete și s-a dus la ei, lăsându-l pe fiul lui Haytham lângă poartă. Nu știa cine e Lana.

— O să fac câteva opriri pe drum. Pânza din urzeală fină trebuie să afle adevărul despre cele petrecute la palat. Putem...

S-a oprit, văzând expresia de pe fața lui Seif.

— Ne părăsești.

— O aveam în grijă pe Aya, a răspuns Seif răgușit.

Bineînțeles.

— Și ea a murit, a încheiat Altair fără vlagă, luptându-se cu furia care amenința să se reverse. A murit ajutându-l pe Leu să ajungă ce a ajuns.

— De ce?

Ura din spatele acelui singur cuvânt era atât de mare, atât de neobișnuită pentru Nasir, încât și Altair, și Seif s-au întors spre el increduli. Altair știa ce gândește prințul în spatele ochilor lui de cremene: Zafira murise din vina Ayei. Dar, dacă ar fi luat-o pe drumul ăsta, dând vina unii pe alții, n-ar mai fi existat nici sfârșit și nici viitor.

— Unele adevăruri nu au motive, a șoptit Seif.

— Ăsta are, a spus Altair ferm.

Atunci a vorbit Leila.

— După câte a pierdut, nu aveți niciun drept să...

— Toți am pierdut câte ceva, a izbucnit Altair.

Nimeni nu știa cât de mult o iubise cândva pe Aya. Nimeni nu știa că el era într-o vreme ultimul care să o judece.

— Uită-te la mine. Uită-te la el.

A făcut semn spre Nasir.

— Am pierdut și am suferit. Nu am căzut pradă nebuniei și minciunilor Leului. Diferența dintre noi și Aya, Leila, e că noi nu ne dăm bătuți.

Cămilele au pufnit în liniștea înconjurătoare și șoaptele blânde ale fiului lui Haytham s-au auzit în tăcere. Seif privea încruntat, mijindu-și ochii pali.

— Are dreptate, a spus el în cele din urmă.

— Așadar Benyamin a murit degeaba, a spus Leila încet.

Nasir și-a ferit privirea. Benyamin murise pentru prințul cu ochi cenușii, pentru viitorul lor sultan și pentru fratele lui. În ochii lui Altair, asta conta mai mult decât orice altceva.

— A fost curajos până la capăt, a spus Altair cu solemnitate. A vorbit despre tine chiar și în ultimele momente.

Leila a închis ochii un scurt moment, relaxându-și buzele rujate cu carmin.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea unui Haadi. Acum din familia cea mai veche a Arawiyei am rămas doar eu.

— N-o să mai fie mare lucru de spus despre Arawiya dacă Leul rămâne la putere, a vorbit Altair, în timp ce fiul lui Haytham aduna pietre din nisipul rece. Avem nevoie de tine. Avem nevoie de ajutor. Avem nevoie de ajutor din partea Alderaminului.

Leila și-a coborât privirea în pământ.

— Poporul meu nu va...

— Poporul tău, a repetat Altair încet. Alderamin găzduiește numai o *cincime* din poporul tău. *Arawiya* este pământul poporului tău. Lasă la o parte împărțirea asta în califate, Leila. Suntem un singur regat.

— Nu sunt de-ai lor, Altair, a spus ea iritată.

Filigranul de aur care-i îmbrăca urechile alungite lucea batjocoritor.

Altair a strâns din dinți și locul din care îi lipsea ochiul parcă a sclipit.

— Nici eu nu sunt.

— Ce hotărăști tu să faci cu viața ta nemuritoare nouă nu ne impune nimic.

Altair a râs fără veselie, privind-o. Îi venea greu să se obișnuiască să privească printr-un singur ochi. Trebuia să întoarcă capul și să încline gâtul prea mult.

— Ai fost de față în timpul primei lui domnii întunecate. Știi ce urmează să se întâmple. Întunericul se va răspândi de la un califat la altul și oamenii vor muri. Până și safinii pot să moară de foame.

A întâlnit privirea Leilei, dezamăgit de încăpățânarea ei.

— Benyamin ar fi...

— Nu-mi spune ce ar fi făcut și ce n-ar fi făcut, s-a răstit ea. E mort. Mama mea e moartă. Trebuie să înțelegi că titlul de califă alderă nu va avea nicio importanță când le voi cere semenilor mei să vă ajute, pentru că niciun safin nu va fi dispus să-i ajute pe muritorii pentru care și-a dat viața familia mea.

Vântul a suflat peste ei, jelind sufletele pierdute ale nopții. Era un adevăr cumplit, dar, dacă Leila ar fi semănat mai mult cu fratele ei, i-ar fi dat dreptate: merita încercat. Merita să-i adune, să se roage de ei pentru ajutor. Altair s-a întors spre Seif.

— N-am să abandonez cauza noastră, dar și eu trebuie să mă întorc în Alderamin, a spus Seif. După evenimentele din noaptea asta, e limpede că Leul va încerca să distrugă inimile rămase. Trebuie să fiu de față ca să protejez inima și tronul. Ceilalți din Înaltul Cerc vor face întocmai în celelalte califate. Istoria e pe cale a fi rescrisă și cei din Cerc înțeleg mai bine decât oricine valoarea acestei oportunități.

— Vom fi vigilenți și, în momentul revenirii magiei, dacă veți izbuti, vom amplasa restrictori care să subțieze curgerea magiei până când toate califatele își vor dobândi stabilitatea.

Altair nu era încă pregătit să gândească atât de departe. După cele întâmplate, părea caraghios să-l preocupe faptul că oamenii de rând nu vor putea să-și controleze afinitățile. A plecat fruntea, simțind că nu avea ce face. N-ar fi reușit să-i înduplece, oricât de persuasiv ar fi fost. Safinii erau încăpățânați.

— Fie ca succesul să bată în favoarea ta, Seif bin Uqub, a

spus Altair în cele din urmă. Shukrun pentru eforturile tale.

Și apoi nu ajunsese până aici bizuindu-se pe oameni șovăitori.

Capitolul 62

Civilizația s-a stins, înlocuită de tălăzuirea dunelor de nisip luminate în albastru, și duhurile celor căzuți se înălțau odată cu praful stârnit în urma lor de caii lui Altair și Nasir. Abia după ce au traversat granița Fortăreței Sultanului și au intrat în Sarasin, Altair și-a îngăduit să respire liber, întâia oară de când fugiseră din palat.

Văzuse viața stingându-se în trupurile a o mie de oameni, dar niciodată nu mai pierduse atât de mulți prieteni într-o singură misiune. Benyamin, Zafira. Aya.

Nasir îl studia cu o privire pe care n-o mai văzuse. Așa îl privea Benyamin cândva. Așa privește cineva un om pe care-l cunoaște la fel de bine ca pe sine.

— O iubeai.

A spus-o în șoaptă. Altair a închis ochii.

— Am văzut cum ai vorbit despre ea. Despre noi. Despre pierderi, a explicat Nasir.

— Pe el l-am iubit și mai mult.

— Asta ce înseamnă?

Altair a strâns mai tare hățurile în mână și fiul lui Haytham s-a trezit din somn.

— Înseamnă că nu contează ce trebuie să fac, am să o fac dacă, în felul ăsta, copiii regatului ăstuia blestemat vor zâmbi din nou.

Zorilor le-a urmat dimineața, care s-a agățat de marginile pământului pe măsură ce au pătruns în inima Sarasinului, unde orașele erau tăcute și pustii. De parcă spaima domnea pe acele străzi și groaza îmbâcsea aerul.

— O să traversăm Munții Dancali la căderea nopții, a spus Altair.

— Și apoi ajungem acasă? a întrebat fiul lui Haytham.

Măcar unul dintre ei voia să-i vorbească.

După o tăcere adâncă, în care nu s-a mai auzit decât tropăitul copitelor, Nasir a privit în zare.

— Cu cât părăsim Sarasin mai repede, cu atât mai bine.

Deși Sarasin era vizibil mai luminos decât în momentul sosirii lui Altair și a Leului, încă era mai întunecos decât restul regatului. Au urmat drumurile principale, evitând umbrele unde ar fi putut fi ascunși ifriți, uneori despărțindu-se, alteori oprind pentru a vizita locuința vreunui păianjen, mereu vigilenți. În felul ăsta, au fost văzuți de mai mulți oameni decât ar fi vrut Altair, printre care și o fetiță cu cioburi de gheață pe post de ochi, care i-a amintit de Zafira.

Nu reușise s-o ajute. Nu reușise să-l ajute pe Nasir, care se retrăgea în hăul ființei lui interioare și se izola de lume din nou, pe când spiritul lui și așa frânt se deteriora încet. Era doar un băiat de la care lumea furase necontenit, fără să-i dea nimic în schimb. Altair nu mai văzuse niciun fir din umbrele lui de când fugiseră.

Își înăbușea sentimentele din nou, ferecându-și iar inima. Ani de-a rândul Altair îl urâse pe prinț, dar Sharr schimbase și altceva pe lângă cursul viitorului. Nasir se holba la rămășițele busolei primite de la mama lor la începutul călătoriei, plimbându-și degetul mare pe sticla ei spartă cu durerea a o mie de suflete pierdute. Dacă cineva i-ar fi spus lui Altair că fratele lui era în stare de o asemenea compasiune, de o asemenea gingășie, i-ar fi râs în nas.

— N-ai de gând să mă întrebi cum am evadat?

Vorbea cu dezinvoltură, dar încă simțea povara cătușelor negre care-i îngrădiseră mișcările.

Nasir i-a privit fără tragere de inimă încheieturile roșii.

— Cum ai evadat?

— Fie spus că nu mă sfiesc să mă folosesc de limbă, a spus Altair.

Nasir a oftat îndelung, dar măcar prințul își îndrepta atenția și la altceva în afară de suferința sa. Nu aveau puterea Pelusiei, ca să-și grăbească călătoria; avea să fie un drum lung.

— Ai ceva de zis, frate drag?

Altair l-a văzut împărțit între dorința de a-l ignora și nevoia de a-i da replica.

A învins cea din urmă.

— Nimeni nu vrea să audă de metodele scabroase prin care îți rezolvi problemele.

— Prințișorule, ai face bine să-ți scoți capul din șanțuri. Mă refeream la cuvinte. La farmecul meu impecabil, mai presus de diferențele dintre rase.

Nasir l-a ignorat, exact ca-n vremurile vechi, dar oare asta îl descurajase vreodată pe Altair?

După moartea Ayei, ifriții veniseră la porunca Leului. Erau mult prea mulți ca Altair să-i poată învinge în condiția lui, știa prea bine. Era prea vlăguit, prea slăbit. Și emoțional, și fizic.

Așa că a ridicat mâinile. Știa că ifriții nu sunt bestii fără minte. A evitat să se uite la Aya, adunată grămadă pe podea ca o păpușă aruncată, și a făcut semn spre frații lor doborâți, care zăceau inconștienți. În orice caz, Altair spera că își pierduseră doar conștiința, nu și viața.

— Vedeți ce au pățit prietenii voștri? a întrebat Altair.

Ifriții n-au făcut decât să clipească, dar asta nu l-a în-

curcat. Era maestru la conversațiile unidirecționale. Orice om nevoit să-l suporte pe Nasir trebuia să se învețe. A fost floare la ureche să vorbească cu ifriții.

— Să nu vă închipuiți că va fi altfel pentru voi.

Ifriții s-au oprit și au început să vorbească între ei. În cazul în care ar fi scăpat cu viață din chinul ăsta, Altair avea să le învețe limba. A clipit din ochiul lui întreg, jurându-și.

— Uitați-vă la voi, chițcăind și fugind de colo-colo ca să-i îndepliniți poruncile fără să stați pe gânduri, a spus Altair în continuare.

S-au uitat la el și s-au gândit la cuvintele lui și apoi patru dintre ei s-au întors spre cel de-al cincilea, care în mod evident era conducătorul trupei.

Altair a profitat de acea fracțiune de secundă de neatenție și s-a năpustit la ei. A lovit doi ifriți cu piciorul și și-a vânturat brațele, doborând încă doi cu greutatea cătușelor, câștigând timp înainte ca al cincilea să sară la el cu un toiag în flăcări.

Altair l-a țâțâit.

— Baba nu ți-a dat voie să mă rănești, nu-i așa?

Ifritul a atacat, învârtind toiagul, fără să-i pese sau, mai probabil, fără să înțeleagă. Altair a sărit din calea lui, ridicând brațele când un al doilea toiag s-a repezit înspre inima lui. Acesta s-a ciocnit de cătușa dreaptă, după care Altair a cuprins gâtul ifritului între degete.

S-au auzit pași dincolo de ușă.

Altair l-a doborât și pe ultimul ifrit cu o lovitură de pumn, a înșfăcat bisturiul aruncat, precum și orice altă unealtă care i-ar fi putut fi utilă ca armă și, zăbovind numai atât cât să închidă ochii Ayei, a ieșit furiș pe hol.

Și a dat nas în nas cu Seif.

Altair a trântit ușa, închizând-o între ei și trupul Ayei.

— Bin Laa Shayy? a întrebat Seif, uitându-se la ochiul lui lipsă și apoi ferind privirea la fel de repede. Ce-ai pățit?

Fiul nimănui. Altair aproape că a râs. *Akhh, ce noutăți am să-ți spun, habibi.*

— Seif! a exclamat el. Ce cauți aici?

— Mi-am închipuit că te-aș putea găsi în nenumărate locuri, dar nu și în temnița de sub palat.

Seif vorbea pe un ton sever.

— Am venit în căutarea...

— Știu. Frumos din partea ta să-mi sari în ajutor.

Seif l-a privit cu o expresie ca de piatră.

— Nu mi s-a părut că ai avea nevoie de ajutor atunci când Leul a luat-o pe Aya.

Altair a încetat să tragă de legăturile cătușelor.

— Ai crezut-o? Chiar ai crezut că o să întorc spatele regatului după câte am făcut?

Mânia i s-a scurs lui Seif în vorbe.

— Și ce ai realizat? A răpit-o pe Aya pentru că...

— Aya a murit, a izbucnit Altair. Și toți ceilalți o să-i urmeze în curând dacă nu ne grăbim. Acum lasă mutrele și ajută-mă să-mi scot astea.

— A murit? a repetat Seif șocat.

Altair și-a plimbat degetele pe minereul negru, încercând să citească textul safaitic inscripționat pe el. Încercând să se țină în mișcare, pentru că jalea avea tendința să se agațe de oamenii care stăteau cu mâinile în sân.

Seif a aruncat o singură privire la cătușe și le-a rezolvat repede cu bisturiul și cu câteva cuvinte. Altair s-a dezechilibrat când minereul a căzut, descoperind benzi groase și roșii în jurul încheieturilor sale.

— O să-mi rămână semne, a mormăit el, moment în care în venele lui au năvălit flăcări, amenințând să erupă.

S-a sprijinit de ce-a apucat și a strâns din dinți de mai să-i crape. Pielea lui lucea și dedesubtul ei ardea o lumină albă ca o torță. Dacă nu avea grijă, ar fi putut să dărâme toată clădirea.

*Wahid, ithnayn, thalatha**, a numărat el în șoaptă.

— Mergem? a întrebat Seif, dar Altair se întorsese spre camera Leului, unde găsise ce-i trebuia, obiectul acela negru și ascuțit, dar nu avusese ocazia să-l fure.

— Mai întâi trebuie să iau ceva.

***

După aproape o săptămână de călătorie, Trecătoarea Tenama s-a lărgit în sfârșit, intrând în califatul Demenhur, cu dealurile lui cu pante abrupte și zidăria în stil ablaq, tehnica alternării șirurilor de pietre deschise la culoare cu cele întunecate, un stil care nu prea îi plăcuse niciodată. Zăpada încă acoperea ținutul cu un înveliș alb și rece, dar aerul era diferit. Mai puțin usturător decât și-l amintea Altair. Se simțea gustul schimbării. *Al speranței.*

Descoperise că speranța venea iute, căutând să înflorească în cele mai întunecate locuri și în cele mai cumplite vremuri. Asta simțea în Demenhur.

— Am ajuns, a spus încet fiul lui Haytham și s-a rezemat de pieptul lui, tremurând ușor, ca un soldat sosit acasă.

O rafală de vânt l-a lovit pe Altair din spate și acesta și-a amintit din nou de iataganele lui gemene, a căror greutate îl apăsase mai puțin decât îl apăsau acum fantomele rămase în locul lor.

Fie să ajungeți în mâini la fel de grijulii ca ale mele, Farhan și Fath. Altair supraveghease făurirea lor și îi strecurase fierarului câțiva dinari în plus ca să graveze *bin Laa Shayy* chiar deasupra mânerelor. Nu era doar fiul nimănui, era un fiu *mândru.*

Farhan și Fath îi fuseseră alături în cele mai grele bătălii.

---

* *Unu, doi, trei,* în limba arabă (n.t.).

Cu Farhan obținuse o victorie importantă împotriva armatei demenhune. Fath se potrivise bine în mâinile unei Vânătorese cu limba ascuțită când...

Pe dinții sultanului.

Plecând capul pe sub ramurile dese ale unui copac mort, Altair a deschis imediat clapa desăgii sale, blestemând. A scos Jawaratul, legat în piele verde și ornamentat cu imaginea în relief a unui cap de leu. În mijlocul lui era o gaură, rezultatul unei răni grave suferite de cea de care era legat, și, dacă Altair ar fi fost nebun și însetat după speranță, ar fi spus că această carte gâfâia, chinuindu-se să respire.

Se chinuia să respire și se refăcea singură, chiar sub ochii lui – sub *ochiul* lui. Altair a oftat.

Avea să-i ia ceva timp să se obișnuiască cu el.

Capitolul 63

Moartea n-ar fi trebuit să fie atât de dureroasă. Laa, ar fi trebuit să fie un sfârșit.

În orice caz, așa dădeau impresia cadavrele. Și totuși, Zafira zăbovea în durere chiar și în timp ce zăcea întinsă pe spate și ceva înțepător îi pișca nasul, în ciuda căldurii din aer. Îi amintea de Demenhur, unde nu scăpau niciodată de frig cu adevărat, oricât de zgomotos ar fi trosnit focul.

Mai lipseau doar Baba și Umm și...

Un șir de blesteme a răsunat în urechile ei moarte. Apoi:

— Dacă nu se trezește în clipa asta, o plesnesc.

Yasmine?

— Încep să înțeleg de ce petrece timpul cu tine.

Zafira a recunoscut tonul acela ironic și înșiruirea de cuvinte iute ca fulgerul: Kifah. Ceruri mari, se pare că morții chiar *visau*. Cum altfel s-ar fi explicat că cele două prietene ale ei stăteau de vorbă?

— Adică dincolo de frumusețea mea?

Kifah cea din vis a râs zgomotos și o ușă s-a închis cu o bufnitură. Zafira nu-și amintea să se mai fi închis vreo ușă în visele ei. Poate că visele morților erau mai animate.

— Văd cum ți se rotesc ochii.

Zafira a deschis precaut un ochi și apoi pe celălalt, clipind ca să se apere de lumina puternică. Numai în Demenhur lumina era atât de albă, atât de orbitoare. În rest, peste tot se revărsa în nuanțe aurii, cu sclipiri vrăjite.

— N... n-am murit?

Vocea ei era răgușită. Un chip înconjurat de un păr ca bronzul lustruit s-a apropiat, ascuns pe jumătate sub un șal albastru. Ochi calzi strălucind de emoție și înconjurați de kohol, trăsături rotunde încruntate de grijă, frumusețea gravată pe toate fațetele pielii ei luminoase. Zafira a plecat capul, stânjenită deodată. Laa, *frica* o înțepa în piept.

Pentru că, blestemăție, era mai ușor să fii moartă decât s-o înfrunți pe Yasmine.

Prietena ei a scos un sunet între suspin și râs.

— Mereu ai fost un cadavru ambulant. Nimeni nu e mai anost decât tine.

Zafira și-a privit trupul, întins pe un covor mic, și și-a amintit de coada săgeții care-i ieșea din piept. De surpriza ei când trupul i-a fost copleșit de durere. Cum de era în viață? Cum de era în Demenhur? Toate gândurile i se amestecau între ele.

— Cu ce sunt îmbrăcată? a întrebat ea.

Benzi de tifon erau înfășurate în jurul părții drepte a pieptului ei și peste umărul opus. Mușchii spatelui ei erau ciudat de rigizi, încât i-ar fi fost greu să se ridice, dar rochia ei era de o nuanță deschisă de galben, strânsă pe umeri și cam scurtă. Nu-i de mirare că-i era frig.

— Erai pe moarte și mi-am zis că mai bine te-ai duce într-o ținută frumoasă. E a mea. Khara, ai rămas la fel de nerecunoscătoare. Te-am curățat și ți-am spălat părul puturos. Ți-am curățat unghiile alea mizerabile. Ar fi trebuit să te las afară, să îngheți. Asta meriți.

Zafira s-a holbat la ea cu sufletul la gură câteva clipe, până când nu și-a mai putut reține zâmbetul larg și dorul și jubilarea și fericirea, pentru că prietena ei era *chiar aici.*

Și atunci Yasmine a izbucnit în lacrimi.

Zafira s-a înecat de durere când Yasmine a strâns-o în

brațe. Parfumul de flori de portocal și mirodenii i-a copleșit simțurile amorțite.

Rochia albastră ca cerul îi cădea Yasminei strâns pe curbele ei generoase, accentuându-i pieptul bogat. Arăta ca o regină. Mereu avusese un aer regal, pe care-l observaseră toți consătenii. Era ca soarele apărut în zilele cele mai mohorâte. Ca bucuria ivită în deznădejdea morții. Traiul la curtea regală i se potrivea, chiar dacă era doar musafiră la palat, la multe leghe distanță de suferința satelor vestice.

— Lana mi-a trimis o scrisoare, a șoptit Yasmine, și am venit cât de repede am putut. Erai... erai însângerată și nemișcată, Zafira. Atât de nemișcată. Mi s-a oprit inima.

Vorbea cu o voce slabă și tremurătoare.

— Am stat cu tine. Deși au spus că nu era loc de speranță, am stat cu tine.

Ce învățase Lana de la Aya? Că numai jumătate din viața bolnavului se datora tămăduitorului – cealaltă se datora speranței.

Zafira nu știa când anume pierduse Aya puterea de a spera.

— Dacă arcașul ar fi avut măcar jumătate din priceperea ta, n-ai fi avut nicio șansă. Ai avut noroc că Lana a călătorit cu tine ca să oprească sângerarea și să te țină în viață până când ați ajuns la proviziile care-i trebuiau. Te-a pus la loc într-o bucată, poruncind tuturor ca un mic general. Sărmana a leșinat de oboseală acum puțin timp.

Bineînțeles că era vorba despre Lana. Zafira a simțit un fior de mândrie, până când Yasmine a pășit în spate și ea a văzut pereții familiari. Ligheanul din colț, cu marginea ciobită. Oglinda cu fisura care mereu îi depărtase prea mult ochii unul de altul.

Ăsta nu era palatul din Thalj. Nu era niciun palat – laa, era o casă de oameni sărmani.

Se afla în camera ei. Era acasă.

— Ce căutăm aici? a spus ea uluită.

— Se pare că exista o singură cale de a te salva și aceea se găsea în dulăpiorul mamei tale.

Sau în Alderamin, și-a spus Zafira în sinea ei. Probabil că Aya avea o colecție de zece ori mai mare decât a mamei lor. *Ya, Umm.* Înainte, Zafira trăise cu vinovăția că nu se vedea cu ea. Acum fiecare apariție a chipului ei o umplea cu un gol dureros și paralizant.

Amintirea faptului că e orfană era ca o rană deschisă din nou.

— E ciudat să te întorci aici, nu? a întrebat Yasmine, interpretând greșit tăcerea ei. Ca și cum ai îmbrăca o rochie veche, spălată de prea multe ori.

Așa era. După ce văzuse pereții netezi ai palatului și luciul podelelor lui, Zafira era dureros de conștientă de toate defectele casei ei. Firele întunecate de putregai care se întindeau de la cadrul stricat al ferestrei, pe care nu avusese bani s-o repare. Șifonierul cu ușile strâmbe, între care rămânea o deschidere la care Lana refuza să se uite, de teamă ca nu cumva să aibă coșmaruri. Cadrul ușii de care Baba se rezema când le ura noapte bună fetelor lui.

Zafira și-a dres glasul gâtuit.

— Kifah m-a adus?

— Dacă e una din Elita celor Nouă, atunci da. Te-au adus într-o trăsură din aia peluziană care merge nefiresc de repede. Dar numai ea a rămas aici.

— Și ceilalți? a îndrăznit Zafira să întrebe. Sunt... sunt aici?

— Ceilalți? Doar noi suntem. Am plecat din Thalj ca să vin aici imediat ce a sosit misiva Lanei și asta s-a întâmplat înainte de a se întoarce Califul Ayman din Fortăreața Sultanului. Așa că nu știu dacă e în viață.

Nu, nu se referea la bătrânul ăla fără minte.

Ci la Altair, care apăruse în mijlocul unei aureole strălucitoare ca să-i ajute la ospățul fatal, după ce le întorsese spatele.

La Seif, care mânuia coase ca pe mătăsurile unui dansator.
La *Nasir.*

Nasir. Nasir.

Yasmine a înclinat capul și șalul i-a alunecat de pe umeri.

— Și eu credeam că n-o să văd culoare în obrajii tăi niciodată. Ești bine?

Zafira a încuviințat din cap timid, fără să-i poată întâlni privirea, din mai multe motive.

— Zăpada încă nu a dispărut, dacă erai curioasă.

Yasmine și-a privit mâinile.

Nu, Zafira nu era curioasă. În momentul ăsta se gândea la Deen, ceea ce înseamnă că și Yasmine se gândea la el.

— Ninge mai rar. Bătrânii speră că schimbarea va fi treptată, altfel califatul ar putea avea parte de inundații.

Numele lui Deen s-a rostogolit pe vârful limbii Zafirei.

A ridicat ochii și a întâlnit privirea Yasminei, care semăna leit cu a lui Deen. Durerea i-a strâns stomacul.

— Știu.

Yasmine a spus-o pe un ton sec, încordând umerii într-o linie ascuțită.

— Știu de mai mult timp.

Zafira a înlemnit, închisă într-o cutie din sticlă. *Cum îndrăznești să îți pară rău,* s-au răstit remușcările ei. Cum îndrăznea, când vina era a ei?

— M-am întors aici, a spus Yasmine poticnit, după ce ai plecat. Și m-am simțit... m-am simțit pierdută. Nu știu ce mi-a venit, dar m-am dus la Arz, pentru că-mi era atât de dor de tine, și am văzut. A... *fulgerat* îndărătul ochilor mei. De parcă deodată aș fi fost în altă parte. L-am văzut pe Deen sărind în calea unei săgeți și pe demonul cu păr de aur care a tras-o.

Zafira a încruntat sprâncenele. Arzul nu oferea viziuni vizitatorilor – le hrănea afinitățile, ceea ce înseamnă că Yasmine

era clarvăzătoare. Dacă magia avea să revină, Yasmine va putea întrezări fragmente din viitor.

La această descoperire, Zafira a inspirat adânc și a tresărit din cauza durerii înțepătoare din pieptul ei. Din cauza atmosferei schimbate din cameră. A încordării care lipsise înainte. Se așteptase la ea, dar nu anticipase câtă durere avea să se hrănească din ea.

— Iartă-mă, a șoptit Zafira și lanțul de la gâtul ei a devenit greu ca un ștreang. Iartă-mă că nu l-am iubit destul. Iartă-mă că a murit ca să pot eu trăi.

Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă. Iartă-mă. Cine o fi inventat niște cuvinte atât de reci, atât de neînsemnate?

— Nu i-aș fi permis în veci să se căsătorească cu tine. Știi asta, nu? Dacă inimile nu bat la fel, ce rost mai are?

Gura Yasminei era dezaprobatoare și tăioasă ca un brici, iar tonul ei vărsa otravă.

Zafira și-a ținut respirația, așteptând lovitura de bici.

— Asta nu înseamnă că trebuia să-l omori.

Zafira s-a holbat la ea. Prietena ei, sora inimii ei. I-au trebuit toate fărâmele de voință care-i mai rămăseseră ca să-și păstreze chipul neclintit și stoic, să reușească să nu se sfarme în bucăți. N-aveau decât să fie războaie, săbiile să taie, săgețile să străpungă. Nimic nu se compara cu durerea pricinuită de un cuvânt bine plasat.

— Ucigașă, a spus Zafira sleită de emoții, descoperind cu surprindere că inima ei putea, într-adevăr, să sufere și mai mult. Mă faci ucigașă. E o ticăloșie fără pereche, Yasmine, chiar și pentru tine.

Yasmine s-a chircit îndurerată și situația a devenit cumva și mai cumplită. Pentru că asta dovedea că își dădea seama că nu era adevărat, dar suferea și voia să sufere și Zafira.

Nu vedea că Zafira suferă? Îi revedea moartea când lumina se revărsa aurie peste deșert, când un străin zâmbea

pe stradă fără răutate, când trecea pe lângă tarabe cu fructe multicolore.

— Nu l-am *luat eu*, a spus Zafira încet și cumpătat și – sfântă zăpadă, vorbea ca Nasir.

Era mai ușor decât să țipe sau să simuleze că nu simte nimic. Era mai ușor să ignore arsura lacrimilor, vinovăția pe care se simțea vinovată că o simte.

— Nici măcar nu *l-am rugat* să vină. A stat pe picioarele lui și a hotărât așa cum îi dicta conștiința și, dacă te așteptai să fiu păzitoarea lui, ar fi trebuit să-mi plătești soldă.

Yasmine era șocată.

— Și acum îndrăznești să-ți bați joc de el. Să-ți bați joc de mine și de durerea mea.

— Durerea ta, a repetat Zafira. *Durerea ta.* Era fratele tău după sânge, dar mie mi-a fost frate după alegere. Crezi că *m-am bucurat* când a murit? Crezi că mă bucur acum? Prietenul meu cel mai bun e mort. Părinții mei sunt morți. Viața mea, așa cum o știam, s-a dus.

— Tu te auzi ce spui? a întrebat Yasmine ridicând tonul.

A azvârlit perna și s-a ridicat.

— Nu aud decât *eu, eu, eu.*

— De parcă tu nu te-ai măritat și ne-ai părăsit pe amândoi, s-a răstit Zafira, înfierbântându-se la față.

Mânia îi încețoșa mintea și o făcea să vorbească aiurea.

— Nu pentru mine a murit, a declarat Yasmine. A murit pentru tine.

— Și mi-aș dori să n-o fi făcut, Yasmine! Am trăit cinci ani întregi cu vinovăția pentru moartea lui Baba. Să nu-ți închipui că toate astea îmi sunt străine. Altair...

— Nu, a izbucnit Yasmine. Să nu pronunți numele acela în prezența mea. Știu că e al lui. Misk mi-a spus destule cât să pot face blestematele de legături.

Zafira îl urâse cândva, din cauza *ideii* că îl omorâse pe Deen. Dar, aflând că era adevărat, doar s-a întristat. Când le

întorsese spatele la ascunzișul Leului, o crezuse cu o certitudine grea și înăbușitoare, dar când, mai târziu, a venit în ajutorul lor, cu fața pătată de sânge, cu încheieturile rănite și roșii, au cuprins-o remușcările și părerea de rău.

Îl iubea așa cum o iubea și pe Kifah și nu putea să se învinovățească pentru asta.

— E prietenul meu, a șoptit Zafira.

Nu așa cum era Yasmine, nu așa cum fusese Deen, dar îndeajuns pentru ca inima ei să nu mai fie capabilă de ură.

— Și voi spune numele lui Altair după cum cred eu de cuviință.

Yasmine s-a întors spre ea valvârtej, dar Zafira i-a luat-o înainte, s-a ridicat în picioare, scrâșnind din dinți din cauza durerii de la rană, și a dat ușa în lături, trântindu-i-o în față.

Pe hol, de unde trebuie să fi auzit fiecare cuvânt, Kifah a ridicat din sprâncene.

— Văd că ai început deja să umbli de colo-colo. Mă bucur că ai revenit printre noi.

A aplecat capul spre camera cealaltă, a lui Umm, și înăuntru Zafira a găsit-o pe Lana dormind sub un morman de pături, cu cea moale și roz pe care Yasmine i-o dăruise lui Umm trasă până sub bărbie.

— Zafira?

S-a oprit. Kifah nu o striga pe nume niciodată.

— Datoria mă leagă de Elita celor Nouă, dar onoarea mă leagă de tine. Credeai că am uitat că mi-ai salvat viața?

Evenimentele de pe Sharr păreau îndepărtate și străine, o poveste uitată în trecut, o aventură ce părea mai puțin periculoasă decât realitatea pe care trebuia să o înfrunte acum. *Zafira* o uitase. Altfel s-ar fi gândit mai bine înainte să lanseze ultima ei săgeată.

— Tăișul meu e la dispoziția ta. Până când toate stelele vor fi eliberate, suntem legate una de cealaltă.

Zafirei i-a crescut inima văzând ferocitatea din ochii ei întunecați și promisiunea ei întipărită în linia încordată dintre sprâncene.

— Adică suntem prietene?

Kifah a râs.

— De o mie de ori.

Și, deși Zafira n-ar fi abandonat niciodată și sub niciun chip prietenia ei cu Yasmine, era o ușurare că se împrietenise cu cineva atât de lipsit de griji cum era Kifah, ca și când dorința ei de răzbunare o cuprinsese într-atât încât nimic altceva nu mai avea loc să dospească în inima ei.

— Ceilalți unde sunt?

— Te referi la prințul tău, a spus Kifah cu o încântare îngâmfată.

— Mă refer la generalul tău.

— Oi, ți-am spus, a protestat Kifah și zgomotul râsului ei a trezit-o pe Lana.

— Asta nu înseamnă că nu-l iubești.

— Laa, și asta nu înseamnă că *tu* nu-l iubești pe fratele lui morocănos.

Zafira simțea că e periculos să lase cuvintele să mocnească fără să le nege. O dezmințire i-a urcat în gât, dar a înghițit-o. Nu voia să fi ajuns la un pas de moarte pentru ca apoi să trăiască o viață lipsită de pericole.

Kifah a luat repede un aer serios.

— Văd dârele alea de sânge de pe fața lui de fiecare dată când clipesc. Știi ce-i mai rău? Când le-am văzut, primul meu gând a fost: *dacă-i o minciună?*

A plecat ochii.

— N-am mai simțit niciodată așa o rușine.

Zafira a strâns din buze. Cele două jumătăți ale ei se războiau între ele. O jumătate din ea știa că Altair dedicase decenii întregi acestei cauze. Refacerii Arawiyei. N-ar fi avut

cum să urce în ierarhie și să ajungă mâna dreaptă a sultanului fără să fi comis vreo atrocitate sau mai multe. Toate gesturile lui erau calculate, făcute pentru binele regatului. Zafira știa asta – și totuși cealaltă jumătate a ei era blocată, se străduia să înțeleagă *de ce* le întorsese spatele când avusese atâtea ocazii să-i ajute.

— N-am primit veste de la nimeni, a vorbit Kifah mai departe. Nici nu i-am văzut fugind, doar pe Seif, care ne-a spus s-o luăm spre palatul din Thalj ca să ne întâlnim acolo. A trebuit să facem un ocol pe aici și am avut noroc de trăsura Ghadei, care ne-a grăbit mersul, dar putem să ne întoarcem după ce-ți revii, în speranța că o să-i găsim acolo.

Clipele de dinainte ca Zafira să fi ajuns în pragul morții încă îi reverberau în minte ca un coșmar oribil, dar parcă era și mai rău aici, în vechiul ei cămin, printre stafiile vieții ei. Golurile se căscau flămânde și reci.

Kifah a urmat-o în hol.

— Leul n-a pierdut vremea. A anulat taxele și astfel revoltele au încetat. Se vorbește chiar că în curând va fi desemnat un calif nou în Sarasin. Blestemăție, n-au trecut decât patru zile.

Cuvintele ei îngreunau respirația Zafirei, dar aveau sens, nu? Leul instigase revoltele acelea. El mărise taxele. Se opusese ca Sarasinul să capete un calif nou. Numai ca să se arate binevoitor după ce va fi ajuns *el* rege.

A oftat. Teancul de cărți al Lanei zăcea pe perna de majlis, având în vârf cea mai recentă ediție din *al-Habib*. Haina lui Baba era agățată lângă ușă, dar cârligul de lângă ea era gol și Zafira a sesizat absența mantiei ei cu durere. *Patru zile*. Zafira a înșfăcat un șal și cizmele.

— Unde te duci? a întrebat Kifah.

— Afară, a răspuns Zafira, neștiind că acolo era și mai rău.

Capitolul 64

Asraab, așa li se spusese cândva satelor vestice din Demenehur. Înainte ca magia să fi dispărut și ca zăpada să fi pătruns în viețile lor. Numele vechi însemna „miraj" pentru că asta erau satele răzlețe, refugii pentru beduinii rătăciți sau pentru marinarii în drum spre țărmul Mării Baran.

Zafirei i se păruse mereu ciudat că acel cuvânt vechi avea două sensuri, celălalt fiind „fantomă". Ca și când cel care o fi numit satele ar fi știut că asta vor ajunge într-o bună zi.

Un sat de fantome.

— Încet, a strigat Kifah când Zafira a coborât împiedicat scările care porneau de la casa ei.

Vocea ei avea ecouri sinistre în locul acela pustiu.

O adiere de vânt se plimba printre ramurile uscate ale copacilor, întâmpinând-o pe Zafira – *acuzând-o.* Pentru că în toți cei șaptesprezece ani în care locuise aici, dezastrul nu se abătuse niciodată asupra lor.

Până când a plecat ea.

Senzația de frig a cuprins-o pe loc, cu o înțepătură familiară în nasul Zafirei și un sfârâit pe obrajii ei, șoapte ale amintirii ultimei zile în care fusese înconjurată de zăpadă. Umm era în viață pe atunci. Yasmine zâmbea. Deen era alături de ea. O glugă îi acoperea capul și o mantie îi ascundea silueta. Acum era cuprinsă de o senzație apropiată de vertij. Ca și când ar fi trecut între două momente, între trecut și prezent.

Pe vremea aceea, Zafira fusese două persoane, dar, ca să fie sinceră, fusese mai curând Vânătorul Demenhun decât orice altceva. Un mister pentru poporul ei, o carcasă goală până când își îmbrăca mantia. Toate îi fuseseră luate pe Sharr și în urma lor nu rămăsese decât carcasa aceea goală.

Era doar Zafira.

— Oi, e frig de îngheț. Vrei să stau și eu? a întrebat Kifah.

Zafira a clătinat din cap.

— Vreau doar puțin aer.

— Aha! Ai grijă, da? a spus ea, aruncând o privire cu înțeles la pieptul ei.

Zafira i-a făcut semn cu mâna să plece.

Cine mai era ea acum? Ce scop avea în lumea asta?

Schimbarea plutea în aer, transformând discret razele soarelui, și pașii i s-au împleticit când a văzut.

Nimicul din zare.

Nicio umbră ispititoare, nicio negură însuflețită. O simplă câmpie de zăpadă continuată de mările albastre, un orizont văduvit de Arz. Întunericul acela care o definise. Care o ajutase să devină ceea ce era.

Acum era un arcaș fără țintă. O fată fără cămin. Un suflet fără țel.

Zafira s-a întors și a pornit în grabă. Strada care ducea spre sooq era albă și pustie și șalul ei nu o apăra de fiorii care o cuprindeau pe măsură ce stafiile satului ei se adunau împrejur, urmărind-o când a trecut de o casă, apoi de încă una. Și de a treia. *Stafiile nu există,* a spus Deen în gândul ei.

Gheața îi hârșâia sub tălpile cizmelor, rece și neînduplecată. Nici măcar puful zăpezii nu supraviețuise masacrului.

Clădirile din jurul sooq-ului erau cufundate într-o tăcere sumbră și chinuitoare. Era acea jumu'a în care avusese loc nunta Yasminei, un moment care părea imobilizat într-un trecut îndepărtat. De câte ori trecuse Zafira pe lângă feres-

trele magazinului de dulciuri al lui Araby, supărată pe semenii ei care zâmbeau și râdeau pe când frigul le aburea fiecare răsuflare?

Acum le ducea dorul cu o durere adâncă până-n măduva oaselor. Auzea râsete-fantomă, strigătele vesele ale copiilor, forfota poporului ei. Făcând trei pași spre dreapta, ar fi zărit ușa liliachie care dădea în Bakdash. Făcând câțiva pași spre stânga, ar fi văzut ferestrele mari ale brutarului.

Vântul a gemut din nou, fără a-și întrerupe tânguirea.

— E numai vina mea, a șoptit ea, căzând în genunchi pe pământul cenușiu din jumu'a și udându-și hainele în zăpadă.

Pe piatra pătată de gheață s-a auzit scârțâitul unor pași și Zafirei i s-a luat o greutate de pe inimă, pentru că știa mersul acela, pașii aceia ca niște șoapte. S-a întors ca să întâlnească privirea lui Nasir, să găsească înțelegere, un motiv, *ceva.*

Nu era nimeni.

Trupul ei a fost cuprins de tremur. Îi era frig, groaznic de frig.

Viața ei se năruise fără măcar ca ea să fi fost de față. Aceștia erau oamenii pe care tatăl ei o învățase să-i hrănească, să le poarte de grijă. Muriseră pentru că respirau.

Îmi pare rău, Baba.

Tăria curgea prin venele femeilor la fel de fierbinte ca sângele, așa spunea Umm întotdeauna. Asta ținea la un loc marginile roase ale minții Zafirei, dar rezistența, la fel ca toate celelalte, avea limitele ei.

Brusc, era prea mult.

Zafira s-a ghemuit și a închis gura strâns, ca să-și înăbușe țipătul.

Durerea i-a explodat în rană. Un strigăt i-a scăpat printre buze, surpând zăgazul pe care-l tot peticise de-a lungul anilor, fără să observe că dădea pe dinafară. O singură lacrimă a devenit zece și apoi Zafira nu s-a mai putut opri.

O umbră mică a căzut asupra ei.

— Okhti?

— Am făcut totul. Tot ce aș fi putut să fac, a gemut Zafira. De ce? De ce nu a fost de ajuns?

Lana a strâns-o la piept și, cumva, lacrimile au început să-i curgă și mai repede, și mai năvalnic. *Ea* trebuia să fie cea puternică. Să fie sprijinul amândurora.

— Lumea nu are niciun drept să se lase pe umerii tăi, și totuși i-ai dăruit mai mult decât ai putea să-i datorezi vreodată, a șoptit Lana. De dragul regatului ai făcut ceea ce un sultan n-ar fi putut realiza decât cu un tron, o coroană și o mie de soldați.

Tu ești adevărata lui regină.

Parcă trecuseră zeci de ani de când Vrăjitoarea Argintie făcuse acea declarație. Acum Zafira nu mai era regina nimănui, era orfană în toate privințele.

— Poți să plângi, a spus Lana cu blândețe. Ajută.

Zafira a izbucnit într-un râs nervos și atunci Lana a cedat. A cuprins-o pe Zafira în brațe, uitând cu totul de rana pe care o bandajase cu atâta grijă.

— Yaa, Okhti. Erai... zăceai și atât. Nu te mișcai, abia *respirai.*

— Și tu ai fost curajoasă, așa cum mă așteptam, a spus Zafira încet, tremurând la auzul tonului ei chinuit. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi fost pierdută.

— Dar acum ești aici. Ești aici. Și Ammah Aya a fost și ea de ajutor cu ceva. Ai mâncat? Nu avem cimbru, a bolborosit Lana, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, în timp ce răsuflarea ei scotea aburi. Dar Umm a lăsat rodie uscată la îndemână. Îți vine să crezi? În Demenhur nu s-au mai cultivat rodii de zeci de ani. Erau atât de roșii. Roșii ca sângele tău. Și am... am...

Lana suspina încet. Mereu plânsese fără zgomot. Era și mai trist, cumva, lacrimile ei parcă refuzau să cadă. S-o părăsească.

— Credeam că v-am pierdut pe amândoi. Nu mai face asta, a șoptit ea. Îmi place sunetul inimii tale.

Zafira și-a dat seama că și ei îi plăcea, în vreme ce frigul se prelingea prin genunchii pantalonilor ei. Nimic nu te ajuta să prețuiești viața mai mult decât moartea.

— Niciodată. Mereu, *mereu* voi fi cu tine.

Sora ei încă era aici, cât se poate de vie. Zafira însăși încă avea aer în plămâni și, atâta vreme cât Leul stătea pe tron, avea un scop. Atâta vreme cât califul Demenhunului se purta aspru cu femeile, avea un scop.

— Îmbracă-te, a spus Zafira deodată.

— De ce?

Lana s-a dat înapoi și s-a uitat la ea.

— O, nu. Știu privirea aia. Nu plecăm nicăieri până nu-ți revii. Of, iar sângerezi.

— O să mă odihnesc pe drum.

Trebuia să se întâlnească din nou cu ceilalți.

— Trebuie să ajungem la palat.

Capitolul 65

Deși drumul dintre satele vestice și Thalj era în mare parte prost, călătoria spre capitală a durat mai puțin de trei zile datorită trăsurii Califei Ghada, cu roțile ei netede și scripeți și alte părți mobile care le grăbeau înaintarea așa cum n-ar fi putut s-o facă niciun cal. Dar Zafira a ratat o mare parte din peisaje, pentru că rana ei s-a deschis din nou și tincturile moleșitoare ale Lanei o făceau să-și piardă luciditatea din când în când. Astfel a ratat și îmbufnarea Yasminei, dar pe aceea nu prea o regreta.

În scurt timp s-a trezit rezemată de peretele tapisat al trăsurii și Lana umbla la bandajele ei, înfigându-i ceva subțire și ascuțit în piele. Trupul ei era înfierbântat, dar frigul n-o ajuta.

— N-o să apuc să văd nimic, a îngânat Zafira amețită, suficient de lucidă cât să observe că vorbele ei i-au provocat un zâmbet Yasminei, pe care aceasta l-a ascuns imediat.

— Mă așteptam să țipi, a spus Lana obosită, așezând alături un ac însângerat.

Privirea Zafirei s-a tulburat din nou. De la un ac?

— Ți se pare că sunt bărbat?

— Sângerezi. Khara, de asta voiam să stai pe spate și să te odihnești.

— Nu vorbi urât, a certat-o Zafira, după care a leșinat din nou.

***

Focul trosnea în căminul unei încăperi mari, cu pereți albi sculptați cu înflorituri de dantelă și împodobiți cu argint și cu mobilă tapisată în nuanțe închise de albastru, traversate de fire cenușii. Ferestrele erau boltite și între ele erau fixate torțe stinse. Nu era nici pe departe la fel de grandioasă ca Palatul Sultanului, dar frumusețea ei era mai puțin sinistră, mai puțin crudă.

— Ai avut febră.

Zafira s-a uitat la Yasmine și aceasta i-a întors privirea.

— Și ucigașii se îmbolnăvesc.

— Așa le trebuie, a răspuns Yasmine, dar cuvintele ei erau apăsate de o neliniște sugrumată și supărătoare. Kifah. E... prietena ta?

— Da.

— Ah!

— Dar nu sora inimii mele, a spus Zafira după o clipă.

Yasminei i-a scăpat un râs surprins și ușurat, care însă s-a poticnit tot atât de repede, în locul lui apărând Deen cu pieptul sângerând. Cu un inel în mâna lui tremurătoare. Acționase din dragoste până când trupul îi eliberase sufletul.

Zafira s-a încordat, așteptând ca Yasmine să vorbească din nou despre Altair. Sau despre faptul că Zafira era o ucigașă, că nu-i păsa, că-l târâse pe Deen pe Sharr și-l îngropase în adâncurile lui. A inspirat încet, netezind rupturile dinăuntrul ei.

— Mă străduiesc, Zafira, a șoptit Yasmine.

Chiar se străduia. Dar Nasir o spusese bine: durerea nu trebuia întotdeauna să fie cucerită. Și acceptarea ei era o mare realizare.

— Mă străduiesc să mă uit la tine fără să-l văd pe el. Nu reușesc. Mă doare și nu reușesc.

S-a auzit o bătaie în ușă și o fată a intrat repede cu o tavă. A așezat-o pe măsuța scundă și a turnat qahwa dintr-un da-

llah aburit. Zafira a refuzat ceașca oferită cu un ușor tremur. Evitase cafeaua amară și ceștile acelea fără mâner de când fusese pe Sharr.

— Adu-i ceai, a spus Yasmine. De mentă, dacă poți.

— Sayyida, a răspuns servitoarea cu o mică plecăciune din cap.

Fata a plecat și Yasmine a privit aburii care se înălțau din ceașca ei. Tăcerea dintre ele era ceva răsucit, plină de ghimpi și colți, ciudată și străină, și Zafira se întreba dacă ar fi putut reveni vreodată la relația lor de dinainte.

Totuși avea să încerce. Asta ar fi vrut Deen, și-a spus ea. Asta voia *ea*. Nu putea să-i piardă pe amândoi.

— Ce mai face Misk?

Schimbarea a fost instantanee. Yasmine a încremenit, ca o fundă strânsă deodată. Când a sorbit din qahwa, a dus degetele la gât.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? a spus Zafira încet, nu atât ca o întrebare, cât ca o poruncă.

Degetele Yasminei s-au încolăcit între ele, înfigându-și unghiile în pielea imaculată.

— Yasmine, a repetat ea pe un ton sever. Unde-i Misk?

— Ne-am certat. A plecat.

S-a oprit cu un colț al buzelor ridicat. Un mârâit s-a încâlcit în gâtul Zafirei. O *părăsise*...

— Mai bine spus, l-am alungat eu.

Ah!

Servitoarea s-a întors și, recunoscătoare, Zafira a luat ceșcuța caldă cu ceai. Mânia cresta cute între sprâncenele Yasminei și durerea îi contorsiona buzele arcuite. Totuși Zafira a așteptat. Era ceva nou între ele. Prudența din ochii Yasminei. Nesiguranța asta, teama că un pas greșit ar fi făcut ca tăcerea să rămână pentru totdeauna.

Zafira și-a plimbat nodurile pumnului peste durerea din

piept. Dacă dorințele ar fi putut fi transformate în realitate... Dacă durerea ar fi fost ca o scamă pe umăr, ușor de înlăturat...

— Misk e contabil, mi-am spus eu. Are buzunarele pline de arginți pentru că oamenii negustorului de făină plătesc bine.

Yasmine încerca să-și silească furia să pătrundă în cuvinte, dar deja și-o epuizase și în locul ei rămăsese agonie.

— Știi ce mi-am dorit mereu.

Zafira știa dintotdeauna: o viață normală. Părinții ei fuseseră spițeri în armată, fratele ei fusese soldat. Sora inimii ei dispărea în Arz în fiecare zi. Mama aceleiași surori își ucisese propriul soț.

Misk promitea ceea ce-și dorise mereu: simplitatea.

Yasmine a râs fără veselie.

— Numai minciuni. A venit în Demenhur pentru *tine*. Ca să te *spioneze*. Să se împrietenească cu mine și să afle despre tine, despre Vânătorul Demenhun. Se aștepta să fiu măgulită că pe parcurs s-a îndrăgostit de mine.

Zafira a încremenit, amintindu-și ce-i spusese Benyamin pe Sharr. Misk era unul dintre spionii lui – unul dintre spionii lui *Altair*. Totuși și-a ținut limba; asta-i mai trebuia Yasminei, să creadă că Zafira știuse despre Misk dinainte.

— Ar fi putut să fie un criminal, un ucigaș dintre cei mai groaznici, și tot nu mi-ar fi păsat, numai de mi-ar fi spus adevărul, a șoptit Yasmine.

Pentru că minciunile înfloriseră în relația dintre părinții Yasminei. Zafira văzuse semnele, când mama Yasminei venea la ei acasă, cu lacrimile trasându-și cărări pe obrajii ei.

— Poate că nu putea. Poate că trebuia să păstreze secretul, și-a dat cu părerea Zafira.

Remușcările o chinuiau din nou. Și asta să se fi întâmplat cumva din vina ei?

Yasmine s-a încordat și Zafira și-a dat seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

— Eu nu sunt în stare să țin secrete? a întrebat Yasmine. Pe al tău nu l-am păstrat ani în șir? Dacă secretul ar fi fost al meu, i-aș fi spus cu mult înainte de jurămintele noastre nupțiale.

Zafira făcea fiecare mișcare încet și cu atenție, până când a încuviințat din cap.

Yasmine și-a tras buza de jos în gură și Zafira ar fi vrut să o poată strânge în brațe. Ar fi vrut ca prietena ei să nu simtă nevoia să-și oțelească spinarea înaintea ei.

— Nu mă îndoiesc că mă iubește, a continuat Yasmine. E bun și blând și poate că exagerez – s-ar putea să fie singurul secret pe care-l va ascunde vreodată, dar am pierdut prea multe ca acum să-mi pierd inima de două ori. Dacă chiar *se întâmplă* din nou? Dacă între noi apar mai multe secrete și un copil?

A coborât vocea.

— Eram prea tânără. *Sunt* prea tânără. Atât de nerăbdătoare să-mi spun femeie, când sunt doar o copilă.

O lună. De atâta fusese nevoie pentru ca un secret să despartă cuplul proaspăt căsătorit. Yasmine chiar *era* prea tânără. Zafira și-a amintit nunta, un moment eteric suspendat în timp. Intensitatea privirii lui Misk și cuvintele pe care i le-a spus. Mai mult decât orice altceva, Zafira își amintea că-l invidiase pe bărbatul care îi fura prietena.

„Amărâtă" era un cuvânt prea slab ca să descrie sentimentele Zafirei.

— Nu vorbești tu, a spus ea. Ești Yasmine Ra'ad. Fata fără regrete.

Ultima Ra'ad rămasă. Zafira și-a strâns degetele în jurul inelului de la gât. Ochii Yasminei, umezi și încă precauți, le-au urmat mișcările.

— Oamenii se schimbă când se adună de pe jos și se recompun. Uită-te la tine – te-ai frânt de atâtea ori, încât abia te mai recunosc.

Yasmine a dat pe gât restul de qahwa și bufnetul ceștii ei a fost o sentință în tăcere. Încă era supărată. Supărată și îndurerată.

— Am căzut amândoi de acord că trebuie să petrecem puțin timp separați. Nu vreau să-mi iau rămas-bun. Sunt o persoană rea? Că nu-l părăsesc?

Zafira a clătinat din cap, ascunzându-și ușurarea.

— Înseamnă că-l iubești suficient de mult încât să îți dorești să faceți relația să funcționeze.

Yasmine a împietrit, privind într-o parte. *Ce știi tu despre iubire?* și-a imaginat Zafira că întreabă în tăcere. *Tu nici n-ai fost în stare să-l iubești pe bărbatul care te-a iubit.* Zafira a șovăit. Și apoi Yasmine s-a înmuiat și i-a întins mâna.

— Mi-e dor de el, a oftat ea. Sunt atât de furioasă, Zafira, dar mi-e dor de el. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de ceea ce a fost între noi și de ceea ce ar putea fi.

Afară, Arawiya se prăbușea într-o ruină mai întunecată chiar decât Arzul. Zafira nu știa dacă Nasir și Altair erau în viață. Nu știa dacă magia se va întoarce vreodată.

Totuși și-a surprins cuvintele alunecându-i din gură, alergând după ceea ce fusese cândva între ele, încercând să-i amintească Yasminei că, deși își pierduse fratele și poate chiar și soțul, încă o avea pe Zafira. O va avea alături mereu.

— Dacă am fi într-o poveste, ce s-ar întâmpla?

Un zâmbet firav a surpat îndârjirea Yasminei, întinzând unul și mai larg pe chipul Zafirei. Yasmine, care nu era tristă niciodată, care era mereu plină de emoție și deborda de pasiune.

Jucaseră jocul ăsta de nenumărate ori. Zafira aproape că ar fi putut schița pe buze cuvintele prin care Yasmine vorbise despre bărbatul pe jumătate sarazin, pe jumătate demenhun după care tânjise luni de-a rândul cu o patimă pe care Zafira nu o înțelesese niciodată.

— Un contabil m-ar lua pe sus cu părul lui frumos și gustul lui rafinat. Ar fi înalt, firește, a recitat ea și Zafira, ca de obicei, s-a abținut să comenteze despre înălțimea Yasminei sau, mai bine zis, despre lipsa acesteia. Iscusit în probleme importante despre care tu te prefaci că nu știi nimic.

Zafira nu înțelegea exact de dragul cui jucau jocul ăsta.

— Și? Așa e?

— În toate privințele, mai puțin în cea a adevărului. Urăsc minciunile.

Yasmine a luat ceașca și a agitat zațul de qahwa. Nu a ridicat ochii.

— Rândul tău.

— Al meu? a întrebat Zafira, făcându-se mică. Eu nu am pe nimeni.

A tresărit când au părăsit-o cuvintele, așteptându-se în parte ca Yasmine să spună *Oh, dar ai putea să ai.*

— Vorbim ipotetic. E un joc, a spus Yasmine, ridicând privirea la bandajele înfășurate în jurul pieptului Zafirei și apoi la fața ei, iar Zafira a îndrăznit să spere: puteau depăși situația asta împreună.

Făceau progrese, dacă Yasmine se încumeta acum s-o privească.

— O evadare din toate astea.

Zafira a tăcut câteva clipe. Gâtul i se înfierbânta chiar în timp ce gândurile îi goneau în minte.

— S-ar descurca cu arcul și cu sabia.

Yasmine a ridicat din sprâncene.

— Ar fi opusul meu, în toate privințele. Ar contrasta cu mine atât de mult, încât, dacă te-ai uita la noi dintr-un anumit unghi, ai observa că semănăm leit.

Zafira nu avea visuri. Nu credea în dorințe. Nu era o fire romantică, așa ca Yasmine, dar undeva, pe parcurs, se atașase de un alt suflet.

Erau flăcări gemene, împletite de soartă.

— Grele cuvinte, a spus Yasmine încet, din partea unei fete pe care n-o interesează iubirea.

Ușa s-a dat de perete fără nicio bătaie prealabilă și o gardă în uniformă a pășit în spate și, cu o manieră formală și rigidă, a anunțat:

— Prințul moștenitor Nasir bin Ghameq.

Zafirei i-a stat inima.

Yasmine a scos un icnet surprins și s-a lăsat în genunchi, plecând ochii când un bărbat a intrat în cameră șovăitor.

Zafira a auzit povara răsuflării lui surprinse. Șoapta stinsă a numelui ei, care i-a stârnit fiori pe șira spinării.

A observat zbaterea din membrele lui, faptul că o jumătate din el se avânta înainte, pe când cealaltă îl ținea pe loc. Încă era îmbrăcat cu thobul strâns pe trup de la ospăț, pătat cu sânge negru și îmbâcsit de nisip.

— Să mă las în genunchi înaintea ta, prințul meu?

Prințul ei chipeș și sângeros.

Răspunsul lui a fost o formulă magică șoptită.

— Niciodată.

Yasmine a scos un sunet, dar el abia a observat-o, până când s-a ridicat în picioare. Nasir s-a uitat la ea clipind și era imposibil să crezi că nu-l impresiona frumusețea ei.

— Iertați-mă, a spus el răgușit și, cu mișcări rigide, a dus două degete la frunte. Mă... – și-a dres glasul – mă voi întoarce altă dată.

A închis ușa. Yasmine s-a întors spre ea valvârtej, cu gura căscată.

— Ăsta a fost... ăsta a fost prințul moștenitor. S-a uitat la tine... khara.

Yasmine s-a oprit și în încăpere s-a făcut dintr-odată foarte cald.

— Într-o clipă ar fi fost în stare să rupă în bucăți rochia

aia... khara. Am spus ipotetic. Ceruri mari, Zafira. Deen în schimbul Prințului Morții...

— Oprește-te!

Cuvântul aspru a străpuns aerul și porunca ei a răsunat în încăpere.

— Să mă opresc? a repetat Yasmine. E... e un monstru, Zafira. Fratele meu în schimbul unui monstru.

Zafira ar fi tresărit sau s-ar fi împotrivit. S-ar fi simțit jignită în numele lui. Dar Zafira trăise alături de Yasmine și ea însăși împărtășise aceste gânduri, că Prințul moștenitor al Arawiyei nu era un băiat, ci o fiară.

Până când n-a mai fost așa.

Yasmine a plecat și ușa a rămas închisă. Zafira s-a lăsat pe spate. Ce proastă fusese să creadă că o prietenie ca a lor putea fi reînnodată într-o singură după-amiază.

Capitolul 66

Pe coridor, Nasir și-a sprijinit de perete pumnul strâns și și-a pus capul pe îndoitura brațului.

Văzând înălțarea și coborârea pieptului ei, îi venea să plângă. Vederea acelui zâmbet pe care crezuse că nu-l va mai vedea niciodată... rimaal. O bucurie nebună i-a reverberat în membre, s-a adunat în gâtul lui, i-a sufocat plămânii. Era ca un bețiv care în sfârșit se dezmeticea. Nasir înțelegea ce se întâmplase cu el și descoperirea pe care i-o provocase Zafira ajungând la un pas de moarte.

Nu îndrăznea să gândească acele cuvinte.

— Shukrun că mi-ai spus înainte să-mi dai brânci pe coridor, a spus Nasir, chinuindu-se să păstreze un ton egal.

— M-am gândit că te-ar bucura surpriza, a spus Altair, a cărui față fusese curățată în sfârșit de dârele acelea groaznice de sânge. Că veni vorba, a fost o vizită cam scurtă. Nu știi ce trebuie să faci în spatele unei uși închise?

Nasir s-a prefăcut că nu înțelege.

— Nu era singură.

— A, deci *știi*...

— Niciun. Alt. Cuvânt, a izbucnit Nasir.

Fiul lui Haytham se ținea și mai strâns de piciorul lui Altair. Nasir și-a adunat gândurile nărăvașe și le-a dat foc.

Generalul a ridicat din umeri, mângâind distrat băiatul și liniștindu-l.

— Știi că ești prințul moștenitor și că poți cere oricui să părăsească încăperea, nu?

— La fel de bine cum și tu știi că nu-mi place să dau ordine în stânga și-n dreapta.

— Nu mi-aș fi dat seama...

— Și eu credeam că în sfârșit am scăpat de tine.

Kifah s-a ivit de după perdeaua bleumarin, cu lumini în ochii ei întunecați.

Altair a scos un sunet ca un amestec de chicot și suspin gâtuit și a luat-o în brațe, ridicând-o de la podea.

Kifah a încremenit în îmbrățișarea lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Una din Nouă, a zis el.

Ea s-a tras înapoi și a arătat înspre ochiul ei, ridicând din sprâncene fără niciun cuvânt.

— Ce pot să spun? a întrebat Altair pe un ton nonșalant, care sugera tocmai opusul. Tatăl meu era gelos.

— Sau exasperat, a spus Nasir.

Kifah a pufnit.

— Pe *asta* mi-e mai ușor s-o cred. Dar ce-a fost cu jocul ăla de teatru, când ne-ai întors spatele? Eram gata să îți străpung capul cu sulița.

— Știu, a spus Altair serios. Credeam că-l convinsesem că fiul lui îi lua partea, chiar dacă era singurul. Acum mă mai crezi arătos?

Nasir și-a înăbușit un zâmbet când Kifah s-a strâmbat la Altair.

— Niciodată nu mi s-a părut că ești arătos.

— Idris? a spus o altă voce.

Toți patru s-au întors spre ușă, în pragul căreia apăruse un bărbat pe care Nasir îl văzuse printr-un foc stârnit de dum sihr de prea multe ori: Haytham. Jerpelit și epuizat, dar viu.

— Baba!

Băiatul s-a împiedicat și a fugit înspre el, iar wazirul s-a lăsat în genunchi, strângând băiatul în brațe și plângând.

Vechiul Nasir l-ar fi dispreţuit pentru viteza cu care i se strămutase loialitatea. Fusese de ajuns să i se răpească fiul ca Leul să pună stăpânire pe al doilea cel mai puternic bărbat din Demenhur. Acest Nasir nou a fost cuprins de remuşcări faţă de amândoi. Altair a avut bunul-simţ să le ofere intimitate, luând-o pe Kifah deoparte.

Nasir nu avea asemenea scrupule.

Haytham a ridicat privirea.

— Sultani, a spus el, urcând tonul şovăitor.

L-a luat de braţ pe băiat.

— În sfârşit ne întâlnim faţă în faţă, a spus Nasir.

Gura lui Haytham a tremurat, încercând fără succes să zâmbească.

— Vânătoreasa s-a uitat la tine cu respect când ai salvat-o la palat. De ce?

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, Nasir nu s-ar fi preocupat, n-ar fi stat pe gânduri. Privirea lui Haytham a tresărit de surprindere, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că Nasir va observa. Dacă asasinii nu erau atenţi, mureau.

— Ne-am întâlnit de puţine ori, dar ştiu de ani buni că Vânătorul nu e bărbat, a spus Haytham, alegându-şi cuvintele cu grijă.

Nasir a mijit ochii ca două despicături.

— De unde?

— De la fata lui Ayman. S-a lepădat de ea, dar, în ciuda acestui fapt, i-am purtat de grijă şi i-am asigurat educaţia, îmbrăcând-o ca băiat. Am recunoscut semnele.

Nasir nu ştia că Ayman, califul demenhun, avea copii, darămite o fată. Oare prejudecăţile califatului erau atât de sucite încât copiii aproape că dispăreau? Dar acum avea sens admiraţia din privirea Zafirei. Haytham ocupa o poziţie înaltă şi prin el se putea garanta că femeile acestui califat nu vor mai avea motive de teamă.

— Și totuși ești un trădător, a spus Nasir. Din cauza ta a dispărut satul ei. Și i-a murit mama.

Haytham era la fel de vinovat ca Nasir. Pentru că el fusese cel care garantase unde avea să fie califul. El fugise în timp ce oamenii sufereau. Wazirul l-a tras pe Idris la el – motivul pentru care un bărbat atât de loial precum Haytham își dăduse drumul la limbă și trădase poporul pe care jurase să-l apere.

— Dacă află oamenii, o să fii ucis cu pietre, a continuat Nasir.

Dacă ar fi aflat Zafira, s-ar fi prăbușit. Nasir știa prea bine cât de dureros era ca o privire cândva plină de stimă să o piardă. Nu putea să permită una ca asta.

Haytham n-a îndrăznit nici să respire.

— Atunci nu vom scoate o vorbă despre asta, a intervenit Altair.

Amândoi s-au uitat surprinși la general. Kifah dispăruse și ochii albaștri ai lui Altair priveau când la unul, când la celălalt.

— Nu ți se vor șterge faptele, dar putem cădea de acord cu toții că moartea ta ar face mai mult rău decât bine, laa?

Nasir a încuviințat. N-ar fi fost greu să păzească secretul. Știau doar ei trei, Leul și Ghameq. Și unul dintre ei murise deja. *Pe vecie.* Cuvântul era ca o pietricică netedă și grea.

Afară soarele cobora printre copacii subțiri și frigul se adâncea. Haytham s-a folosit de capătul keffiyah-lui său ca să recapete un dram de stăpânire de sine și a căzut în genunchi. Fiul lui a înțeles situația și a făcut și el la fel.

Altair a ridicat o sprânceană.

— Cu plăcere.

Nasir nu a spus nimic, dar când băiatul l-a privit pe furiș, nu s-a putut abține: a zâmbit.

Capitolul 67

Când Zafira s-a trezit, cineva așeza la loc pernele care căzuseră în timp ce dormea. După mișcările lipsite de zgomot, și-a dat seama că era Nasir și a mijit ochii, pe când el a aprins torțele, a tras draperiile și a reaprins focul. Îi purta de grijă.

Monstrul ei.

Ultima dată când îl spionase în felul ăsta, se aflau pe Sharr și Zafira se întreba când avea s-o omoare. Petrecuse fiecare clipă așteptând atingerea rece a tăișului lui. Acum aștepta altceva.

— Știu că te-ai trezit, a spus el cu acea voce care se împletea cu întunericul și Zafira a simțit clocotul acela familiar în burtă.

S-a întins și a tresărit, simțind cum rana îi zvâcnește surd.

— Mi s-a părut că te distrai făcând-o pe infirmierul. N-am vrut să te întrerup.

— Sunt prințul, a spus el simplu, cu o notă de dojană afectuoasă în glas.

O buclă răzleață de păr umed i se cârlionța la tâmplă și ținuta lui de hashashin era curată și îngrijită. Zafirei îi plăcea așa, fără turban și teaca de sabie, cu un singur nasture descheiat la qamis. Se simțea specială, cumva, pentru că Nasir îi îngăduia să-i vadă această latură. Ar fi fost nepotrivit să se prezinte așa în ochii lumii, dar pentru ea era numai bine.

— Nu joc rolul inferiorilor mei.

Ești regele, a vrut ea să-l corecteze. *Sultanul Arawiyei, pe al cărui tron stă un trădător.* Dar încă nu voia să stingă lumina din ochii lui. Nasir s-a așezat și și-a încrucișat picioarele. Atingerea genunchilor lor a fost o forță devenită și mai înfiorătoare când Zafira a văzut că Nasir nu și-l mută pe al lui.

Fratele meu în schimbul unui monstru. Vorbele Yasminei, pline de mânie și de uluire, au făcut să-i apară un nod în stomac. Nu asta era Nasir. Nu mai era așa. Nu în ochii ei.

Degetele lui au tresărit, ca și când ar fi vrut s-o ia de mână. Se simțea o anumită energie nervoasă în el – *neliniște*.

— Parcă n-am mai respirat de când ai căzut, a spus el în cele din urmă.

A plecat ochii și a închis gura. Băiatul care avea atâtea de spus și nu știa cum să le spună. A cărui lipsă de limbuție o criticase ea cândva.

— O singură săgeată nu poate să mă doboare, a spus ea pe un ton glumeț.

Nasir a ridicat colțul gurii, înlăturând încordarea cu aceeași dibăcie cu care ar fi frânt o turtă de harsha. Asta a făcut-o pe Zafira să-și apropie mâna de a lui cu o fracțiune de centimetru. Nasir a observat.

Zafirei nu-i stătea în obicei să viseze sau să facă orice altceva în afara considerentelor practice. Dar, odihnindu-se aici, în camera asta confortabilă, fără arme și fără măștile Vânătorului și Prințului Morții, Zafira nu se putea abține.

— Se spune că sufletul nu-și găsește odihna decât când își întâlnește perechea. Atunci se aprinde, a spus el.

Zafirei i s-a oprit respirația când ochii ei au întâlnit cenușiul răcoros al ochilor lui.

— Tu crezi asta?

O simți? întreba el. *E adevărat pentru noi?* voia el să afle. Când devenise atât de elocvent? Când găsise cuvinte cu care s-o taie cu finețea unei lame de cuțit?

A răspuns cu o voce plăpândă.

— Vreau să o cred.

Cândva, nu voise decât să aibă grijă de satul ei, s-o vadă pe sora ei fericită și să scape de Arz. Să prindă un iepure sau un cerb, din care să se sature până a doua zi. Să știe că semenii ei vor supraviețui încă unui apus. Acum își dorea prea multe. Un sărut o făcuse să-l dorească pe următorul. Să tânjească după atingerea lui, oriunde. *Peste tot.*

Nu știa ce gândea Nasir despre răspunsul ei, pentru că liniile chipului lui erau netede, deși printre degete i se unduiau rotocoale de întuneric, șoptind degetelor ei ca o atingere moale.

— Zafira...

— Șșș, a șoptit ea încet.

Nasir a tăcut, nu atât la porunca ei, cât la atingerea degetelor ei pe gura lui. Zafira nu voia să audă ce avea de spus Nasir acum. Nu voia să audă cuvintele acelea din nou: *mireasa mea, regina mea, frumoasa mea gazelă.*

Pentru că o făceau să spere. O făceau să uite cine era ea în regatul acesta vast. Privindu-l în ochi, a strâns un deget și l-a plimbat pe buza lui de jos. Lui Nasir i s-a tăiat respirația.

Ușa s-a dat de perete.

Zafira și-a vârât mâna tremurătoare sub coapsă. Nasir a dus mâna la buze și apoi s-a holbat la degetele lui.

— De ce nu sunt invitat niciodată la chestii de genul ăsta? a întrebat o voce plină de însuflețire și dezamăgirea Zafirei provocată de întrerupere a fost înlocuită cu alt soi de jubilare.

Altair a intrat valvârtej, purtând un pachet învelit în pânză ivoar. Era curat acum, își curățase acele lacrimi de sânge îngrozitoare care-i mânjiseră fața. Un petic curat de culoare stacojie și ornat cu fire aurii îi acoperea ochiul, potrivindu-se cu turbanul aranjat cu grijă pe capul său. Numai el putea să obțină atât de repede ceva atât de extravagant.

Zafira și-a amintit clipa când le întorsese spatele, alăturându-se Leului. Cât de bine arătase atunci, cu numai o zi înainte de a-și pierde ochiul. Ce se schimbase într-un timp atât de scurt?

— De ce nu bați niciodată? l-a întrebat Nasir, dregându-și vocea răgușită.

Altair s-a uitat la el.

— De ce? Erați ocupați? Nu mi s-a părut că erați ocupați.

Insinuarea răsuna limpede în glasul lui și zvâcnetul de pe gâtul întors al lui Nasir a grăbit pulsul Zafirei. *Atinge-mă,* șoptea vena aceea.

Zafira a înghițit anevoie și Altair s-a aplecat, uitându-se încruntat la ceașca ei goală.

— Frumos din partea ta să ni te alături în lumea celor vii, Vânătoreaso.

— Aș putea și eu să-ți spun același lucru, a răspuns ea.

Întrebările i-au urcat pe limbă. *De ce ne-ai părăsit? Ce s-a întâmplat?*

Altair i-a cercetat chipul cu o privire luminoasă și un zâmbet cald și Zafira s-a întrebat dacă gropița aceea o avea de la mama sau de la tatăl lui.

— Știam că o să-ți fie dor de mine.

Și chiar îi fusese dor, foarte mult. Inițial i se păruse ciudat că încă îi era dor de ei după ce în sfârșit se reîntâlnise cu Yasmine, dar se pare că inimile delicate ale muritorilor erau ciudate și încăpătoare.

Și copleșite de vinovăție. Chiar între zidurile acestui palat, Yasmine nutrea ură față de ucigașul fratelui ei, și totuși iat-o pe Zafira aici, cuprinsă de o nemăsurată ușurare pentru faptul că el era teafăr.

Ceruri mari, Yasmine. Altair.

Cum se face că zeci de ani trăiseră atât de departe unul de altul și acum, când furia și durerea și dorința de răzbunare

ardeau în venele surorii inimii ei, ținta acelei înfocări se afla pe același coridor? De parcă n-ar fi avut destule pe cap, Zafira trebuia acum să se asigure că n-aveau să se întâlnească. Că drumurile lor nu se vor întretăia.

Și-o închipuia pe Yasmine în toată splendoarea ei micuță cățărându-se pe el cu ură și sete de omor, în timp ce Altair căsca gura la frumusețea ei. Altair și-ar fi cerut iertare, Zafira își dădea seama, dar n-ar fi fost de ajuns. Oricât de mult ar fi rugat-o să-l ierte, n-ar fi putut să i-l aducă înapoi pe Deen și să vindece gaura din inima ei.

Numai trecerea timpului putea să facă asta.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Aya, a spus Zafira încet.

Lui Altair i-a căzut fața și ochii i s-au umbrit de istovire. El și Benyamin fuseseră apropiați; era de așteptat ca și Aya să-i fi fost prietenă.

Dacă Zafira ar fi acceptat să-și trăiască zilele cu mâinile pătate de sângele Ayei, s-ar mai fi întâmplat toate astea?

Kifah a intrat, a trântit ușa și s-a uitat la fiecare.

— Oi, există vreun motiv pentru care zăbovim în ape în care probabil că n-ar trebui să zăbovim?

Toți trei au ridicat privirea. Kifah a repetat întrebarea cu o înălțare tăcută a sprâncenelor. Capul ei era proaspăt ras și scalpul îi lucea.

— Suntem o zumra. Împreună am vânat flacăra, am găsit lumina în întuneric, dar mai avem multe de făcut, nu? Acum o dezlănțuim. Eliberăm stelele, sfărâmăm întunericul care ne ține închiși și înapoiem lumii splendoarea ei de altădată.

Zafira a inspirat adânc, de parcă așa ar fi putut să asimileze speranța din cuvintele ei. Oare Kifah se hotărâse să nu plece cu califa ei?

— Și servim o porție de răzbunare, bineînțeles.

Altair a plecat capul.

— Ai vorbit ca o adevărată qa'id.

Kifah i-a aruncat o privire pieziṣă.

— Cumva mă pui peste tine? Ṣtii că un qa'id conduce generalii, nu?

Altair a rânjit ṣi Kifah a oftat chiar înainte ca el să deschidă gura.

— Nu mă deranjează să pun femei peste mine.

Altair ṣi vorbele lui ciudate, cu două tăiṣuri, despre care Zafira ar fi vrut s-o întrebe pe Yasmine.

S-a întors spre ea cu o privire severă ṣi i-a întins pachetul din mâini.

— M-am gândit că ai vrea asta înapoi.

A dat la o parte pânza ivoar, descoperind o carte legată în piele verde. Jawaratul.

Zafirei i s-a oprit respiraṭia. Un val de emoṭii a năvălit peste ea când ṣi-a strâns degetele în jurul lui, amintindu-ṣi ce dorise cartea de la ea data trecută. Să-l omoare pe Leu. Să-l rupă în două. Zafira a închis ochii împotriva ferocităṭii nesăbuite pe care i-o stârnise. Kifah nu părea încântată, dar nu a spus nimic. Nasir o privea atent.

Ṣtiau că această carte se folosise de ea ca să vorbească, dar cât de diferit ar fi reacṭionat dacă ar fi aflat până unde se întindea influenṭa ei? Numai Altair era senin, ca ṣi cum nu ṣtia nimic.

Zafira a luat Jawaratul în poală, de parcă ar fi vrut nespus să-l ṭină în mâini.

— I-am simṭit pulsul, a spus Zafira, încercând să le distragă atenṭia. Al Leului.

S-a gândit să le povestească despre amintire, despre pietrele care îl loviseră pe tatăl lui până la moarte, dar nu ṣi-a găsit cuvintele. Nu i se părea în regulă. Laa, ca ṣi în cazul legăturii ei ciudate cu Jawaratul, se întreba cu teamă cum ar fi *privit-o*. Cu mai multă frică. Ca ṣi când Zafira n-ar fi fost de încredere.

Și, sfântă zăpadă, neîncrederea Yasminei îi era de ajuns.

O mie de întrebări s-au ridicat în tăcere odată cu sprâncenele lui Altair.

— Tu, dragă Vânătoreasă, nu mai ești de mult oița nevinovată pe care am întâlnit-o pe Sharr.

Jawaratul a murmurat același gând. Ceruri mari, cât de pustie se simțise fără el. Îi lipsise profund și Zafira știa cu certitudine că îi lipsea și Leului, cu tot cu tronul și cu noua lui putere.

Pentru că Leul avea să fie veșnic robit cunoașterii care-i lipsea.

Și nouă ne-a fost dor de tine.

— Chiar și după ce a câștigat atâtea, o să-l caute în continuare, a spus ea, plimbând degetele pe coama de leu înflăcărată. Cunoașterea cuprinsă în Jawarat e nesfârșită și Leul probabil că n-a descifrat decât o mică parte din ea.

Nu-l vrem.

Dacă o carte ar fi putut să se bosumfle, Jawaratul exact asta făcuse.

Erai atât de nerăbdător să pleci, și-a spus Zafira în gând, cu o oarecare satisfacție.

Fapt pe care îl regretăm. Am greșit când te-am părăsit. Când te-am silit să accepți o soartă nedorită.

Faptul că Jawaratul își cerea iertare a debusolat-o. Își înclina capul, *ceda* înaintea ei. Și Zafira, istovită cum era, a căzut imediat în îndoială.

Jawaratul a oftat.

— Poate că-l va căuta la un moment dat, dar între timp va apela la Marea Bibliotecă, a spus Altair.

Zafira văzuse o mare parte din Arawiya în misiunea asta, dar nu și interiorul bibliotecii pe care tatăl ei o lăudase cândva. Pardoseli de alabastru, rafturi lucitoare pe care erau îngrămădite suluri nenumărate, organizate după o rânduială

pe care puțini o știau. Acelor câțiva oameni li se spunea bibliotecari. Sulurile îl interesau pe Baba mai puțin decât cărțile rare și scumpe, pentru că legarea lor nu era o muncă ușoară.

Ar fi adorat Jawaratul.

— Cunoașterea îi e vecină acum, când e rege, dar s-ar putea să avem probleme și mai mari. Dragul meu baba crede că magia ar trebui să rămână în mâinile celor puternici. Și prin asta se referă la sine. Va distruge inimile.

Despre Leu se puteau spune multe, dar nu și că era risipitor. În orice caz, avea să pornească în căutarea lor.

— Nu asta va fi prioritatea lui. Pentru noi inimile sunt inutile și se află în siguranță la minarete, a remarcat Zafira. Nu are niciun motiv să le pună înaintea efortului de a consolida puterea tronului, pe măsură ce vestea încoronării se răspândește. Vrea să fie iubit de popor.

Așa cum l-a iubit tatăl lui.

— Și acum e momentul cel mai prielnic. Zăpezile se topesc în Demenhur, pământul își revine în Pelusia. Regatul se întoarce la starea de dinainte, *datorită nouă*, și el se va folosi de asta în avantajul său. Apoi, când oamenii vor fi mulțumiți și toleranți, va face loc pentru ifriți.

Zumra s-a holbat la ea. Ea nu-și amintea să mai fi simțit o asemenea căldură în Demenhur.

Altair a plescăit din buze.

— O să mă prefac că n-ai spus că tatăl meu vrea iubire.

— Are dreptate, a spus Nasir și Zafira a rămas nemișcată sub greutatea privirii lui cercetătoare.

Nasir știa că Leul venise în camera ei când se aflau în casa Ayei – îi spusese chiar ea. Văzuse relația dintre ea și Leu chiar și înainte de asta. Pe Sharr.

— Nu putem să umblăm de colo-colo adunând inimile, a continuat el. Minaretele sunt cele mai sigure, mai ales dacă le protejează Înaltul Cerc.

Apropo de Înaltul Cerc...

— Seif unde-i? a întrebat Zafira.

— În Alderamin, a răspuns Altair. Am pierdut-o pe califa alderă, mama lui Benyamin, și acum, când Seif n-o mai are în grijă pe Aya, locul lui e acolo. Va proteja inima alderă și o va ajuta pe sora lui Benyamin, Leila, să-și ocupe tronul.

A oftat adânc.

— Ce-i mai rău în situația asta e că niciun demnitar nu va divulga masacrul. Din motive întemeiate, firește, dar asta înseamnă că toți cei care n-au fost de față la ospăț nu se vor îndoi și nu se vor teme de Leu.

Zafira începea să înțeleagă consecințele ospățului abia acum. Sultanul era mort și locul lui fusese luat de un rege autoproclamat, dar, într-o anumită măsură, califatele fuseseră mereu independente. Baia de sânge dărâmase acest sistem, răspândind o stare de frică și incertitudine pe care niciun conducător nu avea dreptul s-o împărtășească supușilor săi.

— N-are rost să ne plângem de milă, a spus Kifah cu îndârjire, încrucișându-și brațele la piept, pe când Nasir arunca lemne în cămin, privind discret la rana Zafirei. Ne trebuie inima aia. Și dacă Leul s-a grăbit atât de tare încât te-a lăsat de capul tău – i-a adresat lui Altair o privire cu înțeles, la care acesta a răspuns mimând indignare –, atunci poate că i-a scăpat și altceva.

Altair a întins buzele într-un zâmbet larg.

— Ar fi asta.

Bint Iskandar.

Nu acum, s-a răstit ea în gând. Altair a strâns degetele în jurul mânerului negru al unui pumnal vârât într-o teacă legată de piciorul lui și l-a scos. Era negru până-n vârful lamei.

Zafira mai văzuse pumnalul ăsta periculos. În mâinile Leului. În aer. Lovind-o pe Vrăjitoarea Argintie.

— Pumnalul negru al Leului, s-a minunat ea.

— Chiar el, a spus Altair, întorcându-l în mâini pe o parte și pe alta, cu o privire absentă.

Zafira l-a privit cu atenție.

— Pentru el te-ai întors.

Altair a zâmbit și Zafirei nu i-a scăpat licărul de ușurare din ochiul lui.

— Ești mereu perspicace, Vânătoreaso. Într-adevăr, pentru asta m-am întors, după ce Nasir mi-a spus că mama noastră nu putea să se vindece. Întâmplarea face că minereul negru îți ia puterile. Ai văzut cât de puțin l-a afectat săgeata ta. Există vrăji care-i protejează pe cei care le rostesc, făcându-i pe cei vrăjiți să fie imposibil de învins. Atât timp cât inima îi furnizează magie, nu putem să-l rănim. Și, până nu-l rănim, nu putem să luăm inima. Akhh, îmi plac dilemele astea.

— Și pumnalul negru ne poate ajuta să-i luăm puterea, a concluzionat Kifah, bătând ritmic din picior. Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine.

A plimbat mâna peste pumnalele cu fulgere vârâte în teci pe brațul ei.

— Am minereu negru.

Altair s-a uitat la ele.

— Minereu negru pur, Una din Nouă. Vezi luciul ăsta argintiu? În pumnalele alea a fost amestecat cu oțel.

Kifah n-a părut surprinsă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice lucru făcut de tatăl meu e o porcărie. Atunci să nu-l pierzi.

— *Eu* n-am obiceiul să-i dau Leului artefacte importante, a spus Altair glumeț. Îl voi păzi bine. În camera *mea*.

Zafira a plecat capul.

— Ca să folosim pumnalul, ar trebui să ne apropiem de el, a spus Nasir, trecând cu vederea ironia.

— Oi, Zafira s-a dus și i-a simțit pulsul, a spus Kifah, vrând să-i liniștească grijile, și Zafira și-a ațintit ochii în ceașca ei goală.

— Nimeni n-a spus că va fi ușor, a zis Altair, punând pumnalul în teacă. Dar acum avem o șansă, pe când înainte nu aveam niciuna, și a venit vremea să luăm înapoi ce-i al nostru. Și al tău, Nasir. Nu te teme – o să-ți și lustruiesc tronul.

Nasir i-a aruncat o privire.

Ascultă de noi, bint Iskandar. Inima i se împotrivește, dar în curând va fi coruptă de el.

Jawaratul a așteptat ca Zafira să-i priceapă cuvintele. Ea și-a lăsat mâinile pe copertă și în locul confuziei s-a ivit o concluzie îngrozitoare.

După ce e coruptă, nu va mai putea sta într-un minaret.

Ceilalți au tăcut. Kifah și Nasir s-au încruntat la carte. Altair a holbat ochii.

— Ce nu mai poate sta într-un minaret? a întrebat Nasir, încordându-și maxilarul.

— Inima, a șoptit Zafira, prea pustiită, prea îndurerată ca să-i mai pese că Jawaratul se folosise iar de ea. Nu mai avem timp.

— Ce înseamnă asta mai exact? a întrebat Kifah cu aceeași groază care deodată împânzea întreaga încăpere.

Încremenise ca o pasăre îngropată în zăpadă.

— E o inimă de si'lah. Menită să trăiască în trupurile lor sau în minaretele create de ele. Nu a fost creată ca să stea în trupul cuiva pe jumătate ifrit, pe jumătate safin.

Primul ei gând a fost să nu se încreadă în Jawarat, după ce văzuse dibăcia cu care manipula, fura amintiri și-i exploata pe ceilalți. Dar era logic, nu? Era ca și când ai fi pus un pește într-un vas gol și te-ai fi așteptat să supraviețuiască.

— Asta înseamnă... ceruri mari, trebuie să ne întoarcem *acum*, a spus ea, altfel toate eforturile noastre o să fie zadarnice. Marea Baran. Sharr. Găsirea Jawaratului.

Deen. Benyamin.

— Și Aya va fi făcut ceva mai grav decât să-i dea magie, a spus Nasir încet.

Altair s-a așezat.

— Va fi distrus magia definitiv.

Capitolul 68

Zafira își spunea că se potrivește. Că un safin își dedicase viața remedierii prăbușirii Arawiyei, pentru ca apoi jumătatea lui să facă pe dos.

Ar fi trebuit să lanseze săgeata când Aya l-a luat de mână pe Leu. Ar fi trebuit să sară pe pământ și s-o rupă în bucăți pe Aya cu mâinile goale. Nu mai vedea decât sânge: Aya se căznea să respire, cu gâtul sfâșiat. Degetele Zafirei erau pline de sânge stacojiu.

O parte din ea era scârbită de gândurile astea.

Asta îți doreai.

Jawaratul a îngânat-o cu adevărul lui. Când îi arătase nimicirea cumplită a satului ei, încerca să îi urmeze dorințele. Tocmai asta împletise în gândurile ei acum. Camera se învârtea și îi era greu să vadă printre spintecăturile roșii și furioase. Un sunet liniștit ca un tors de pisică s-a auzit de la cartea din poala ei și ceva...

Ceva s-a frânt în bucăți.

Altair s-a ridicat iute de la masa scundă cu un țipăt:

— Sunt bine! Sunt bine!

Ceașca goală a Zafirei se transformase în două jumătăți simetrice de lut. Despicată în două, așa cum se întâmplase cu bărbații din viziunea ei.

— Asta cum s-a întâmplat? a întrebat Kifah încruntată.

— Probabil că deja era spartă, a spus repede Zafira.

S-a chinuit să-și astâmpere pulsul înnebunit, ca și când ceilalți l-ar fi auzit și ar fi știut că ea spărsese ceașca.

— Și-i trebuia doar puțin timp ca să se rupă în bucăți, a spus Nasir privind-o, nicidecum referindu-se la ceașcă.

A așezat cu grijă Jawaratul departe de ea, dar ceața nu s-a risipit. Laa, era din ce în ce mai rău, tăciunii mâniei se contopeau într-o flacără, răpindu-i gândurile.

Tu ai făcut asta, a șuierat ea în gând.

Laa, bint Iskandar. Tu ai făcut-o. E violenţa pe care ai dorit s-o abaţi asupra safinei.

— Tre... trebuie să plec, a spus repede Zafira.

A încercat să se ridice, dar s-a clătinat amețită și Kifah a trebuit s-o apuce de braț.

— Poate că ar fi mai bine să te așezi la loc, a propus Altair cu blândețe. Trebuie să ne formulăm planul.

Zafira a clătinat din cap. Avea nevoie de spațiu ca să poată gândi. Să ordoneze gândurile care se înghesuiau în capul ei. Dacă ar fi rămas cu ei, singura ei contribuție ar fi fost sânge și omor și alte atrocități la care nu voia să ia parte. Ce se întâmpla cu ea? Ea era fata care jelea după iepurii pe care-i prindea, care le cerea iertare în timp ce le tăia gâtul.

— Te duc la sora ta, a spus Kifah fără să observe nimic.

Da, Lana o va ajuta.

— Akhh, sunteți două? a observat Altair.

Zafira a dat ochii peste cap și ușa s-a închis cu zgomot. Kifah a condus-o pe un coridor și apoi pe încă unul, lat și liniștit, cu bolți care din loc în loc o îmbiau cu perdelele date la o parte.

— Ai cunoscut-o pe Yasmine, a început să vorbească Zafira.

Prietena ei era undeva, pe unul dintre coridoarele astea, și o ura pe Zafira pentru inima ei trădătoare, știind că din cauza ei murise ultimul membru al familiei ei.

Kifah a încuviințat din cap, cu un zâmbet pișicher jucându-i în colțurile gurii.

Zafira nu l-a luat în seamă.

— Așa că știi cum arată. Și... ei bine, am nevoie de ajutorul tău ca să mă asigur că nu se întâlnește cu Altair.

Kifah n-a făcut decât să dea din cap, zâmbind și mai mult. Văzând privirea încruntată a Zafirei, a ridicat din umeri.

— Se poate să fi auzit din greșeală vreo două vorbe în timpul... îmm... reuniunii voastre.

Zafira și-a încordat sprâncenele într-o linie dreaptă.

— Îți poți închipui? a continuat Kifah cu o privire visătoare. N-am petrecut mult timp cu ea, dar, Guljul blestemat, ar fi perfecți unul pentru altul.

Clipitul lent al Zafirei s-a transformat într-o strâmbătură când a înțeles ce insinua Kifah.

— E măritată, a spus ea pe un ton sec. Și Altair l-a omorât pe fratele ei.

Kifah doar a ridicat iar din umeri când au cotit pe coridor.

— S-au întâmplat altele și mai ciudate.

— Zafira?

Yasmine a ieșit dintr-o cameră de parcă ar fi fost chemată de conversația lor, cu un șal în mână.

Părul îi cădea în bucle proaspăt spălate, care-i sărutau obrajii.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Parcă trebuia să te odihnești, a spus Yasmine.

S-a uitat când la una, când la alta, mijind ochii.

— Mă odihneam, a răspuns Zafira, dând să se apropie de ea.

Frica a țintuit-o locului.

— Mă duc să mă văd cu Lana.

O ușă s-a trântit pe holul alăturat și au izbucnit râsete, nereținute și gălăgioase. Oroarea a apărut pe loc în stomacul Zafirei, cuprinzând-o.

— Să fi văzut ce față aveai, habibi.

Nu-i nimic, și-a spus ea. Yasmine nu-l știa pe Altair după tonul vocii. Numai după nume.

— Sunt întotdeauna bucuros să-ți fiu pricină de veselie, Altair, a venit replica exasperată a lui Nasir.

Zafira s-a uitat la Kifah și Kifah s-a uitat la Yasmine.

Poate că, dacă ele n-ar fi fost aici, Yasmine n-ar fi sesizat nimic. Dar neliniștea lor o neliniștea și pe ea. A înlemnit și Zafira a observat momentul precis în care a înțeles și trăsăturile chipului ei s-au contorsionat pline de mânie și ură, cu ochi scânteietori și furioși.

Khara.

— Știi, a spus Kifah senin, poate că Yasmine ar putea să te ducă ea la Lana, ce zici? Eu... eu trebuie să plec.

— Unde să pleci? s-a răstit Yasmine, dar Kifah deja alerga înapoi, salutându-le cu două degete ale mâinii.

Yasmine și-a adunat abaya și a fugit după ea.

Acum o părăseau amândouă.

— Stai! a strigat Zafira. Cu mine cum rămâne?

Kifah a cotit pe coridor, dispărând. Yasmine n-a privit în urmă.

Fă ceva, toanto! Zafira s-a încordat și s-a lovit cu degetele peste rană, țipând din cauza durerii subite. Yasmine a încetinit, dar nu s-a oprit.

— Akhh, Una din Nouă, ce atâta grabă? a exclamat Altair, apropiindu-se.

Zafira a șuierat din nou, pentru orice eventualitate.

Yasmine a întors privirea spre ea.

— Acum ce mai e?

— Lana, a icnit Zafira, apucându-se de piept, în timp ce sângele înflorea pe bandajele ei.

Poate că jocul ei era puțin *prea* teatral.

— Cred că mi s-a deschis rana iar.

Yasmine a ezitat, ruptă între imboldul de a se duce după Altair și dorința de a o ajuta pe prietena ei sângerândă. Zafira

aproape că s-a strâmbat, dar, în loc de asta, s-a îndoit de mijloc și s-a proptit cu mâna de perete.

— Yasmine!

— Bine! s-a stropșit ea. Vin.

Zafira a răsuflat ușurată. Altair merita toată greutatea mâniei Yasminei, dar nu acum. Mai târziu, după ce se vor fi încheiat toate, avea să facă chiar ea prezentările.

Yasmine a bombănit până când au ajuns la ușa Lanei și a abandonat-o pe loc, dar Zafira nu s-a supărat. Își făcuse treaba. A pășit în camera plină de rafturi cu sticluțe mici – un adevărat arsenal de provizii medicale – și a zărit-o pe Lana, aproape invizibilă în razele îmbietoare ale luminii de seară.

Camera semăna cu restul palatului: sculptată într-un alb umbrit de culori cenușii și accentuat de nuanțe argintii pe măsura mobilei de un albastru-închis, dar aici pluteau mirosurile atâtor ierburi, încât nasul Zafirei nu putea distinge niciunul, în afară de cel de rozmarin, care ei nu-i plăcuse niciodată, dar după care Lana fusese întotdeauna înnebunită.

Parcă îi stătea bine Lanei să pună stăpânire pe o cameră care nu era a ei. Nici acasă nu putuse să doarmă vreodată în camera lor, ci preferase să se ghemuiască pe perna de majlis din hol și, preț de o clipă, Zafira n-a putut decât să stea în pragul ușii, privind strălucirea părului și curbura lină a obrajilor surorii ei, luminate de lumina aruncată de focul care trosnea în cămin.

Îi amintea de casă, înainte să fi pornit în călătoria spre Sharr, când Lana se rugase de ea să rămână, spunând că magia nu însemna nimic fără Zafira.

Acum magia putea să dispară. Fără să se mai întoarcă vreodată.

— Ai venit! a exclamat Lana, sărind în picioare.

Mâinile ei erau pătate cu cerneală. Abia atunci Zafira și-a dat seama că adusese Jawaratul cu ea. Teama ei era ca o viperă care-și înfigea colții în ea și o amorțea.

— Tocmai scriam niște notițe. Despre cum ai supraviețuit.

— Mă bucur că experimentul tău a reușit, a spus Zafira pe un ton sec.

Ne place de ea, bint Iskandar.

Zafira l-a ignorat sau, mai bine zis, a încercat să-l ignore – simțea ceva înăuntrul ei, o presimțire cam ca atunci când furtuna se învolbura în zare.

Lana a zâmbit pișicher, dar apoi s-a încruntat, îngrijorată.

— Ești bine?

Zafira s-a grăbit să încuviințeze din cap.

— E vorba de carte, nu?

Lana se holba la Jawarat cu fascinație și teamă.

— Te porți ciudat când o ai la tine.

— Mă...

S-a oprit când s-a auzit o bătaie și ușa s-a deschis înainte să apuce vreuna dintre ele să răspundă. Lana a privit peste umăr și imediat și-a netezit părul cu o mișcare nerăbdătoare a mâinii, lăsând o dâră de cerneală pe tâmplă. Zafira a dat ochii peste cap. *Sfântă zăpadă.*

— Ne vedem cu cineva special? a șoptit ea.

Lana a săgetat-o cu privirea.

— E băiatul pe care l-a salvat Ammah Aya.

Zafira s-a întors spre ușă, tresărind când i s-a întins rana. Noul-venit era mic și mergea cu pași șovăitori, cu umerii aplecați ascunși de o mantie. Brusc, Zafira, era din nou acasă, holbându-se la oglinda ei pătată înainte să plece la vânătoare. A recunoscut totul, până la capul acoperit cu glugă și aplecat al nou-venitului.

— Ăsta nu-i băiat, a șoptit Zafira.

Erau la palat, unde locuia califul. Unde locuia Haytham. A pus indiciile cap la cap.

— Ești copila aceea. Ești fata califului.

Tânăra a tresărit ca o căprioară și gluga ei aplecată cu grijă s-a dat pe spate suficient cât să descopere doi ochi frumoși,

holbați de spaimă. A ridicat fruntea ca pentru o demonstrație tremurătoare de sfidare, strângând din buzele ei pline. Zafira a descoperit uluită că fata nu era cu mult mai tânără decât ea, poate că erau chiar de aceeași vârstă.

Lana a sărit împleticit în picioare.

— Khara, ești fată?

Zafira s-a întors iute spre ea.

— Ai grijă cum vorbești.

Lana și-a îndreptat privirea mânioasă spre Zafira.

— Cum de ai știut?

— Mă așteptam ca răspunsul la întrebarea asta să fie evident.

— Cum te cheamă? a întrebat Lana, întorcându-se spre fata deghizată.

Vorbea pe un ton neîncrezător, înăsprit de durere.

— Qismah, a spus fata cu o voce domoală ca prima zăpadă.

I-a aruncat o privire Lanei, dar parcă îi venea mai ușor să plece ochii în pământ.

— Îmi... îmi pare rău că nu ți-am spus. Numai Ammu Haytham știe că sunt fată.

Zafira s-a întrebat ce fel de viață ducea Qismah. Haytham îi purta de grijă, dar ce însemna pentru Qismah faptul că trebuia să-și ascundă adevărata identitate? Se considera aducătoare de năpaste, așa cum se credeau multe dintre femeile din Demenhur?

— Și... și Baba.

Poate că modul în care a vorbit despre tatăl ei, cu rușine și ezitare, a stârnit mânia Zafirei. Era un cor în craniul ei, sălbatic și strident. Jawaratul îl anima cu șoaptele lui, amintiri ale modului în care o priveau bărbații din califatul ei. În care priveau femeile. Zafira a strâns din dinți, alungând furia, spunându-și să se liniștească, pe când cartea stătea nevinovată în poala ei, de parcă nu i-ar fi îndrumat gândurile.

I-a zâmbit fetei, observând asemănarea dintre ea și bătrânul calif.

— Haytham spune că ești o discipolă bună. Ești foarte curajoasă, dacă faci ceea ce faci.

Jumătatea de zâmbet a lui Qismah a dispărut repede.

Era nedrept ca niște fete atât de tinere să fi trecut prin atâtea încât să înțeleagă societatea atât de bine. Cândva, Zafira ar fi afișat același zâmbet efemer. Și-ar fi spus că asta și asta și asta erau *de ajuns*.

Ajunge. Lumea era o cutie în care se închisese singură și ar fi fost o prostie s-o lase și pe fata asta să facă la fel.

— Tronul tău va fi al tău, a promis Zafira.

După ce Leul va fi învins și Arawiya nu o să se mai clatine pe buza acestei prăpastii periculoase, avea să o ajute. Destui oameni știau cine era Zafira, iar Haytham, cu poziția lui înaltă, va ști să facă ce trebuia. Avea să le ajute. Poporul ar fi trebuit să știe deja cât de sucite erau vorbele califului. Dacă nu știau, aveau să învețe – altfel ea însăși le-ar fi băgat pe gât adevărul.

— Eu... a dat să spună Qismah și a încheiat încuviințând din cap. Shukrun.

Fata califului și-a luat inima în dinți și i-a aruncat o privire Lanei, apoi, într-o încercare evidentă de a face *ceva*, a aruncat lemne în foc, pășind înapoi când acesta a sfârâit, și gluga i-a alunecat și mai mult de pe cap.

Atunci Zafira a văzut părul lui Qismah – tuns scurt, ca al unui bărbat, cu cârlionți întunecați care luceau cu scânteieri arămii. Bineînțeles, Kifah era cheală, dar asta era ceva obișnuit în Pelusia. În Demenhur, cu cât femeile aveau părul mai lung, cu atât erau considerate mai frumoase. Nimeni n-ar fi îndrăznit să ridice cuțitul la părul unei femei. Era la fel de nepotrivit să-l tunzi cum era să te prefaci că ești bărbat.

Tunsoarea era un gest rușinos.

O furie lichidă a înlocuit sângele din venele ei, arzând mai fierbinte decât flacăra cea mai albastră. Abia mai simțea zvâcnetul rănii.

Lasă-ne să răscumpărăm faptul că te-am părăsit. Îți vom face pe plac.

Va muri pentru faptele lui.

Zafira nu știa al cui era gândul ăsta, al cui jurământ ardea sclipitor. Sărise în picioare. Avea Jawaratul în mână și agitația îi frământa oasele, lupta împotriva imboldurilor lui și pierdea, pierdea. Nu era haosul pe care ajunsese să-l recunoască și împotriva căruia învățase să reziste. Era o nevoie fierbinte de a răsplăti. De a ispăși. Și a luat-o prin surprindere.

Nu știa unde se terminau gândurile ei și unde începeau cele ale Jawaratului. Buzele Lanei au conturat numele ei, dar Zafira n-a auzit nimic. Qismah a fugit îndată, cu chipul ei frumos contorsionat de groază. Coridorul a zburat pe lângă ea ca prin ceață.

Abia când Zafira a ajuns înaintea a două uși duble mari, strângând Jawaratul la piept, a înțeles unde se ducea și pericolul îi deschidea calea.

Capitolul 69

O bună parte din ființa lui Altair se hrănea din refuzuri și un astfel de refuz a prins viață în clipa în care Jawaratul le-a împărtășit mesajul lui sinistru prin Zafira. Refuza să creadă că inima uneia dintre mătușile lui minunate se stingea înnegrită în trupul tatălui său.

Pe dinții sultanului, ce arbore genealogic avea familia lui!

În orice caz, avea să stoarcă ce putea din situația asta. Căuta în disperare un chibrit cu care să aprindă un foc sub dosurile demnitarilor, ca să le câștige ajutorul, și asta găsise în această nouă revelație.

— Ce spune Ghada? a întrebat Kifah în timp ce Altair desfășura misiva califei peluziene.

— Dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, nu ți-ar fi trimis o scrisoare, a spus Nasir, ascuțindu-și sabia. Doar e în celălalt capăt al holului, ce naiba!

— Abia aștept să fii încoronat ca rege tu, cu priceperea ta fără seamăn de a stârni speranțe, fratele meu drag, a spus Altair tărăgănat. Aia o să fie o zi tare mohorâtă.

Reacția lui Nasir a fost să strângă posac din buze.

Prințul avea dreptate, dar Altair a citit misiva cu voce tare, de dragul lui Kifah.

— Numai Pelusia apără Arawiya de foamete. Nu putem să aducem urgiile Leului asupra noastră cu bună-știință. Cu stimă, Ghada bint Jund.

— Măcar e o justificare mai bună decât a califului zaramez, s-a consolat Kifah.

Trestia aia de om nici nu oferise vreo justificare.

Așadar asta era. Doi califi refuzaseră să se alăture eforturilor lor de a-l învinge pe Leu. Leila se ducea să preia tronul mamei ei în numele Alderaminului, pe când tronul din Sarasin încă era gol, pentru că bărbatul cel mai potrivit pentru misiunea asta murise înainte să-l preia.

Altair a dat ușile în lături și a ieșit pe coridor, zărind o slugă care-și arunca migdale în gură.

— Oi, tu de colo! Unde sunt Haytham și Ayman? Repede, repejor.

Băiatul a răspuns cu un gest pentru care ar fi fost decapitat dacă i-ar fi fost adresat lui Nasir. Dar Altair era doar un general și băiatul îl slujea pe calif.

— Chiar așa? a tărăgănat Altair. Du-te imediat, țâncule! Din porunca adevăratului sultan.

— Adevăratul sultan, a repetat Nasir când Altair a pășit înapoi în cameră.

— Dacă tu nu vrei să faci ceva util cu titlul tău, o s-o fac eu.

Altair și-a frecat barba.

— Ce putem să mai facem? Să punem de-un ospăț frumos? Să aducem câteva trupuri care să ne țină de cald?

Lui Nasir i s-au înroșit urechile.

— Kifah, dragă? a strigat Altair.

Kifah și-a strâns sulița.

— Amintește-mi să verific urechile lui Nasir data viitoare când apare Zafira, bine?

Kifah a rânjit, moment în care a intrat Haytham, cu keffiyah-ul lui în carouri alunecat într-o parte. În urma lui a intrat o servitoare cu o tavă. Aroma de alune și condimente a qahwei a cuprins încăperea, trezindu-i simțurile lui Altair, pe când fata îi turna o ceașcă dintr-un dallah de argint, între-

rupând tăcerea cu curgerea stingheră a cafelei, după care i-a întins un platou pe care se afla o prăjitură cubică cu miere, pe care Kifah a șterpelit-o îndată.

— Zafira încă nu s-a întors, le-a amintit Nasir în timp ce Haytham se așeza.

— E o fată în toată firea, a spus Altair ca să-l liniștească.

În ceea ce-l privea pe el, Altair nu se putea gândi decât la prăjitura aia, sclipitoare și moale și care nu ajunsese în gura lui.

— Știe pe unde să se întoarcă.

S-a încruntat la wazirul demenhun.

— Unde-i Ayman?

— Momentan e ocupat cu alte probleme, a spus wazirul.

Singurele situații în care explicația asta era de ajuns erau acelea în care omul era în dormitorul lui, ocupat cu treburi care categoric n-aveau legătură cu odihna. Altair a ridicat sceptic din singura lui sprânceană vizibilă.

Umerii lui Haytham s-au lăsat și dezamăgirea i-a coborât colțurile buzelor.

— Refuză să vină... Refuză să se vadă cu voi.

Lesne de înțeles. În fond, Altair era generalul care condusese mai multe armate împotriva lui Ayman. Nici el n-ar fi vrut să se vadă cu bătrânul ăla dacă ar fi pierdut.

— Am venit în numele lui, a spus Haytham și și-a dres glasul, arătându-le o legătură de misive. Am primit mai multe rapoarte.

— Să le auzim, a spus Altair, aplecându-se în față.

Haytham i-a împins o coală de papirus acoperită cu un scris îngrijit.

— Orașele mai mici din Sarasin au căzut pradă întunericului.

— Deja? a întrebat Altair.

Nu se așteptase ca tatăl lui să acționeze *atât* de repede. Abia apucaseră să se întremeze.

— Ne va fi mai greu să călătorim, a spus Kifah, în capul căreia rotițele se învârteau mai repede decât mecanismele peluziene. Avem de gând să ne întoarcem la Fortăreața Sultanului, nu? Dacă Sarasin a fost acoperit de umbre, nu se poate să nu întâlnim ifriți acolo. Întunericul nu-i degeaba. Creează un cămin pentru neamul lui.

— Ce-i cu califul ăsta nou? a întrebat Nasir, lovind cu degetul pe misivă.

— Ah, da! a spus Haytham. L-au desemnat pe califul ales – pe Muzaffar. A fost de față la ospăț.

Degetele lui Nasir s-au făcut albe pe măsuța scundă și Altair și-a amintit momentul acela, cu luni în urmă, când prințul primise ordinul de a-l asasina pe vechiul calif al Sarasinului.

— Muzaffar e mort, a spus Nasir. L-am văzut întins în balta propriului sânge.

Haytham nu părea surprins.

— Am simțit și eu că evenimentele nu se potrivesc. Leul nu are niciun motiv să desemneze pe cineva atât de îndrăgit cum e Muzaffar. Chiar dacă ar fi avut motive, nu cred că omul acela ar fi stat cu mâinile în sân în timp ce ifriții năvăleau în ținuturile lui. Poate și mai grav de atât, au fost văzute mai multe trupe de sarazini îndreptându-se spre Fortăreața Sultanului. Bănuiesc că sunt întăriri.

Kifah se juca cu pumnalele ei cu fulgere.

— Dacă oamenii susțin că Muzaffar a urcat pe tronul Sarasinului, nu există decât o explicație: un ifrit a luat chipul lui.

Altair și-a trecut mâna peste față.

— E o soluție aproape perfectă, a observat Nasir. Sarazinii sunt potoliți, atât armata de oameni, cât și cea de ifriți sunt supuse califului și califul e supus Leului.

— Ai spus „întăriri". Întăriri pentru ce? a întrebat Kifah. Împotriva noastră? Are o părere prea bună despre conducă-

torii noștri dacă-și închipuie că vom porni la atac cu patru armate.

Undeva, pe trei coridoare diferite, Ghada stătea cu Elita ei, califul zaramez moțăia și Ayman lenevea odihnindu-și oasele străvechi. Lui Altair îi venea să-i apuce de umeri și să-i scuture, să le vină mințile la cap.

Haytham a frunzărit misivele.

— Am trimis și câțiva oameni care să cerceteze împrejurimile Palatului Sultanului.

Nasir împărtășea surpriza lui Altair. Se pare că în Arawiya exista măcar încă o persoană competentă pe lângă el.

— Au raportat doar o mână de santinele, prea puține ca să poată rezista unui atac în forță. Dacă Leul chiar crede că am putea năvăli peste el cu o armată, de ce rămâne cu atât de puțini oameni?

— Magie? a presupus Kifah, vârând în gură încă o prăjitură cu miere.

Altair s-a strâmbat.

— Există vrăji cu care se pot crea bariere de protecție, a chibzuit el. Asta ar fi trebuit să folosiți *voi* în Fortăreața Sultanului ca să-l împiedicați pe Leu să ia Jawaratul.

Încă îl apăsa vinovăția acelui moment, oroarea care l-a cuprins când a văzut cartea în mâinile tatălui său.

— Chiar asta am făcut, până când am rămas fără sânge, a spus Kifah.

Povestea era încheiată acum. Recuperaseră Jawaratul și asta era tot ceea ce conta.

— Am primit totuși și o veste bună, a spus Haytham, întinzându-i o misivă care părea să fi fost acoperită cu zăpadă de prea multe ori. În Fortăreața Sultanului s-au adunat forțe rebele.

— Rebeli? a întrebat Kifah, luând coala îmbibată.

— E foarte posibil să ni se alăture.

Să ni se alăture. Nouă. Lui Altair îi plăcea cum vorbea wazirul.

— Depinde de motivul pentru care se răscoală.

Nasir era optimist, ca de obicei.

— Și totuși e o armată, a spus Altair, răsfirând misivele pe masă.

S-a uitat la harta agățată pe perete, la liniile cenușii și la râurile bleumarin. Dungile argintii ale palatelor întărite cu forța armelor și a magiei, conturul unduios al Marii Biblioteci.

Marea Bibliotecă.

Altair s-a îndreptat de spate și a luat un toc de trestie.

— Adunați-vă, copii. Am un plan.

Capitolul 70

Existau oameni care meritau iertare și o șansă nouă și alții care meritau doar să sufere pentru faptele lor. Califul Ayman al Demenhurului, spunea Jawaratul, aparținea categoriei din urmă.

Zafira se împotrivea acestei idei, pentru că era o Vânătoreasă și o fată, o orfană și o soră. Nu o judecătoare.

Nedreptățile trebuie îndreptate, a îngânat Jawaratul. *Te vom ajuta.*

Era o luptă lipsită de speranță împotriva unei voracități căscate și fără fund, a unei pofte care n-ar fi putut fi stăvilită în veci. Asta simțea și Leul, a înțeles ea, când tânjea după cunoaștere. Când căuta răzbunare pentru ceea ce îndurase tatăl lui.

A îndrăznit să ascundă astfel o copilă?

Zafira nu știa dacă gândul era doar al ei sau al Jawaratului. Sau dacă el doar găsise sticluța din adâncul ei în care ținea închis tot ce o înfuria și o băuse. Califul greșea de *ani întregi.* Minciunile lui se răspândiseră în califat, pătrunseseră în fibrele vieților lor. Prin ce era diferit momentul de față? Ce stârnea setea de omor în venele ei?

Ale lor?

Suntem una și aceeași persoană.

Ușile duble erau încuiate, lemn alb, pur ca inima ei. A râs de analogia asta. *Deschide-le.* Să le deschidă? Ar fi fost o risipă

de dum sihr să-l folosească pentru a deschide uși. Prin gând i-a trecut fulgerător capul tuns al lui Qismah. Ochii ei plecați. Chiar și propriii ei umeri plecați.

O dungă roșie s-a despicat în palma ei și lacătele s-au deschis.

Nu vom mai aştepta schimbarea. O să o aducem noi.

S-a încordat, hotărâtă. Ușile au zburat. Prudența i-a șoptit din străfundul capului, vipera aceea care aducea frică s-a apropiat, iar ea...

— Qif!*

Două gărzi au sărit în poziție de drepți, strigând amândouă odată, dar ce proastă s-ar fi oprit?

O durere ascuțită i-a străbătut palma și Zafira a ridicat brațele. Gărzile s-au prăbușit, moarte. *Moarte?* A încremenit, privind în jur amețită, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Pieptul ei bandajat o durea. Unde era? Unde erau Qismah și Lana?

Santinelele doar se odihnesc. Uită-te la ele, bint Iskandar.

Luciditatea ei s-a risipit și a simțit că se privește pe sine de la distanță. Gărzile zăceau pe podea, înălțând și coborând piepturile foarte lent – dormeau, așa cum o asigurase Jawaratul.

O mână invizibilă a condus-o de-a lungul unei camere, apoi în încăperea următoare, pe sub bolți late ca niște găuri de cheie care n-aveau să-și găsească niciodată cheia potrivită. Luna se revărsa în spațiile acelea și lămpile solitare i-au luminat calea până la o încăpere.

Și aici, înaintea unui pat cu platformă acoperit cu blănuri scumpe, stătea califul din Demenhur.

Cu asta răscumpărăm abandonul nostru. Bucură-te de dreptatea pe care o înfăptuim.

— Tu, a spus califul surprins. Vânătorul.

---

* *Stai!*, în limba arabă (n.t.).

Ah, cât îi lipsise disprețul pe care bărbații califatului îl îndreptau asupra femeilor.

Ultima dată când o văzuse pe Zafira – când se afla pe corabie, pornind spre Sharr, și le-a dezvăluit tuturor identitatea ei –, ochii lui ardeau de mânie. Acum ridurile de pe fața lui erau mai pronunțate și lumina din ochii lui bruni se estompase. Stima pe care i-o arătase cândva, când o crezuse băiat, dispăruse.

Zafirei nu-i păsa. Laa, îi era milă de el și de mintea lui prea mărginită.

— Am adus Jawaratul și așa te uiți la mine? s-a răstit ea. Nu ai aflat că a căzut Arzul? Că nisipurile din Sarasin au devenit iarăși aurii? Că zăpezile din Demenhur se subțiază?

— Și? a întrebat el.

Cuvântul acela mic, înecat într-o viață întreagă plină de prejudecăți.

— Și ce? Ai încetat să crezi în refacerea Arawiyei în clipa în care ai aflat că sunt femeie?

Califul nu s-a clintit.

— Dezastrul s-a abătut asupra satelor vestice la scurt timp după ce ai plecat, Vânătorule. La scurt timp după ce ți-ai dat jos gluga.

De ce mai încerca să vorbească cu el? De ce credea că poate să-l facă să înțeleagă?

Pentru că așa ești.

Zafira a încremenit și o durere tăioasă i-a spintecat craniul. Vocea aceea nu fusese a Jawaratului. Ci a Yasminei și a Lanei. Era vocea lui Umm.

Nu, bint Iskandar. Pentru unii oameni rațiunea nu există. Deplângi pierderea virtuții când noi ți-am oferit putere?

Jawaratul avea dreptate.

— Spune-mi numele, a spus ea încet, cu o voce care nu-i aparținea întru totul.

Califul a făcut un pas precaut în spate.

— Cum ai trecut de gărzi...

Zafira a râs.

— Uită-te la tine. *Jalnic.* Ți-e frică de o femeie.

Frica lui era atât tangibilă, încât ar fi vrut s-o adune într-o sticlă și s-o savureze mai târziu – *laa*. Zafira nu era un monstru. Nu se juca cu prada ei așa cum ar fi făcut un leu cu un șoarece.

— *Ai furat viitorul unei fete și ai făcut ce ai vrut cu el,* a spus ea.

Sau poate că vorbise Jawaratul. I s-a împăienjenit vederea.

— Despre cine vorbești?

— Despre fiica ta. Despre toate fiicele Demenhurului.

Califul a înghițit în sec, zgomotos.

— Gărzi!

Zafira a început să râdă, moment în care două gărzi au năvălit în cameră.

— Sayyidi? au întrebat ei.

Amândoi s-au oprit brusc când au văzut-o. Săbiile lor luceau în lumina lunii, ezitând la vederea unei fete neînarmate care le oprea loviturile. Poate că ar fi plecat. Poate că s-ar fi mulțumit cu sperietura pe care i-o trăsese, dacă n-ar fi văzut satisfacția de pe chipul califului.

Mulțumirea de sine cu care știa că ea, o tânără femeie, pierduse.

Vrei să dăruiești tronul unei fete cu drept asupra lui, i-a spus Jawaratul. *Circumstanțele sunt în favoarea noastră.*

Durerea i-a mistuit palma. Ceva îndrăzneț și furios i-a copleșit privirea, de parcă mila ar fi fost un concept cu totul străin de ea. A ridicat mâna.

Având martoră doar luna, Zafira a coborât pumnul. Agonia a spintecat încăperea și urletele au izbucnit ca un cântec în capul ei. Noaptea a vărsat sânge stacojiu, răsunând de țipete.

Acesta e bărbatul, despuiat înaintea lumii. Devenit jumătăți ale întregului lui.

Zafira era busola tăioasă, călită de Leu și mânuită de Jawarat.

Era ruinare, era distrugere și era nespus de încântată de asta.

Capitolul 71

Nasir și Altair au năvălit pe coridor, buimăciți de țipăt. Lana a apărut alergând dinspre celălalt capăt, ținând ceva în mână, dar Kifah a fost cea care și-a făcut loc printre ei și a deschis ușile duble.

Vocea ei uluită s-a auzit dinăuntru.

— Guljul blestemat.

Nasir a oprit garda care se repezea în cameră, cu umerii apăsați de un presentiment amar. Haytham avea să vină după ei îndată ce-l va fi verificat pe băiatul lui.

— Nu lăsați pe nimeni să intre. Nici măcar pe wazir, a poruncit Nasir.

Garda a dat să protesteze.

— Din ordinul adevăratului sultan.

Încuviințând din cap fără tragere de inimă, garda a baricadat ușile în timp ce zgomote de pași tunau pe coridoare. Nasir a trecut pe lângă Altair și Kifah și s-a oprit înaintea dormitorului somptuos.

Sânge. Năclăia blănurile sure, păta covorul alb, băltea pe dalele late. Trei bărbați zăceau mutilați, rezemați de pernele menite pentru odihnă. Sorți mai crude decât moartea.

În ciuda situației, Nasir a fost ușurat văzând că Zafira nu era aici.

— Au fost...

Kifah s-a înecat, întorcându-se spre Altair și îndoindu-se de mijloc.

— Tăiați în două.

Nasir a surprins o mișcare cu colțul ochiului și a scos iataganul în clipa în care o siluetă a apărut din umbre și a pășit în lumina lunii.

Senzația i s-a scurs din membre.

Zafira.

Ținea în mâini Jawaratul, care rânjea malefic în întuneric.

Ceilalți au încremenit, dar ea s-a uitat numai la el și privirea i-a fugit de la șocul de pe chipul lui, pe care n-a reușit să-l ascundă suficient de repede, la iataganul pe care n-ar fi trebuit să-l scoată.

Înțelegerea a răsărit în gheața neîmblânzită a ochilor și astfel au ajuns înapoi printre ruinele de pe Sharr. Ea a ridicat bărbia, expunându-și gâtul, ca și când i-ar fi invitat sabia.

Sau l-ar fi provocat.

Din palmă îi picura sânge și o sticluță goală zăcea la picioarele ei. Dum sihr. *De ce?* a vrut el s-o întrebe. În clipa în care Altair îi dăduse Jawaratul mai devreme, în ziua aceea, Nasir a văzut sclipirea din privirea ei și freamătul membrelor. Știa că se folosise de vocea ei ca să vorbească, dar niciodată nu se așteptase la așa ceva.

Lana a sărit prima. A țâșnit în față și a vârât o cârpă la nasul Zafirei înainte ca ea să poată reacționa. Zafira s-a zbătut câteva clipe, după care a căzut în brațele surorii ei și a închis ochii încet, răsfirând genele în lumina lunii. Lana s-a chinuit s-o țină și Nasir a așezat-o ușor pe podea, întinzând-o în partea cea mai curată a încăperii.

Zafira respira liniștit, în contrast cu zbuciumul dinăuntrul lui.

— Mi-am dat seama că ceva nu e-n regulă când a plecat de parcă nici nu m-ar fi cunoscut, a spus Lana încet.

A ridicat cârpa umedă cu o mână tremurătoare.

— De aceea am venit cu asta.

Nasir a dat la o parte părul de pe chipul Zafirei. Îi venea să smulgă Jawaratul dintre degetele ei moi și să-l azvârle în foc. S-a întors însă către ceilalți, care încă nu se clinteau din cauza șocului.

— Tot ce s-a petrecut rămâne între pereții acestei camere.

— Ai înnebunit? a șoptit Altair răgușit. Nu-i nevoie s-o spui. E și prietena noastră.

Nasir a fost surprins de ușurarea cu care a oftat.

— Dar nu putem nega ce a făcut, a adăugat Altair. Nu-i puțin lucru să-l omori pe califul Arawiyei.

— Și eu am omorât un calif.

Altair i-a aruncat o privire cumplită.

— Erai în toate mințile când ai ucis...

S-a auzit o alunecare umedă și un *fleoșc* înfiorător când măruntaiele unei gărzi au căzut pe pardoseală. Lui Nasir i s-a întors stomacul pe dos. Lana s-a uitat de aproape.

— un calif, a continuat Altair, strâmbându-se. Dacă *ea* ar fi fost în toate mințile, n-ar fi făcut niciodată una ca asta.

— A fost tăiat în două, blestemăție! a exclamat Kifah înnebunită. Au fost tăiați toți.

— Dați vina pe altcineva, a propus Lana, cu un calm ciudat.

S-au întors spre ea.

Lana nu s-a lăsat.

— După câte a făcut Zafira...

— Vom da vina pe un ifrit, a spus Nasir. De care ne-am descotorosit înainte să deschidem ușile. E o crimă suficient de violentă încât s-o creadă gărzile.

Era mult mai credibil decât adevărul.

Lana a atins Jawaratul îngândurată, de parcă ar fi ascultat o melodie pe care ceilalți n-o sesizau.

— Și n-are nimic la cap. A fost mâna Jawaratului.

— Atunci i-l luăm. Îl țin eu, a spus Altair.

Lana l-a tras la ea.

— Singura cale de a vindeca pe cineva de otravă e să folosești chiar otrava. Nu putem să i-l luăm cu de-a sila, a insistat ea. Ar înnebuni.

— Și până când va învăța să-l stăpânească, va fi capricioasă.

— Până când va învăța să-l stăpânească, va fi *periculoasă*, a mârâit Kifah.

Lana a clătinat din cap, privind rămășițele califului fără să clipească.

— Mereu a fost furioasă. Dacă ați fi trăit sub domnia lui și ați fi trăit așa cum a trăit sora mea, ați ști că Ayman a chemat asupra sa sfârșitul ăsta cu mult timp în urmă.

Cineva a izbit în ușă. Fără îndoială, alte gărzi.

— N-am să uit niciodată ziua în care am văzut-o întâia oară, când am aflat că Vânătoreasa altruistă nu era o mască, că așa era ea cu adevărat, a spus Kifah clătinând din cap. Dacă o să ajungă irecuperabilă din cauza cărții ăleia, așa cum ar putea să devină în curând inima furată de Leu, atunci propun s-o distrugem.

— Cu prețul vieții ei, a mârâit Nasir.

Kifah a tăcut, ca și când ar fi uitat acel fapt teribil, apoi, pe un ton bine cumpănit, a spus:

— Eu mai curând aș muri de o mână milostivă decât să trăiesc o viață monstruoasă.

Nasir i-a aruncat o privire lui Altair și s-a îngrozit când în ochii lui a văzut lucind ceva asemănător unei încuviințări. Zafira făcuse ceva greșit, *oribil* de greșit, dar Nasir, mai mult decât oricine altcineva, înțelegea dorința de a primi o a doua șansă. El înțelegea cum era să vrei să o iei de la capăt cu crimele șterse, curat, fără a fi judecat.

Asta îi dăruise ea. În ochii ei era un băiat, pe când toți ceilalți vedeau în el un monstru. Chiar dacă lumea întreagă și toate cele cuprinse în ea ar fi renunțat la Zafira, el n-ar fi abandonat-o.

— Nu i-l ia nimeni, a hotărât Nasir.

Lana îl urmărea, radiind de ușurare.

— Nimic nu e definitiv pierdut, nu?

Capitolul 72

Nasir a deschis ușa cu piciorul și a întins-o cu grijă în patul ei, fără să se sinchisească de faptul că Lana îl vedea cum îi pune o pernă sub braț și-i netezește hainele. Lana strângea Jawaratul la piept și, oricât l-ar fi durut inima să-l lase cu ea, Lana avea dreptate. Fata a așezat cartea departe de Zafira și s-a cuibărit lângă sora ei, fără niciun cuvânt.

Nasir abia acum observa cât de chinuită fusese Zafira. În somn, cutele dintre sprâncenele ei se neteziseră și buzele ei încordate erau suple.

Viața lui era plină de pierderi și de durere și refuza s-o piardă din nou.

Pe coridor a dat nas în nas cu o fată – cea pe care o mai văzuse alături de Zafira. Era scundă precum Kulsum, cu forme mai generoase, cu ochi ca de căprioară, ascunși sub gene grele de culoarea mierii.

Nu s-a bucurat văzând că Nasir închide ușa de la camera Zafirei.

— Doarme, a spus el.

Fata a mijit ochii, neîncrezătoare, pentru că încă nu aflase de atac. Laa, credea că Nasir fusese în camera Zafirei pentru alt motiv decât să-i întindă trupul nemișcat pe pat.

Vocea ei ar fi putut fi melodioasă, dacă n-ar fi fost plină de ura cu care Nasir era obișnuit.

— Dacă o rănești...

Nasir n-a așteptat să termine.

— Dacă o rănesc, voi aduna toate armele care-mi stau la dispoziție și ți le voi întinde la picioare ca să-mi faci ce vrei cu ele. Dacă o rănesc, mai curând mi-aș smulge singur inima decât să mai respir vreodată.

Fata a tăcut. Nu mai privea încruntată.

— Înțelegi? a spus el.

— O iubești.

A scos cuvintele ca pe un cuțit subțire: nu-i venea să creadă. De parcă i-ar fi fost imposibil să conceapă că Prințului Morții îi păsa de cineva.

Nu, nu o iubea. Denumirea potrivită a sentimentelor lui pentru Zafira bint Iskandar încă nu exista.

***

Când în sfârșit a intrat în camera în care se adunaseră ceilalți, conversația s-a întrerupt o clipă. Nasir s-a oprit și a ridicat din sprâncene, dar, după ce a tras perdeaua în spatele lui și li s-a alăturat, ceilalți au reluat discuția de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

I-au trebuit câteva momente ca să sesizeze încordarea. Mișcările rigide ale lui Kifah, nemișcarea membrelor ei fără astâmpăr. Neliniștea îl apăsa pe Altair, tulburând privirea singurului lui ochi.

Se străduiau să continue de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu cred că putem s-o așteptăm, a spus Altair.

Nasir s-a rezemat de perete, știind prea bine la cine se referea. A încuviințat.

— Nu, nu putem.

Haytham i-a cuprins în tăcere cu privirea și Nasir s-a întrebat cât de ușor acceptase minciuna.

Kifah a întins o hartă pe masă.

— Haytham a primit încă un raport. Se pare că Leul n-a ieșit din palat nici până acum, nici măcar ca să viziteze Marea Bibliotecă.

— Închipuie-ți tentația, a șoptit Altair.

— Dar de ce nu se lasă în voia ei? Îi e teamă? a chibzuit Kifah.

— Sau e ocupat, a sugerat Haytham.

Nasir și-a amintit expresia pustiită a ochilor lui și durerea. Se întreba dacă nu cumva asta îl influența mai mult decât teama. Era puternic și protejat și ar fi putut ajunge foarte ușor la Marea Bibliotecă. Tatăl lui făcuse drumul ăsta de multe ori. Nasir știa asta pentru că urmărise sosirile și plecările lui Ghameq, pentru ca în funcție de ele să-și planifice propriile vizite în liniștea acelei clădiri. De fiecare dată, tatăl lui se întorcea cu câte un teanc de...

Numai că acela *nu* fusese tatăl lui.

— Deocamdată a adunat destule materiale de citit, a spus Nasir.

— Poate, a încuviințat Altair, dând din cap. Dar ești de acord că e cu totul altă experiență să te afli între zidurile palatului.

Adevărat.

— Atunci, să auzim planul tău, a spus Nasir, sesizând speranța din vocea lui Altair și agățându-se de ea cu toată ființa.

Fratele lui a părut încântat.

— Din păcate, va trebui să ne despărțim, habibi.

A atins harta cu un deget, trasând două cărări ascendente din poziția lor actuală, la Thalj. O cărare se oprea la capitala Sarasinului, Leil, și cealaltă se oprea în apropierea Fortăreței Sultanului. Mai era o a treia cărare, care traversa marea.

— Trei echipe. Eu și Kifah. Un șoim pe cer. Și tu.

Și nicio vorbă despre Zafira.

— Misiunea ta cere să faci ce știi tu mai bine, a spus Altair.

— Să ucid, a spus Nasir, apropiindu-se ca să vadă mai bine planurile întinse pe masă.

Chiar *asta* știa să facă cel mai bine. Totuși l-a durut.

Altair a observat, dar următoarele lui cuvinte n-au liniștit pe nimeni.

— Deja știi cum e să te furișezi în palatul sarazin și să omori un calif, așa că...

Nasir a oftat.

— Oi, nu te supăra!

— Și de ce îl omorâm? a întrebat Nasir apatic.

— Ai spus-o chiar tu – ifritul arată ca bărbatul pe care-l admiră sarazinii. Și astfel stăpânește cu ușurință și armata de ifriți, și pe cea de oameni. E simplu. Scăpăm de el și conducem în locul lui. Pe termen scurt, firește. Până când scăpăm de Leu și desemnăm pe cineva mai potrivit.

Poate că datorită Zafirei sau a onoarei ei, a corectitudinii ei, ca un strop alb pe pânza lumii lui negre, primul gând al lui Nasir nu a fost să-l omoare pe calif, chiar dacă era ifrit. E ciudat cum schimbarea asta venise fără știrea lui.

Kifah a interpretat tăcerea lui drept încuviințare.

— Va fi greu să stăpânim o hoardă de ifriți, dar, în felul ăsta, măcar vom reuși să controlăm armata sarazină muritoare și să ne folosim de ea ca să-i ținem sub control pe ifriți.

Nasir s-a uitat la schiță.

— O blocadă.

Kifah a încuviințat printr-o singură înclinare a capului.

Fusese destul de ușor să se furișeze în palatul sarazin când era prințul de drept și putea merge oriunde. Dar acum, când Leul voia capul lui și avea de înfruntat ifriți? Nasir a oftat.

— Bine. Va muri. Zafira nu e implicată în planul ăsta?

Kifah a tăcut amărâtă. Altair părea cuprins de remușcări.

— Plecăm imediat după-amiază. Zafira are nevoie de odihnă, fără îndoială, dar trebuie să-și și vină în fire. Laa?

— Nu și-a pierdut firea, a spus Nasir încet. Nu a devenit cine știe ce fiară sălbatică.

Spunea acestea cu durere și s-a simțit ușurat când a văzut durerea oglindită în ochii lui Altair. Haytham a încercat să-și ascundă deruta, de vreme ce nimeni nu-i spusese ce se întâmpla.

— Dacă mâine se va pune pe picioare, va putea să ni se alăture. Nu?

Altair s-a uitat la Kifah.

— Fără îndoială, a spus ea.

Un lung moment, toți trei au zăbovit în nisipul mișcător al absenței Zafirei, până când Kifah a plimbat degetul de-a lungul celei de-a treia cărări, revenind asupra planurilor.

— Și mai avem șoimul.

— Care va zbura direct spre Insulele Hessa și va transmite un bilet, pe care încă îl formulez în mintea mea, pentru că sincronizarea trebuie să fie perfectă. Vom avea nevoie de ajutorul Vrăjitoarei Argintii, a spus Altair, fără să întâlnească privirea lui Nasir.

Dacă wazirul o fi simțit tonul împovărat al lui Altair, s-a prefăcut că nu observă.

— Haytham rămâne aici ca să adune informații, a continuat generalul. Între timp, eu și Kifah îi vom găsi pe rebelii din Fortăreața Sultanului, în timp ce tu călărești spre Sarasin. Nu vom putea să comunicăm între noi, așa că succesul planului va depinde de un program.

— Mi se pare că planul ăsta e lăsat în mare parte la voia întâmplării, a spus Nasir.

— Voia întâmplării ne ține în viață, a răspuns nătărăul.

— În clipa de față, a mârâit Nasir, întâmplarea voiește destul de mult ca tăișul meu să-ți ajungă la gât.

Altair i-a aruncat un rânjet.

— Îmi place când vorbești atât de urât.

Lui Nasir i s-au aprins urechile. Kifah s-a rezemat pe spate, cu sclipiri în ochi. În schimb, Nasir se simțea pregătit să doarmă pe vecie după toate câte se întâmplaseră.

— Și? a întrebat el, simțind că mai era ceva de discutat.

Fratele lui i-a rânjit ca un lup.

— Ei bine, mai e ceva. O mișcare mai haotică decât îmi stă în fire, care ție *categoric* nu ți se potrivește. E riscantă și periculoasă. Și... îmm... și orbitoare.

Numai trăsături pe care generalul le adora.

— Dar garantez că așa îl vom momi pe dragul meu...

Altair s-a oprit brusc, amintindu-și de Haytham.

— Pe Leu.

Nasir s-a uitat când la el, când la Kifah și în inima lui s-a furișat o mare neliniște.

— Așadar, Sultane Nasir, ce-ai zice de-un incendiu?

Capitolul 73

Zafira s-a trezit lângă un trup cald. În loc de membre și piele și păr negru, s-a gândit la sânge și tendoane și măruntaie. Îi era frică să privească. De teamă că n-ar vedea bruma de pistrui ai surorii ei, ci oasele incolore ale craniului.

— Zafira?

Yasmine stătea ghemuită la marginea patului scund, cu trăsăturile ei delicate descompuse de grijă. S-a aplecat și a îmbrățișat-o pe Zafira, cu grijă la bandaje. *Nu se teme de mine.* Poate că fusese un coșmar teribil și că nu-l spintecase în două pe califul ei.

— Au spus că ifritul a fost cât pe ce să te omoare și pe tine. Gărzile abia au avut puterea să se uite la Ayman.

Deci nu a fost un vis. Leul părea mai puțin un monstru, prin comparație cu ce făcuse ea. Cearta dintre ea și Yasmine părea neînsemnată ca pe vremea când aveau 12 ani, când se certaseră pentru o rochie primită de Yasmine pe care Zafira și-o dorea de multă vreme.

A încremenit când a priceput cuvintele.

— Ifritul?

— Cel care l-a ucis pe calif, a explicat Yasmine cu tristețe.

Zafira a deschis gura, dar atunci ceva s-a mișcat lângă perete.

Nasir s-a ridicat în capul oaselor și i-a întâlnit privirea. *Ține-i isonul,* a insistat el, clătinând din cap aproape imperceptibil.

Cum? voia ea să-l întrebe, știind ce pățiseră Yasmine și Misk din cauza unui adevăr ascuns. Dar alternativa ar fi fost și mai rea, nu? Să-și spună singură ucigașă, tocmai lucrul de care o acuzase Yasmine.

Remușcările ei erau crude, au râs de ea când a aprobat minciuna.

— A fost cumplit, a șoptit ea în părul Yasminei și a închis ochii strâns.

Măcar asta nu era o minciună. Chiar *fusese* cumplit. *Ea* fusese cumplită.

Craniul îi zvâcnea din cauza încordării care-i măcina dinții. Palma ei fusese curățată de sânge. Sticluța, golită de sângele de si'lah pe care-l luase în schimbul cuțitului lui Baba, nu era de găsit.

Nici Jawaratul. Gândul la el a fost suficient: foamea și-a deschis fălcile, stârnindu-i un nesaț înfiorător în membre. *Respiră.* Vederea i-a tremurat cu sclipiri roșii și albe și s-a încețoșat pe măsură ce Zafira a încercat s-o focalizeze asupra Yasminei. Asupra părului ei ca o floare portocalie și a îmbrățișării ei blânde, dar ferme.

Zafira se oțelise împotriva haosului Jawaratului și a nevoii lui de a o controla. Se pregătise. Dar nu făcuse asta când o îmboldise spre ușa califului – nu în mod direct. Încercase doar să-și răscumpere greșeala. Să se revanșeze pentru faptul că o părăsise.

Sfântă zăpadă, ce-i nebunia asta?

Yasmine s-a desprins de ea, cu ochii plecați.

— De data asta, m-am bucurat că Misk nu e aici. Printre pericole.

Tipic pentru Yasmine să nu se gândească niciodată la ea însăși.

Dar n-ar fi fost în pericol, nu? Zafira nu i-ar fi făcut rău. *Nu?*

Prietena ei și-a revenit, rotindu-și ochii spre Nasir cu un aer dramatic.

— A venit prințul tău.

Zafira i-a cercetat chipul, bucurându-se să descopere aprobarea ei. Și scuza. Licărul necuviincios care spunea că-i plăcea al naibii de mult ce vedea, silind-o pe Zafira să își ferească privirea, stânjenită.

Mereu o uimiseră căile nesfârșite pe care oamenii se apropiau între ei la jumătatea drumului. Mai mult decât propunerea asta de pace nu avea să primească în sensul unei scuze, era conștientă de asta, pentru că oamenii atât de apropiați nu aveau nevoie să comunice prin cuvinte decât rareori.

Zafira a zâmbit, înălțând timid colțurile buzelor, între care se înșirau o mie de scuze. *Pentru Deen. Pentru ce am făcut.*

Yasmine i-a răspuns la zâmbet cu tristețe. *Știu,* spunea privirea ei, cu toate că n-ar fi putut afla niciodată până unde ajunsese Zafira cu faptele.

— A stat în colț o jumătate din noapte și n-a vrut să plece, nici când i-am promis că te păzesc eu.

Un râs nervos a bolborosit în gâtul Zafirei. *Să mă protejezi.* Lumea trebuia protejată de ea, nu ea de lume.

— Aud ce spuneți, a tărăgănat Nasir cuvintele.

— Hashashinii ăștia, a bombănit Yasmine. Poate că ar trebui să nu te mai chinui întruna să asculți.

Apoi s-a îndreptat de spate, amintindu-și cine era.

— Kha... îmm, iertare, Sultani.

Nasir a spus ceva și Yasmine a răspuns. Au schimbat cuvinte între ei, dar Zafira auzea doar pârâitul sec al oaselor califului când a fost rupt în două. A auzit țipetele gărzilor care veniseră să-i salveze viața și au fost tăiate în două.

— ... trezesc pe Lana?

Yasmine a împuns-o.

— Zafira?

Zafira și-a dat seama că scutura din cap. Yasmine și-a pus dosul palmei pe fruntea ei și a strâns din buze.

— Mă întorc mai târziu. Să te odihnești, da?

Și-a strâns faldurile abayei albastre și a plecat, în timp ce Lana sforăia încet și Nasir o urmărea.

— Ea e Yasmine, a spus Zafira, pentru că trebuia să umple tăcerea.

— Știu. Nu prea mă agreează.

— E sora lui Deen.

— Știu și asta, a spus el.

— E clarvăzătoare și știe că l-a omorât Altair. Nu putem... nu trebuie să-i lăsăm să se întâlnească. Nu acum.

Asta nu știa, așa că a rămas tăcut. Zafira a coborât ochii la propriile mâini. Fiecare sunet era amplificat și puternic ca un tunet. Oftatul lui. Șoaptele membrelor lui când s-a apropiat.

— De ce n-ai făcut-o? a întrebat ea în cele din urmă.

Focul din cămin nu încălzea deloc gaura rece, atât de rece, din inima ei.

Nasir și-a îndoit degetele în poală.

— Ce să fac?

— Să-ți folosești iataganul.

Mutilase trei bărbați și tot avusese neobrăzarea să sufere când îl văzuse cu sabia scoasă înaintea ei.

— Trebuia să fii împreună cu Lana. Nu mă așteptam să găsesc... să te găsesc pe tine.

A făcut o pauză în mijlocul frazei, de parcă acel spațiu mic cuprindea ceea ce făcuse.

Zafira a râs.

— Nu te așteptai să găsești un monstru.

Laa, era un cuvânt prea blând pentru ea. *Măcelar.* Monștrii puteau să fie greșit înțeleși. Măcelarii făceau un singur lucru. Nasir nu a spus nimic.

— Nu putem să-i mințim pe oameni, a spus Zafira, ținându-se cu dinții de puțina brumă de virtute care-i mai rămăsese. Trebuie să răspund pentru ce am făcut.

— Te vor omorî cu pietre, a spus el direct. Vei muri.

Afară, culoarea cerului era cea mai întunecată nuanță de albastru de pervincă, pe când soarele se ivea, pătrunzând prin sticla ferestrei. Braț pentru braț, ochi pentru ochi.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, a zis el.

Zafira a ridicat capul, surprinsă să-l vadă atât de aproape, privind-o atât de intens. Nu spusese nimănui despre viziunea Jawaratului. Despre faptul că nu adunase doar amintirile Surorilor pe Sharr. Într-o mare de secrete, ce mai conta încă unul? Dar era vorba despre Nasir și pe el nu putea să-l refuze. Laa, i se părea ușor să fie sinceră, să dezvăluie chiar și cele mai întunecate laturi ale ființei ei. El nu o judeca și nu o compătimea niciodată. O înțelegea.

A înțeles greșit tăcerea ei sau s-a gândit să o consoleze când a râs încet.

— Nu-i nimic dacă ai și tu puțină sete de sânge.

Zafira a clătinat din cap. *De-ar fi doar atât.*

— Mama ta mi-a spus că am inima pură, a zis ea încet. Și Surorile au spus că am inima pură, când am intrat în luminișul unde am găsit Jawaratul.

Și încă ceva – vocile lor i-au răsunat în urechi și acum. *Curată la inimă. Cu intenții întunecate.*

Oare știuseră, în înțelepciunea lor nețărmurită, că va ajunge aici?

— Dar când îmi hrăneam poporul, fără să aștept răsplată nicio clipă, eram furioasă. Mă uitam la câte un om și-l uram pentru că era fericit. Mă gândeam la calif și-mi doream să moară, ca femeile și fetele să nu mai sufere din cauza prejudecăților lui. Vânam în Arz și tânjeam după întunericul lui, îl doream pentru că simțeam că mă înțelege. După ce a dispărut, deși știam că ne-ar fi omorât până la sfârșitul anului, i-am simțit lipsa.

— De ce?

— De ce ce?

Isteria i s-a strecurat în voce. *Ceruri mari, uită-te la tine.* Stătea și discuta despre starea ei interioară cu Sultanul Arawiyei, de parcă el n-ar fi avut nimic mai bun de făcut.

— De ce îți lipsește? a întrebat el. Pentru că te-a modelat așa cum nici nu ți-ai imaginat? Asta nu înseamnă că ești un monstru.

— Tu nu...

— Știu cum e să fii monstru, frumoasă gazelă, a spus el istovit. Și tu nu ești monstru.

— Asta au spus și ceilalți când m-au văzut? a întrebat ea cu o încordare frenetică în voce.

— Nu, ceilalți n-au spus asta.

Nu, dar probabil că asta gândeau. Și ea ar fi gândit așa dacă ar fi văzut pe cineva despicând un om în două chiar în dormitorul lui.

— *Ceilalți* sunt îngrijorați, a spus el, accentuând cuvântul ca să se includă și pe sine. Aceea nu ai fost tu, Zafira. Nu are nicio legătură cu *a-ți dori* moartea cuiva, pentru că mulți oameni au astfel de dorințe.

Ochii lui au căzut asupra noptierei mici și ea i-a urmat cu privirea, simțind că i se iuțește pulsul. Pe măsuță, alături de o cutie cu malban* împachetat, se afla Jawaratul. Văzându-l, Zafira a fost cuprinsă de o vinovăție ciudat de detașată și nu întru totul a ei – de parcă ar fi fost a Jawaratului. Cartea ce motiv avea să se simtă vinovată? Zafira îi făcuse pe plac. Îi împlinise dorințele haotice.

Ar fi trebuit să fie încântată, nu altceva.

— Îmi vorbește de când m-am legat de el, a spus ea în cele din urmă.

Nasir a tăcut, până când Zafira a îndrăznit să-l privească.

---

* *Rahat turcesc*, în limba arabă (n.t.).

— M-am gândit că așa e.

— Credeam... credeam că am reușit să-l stăpânesc. Credeam că ajunseserăm la o înțelegere.

O înţelegere. De parcă ar fi fost o persoană. Nu un stăpân care o manipula ca pe o marionetă.

— Dar e clar că n-am reușit, a adăugat ea neconvingător.

Nasir a încuviințat încet din cap.

— Altair a pus la punct un plan și în curând vom pleca. Unul dintre noi poate să-l ia cu el.

Da. Să-l ia. Zafirei îi trebuia libertate, ca să-și redobândească rațiunea, să-și amintească cine era.

— Vrei să mi-l iei, a șoptit ea în loc de asta.

Presiunea îi creștea în piept, frica și durerea o copleșeau. *Ce se întâmplă cu mine?*

— Nu ți-l va lua nime...

I-a tăiat vorba cu un vehement:

— Nu.

Era al ei. Nu și-ar fi dat hainele ca să le poarte altcineva. N-ar fi putut s-o lase pe Lana să-i poarte mantia când pornea la vânătoare. N-ar fi lăsat-o pe Yasmine să poarte inelul primit de la Deen. Era o diferență. El nu înțelegea. Nu înțelegea niciunul dintre ei.

— Nu, și nici tu n-o să mi-l iei.

Foarte încet, Nasir s-a înclinat pe spate, s-a ridicat în picioare și a plecat – și abia atunci Zafira și-a dat seama că spusese totul cu voce tare. Toate acele aiureli fără sens.

În acea liniște, Zafira și-a cuprins fața în mâini și și-a înăbușit un urlet.

— Te-ai trezit, a spus Lana somnoroasă și s-a ridicat în capul oaselor, strângând pătura în mâini.

Zafira a strâns din dinți. Nu era pregătită pentru încă o confruntare.

— Nu m-au lăsat să-l studiez pe calif, s-a plâns sora ei. Nu

e fascinant că trupurile sunt pline până la refuz de sânge, dar că oasele noastre sunt de un alb imaculat?

Ah!

— N-a fost corect, a spus Lana în continuare, alunecând din pat și îngenunchind lângă Zafira. După câte ne-a făcut...

Laa, laa, laa. Lana n-ar fi trebuit să fie de acord.

— Ce anume, Lana? s-a răstit Zafira. Ce a făcut încât să merite moartea?

— Tu l-ai tăiat în două, i-a amintit Lana, strâmbând din nas. Eu te ajut să te justifici. Dar privește problema în felul următor: oricum avea să moară. Acum... va rămâne în istorie cu o moarte plină de imaginație.

Zafira a ridicat dintr-o sprânceană și a privit-o pe sora ei mică, cu porniri ucigașe.

Licărul din ochii ei s-a estompat și privirea i-a devenit îngândurată.

— A înăbușit viețile a mii de femei, Okhti. Tu și Qismah ați reușit să răbdați, dar celelalte? Când umblam cu Ammah Aya înainte... înainte să se întâmple toate, când poruncea bărbaților în infirmerii și nu aștepta pe nimeni, atunci am văzut cât de diferit suntem crescute aici, în Demenhur. Și e vina califului.

Asta nu însemna că ceea ce făcuse Zafira era *corect.*

Lana a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Yalla.

— Lana, s-a văitat Zafira când sora ei a târât-o în anticameră.

— El e mort. Tu ai rămas tu însăți. Ține de tine să rezolvi ce a mai rămas.

— Ce a mai rămas?

— Dezechilibrul. Dinăuntrul tău.

Lana a rânjit.

— Atunci vei putea să te bucuri nestingherită.

Din adâncul Zafirei a izbucnit un râs uluit.

— Când te-ai transformat în creatura asta sălbatică?

— Așa am fost mereu, a spus ea, ridicând nepăsător din umeri, dar fără să-i întâlnească privirea. Doar că n-ai observat.

Un chicot vesel s-a auzit de după ușă – Altair. Ca și când ar fi reacționat la un semnal, a urmat râsul sec și la fel de zgomotos al lui Kifah și zgomot de pași. S-au apropiat de camera ei.

Și nu s-au oprit.

Zafira a ascultat prin bubuitul care-i zvâcnea în urechi, dar nu s-a întors nimeni. Nimeni nu a bătut la ușă.

În curând vom pleca. Sfântă zăpadă, puseseră la punct un plan și ea nu era implicată. Erau prietenii ei, zumra ei. Familia ei, legată prin puterea de a rezista și prin speranță.

Și o părăsiseră.

Laa, ea le înșelase încrederea.

Zafira s-a prăbușit pe podea, strângându-se în brațe, pe când rana ei urla și inima ei urla și mai tare. Era pustiită de sentimente, o gaură ale cărei margini se fărâmițau, lărgindu-se tot mai mult. O boală ca un hău pe nume singurătate.

Bint Iskandar.

Și-a încleștat maxilarul. Tocmai asta mai voia să audă, vocea Jawaratului. A sărit în picioare.

— Unde te duci? a întrebat Lana. Stai!

Zafira a năvălit înapoi în cameră și a apucat Jawaratul, mârâind furioasă. Și-a înfipt unghiile în pielea lui și o durere surdă i-a crestat spinarea, ca lamele boante a zece cuțite.

Cartea era tăcută. Era o tăcere plină de remușcări, ca atunci când oamenii simt că merită să fie certați.

Am vrut doar să-ți facem pe plac.

Mâhnirea lui era la fel de ciudată ca momentul în care o dusese la calif și-i ceruse iertare. De parcă i-ar fi dispărut dorința de a o controla atunci când îl luase Leul.

— Cum? a șoptit ea.

În minte i-a fulgerat imaginea califului spintecat în două, ca un măr ținut în palmă. *Cum putea să-mi placă ce ai făcut?*

— Okhti?

Lana s-a ghemuit lângă ea, întinzând o pătură pe umerii ei tremurători.

— N-o face. Nu vorbi cu el.

Zafira s-a ferit de ea.

— Trebuie să îndrept situația. I-am... i-am pierdut, Lana.

— Pe cine?

— Pe ei. Pe prietenii mei. Pe Kifah, pe Altair. Pe Nasir, a încheiat ea șoptit.

Pe tine, pentru că, deși Lana era aici, îngrijorată pentru ea, era *îngrijorată,* și Zafira nu voia să fie așa.

— Nu mai au încredere în mine.

— Atunci câștigă-le încrederea din nou. Nu poți schimba trecutul, dar poți hotărî viitorul.

Jawaratul s-a deșteptat din tristețea lui amară. *Zumra are o singură dorință.*

Nimicirea Leului.

Noi putem să-l...

Nu. Știa ce voia să propună Jawaratul. *Dacă e s-o facem, o facem cum vreau eu.*

Zafira s-a îndreptat de spate și s-a uitat la sora ei, mică și sprintenă.

— Pot să am încredere în tine?

Lana a privit-o atent, ca și când s-ar fi străduit să înțeleagă dacă vorbise Zafira sau Jawaratul.

— Întotdeauna, a spus ea, mulțumită de ce vedea.

— Știi unde au stat ceilalți? În ce camere?

Zafira și-a flexat umărul cu o grimasă de durere. Trebuia să se odihnească și să se recupereze, dar nu putea face ni-

ciuna acum, când o apăsa moartea califului. Nu atât timp cât Leul se tolănea pe tronul care nu era al lui.

Lanei s-au luminat ochii.

— Te referi la camera prințului?

— Mă refer la camera lui Altair. Vreau să furi ceva pentru mine.

Capitolul 74

Lui Altair nu i-a trebuit mult timp ca să-l găsească pe Nasir. A lăsat trapa de pe acoperiș cu un bufnet și și-a strâns gulerul robei împotriva frigului.

— Faci exerciții numai când te gândești prea mult.

Un licăr de surpriză a apărut în ochii cenușii ai prințului. Chiar își închipuia că Altair nu e atent la el? Nasir și-a adunat lucrurile și i s-a alăturat, sărind de-a curmezișul acoperișului și așezându-și legătura îngrijit împachetată la adăpostul unei bolți cu zăbrele. A privit în zare, întruchiparea perfectă a melancoliei. Altair nu putea pricepe de ce femeilor le plăcea asta.

— E vorba de Zafira, a început să spună Nasir, legându-și cuvintele încet. Nu știu dacă e bine s-o lăsăm să păstreze Jawaratul.

Ah! Era firesc, știa Altair, să te îndoiești de faptele tale după ce o viață întreagă ai trăit supunându-te poruncilor.

— Fiecare faptă își are consecințele ei, a spus Altair. Îndoielile sunt inevitabile. Cei mai capabili dintre noi reușesc abia să îmblânzească vocea...

— Dacă aș fi vrut filosofie, m-aș fi dus la bibliotecă.

Altair s-a uitat la el.

— Acum e momentul să-ți urmezi inima. Să asculți de ea.

Nasir a învârtit iataganul încet și l-a vârât în teacă, înălbind aerul cu aburul respirației lui. Nasul lui avea o nuanță de roz aproape adorabilă.

— Învață-mă, a spus Altair deodată.

Nasir a ridicat sprâncenele.

— Ce?

— Amintește-mi cum e să mânuiești o singură sabie, pentru că nu voi mai folosi două niciodată.

Nasir s-a încruntat.

— De ce nu?

— Ei, pentru că taică-meu m-a înjunghiat în ochi.

— Îmi dau seama, a răspuns Nasir sec. Dar până și orbii pot folosi săbii.

— Poate orbii pe care nu-i așteaptă o armată întunecată. Nu avem timp. Nu am simțul echilibrului suficient de bun ca să folosesc două.

Nici nu mai avea iataganele lui și, adevărul fie spus, nici nu prea îi venea să găsească o pereche nouă.

Nasir a încuviințat din cap și s-a dus la legătura pe care o lăsase sub boltă. A desfășurat pânza cu grijă și a scos două iatagane. Lui Altair i-a stat inima. Mânerele erau din aur lustruit și curbele perfecte ale lamelor erau ornamentate cu filigrane și gravate cu nume.

— Pe dinții Sultanului, a șoptit Altair, luând-o pe Fath de la el. Unde? Cum?

— Probabil de la Seif. Le-am găsit în trăsura peluziană.

— Akhh, l-aș și săruta pentru asta, a declarat Altair, răsucind iataganul în mână.

În loc de asta, a sărutat sabia și a luat poziție de luptă.

— Parează.

Nasir s-a uitat la el.

— Ești atât de sigur că n-o să te omor?

— Mă iubești prea mult.

A surprins râsul scurt al lui Nasir, care imediat a atacat. Altair a evitat lovitura cu o stângăcie rușinoasă. Brațele lui se mișcau în tandem. Se oglindiseră unul pe altul atâta vreme, încât mișcările îi intraseră în sânge.

— Se apropie o schimbare, dragul meu frate. Ești pregătit?

Altair își dădea seama că uneori vorbea atât ca să distragă atenția celorlalți, cât și să și-o distragă pe a lui.

— Înainte de asta va veni moartea, a spus Nasir, fandând înainte.

Altair a auzit apropierea sabiei, pentru că ar fi durat prea mult să întoarcă capul ca să vadă cu ochiul drept, și s-a ferit.

— Și apoi...

Până să termine, Nasir a atacat și sabia lui a șuierat tăios ca aerul demenhun. De data asta, Altair a parat-o mai repede. Nasir l-a aprobat, încuviințând din cap, și a repetat lovitura pe partea cealaltă – pe cea pe care Altair nu o vedea. A parat puțin cam târziu.

Nasir a coborât sabia.

— Și apoi voi deveni rege. Sau sultan. Știu.

— Mereu mi-am zis că ești isteț, l-a tachinat Altair, odihnind iataganul pe umăr.

De douăzeci de ani, de când se născuse Nasir, niciodată nu purtaseră o discuție atât de lungă.

Era o îmbunătățire și Altair era mândru.

La fel ca toate semnele lui rare de emoție, pufnetul lui Nasir abia s-a auzit.

— Oi, e adevărul, a spus Altair. Ai excelat la toate cursurile, cu toate armele pe care ți le-au aruncat în mâini. Erai elocvent. Erai sclipitor. Și, chiar dacă n-ai fi fost așa, chiar dacă ai fi fost cel mai prost copil care a blestemat lumea vreodată, n-ar fi avut nicio importanță, pentru că ai făcut-o mândră pe mama noastră.

Nu voise să spună toate astea și, chiar dacă Nasir a rămas tăcut, ca de obicei, tăcerea lui trăda uluire.

Dacă tot am ajuns aici, să dau totul afară.

— A fost îngrozitor pentru mine. Te-am urât. Uram dragostea profundă pe care ți-o purta, dar îi aducea bucurie. *Tu* i-ai adus bucurie.

Pe străzile de dedesubt, un crainic a strigat niște știri fără noimă și copiii au venit alergând din sooq-ul apropiat. Nasir nu i-a cerut iertare, așa cum ar fi făcut alții. Nu a scos nicio șoaptă, băiat idiot ce era.

— Și apoi ai început să te iei după capul lui taică-tău, în loc să te iei după al tău, a spus Altair, de data asta pe un ton mai blând. Ai încetat să fii tu însuți.

Și-a ferit privirea, vorbind și mai încet.

— Și pentru asta te-am urât și mai mult.

Cuvintele pluteau în aer, aducând cu sine o adiere din trecut. Nasir și-a strâns legătura de arme ridicol de îngrijită și o trenă neagră l-a urmat până la marginea acoperișului, de parcă s-ar fi risipit în lumină. Chiar când Altair a crezut că va sări, ca un îngâmfat ce era, Nasir i-a vorbit fără să se întoarcă.

— Nu am fost croit pentru războaie. Ăsta nu e războiul meu.

— O fi al meu? a întrebat Altair, râzând amar. Pentru că sunt fiul lui?

Nasir s-a holbat la cer, ca și când nu s-ar mai fi gândit la asta. Ca și când ar fi uitat.

— Întunericul aduce dezastre. Știi bine.

Și a dispărut, lăsând la picioare al doilea iatagan al lui Altair.

Capitolul 75

Dintre cele două bint Iskandar, Nasir nu se așteptase s-o găsească la ușa lui pe cea mai mică. Nu se aștepta nici ca ea să vină cu asemenea vești dureroase la el.

— Ce e?

Lana își frământa mâinile.

— E sora mea... Pleacă.

Nasir a ridicat imediat din sprâncene.

— Și unde se duce?

— Nu știu... grăbește-te!

Nasir a oftat obosit, dar a urmat-o pe Lana când aceasta a pornit în fugă pe coridor. Parcă era încântat că venise la el, nu la altcineva. Pe de altă parte, bănuia că fata cu părul ca de bronz, Yasmine, ar fi încuiat-o pe Zafira într-o cameră dacă ar fi fost nevoie.

Lana a zăbovit în dreptul unei bolți rotunjite, până când o slugă a tras perdeaua la o parte. O fi crescut într-un sat, dar fata se obișnuise destul de repede cu viața de la palat.

— Aproape că mi-a scăpat, a spus ea, dând buzna înăuntru. I-am și dat...

— Ce i-ai dat? a întrebat Nasir, refuzând să alerge.

Lana a fluturat mâna, ignorându-i întrebarea, și a intrat în bucătărie, luând-o pe o scurtătură. Palatul zumzăia de bucătari și menajere și diverse arome se întreceau între ele și-i aminteau lui Nasir că nu mai mâncase cum trebuie de mult

timp. Se adunaseră teancuri înalte de pită și un ajutor de bucătar scotea trei bucăți dintr-un cuptor, pe când o femeie și un băiat fără cămașă curățau cartofi și-i vărsau într-un ceaun mare.

— Ce mare e, cred că aș încăpea în el, a mormăit Lana.

Încă nu se obișnuise cu totul, a înțeles Nasir. Lana a plecat capul, descoperindu-și gafa când a observat privirea prințului.

Nasir a deschis o ușă, întâmpinând o rafală de aer rece, și s-a oprit. Acolo era, sclipitoare în lumina începutului de dimineață. Purta o mantie îmblănită pe umeri, cu o glugă de culoare mov-închis. Tunica ei i se despărțea deasupra genunchilor și coada cobora mai departe, înnegrindu-se spre pământ. Mânecile trebuie să fi fost scurte, pentru că-și învelise brațele în benzi de la cot la încheieturi, cu funde cenușii ca niște piese de armură, asortate cu șalul din jurul gâtului. Marginea lui era neagră ca cingătoarea de la brâu, evidențiind inelul de la piept. Preț de o clipă, plămânii lui Nasir uitaseră ce aveau de făcut. Era o minune, o imagine atât ucigătoare, cât și frumoasă.

Ținea Jawaratul strâns la piept.

— Unde te duci? a întrebat-o el.

Zafira a tresărit, surprinsă că-l vede alături de Lana. S-a încruntat la ea și și-a descleștat maxilarul încet.

— Fortăreața Sultanului.

Curtea era pudrată de zăpadă, pe care o gardă a stârnit-o din mers. Nasir s-a rezemat de tocul ușii, păstrându-și cuvintele și postura relaxate.

— Și ce te gândești să faci?

— Îmi pare rău pentru ce am făcut și vreau să mă revanșez.

Crima nu se putea răscumpăra. Nasir știa asta și amarul din ochii ei îi spunea că știa și ea. A încuviințat încet din cap.

— Asta ce legătură are cu Fortăreața Sultanului?

— Pot să-l opresc pe Leu.

Lana s-a înecat. Nasir a ridicat din sprâncene.

Zafira și-a apucat desaga, tresărind și ducându-și mâna la piept.

— Nu ești în stare să călărești.

— Pot să stau călare dacă ține altcineva hățurile, a spus ea hotărâtă.

— Și dacă întâmpini pericole? Ai de gând să agiți o săgeată în aer și să speri că Leul va muri?

Lana a chicotit.

Zafira a coborât ochii la Jawarat.

— O să găsesc un călăreț care știe să mânuiască armele.

Nasir cunoștea o astfel de persoană, la fel de pricepută la arme ca și la călărie. Cunoștea pe cineva dispus s-o ducă și până la marginea lumii, doar de i-ar fi cerut-o. Ar fi adunat stelele de pe cer și i-ar fi făcut o coroană din ele, doar de ar fi primit-o.

Și totuși nu a spus nimic. Nasir nu era ca băiatul care îi dăruise un inel, pe care ea îl purta la piept ca pe o promisiune a veșniciei. El era prințul, cu al cărui tron ea nu voia să aibă nicio legătură, ale cărui buze se lipiseră de ale ei doar câteva momente scurte furate dintr-o mie.

Nasir și-a desprins brațele de la piept și a dat să plece.

— Stai! Numai... să nu le spui celorlalți deocamdată. Te rog.

— De ce nu?

— Știu că nu m-ați inclus în plan. Știu că nu vreți să-mi dați drumul, pentru că sunteți îngrijorați și speriați și așa mai departe.

Nasir și-a înăbușit un zâmbet, văzând încercarea ei tulbure de a părea netulburată. Așa cum o vedea, nu credea că Altair sau Kifah ar fi considerat-o suficient de stabilă, dar el nu avea de gând să se lase dat la o parte așa de ușor. Nu-i putea șterge faptele, dar s-o împiedice să le mai repete vreodată? Nasir ar fi făcut orice.

— N-o să le spun, cu o singură condiție.

Zafira l-a privit încordată.

— Lasă-mă să-ți fiu eu călărețul.

Lasă-mă să-ți fiu totul.

Oricum avea drum spre nord. Ridicarea bruscă a sprâncenelor ei i-a trădat surpriza.

— Nu ți-e frică de mine?

Niciodată.

— Ți-am greșit vreodată cu ceva?

Buzele Lanei au tresărit într-un zâmbet înăbușit. Zafira nu s-a lăsat înduplecată.

— Îi părăsești pe ceilalți pentru mine?

Într-o bună zi, Zafira avea să afle că ar fi făcut orice pentru ea. Într-o bună zi, avea să găsească cuvintele potrivite prin care să i-o spună.

— Nu va observa nimeni că am plecat, a spus Nasir.

În orice caz, vor observa prea târziu.

— De acord?

A văzut că Zafira trage încet aer în piept.

— Nu.

Nasir a ridicat din umeri și i-a întors spatele fără niciun alt cuvânt, mizând pe fărâma ei de ezitare, și Lana a intrat în panică.

— Fie, a izbucnit Zafira. Cu condiția să nu privești Jawaratul cu ochi răi, sunt de acord.

Nasir s-a întors spre ea și a zâmbit.

— Desigur, sayyida.

Dintre toate minciunile pe care le spusese, aceasta era cea mai ușoară.

Capitolul 76

Nu avem nevoie de el.

Tocmai de asta, a gândit Zafira cu ultima rămășiță de rațiune, avea nevoie el. Chiar dacă și simpla idee de a sta pe cal alături de el o înfierbânta.

La grajduri, prada șterpelită a Zafirei s-a dublat în greutate când Lana i-a furișat un zâmbet șiret și l-au evitat în ultima clipă pe Altair, care ieșea din boxa din capăt. Încă un aspect sub care cei doi frați erau atât de diferiți — Nasir le-ar fi observat imediat.

— Yasmine o să se supere că nu i-ai zis, a spus Lana.

Toți o să se supere, dar, când se gândea să le spună, auzea râsetul lui Altair trecând pe lângă ușa ei și vedea oroarea de pe chipurile lor când descoperiseră ce făcuse.

— Îmi dau seama prea bine, a răspuns Zafira, și o să rezolv problema mai târziu.

— Și atunci ce să-i spun? Și celorlalți?

Într-adevăr, ce?

— Adevărul.

Atunci Zafira avea să fie departe.

— Am mințit-o destul până acum.

Grajdul era de piatră și fiecare boxă avea câte o intrare îngustă și bogat ornamentată, ca niște praguri la marginea unor lumi nevăzute. Pe perete atârnau ghete lustruite, alături de perii și șei, toate curate și ordonate, și geamuri pătrate

luminau strălucitor fiecare armăsar. Nu se asemăna deloc cu șandramaua lui Sukkar din sat.

Nasir li s-a alăturat aruncându-le o privire scurtă, ca și când ar fi sperat că Zafira se răzgândise, și, cu toate că-l vedeau toate gărzile, nimeni nu i-a întrebat ce făceau și unde se duceau. Totuși erau vigilenți ca niște șoimi și probabil că înjghebau o poveste pe care s-o împărtășească mai târziu la un arak*, despre cum prințul motenitor plecase cu o demenhună insipidă.

Nasir s-a oprit brusc, privind peste umărul Zafirei.

— Afya? a șoptit el incredul.

Era numele uneia dintre cele Șase Surori ale Veșniciei, dar el se holba la un cal. La o iapă cenușiu-închis.

— Pe asta.

Băiatul de grajd s-a fâstâcit sub forța poruncii lui și a scos calul, înmânându-i hățurile lui Nasir cu un respect tăcut, după care s-a întors înspre ea.

— Încă un cal, sayyida?

Zafira doar a clătinat din cap, atentă numai la Nasir. La fericirea pe care abia și-o stăpânea. Și-a plimbat cu blândețe mâna peste coastele iepei, i-a șoptit vorbe dulci la ureche și pe chipul lui a apărut o duioșie care a trecut prea repede ca să poată fi reținută. Și-a atins fruntea de botul ei și, în răspuns, iapa și-a frecat botul de el cu aceeași blândețe.

Zafira se topea pe dinăuntru. Nu-și putea descrie sentimentul altfel. Era același băiat care o îngrijise în prima zi petrecută de ei pe Sharr. Același băiat pe care îl îngrijise după ce Leul îl arsese cu vătraiul. Când el a uitat să țină povara Prințului Morții și și-a îngăduit să *fie*, pur și simplu.

S-a întors spre ea și zâmbetul i-a pierit. A plecat ochii și a condus calul afară. Zafira nu s-a putut stăpâni: a străpuns-o durerea.

---

* Băutură spirtoasă din anason (n.t.).

Lana a râs.

— S-a rușinat din cauza ta.

— Să se rușineze? El? s-a răstit Zafira.

Lana a înclinat capul.

— N-o spun ca pe o jignire, dar, la cât ești de curajoasă și de isteață, uneori ești o mare toantă.

— Mă bucur că n-ai spus-o ca pe-o jignire.

Lana și-a mușcat buza.

— Să ai grijă.

— Cum, de data asta nu te mai milogești de mine să rămân?

— Am încercat, Okhti. Nu sunt mai puternică decât cartea aia, dar poate că prințul tău este. Îți amintești ziua aia în care ai stat atât de mult în Arz, încât atunci când te-ai întors era seară? Deen ne-a tot spus să nu ne facem griji. „Are un mare talent să pocnească moartea drept în față", a spus el.

Zafira nu a răspuns. Și-a amintit că Deen îi adresase aceleași cuvinte în drum spre Sharr.

— Am ajuns să-l cred, a spus Lana.

Umbra lui Nasir s-a așternut în dreptul intrării.

— Mergem?

Zafira a privit înapoi spre Lana.

— N-o lăsa pe Yasmine să se apropie de Altair.

Ceva a licărit în ochii Lanei, dar a încuviințat din cap. Era la fel de înfiorător să înfrunți mânia Yasminei cum ar fi fost să deranjezi odihna Leului.

— Și vorbește cu Qismah, a adăugat Zafira.

— A mințit, s-a împotrivit Lana, când s-a prefăcut că-i altcineva.

Așa cum am făcut și eu.

— Pentru ea consecințele sunt de zece ori mai grele decât erau pentru mine.

Zafira a atins obrazul Lanei cu dosul a două degete.

— Nu știu dacă a aflat adevărul despre moartea tatălui său, nu știu cum a primit vestea și ce se va întâmpla cu ea de

acum înainte. Are nevoie de aliați. De oameni dispuși să lupte pentru ea.

— Nu m-am născut luptătoare.

— Nu, a încuviințat Zafira. Niciunul dintre noi nu s-a născut așa. Nu ne-am născut ca să luptăm, dar leagănele noastre erau construite din durere și chin. Tocurile, săbiile, bețele – arme care ni se vâră în pumni imediat ce creștem destul cât să le putem apuca. Așa că luptăm, pentru că altfel lumea ne taie gâtul. Luptăm, pentru că nu ne lăsăm doborâți fără luptă. Înțelegi?

Drept răspuns, Lana a strâns-o în brațe.

— Nu pot să respir, a gâfâit Zafira și Lana s-a retras sfioasă.

Afară, Zafira s-a oprit, simțind frigul mușcător pe dosul palmelor. Nasir aștepta cu Afya și gărzile așteptau la poartă. Poate că *nu trebuia* să plece fără să le spună celorlalți.

Un murmur a ieșit din Jawarat, liniștindu-i gândurile rătăcite.

Îi câștigăm din nou de partea noastră. Asta trebuie să facem.

Iarăși Zafira a fost uimită de nesiguranța lui, dar avea dreptate.

Amiaza adâncea albastrul cerului când și-a strâns mantia pe trup și a încălecat pe calul lui Nasir folosindu-se de un scăunel, ca un bătrân neputincios. A tremurat în rafala de vânt subită și tot trupul i s-a încălzit când Nasir a încălecat în spatele ei.

Ceruri mari.

I-a simțit ezitarea, dar apoi Nasir a întins brațele pe lângă ea ca să apuce hățurile, suflându-i în obraz. Zafira s-a străduit să nu se concentreze asupra tremurului respirației lui, privind în schimb pielea cu picățele a calului. S-a străduit să ignore strângerea minunată a picioarelor lui în jurul coapselor ei, contemplând în schimb peisajul familiar care se întindea împrejur.

Poarta a glisat, deschizându-se spre străzile pavate, de-a lungul cărora se întindeau șiruri de case din care ieșea fum și oamenii își vedeau de lucru liniștiți, ceea ce însemna că în Thalj încă nu se aflase de ororile din Fortăreața Sultanului. *Thalj.* Încă un oraș grandios în care o adusese călătoria ei.

— E totul bine? a întrebat Nasir cu vocea aia a lui, reafirmându-și prezența.

Zafira a înghițit în sec și a încuviințat din cap scurt, după care a întâlnit privirea Lanei, luându-și rămas-bun în tăcere. Nasir a îmboldit calul și Zafira s-a lovit de zidul solid al pieptului lui, aproape fără să perceapă durerea tăioasă provocată de rana ei și melodia șoptită a Jawaratului dincolo de căldura subită a trupului lui.

Sfântă zăpadă, avea să fie o călătorie pe cinste.

Capitolul 77

Încălecând pe Afya, Nasir a trebuit să se agațe de toate urmele de stimă de sine ca să nu se apropie de ea și mai mult. A început să respire greu și apoi, blestemăție, a început să îi fie de-a dreptul greu să existe, când Zafira s-a lovit de el. În scurt timp au ieșit pe poartă, galopând ușor pe strada care se desfășura în pantă de la palat, rămânându-i doar să expire foarte încet și nu foarte egal.

Zafira s-a întors ca să admire măreția alabastrului palatului demenhun, cu ochii ei albaștri sclipind de o uimire copilăroasă. Erau limpezi, neafectați de cartea pe care o strângea la piept, și Nasir s-a întrebat dacă acesta era unul dintre momentele acelea despre care-i vorbise, când ea și Jawaratul ajungeau la consens.

— E incredibil, a oftat ea.

— Un cuvânt potrivit pentru mai multe lucruri, a șoptit el, observând cu încântare încordarea din umerii Zafirei.

A încetinit-o pe Afya și au înaintat la pas pe străzile pline de forfotă, conștient mereu că el era ca o pată neagră în orașul acesta imaculat, de la zăpadă la clădiri până la thobele albe și curate, la abayele în culori deschise și la paltoanele îmblănite pe care le purtau aproape toți. Demenhur, califatul stafiilor și al lucrurilor eterice.

— Cât ne va lua? a întrebat Zafira.

— Afya e cal alder, a răspuns Nasir.

Nu se așteptase nicidecum să dea peste iapa mamei lui în grajdurile demenhune. Nu se așteptase s-o mai *vadă* vreodată, khalas, convins că o mâncase ifritul bătrân. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că Seif o lăsase în curte pentru ei în noaptea fugii lor, pentru că numai un safin ar fi fost suficient de perspicace încât să observe un cal alder în mijlocul haosului și una din Elita celor Nouă călărise pe ea până aici.

— Aș spune că vom ajunge în mai puțin de trei zile, dar nu putem ști cum va fi acest nou Sarasin întunecat.

A auzit șoapta ei blândă, *cal alder*, și Zafira a plimbat mâinile pe grumazul Afyei, făcându-l pe Nasir să înghită anevoie.

Soarele cu lumina lui moale ajunsese la zenit când, în locul agitației din orașul principal, au apărut câteva case izolate. Nasir a grăbit ritmul și apoi a încetinit-o pe Afya când s-au apropiat de un sat. Zafira s-a întors, cu profilul luminat de soare.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău. N-am avut ocazia să-ți spun.

Își pierduse tatăl cu mult timp în urmă, în clipa în care vătraiul îi arsese spinarea întâia oară, și totuși o parte din el se agățase de speranță. Sperând să fie apreciat. Să vadă un zâmbet. Să fie aprobat cu o încuviințare a capului, blestemăție, de parcă încă ar fi fost un copil. Acum faimosul Sultan al Arawiyei era un cadavru pe pardoseala rece și dură, alături de propriul lui tron. O marionetă lăsată să putrezească fără onoarea înmormântării.

— Nu-ți face griji, a șoptit Zafira, luându-i mâna în mâinile ei reci. Va fi bine.

Și-a plimbat degetele mari pe pielea lui, acoperind flăcările întunecate, trecând pe lângă un bărbat care curăța zăpada cu o lopată și niște femei care stăteau la taclale în fața casei uneia dintre ele.

Când Zafira a vorbit din nou, încet, de o parte și de alta erau doar copaci pleșuvi și țepoși.

— Alții plâng cu lacrimi. Tu plângi cu umbre.

Zafira a continuat să îl aline cu un aer absent și, cu toate că nu-și vedea mâinile, Nasir a simțit când umbrele s-au retras la atingerea ei și altceva s-a stârnit înăuntrul lui. A strâns degetele pe hățuri și ea le-a relaxat pe ale ei, observând imediat.

Rimaal, cum putea să...

Nasir a sărit din spinarea iepei, strâmbând din gură la mocirla de sub ghete, dar recunoscător pentru vântul rece care-i învăluia corpul. Zafira se holba din șa la el de parcă și-ar fi pierdut mințile. Lui Nasir i-a venit să râdă. Nu se putea să fie *atât* de inocentă.

— De ce nu poți să te desparți de Jawarat? a întrebat el, ca să distragă atât atenția ei, cât și pe a lui.

Zafira a înlemnit.

— Ai promis.

— E doar o întrebare.

Nasir a coborât vocea.

— Ne întoarcem.

S-a oprit.

— Ne întoarcem, altfel te duc la palatul califului și te las...

Nasir a sesizat momentul în care Zafirei i-a venit ideea. Fata s-a năpustit la hățuri, forțându-și rana și icnind încet, și a întors-o pe Afya brusc, cu îndemânare. Nasir a țâșnit blestemând, apucând un hăț din mâna Zafirei și sprijinind-o cu jumătate din trupul lui ca să nu cadă.

— Ai mințit, a gâfâit ea lipită de el și, oh, cât ar fi dorit Nasir ca Zafira să fi ajuns să-și piardă în felul ăsta magnific controlul din cu totul altă cauză.

— A fost doar o întrebare, a repetat el și apoi a râs de faptul că se apăra.

De faptul că era manipulat din nou. De faptul că Zafira era gata să-l abandoneze aici. Nu-i era greu să-și găsească cuvintele când suferea.

— Îți închipui că sunt un fel de țintă ușoară? De aceea ai acceptat să fiu călărețul tău? Și n-ai vrut să le spun celorlalți?

Zafira a încremenit, rănindu-l în orgoliul lui când a îndrăznit să-i întâlnească privirea.

— O să te duc la palat și am să te leg de pat, i-a mârâit el la ureche. Asta-i nebunie.

Zafira a lăsat celălalt hăț, cu nodurile degetelor albite. Răsuflarea lor încețoșa aerul ca fumul.

— Nu vreau... nu vreau să mă vadă Lana așa. Nu vreau s-o împovărez așa cum a făcut mama noastră, a spus ea, aproape ezitant. Yasmine nu înțelege. Kifah și Altair – i-am văzut ieri în camera califului. Le-am văzut fețele, Nasir.

Cuvintele ei năvăleau grăbite.

— Îmi pierd de tot simțul binelui și al răului și nimeni nu înțelege. Nu... nu așa cum înțelegi tu. Nimeni altcineva nu se mai uită la mine și nu pricepe că încă sunt aici.

Șovăind, și-a coborât privirea la el.

— De aceea am acceptat. Nu pentru că nu te respect. Nu pentru că nu însemni nimic pentru mine.

Cineva a gonit pe lângă ei călare pe un cal murg, punând capăt liniștii apăsătoare. Trebuia s-o ia din loc. Planul lui Altair se sprijinea pe sincronizare și Nasir luase în calcul suficient timp ca ei și Afya să aibă și ocazia să se odihnească, dar nu mai mult.

— Înțelegi, nu? a întrebat ea încet. Știi ce înseamnă asta. Nu?

Ce însemni tu *pentru mine,* spuneau ochii ei. Pentru că, deși Zafira înfrunta tot ce i se întâmpla cu îndrăzneală, Nasir observase că în prezența lui era copleșită de sfială.

Și era firesc ca, după o viață plină de insulte, el să nu știe cum să reacționeze la cuvinte spuse din inimă. La cuvinte care purtau emoții pe care el nu le trăise niciodată, indiferent ce își închipuise înainte. Îl și deruta – acum îl întreba ce

vrea de la ea. În clipa următoare, Nasir își dezgolea inima și ea îi întorcea spatele, zăpăcindu-l. Ba refuza coroana lui, ba îl alegea în locul tuturor celorlalți.

A primit hățurile din mâinile ei întinse.

Capitolul 78

Șase safini muriseră. Numărul în sine era neînsemnat, dar astea nu erau victime ale vreunui război al lui Altair. Era măcel în principalul jumu'a din Fortăreața Sultanului, o piață menită pentru decrete și proclamații, locul unde se sărbătorise cândva nașterea fratelui său.

Tuturor celor șase safini li se smulseseră măruntaiele, care erau întinse pe piatra cenușie, și brațele lor erau întinse, țintuite de stâlpi, iar ochii lor fuseseră ciuguliți de animale de pradă lacome. Altair presimțea o cauză anume în spatele motivelor atât de precise, dar acesta era încă un detaliu despre care tatăl său nu-i vorbise. Pe pământ erau împrăștiate sute de pietre, mânjite în roșu.

Mesagerul, care gâfâise și tremurase în frigul din Demenhur, nu omisese niciun detaliu.

Erau pedepsiți pentru că abandonaseră Arawiya după dispariția magiei, așa proclamase noul rege. Ar fi trebuit să semene groază în inimile oamenilor faptul că acest conducător proaspăt instalat pe tron își consolida domnia prin ură și violență. Dar veselia era peste tot și abia atunci a înțeles Altair cât de mânioși fuseseră arawiyanii de rând. Jinduiseră după dreptate atâta vreme, încât nu mai conta cum anume era înfăptuită.

Al doilea mesager a sosit la scurt timp după aceea, repetând mesajul primit de Haytham, cum că pe cerurile Sarasinului

se întindea o dâră de întuneric, și confirmând bănuielile lor că noul calif era într-adevăr un ifrit care îmbrăcase pielea muritoare a negustorului Muzaffar. Altfel nu s-ar fi putut explica de ce califatul păstra tăcerea pe când ifriții, cu toiegele lor înflăcărate, călcau în picioare oamenii și, mai rău, copiii, în stânga și-n dreapta. Confuzia le provoca o reținere trecătoare, îl așteptau pe calif să acționeze spre binele lor.

Altair s-ar fi descurcat cu haosul, dar îl neliniștea smulgerea asta calculată de la rădăcini, căci toate eforturile lui Altair și Benyamin începeau încet să se destrame.

— Dacă te-ai ține și mai strâns de stâlpul ăla, s-ar putea să cadă tot palatul pe noi, i-a strigat Kifah pe fondul șfichiuiturilor suliței ei.

Un singur lucru stârnea în mintea lui Altair o furie roșie și nebună, și anume moartea copiilor, pierderea fără sens a inocenței.

Și-a slăbit strânsoarea și – agasat că trebuie să întoarcă capul cu totul ca să poată vedea în stânga lui – s-a uitat după Nasir, descoperind că prințul era absent. Akhh, deci de aia fusese mai tăcut decât de obicei.

— Unde s-a dus?

Kifah a ridicat din umeri.

— Nu-s mama lui.

Altair s-a încruntat și a ieșit din sala de război, cu a ei colecție de hărți desfășurate și planuri care altădată fuseseră folosite pentru a i se ține piept lui și a trupelor lui. Sau, în orice caz, se încercase să li se țină piept. Nu degeaba era Altair un general de soi. Of, cum se inversaseră lucrurile. Iată-l în Demenhur, dându-și coate cu wazirul califului și împrietenindu-se cu generali împotriva cărora ridicase sabia cândva, pe câmpul de luptă.

Palatul demenhun era cuprins de frică. Demnitarii erau neînduplecați în încercările lor de a pleca, de teamă că ifriții

veneau după ei, că ar fi urmat pe lista Leului, gata să fie spintecați ca niște pești pe un fund de lemn. Lui Altair îi venea să râdă. De-ar fi știut adevărul.

— Trebuie să vorbim despre Zafira, a spus Kifah, urmărind cumva firul gândurilor lui.

— Zafira nu e o... *chestie* pe care s-o discuți.

— Știi ce vreau să spun.

— La fel cum știi și tu că nu putem face nimic, a spus Altair obosit.

Kifah a oftat.

— Nu putem s-o încuiem și să uităm de ea. Jawaratul a silit-o, de fapt, să-l omoare, are nevoie de noi.

Ar fi avut nevoie de ei și dacă n-ar fi fost așa. Era prietena lor. O fată mică a apărut pe coridor și, dând cu ochii de el, s-a oprit. Altair a recunoscut chipul ei ascuțit – fusese în cameră cu o noapte în urmă, se holbase la cadavrul mutilat al califului fără să clipească. Postura ei îi amintea vag de Aya, dar Altair a alungat gândul respectiv.

— Pace ție! Cum e Zafira? a întrebat el.

— De ce întrebi? a răspuns ea defensiv, cercetându-l cu ochii ei căprui și calzi.

— Sunt prietenul ei.

— Un prieten n-ar fi abandonat-o așa cum ai făcut tu.

Gâtul i s-a înroșit de rușine. Își propusese s-o viziteze. Să încerce să priceapă ce făcuse. Nu o vizitase – pe dinții sultanului!

— A plecat, a spus fata apoi.

— Nu minți.

— E dezonorabil să minți, a spus ea indignată.

Dacă înainte avusese dubii, acum Altair era absolut convins că fata era sora Zafirei și îi venea să-i obțină răspunsurile cu sabia ațintită la ea.

S-a lăsat pe vine.

— Micuțo, dacă-mi spui, voi cere de la bucătării o bucată în plus de kanafah*, numai pentru tine.

Fata a ridicat dintr-o sprânceană la el.

— Am paisprezece ani și pot să-ți înfig un ac în ochiul care ți-a rămas.

Altair a izbucnit în râs și i-a aruncat o privire lui Kifah.

— Mai Iskandar de atât nu se poate. La paisprezece ani e... cam mică.

— Mă cheamă Lana. Iar *tu* ești cam mare, a răspuns ea.

— N-a fost o insultă, a spus el zâmbind larg și Kifah a mormăit. Cum adică „a plecat"?

— S-a dus să găsească u n leu.

I-a trebuit un moment ca să-și dea seama că Lana spusese „pe" nu „un", și că acest leu nu era deloc o felină. Brusc, Altair s-a simțit foarte, foarte obosit.

— Adică se îndreaptă spre Fortăreața Sultanului?

Lana a încuviințat din cap.

— Singură? Nici n-ar fi în stare să...

S-a oprit, văzând cum Lana holbează ochii, și și-a trecut o mână peste față. *Khara.*

— Ar fi trebuit să-i pun lesă băiatului ăluia.

— E Prințul moștenitor.

Lana a strâmbat din nas, jignită în numele unui nătărău pe care nici nu-l cunoștea.

— Prinț pe...

Kifah și-a dres glasul.

— Pe ce? a întrebat Lana pe un ton galeș.

Altair a mârâit.

— Întreab-o pe sora ta.

— A luat și pumnalul din camera ta. Cel înfășurat în turban și ascuns între rafturi. Un ascunziș foarte prost, să știi.

---

* Preparat culinar dulce specific Orientului Mijlociu (n.t.).

Altair a clipit – uluirea îi încetinea creierul.

— Ai... ea... cum?

— Lana? Unde ești?

O voce a strigat de pe coridorul din dreapta lor. Lana a înghițit în sec, făcând ochii mari ca niște cești de qahwa. A aruncat o privire înspre Kifah și a zbughit-o pe coridor înainte ca Altair s-o poată opri.

Acesta s-a repezit după ea, încruntat, dar a găsit doar marginea fâlfâind a unui șal albastru și a auzit foșnetul unei perdele lăsate. Vocea aia. I se păruse ciudat de familiară după cadență, dar ispititor de melodioasă și... *Nu e momentul acum.*

Kifah îl urmărea cu un zâmbet discret și Altair s-a încruntat și mai tare.

— Ce-i? a izbucnit el.

Kifah a ridicat din umeri.

— Sayyidi?

Altair s-a învârtit mârâind. Zafira dispăruse, dispăruse și Nasir, dispăruse și pumnalul negru pentru obținerea căruia pierduse cu totul un ochi. A pufnit pe nas. Panica și stresul nu ajutau niciodată pe nimeni.

— Am... v-am găsit... am găsit un șoim, a bâiguit soldatul din gardă, năucit.

— Și unde-i? s-a răstit Altair la băiat, ai cărui ochi cenușii îi aminteau de Nasir.

Garda i-a condus înapoi în camera de război și Altair și-a lăsat gândurile să hoinărească. El și Kifah aveau să plece în curând pentru a împlini treimea lor din plan, dar ar fi trebuit să plece împreună cu Nasir. Nu așa. Fără rămas-bun. Fără niciun bilet. În mod ciudat, se simțea rănit.

Prin ușile duble a năvălit în zbor o pată de culoare brună și crem și garda s-a ferit, scoțând un țipăt inuman. Altair s-a oprit locului. *Să fie oare...?* A întins brațul și pasărea a aterizat pe mănușa lui.

— L-am găsit cocoțat pe poartă și cineva s-a gândit că e unul de-ai noștri, a explicat garda.

Nu, nu unul de-ai lor. *Al lui.*

— Hirsi?

Altair nu și-a putut stăpâni încordarea din glas.

— Vai, băiete, m-ai urmat tocmai până aici?

Răspunzându-i cu un tril mulțumit, pasărea și-a frecat ciocul auriu de fruntea lui.

Kifah a râs.

— Există vreo ființă pe care să n-o iubești?

— Tatăl meu, a spus Altair simplu, dar, la un moment dat, în timpul captivității lui, chiar *simțise* ceva pentru tatăl lui.

Nu dragoste, ci înțelegere, în fărâme minuscule. Altair a înșfăcat scrisoarea de pe birou și a citit-o o ultimă dată.

Mama lui era ultima persoană la care ar fi vrut să apeleze, dar Kifah nu era nici pe departe o miragi pricepută ca ea și Vrăjitoarea Argintie era un element esențial pentru succesul planului.

— Sigur va funcționa? a întrebat Kifah. De unde știm că e pe Insulele Hessa, ca să poată primi scrisoarea? De unde știm că va fi de acord să creeze o iluzie de o asemenea anvergură? Dacă e rănită și acum? Dacă nu ajungem *noi* la timp?

Altair a terminat de legat biletul de piciorul lui Hirsi.

— Mă uimește la nesfârșit încrederea nestrămutată pe care mi-o acorzi, Una din Nouă. Uite încă o întrebare pentru lista ta: de ce nu a putut Nasir să ne spună că pleacă cu Zafira?

Kifah și-a țuguiat buzele.

— Despre Prințul Morții se știe una și bună: îndeplinește ordinele. O să-și ducă sarcina la îndeplinire.

— Pentru mine ai o mie de întrebări, iar în el te încrezi fără nicio urmă de îndoială, a spus Altair.

— *Tu* ai încredere în el, a spus Kifah, întâlnindu-i privirea. Pentru mine e suficient.

Altair a zâmbit, surprins de căldura din ochii ei întunecați. Un bărbat s-ar fi putut pierde în ei zile întregi.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Ei? Mergem?

Akhh, femeia asta nu marșa la sentimentalisme.

— Așteaptă, a spus Altair, amintindu-și de ceva fără de care nu pleca nicăieri înainte.

Și-a deschis cufărul și a scos două săbii, legându-și tecile și strecurând frumos iataganele în prinzătoarele din piele. S-a îndreptat de spate și a oftat greoi.

De data asta, Kifah a zâmbit.

— Exact ca în vremurile bune, nu?

— Aș vrea eu, a spus el.

Avea să se folosească doar de unul dintre iatagane. Pe celălalt îl purta pentru echilibru și pentru că-și iubea amândoi copiii la fel de mult.

— Poate că e bine că a luat-o pe Zafira cu el, a spus Kifah. Am lăsat-o pe dinafara planurilor noastre și n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit măcar să mergem la ea când s-a trezit.

Nu se punea problema că Altair o evitase cu intenție. Trebuise să trimită misive, să îmbuneze demnitarii, să stabilească vinovății. Și după aceea a fost prea târziu.

Nu putea decât să spere că Nasir avea să respecte planul și să se îndrepte spre Leil. Nu spre Fortăreața Sultanului. Și că va avea grijă de pumnalul ăla blestemat.

Aceeași gardă cu ochi cenușii i-a condus până la grajduri. Hirsi stătea cuminte pe umărul lui Altair, întorcând capul încolo și-ncoace.

Altair a șterpelit o dolma uleioasă în drum spre grajduri și a sărit în spinarea unui cal negru, zâmbind când Kifah s-a urcat cu ușurință pe unul sur, mâncat de purici.

— Akhh, Una din Nouă. Dintre toți, cu tine îmi place cel mai mult să călăresc.

Kifah și-a arcuit o sprânceană într-o curbură perfectă și Altair și-a dat seama că exista ceva ce nu putea face. Și-a amintit în mod dureros că-l aștepta o viață eternă și că avea doar un ochi. A prevăzut că, pentru o vreme, jalea avea să îi fie tovarăș apropiat.

— Trebuie neapărat ca toate comentariile să facă aluzie la... tendințele tale? a întrebat ea.

— Nu știu despre ce vorbești. Țin sincer la prietenia noastră și chiar nu există nimeni cu care mi-ar fi plăcut mai mult să fac călătoria asta și...

— Dacă-mi mai spui o singură minciună, o să am grijă ca ultimul lucru pe care-l vezi să fie copita calului ăstuia.

Băiatul de la grajduri a râs pe înfundate.

Altair a oftat visător.

— Niciun alt suflet nu e atât de bun cu mine.

A făcut semn spre intrare și i-a aruncat băiatului o monedă.

— După tine, sayyida.

Kifah privea libertatea așa cum îndrăgostiții privesc persoana iubită.

— Nu-i nevoie să-mi spui de două ori.

Au țâșnit dinspre palat în josul culmii înzăpezite și strigătele vesele ale lui Kifah au umplut aerul înghețat. Hirsi și-a luat zborul cu o promisiune stridentă și curând străzile orașului au răsunat de tropote de copite. Copacii subțiri se aplecau ca niște bătrâni și cămilele grase mergeau alene, mai încet decât stăpânii lor. Oamenii i-au salutat pe drum, zâmbindu-le larg, cu sclipiri în ochi, căci locuitorii din Demenhur fuseseră mereu mai prietenoși decât cei din restul regatului.

— Rebelii ăia... crezi că putem să avem încredere în ei? a strigat Kifah ca să acopere șuierul vântului.

Oricine ar fi fost, Altair avea de gând să se folosească de ei. Aveau nevoie de ajutor și Arawiya avea nevoie de un viitor.

— Știm doar că farmecul meu o să-i câștige de partea noastră. O să adunăm o mică armată cât ai zice pește.

A auzit-o limpede pe Kifah când a pufnit zgomotos.

Nu aveau de ales; aici nu era vorba despre o încăierare pentru teritorii. Era vorba despre toate zilele lor de mâine, strânse într-un singur pumn fragil. Au încetinit în mijlocul Thaljului, unde în sooq se vânzoleau mulțimile de la amiază.

Kifah a blestemat și și-a încetinit calul, dispărând pe o străduță.

— Oi, uite aici!

— Mereu am fost avertizat să nu urmez străini pe străduțe întunecoase, a tachinat-o Altair cu umor negru. Ăla o fi...?

Kifah a rupt o coală de papirus de pe zid și Altair s-a holbat la chipul pe care-l știa la fel de bine ca pe al său. Nasir. Ilustrația îl întruchipa aproape perfect, până la cicatricea care i se întindea vertical peste ochiul drept.

— „O mie de dinari, mort sau viu", a citit el.

— Guljul blestemat! Să mă simt jignită că noi doi n-avem nicio valoare? a întrebat Kifah.

— N-aș recunoaște-o în veci de față cu el, dar fratele meu arată mult mai bine pe viu, a spus Altair.

Kifah a mormăit agasată.

— Ce? N-au desenat bine nasul! a exclamat Altair.

— Ai putea măcar *să te prefaci* că ești îngrijorat?

Altair s-a uitat la ea.

— Ce vrei să fac? Să plâng? a întrebat, mai aspru decât ar fi trebuit. Atunci ar dispărea afișele? Mi-aș recăpăta ochiul? L-aș recăpăta și pe Benyamin?

Kifah a întors privirea.

Altair a oftat încet și îndelung.

— Akhh, să lăsăm amarul în seama lui Nasir, laa?

Kifah s-a grăbit să-i facă pe plac, întinzându-i afișul.

— E mijlocul perfect prin care Leul ar fi putut să transforme frica poporului față de Prințul Morții într-o răsplată.

Altair a strâns afișul și l-a vârât în desagă.

— Și se folosește de ifriți ca să împrăștie vestea. Nimeni altcineva n-ar fi putut ajunge aici atât de repede. Khara, având-u-i pe ei alături, *toate* se vor mișca mai repede. Poate că nu simte nevoia să se ocupe întâi de inimi, dar e clar că ne consideră o amenințare.

— Atunci să-i arătăm că are dreptate, a spus Kifah.

A tăcut, privindu-l în lumina prăfuită a străduței.

— Începi să-ți faci griji.

Altair a strâmbat din nas.

— Și să risc să îmi încărunțească părul?

— Dai pe dinafară de replici istețe, a observat Kifah.

Altair a fost prea uluit ca să se poată gândi la un răspuns. Trăia de aproape un secol și abia acum observa că asta îl dădea de gol?

— Te-ai întrebat vreodată unde au greșit Surorile? a întrebat ea.

— Au avut încredere în mama mea fermecătoare.

Kifah a clătinat din cap.

— Suntem o zumra alcătuită din bucăți care nu se potrivesc între ele, avem un singur scop și nu ne ferim să cerem ajutor. Avem „asabiyyah" pe care ele n-au avut-o.

— Asabiyyah?

— Esența zumrei noastre, a spus Kifah ridicând din umeri. Unitate bazată pe țeluri comune, loialitatea pe care ne-o arătăm unii altora, dincolo de orice legătură de sânge.

Kifah și-a privit brațul tatuat.

— Nu am înțeles conceptul ăsta cu adevărat până acum. Până la noi.

— Și Surorile au fost așa, a contrazis-o Altair.

— Fiecare domnie poartă în sine grăuntele propriei decăderi și așa a fost și domnia Surorilor. Au avut încredere în *ele însele* – și în nimeni altcineva. Dacă există cineva care ar putea să salveze Arawiya, aceia suntem noi.

Capitolul 79

Când s-a lăsat noaptea și temperatura a scăzut, pe Zafira o durea tot trupul. Reușise cumva să rănească sentimentele lui Nasir și, din cauza tăcerii, prezența lui în spatele ei era și mai apăsătoare. Căldura pieptului lui. Strânsoarea relaxată a brațelor.

Nu mai călărise de săptămâni întregi și nevoia de a se lăsa moale, sprijinită de el, aproape că-i întrecea simțul demnității. O durea spatele și o dureau picioarele. O durea și pieptul, de la cât îl ținuse nemișcat ca să-și protejeze rana pe măsură ce se vindeca, în timp ce traversau culmile dealurilor abrupte din ținuturile mai puțin populate din Demenhur. Cândva fuseseră câmpuri lucrate, pe care creșteau ierburi și alte plante cultivate în scopuri medicinale. Acum erau acoperite cu alb, așteptând întoarcerea magiei, la fel ca restul Arawiyei.

Apropiindu-se de un sat de la granița demenhună, Nasir a încetinit-o pe Aya și au înaintat la pas. Străzile erau tăcute, cu excepția șuierului vântului rece. Torțele clipeau din umbre ca niște ochi de chihlimbar, prăvăliile erau cufundate într-un soi de întuneric care atrăgea doar stafiile și străduțele îi îmbiau ca nesnas*-ul cu un singur picior din coșmarurile copilăriei.

— De ce încetinim? a întrebat Zafira.

Ceva nu-i plăcea la satul ăsta. Până și luna se ascunsese în spatele norilor grei.

* Creatură fantastică din folclorul Orientului Mijlociu, cu înfățișarea unui om pe jumătate mort, căruia i se poate vedea numai o jumătate a corpului (n.t.).

Nasir a oftat și Zafira a simțit căldura respirației lui pe gâtul ei înfrigurat, căldură pe care a primit-o bucuroasă din mai multe motive.

— Faptul că am luat-o pe Afya în călătoria asta are și un dezavantaj.

A alunecat din spinarea iepei și a condus-o la pas, cercetând clădirile înconjurătoare.

— Dacă ar fi fost vorba de orice alt cal, am fi putut s-o dăm la schimb și să ne vedem mai departe de drum. Trebuie să se odihnească. Vom porni imediat după miezul nopții.

— Mi-e greu să cred că nu poate să mai meargă puțin, a spus Zafira, conștientă de faptul că se purta ca un copil îmbufnat. Am plecat înainte de amiază.

Nasir i-a aruncat o privire și și-a ațintit din nou ochii la drum.

— Cu cât poposim mai târziu, cu atât avem șanse mai mici să găsim camere libere.

— Pot să dorm afară.

— Credeam că vrei să-l omori pe Leu, nu să-i livrezi cadavrul tău, a spus Nasir apatic, ca și când ar fi fost iar pe Sharr. Trebuie să-ți schimbăm bandajele și să-ți găsim un pat.

Zafira a tresărit.

— Pot să le schimb singură.

— Nu mă îndoiesc, a șoptit el distrat, încetinind pasul în dreptul unui han dărăpănat. Mă duc să văd dacă au camere libere.

A lăsat hățurile Afyei și a pornit pe cărare. În stânga lor era o altă clădire, mai luminoasă și mai îmbietoare, care o neliniștea.

Aici îl părăsim. Mergi la grajduri.

Îndemnul Jawaratului a înfiorat-o. L-a chemat înapoi pe Nasir.

— Nu poți să intri dacă arăți așa.

Nasir și-a privit hainele încruntat. Cum se putea să fi călătorit toată zi pe un drum mocirlos și totuși el să arate perfect?

— Așa... adică cum?

— Așa cum arăți tu, a explicat ea, observând-i zăpăceala și stăpânindu-și râsul. Nouă... demenhunilor nu le plac sarazinii.

Atunci Nasir a ridicat din sprâncene.

— Deci ar trebui să...

— Ajută-mă să descalec. Întreb eu.

Nasir a inspirat adânc, stăpânindu-se, și s-a întors la ea, dar a încremenit la auzul scârțâitului unor ghete pe gheață. A apucat un colac de frânghie de pe pervazul grajdului și Zafira s-a întors în șeaua Afyei, aburind aerul cu respirația ei și zărind câțiva bărbați apropiindu-se pe drumul șerpuit.

L-au zărit pe Nasir imediat.

— Marhaba! au strigat în spiritul ospitalității tipice demenhunilor.

Nasir a răspuns șovăitor.

— Pace vouă!

L-a trădat accentul.

— Cauți camere, sarazinule? a întrebat unul dintre ei, legănând un felinar.

Nasir a răspuns prea încet ca să fie auzit. Sau poate că pulsul Zafirei devenise brusc prea zgomotos ca să mai audă și altceva, în vreme ce bărbații s-au adunat în jurul lui, cercetându-l din priviri. Câțiva dintre ei s-au întors să se uite și la ea.

— Te știu! Ești Prințul Morții!

Zafira nu a făcut nicio mișcare.

— Și uite! a spus unul pe un ton batjocoritor. Târfa prințului.

Zafira nu credea că o mână de cuvinte ar fi putut s-o despoaie ca un cuțit. S-o înjosească. S-o pângărească.

Sunt niște nimicuri, i-a spus Jawaratul, dar pe un ton șoptit, șovăitor.

— S-a pus recompensă pe capul tău, Sultani, a spus unul dintre ei.

Zafirei îi clocotea sângele, dar a auzit hârșâitul unui tăiș grosolan scos din teacă.

— Mort sau viu.

Nasir a răspuns pe un ton egal.

— Cine a pus recompensa?

— Regele.

Zafira a tresărit. Vestea se răspândea repede – prea repede. Ăsta era un sat amărât, ascuns după munți. N-ar fi trebuit să fie posibil.

— Oi, voi trei luați fata! Ceilalți – căpetenia haitei și-a învârtit pumnalul în aer – ucideți potaia sarazină!

Dacă nu l-ar fi urmărit pe Nasir, n-ar fi observat: frângerea din ochii lui, luminați de lună. Calmul lui spulberat.

Bărbații s-au grăbit să scoată arme. Săbii. Bețe. Mai ales pumnale. Zafira a apucat hățurile Afyei cu degete înălbite, neputincioasă. Jawaratul îi șoptea în gând, prea agitat ca să-l poată înțelege.

— Știți cine sunt. Ar trebuit să știți că nu puteți să mă ucideți, a spus Nasir, dar se simțea o notă de ezitare în vocea lui.

În mulțimea de demenhuni, accentul lui argintiu și tărăgănat era mai pronunțat, mai periculos, și totuși bărbații râdeau. Se întindea o coardă de arc.

Se strângea un laț.

Nasir a înfășurat tacticos frânghia în jurul pumnului, lăsând să se aștearnă o tăcere stânjenitoare, după care s-a uitat la ei, ridicând din sprâncene, ca și cum ar fi spus: *Asta e ultima șansă pe care v-o dau.*

Trei dintre ei s-au întors spre ea rânjind lacom, cu priviri la fel de înjositoare precum jignirea pe care i-o strigaseră.

Zafira a numărat zvâcnetele inimii care-i bubuiau în ureche, cu jambiya pulsându-i la picior, cu pumnalul lui Altair vârât în cizmă.

A auzit foșnetul manșetelor lui Nasir și lamele lui au spintecat noaptea, doborând doi bărbați și speriindu-l pe al treilea. Apoi i-a țâșnit pumnul înfășurat în frânghie, scoțându-l din simțire pe unul dintre bărbați cu o lovitură în falcă, după care a șfichiuit cu capătul liber al frânghiei, secerând picioarele celorlalți trei. Ultimul dintre ei și-a azvârlit sulița rudimentară și s-a strâmbat când aceasta s-a izbit de poteca de piatră.

— Hmm, a mormăit Nasir, evaluând situația.

A făcut stânga-mprejur și s-a oprit ca să smulgă cuțitele de manșetă din coapsele bărbaților, aruncându-i ultimului o privire care l-a pus pe fugă, cu fața luminată de lună. Nu era mult mai mare decât Zafira. *Toți* erau tineri, dar nu asta a surprins-o cel mai mult.

Prințul Morții nu-l omorâse pe niciunul dintre ei.

Nici măcar nu-și scosese iataganul. Se schimbase mult de la momentul acela de pe Sharr, când se uitase la ea fără nicio scânteie de viață în ochi și-i spusese că trebuia ori să ucidă, ori să moară.

Cuprinsă de remușcări, Zafira și-a strâns brațele în jurul trupului. Se simțea separată de lume, separată de el. Pustiită, așa cum ajungeai după o faptă atât de ireversibilă precum măcelărirea unui om.

Nu te simți pustie. Vom îndrepta situația.

A ignorat Jawaratul în timp ce bărbații gemeau pe pământul rece și Nasir a încălecat din nou pe Afya, îndreptându-i înapoi spre drumul principal, fără niciun cuvânt.

***

Nasir ar fi trebuit să asculte de avertismentul din membrele sale când a cotit spre satul ăsta. Cândva fusese un pericol, dar

Prințul Morții era acum pentru poporul de rând promisiunea câștigării unei averi. O recompensă pe capul lui. O țintă pe spate.

Mai rău, clepsidra deja își urma cursul, pentru că Altair trebuie să fi plecat din Thalj, cu planurile lui puse în mișcare.

Nasir ar fi trebuit să părăsească Demenhur și să ajungă în Sarasin abia în zori, când primele fărâme de lumină le-ar fi acordat o fărâmă de siguranță, dar acum trebuia să străbată forțat Trecătoarea Tenama și să petreacă prima noapte acolo. Ar fi fost prea riscant să mai zăbovească aici chiar și o clipă. Mai ales pentru că era și ea cu el.

Zăpada era scăldată în lumina revărsată de lună și casele și clădirile treceau pe lângă ei ca o ceață luminată intermitent de câte un felinar. I-a văzut din nou pe cei șapte bărbați – pe acei *băieți* cu gurile prea mari pentru anii lor – întinși pe pământ. *Târfa prințului.*

Chiar și când se străduia să facă bine, chiar și când nu el scotea sabia și fura suflete, tot rănea oamenii. *O rănea pe ea.* Întunericul a alunecat din el, fluturând în urma lor.

— Vorbește cu mine, a șoptit el aspru în părul ei.

Zafira și-a lăsat mâna pe încheietura lui.

— Lunii îi place de tine. Vezi cum strălucește pentru tine?

Ceva i s-a înțepenit în gât, ademenit de tristețea glasului ei melodios.

— Nu ești așa, a spus ea după o clipă, atât de încet, încât Nasir aproape că nu i-a auzit cuvintele în tropotul copitelor Afyei.

— Cum anume?

— Cum ți-au spus ei.

Nasir s-a încordat.

— Știu, a spus el în cele din urmă.

Ea s-a mărginit la un *hmm*, ca acceptare a minciunii lui.

Afya nu s-a plâns nicio clipă, deși în curând Nasir a simțit epuizarea din mușchii ei. Pătrunseseră deja adânc în

Trecătoarea Tenama. Noaptea se îngroșase și dinspre piscurile înalte ale Munților Dancali veneau urletele fiarelor flămânde.

Trecătoarea era o întindere îngustă de întuneric, un tunel înfiorător luminat numai de luna voalată. Nelocuită, cu excepția celor câteva corturi răzlețe ridicate în umbre, cu focuri aprinse și adăpostite de vântul hain.

Nasir nu a oprit la niciunul dintre ele, nici măcar la cel de unde o femeie le-a făcut cu mâna, oferindu-le mâncare pentru restul călătoriei.

Și apoi s-a oprit brusc la ieșirea din trecătoare. Afya gâfâia din greu, umflându-și coastele sub ei.

Nasir a descălecat și a privit îndelung.

— Sarasin, a șoptit Zafira tremurând.

Întunericul era absolut. Luna se ascunsese, rușinată de cei de jos. Petice luminoase licăreau ici-colo, prea slab ca să pară altceva decât niște ochi licărind într-un cimitir, și odată cu întunericul venise frigul, un aer mai rece chiar și decât în Demenhur.

— Sunt ifriți aici, a spus Zafira și Nasir și-a amintit cât de bine vedea ea în întuneric.

Cât de bine vedea și *el* în întuneric, datorită puterii descoperite recent în sângele lui, după ani întregi în care îndurase frica dinlăuntrul lui.

A luat-o din loc, conducând-o pe Afya la pas, cu o mână pe iatagan, privind atent în jur.

Au poposit într-un sat suficient de mic încât să fie mai puțin probabil că-i va recunoaște cineva. Caravanseraiul era o clădire scundă care se întindea sub cerul fără lună, iar în curtea lui se odihneau niște cai, alături de o singură caravană, ale cărei cămile dormeau. Era un loc solemn și liniștit, la fel de singuratic ca ținutul pe care-l traversaseră, dar avea ușile deschise și numai asta era important.

— Așteaptă aici, a spus Nasir, lăsându-și gluga pe spate.

— Marhaba, a spus o femeie scundă și dolofană, îmbrăcată cu o abaya aspră, când Nasir a trecut de pragul ușii și de perdea, intrând într-o încăpere caldă, plină de clienți. Eu sunt Rameela.

— Văd că afacerea merge bine, a observat el.

Mulțimea așezată pe scaune era liniștită, dar suficient de zgomotoasă, iar mâncarea era din belșug. O altă femeie stătea pe un scaun fără spătar, cu picioarele ei măslinii și lungi, pudrate cu aur, la vedere. Cânta la un nai din trestie, pe care își plimba seducător degetele.

Patroana caravanseraiului l-a privit cu o expresie binevoitoare și i-a cercetat îmbrăcămintea.

— Soarele nu se mai arată, dar nu-i nimic nou, nu-i așa? Oamenilor oricum le trebuie paturi calde.

— Sunt ifriți pe aici?

— Pe aici nu. Cu ce te pot ajuta, sayyidi?

— Aveți camere libere?

— Aywa*, a confirmat Rameela, zâmbind. Luna ți-a purtat noroc – mai am una liberă.

— Numai una?

Femeia a încuviințat din cap.

— Sunteți mai mulți?

— O să iau camera. Îmi trebuie și o femei...

Zâmbetul ei s-a stins dezamăgit.

— Nu îndeplinim asemenea nevoi, sayyidi.

A făcut semn în spatele lui.

— Rana o face uneori, dacă-i place de tine.

Nasir s-a întors spre femeia care cânta la nai, înțelegând prea încet când aceasta i-a zâmbit galeș.

— Nu... asta... eu nu...

---

* *Da*, în limba arabă, în unele regiuni (n.t.).

Și-a dres glasul.

— Voiam să spun că-mi trebuie o tămăduitoare.

Rameela a râs, aplecându-se pe spate.

— Nu te speria, sayyidi. Așa trebuia să spui! Mă ocup eu de rănile tale.

S-a uitat la el.

— Soțul meu se pricepe mai bine. Să-l chem?

— Nu, e bine așa. Vreau doar să schimbi niște bandaje.

Istovirea îi apleca pleoapele ca pe niște perdele încăpățânate.

Camera liberă se afla în capătul unui coridor slab luminat. Era o încăpere mică, cu un pat îngust și cu o baie alăturată și mai mică. Înghesuită, dar caldă și ferită de mucegai și mizerie, și aflată cel mai aproape de ieșire.

— Merge, sayyidi? a întrebat Rameela.

— Merge, a spus Nasir, pentru că, aparent, alte cuvinte nu știa.

Rimaal, de ce era atât de greu să poarte conversații cu oamenii amabili?

Afară, copacii înalți și golași zgâriau acoperișul caravanseraiului ca niște cuțite plimbate pe oase. A condus-o pe Afya la o prispă scundă, pentru ca Zafira să poată descăleca mai ușor.

— În hanul ăsta nu e niciun ucigaș? l-a tachinat ea sfios.

— Sunt și eu pe aici, a răspuns Nasir cu umor și a înmânat hățurile băiatului de la grajd, care, s-a gândit el, probabil că era fiul patroanei.

Zafira a râs, dar s-a oprit la fel de repede, strâmbându-se și icnind încet. Și-a strâns degetele în jurul inelului lui Deen de la piept și, văzând asta, Nasir a simțit o ușurare. Însemna că se gândea la altceva decât la carte, decât la moarte. Decât la băieții aceia.

— L-ai iubit cu adevărat, a spus Nasir ca un prost.

Zafira s-a oprit și s-a uitat la el.

— Îl voi iubi mereu, dar niciodată așa cum își dorea el.

Nasir n-a știut cum să continue conversația, așa că a tăcut.

Înăuntru au găsit-o pe patroana caravanseraiului, care aprindea în cameră câteva lămpi suspendate.

A zâmbit când a văzut-o pe Zafira.

— Yaa, deci de asta ai cerut o femeie. Vino, copilă! Întinde-te, ca să-ți pot obloji rana.

— Aveți nevoie de ajutor? a întrebat Nasir de pe hol, ca un idiot.

Rameela l-a țâțâit.

— Dacă ai fi putut s-o ajuți, nu m-ai mai fi rugat pe mine, nu? Găsești mâncare în față. Yalla! Du-te și mănâncă, băiete!

Evitând privirile clienților și a femeii care cânta la nai, Nasir a dat gata un castron de shakriyeh* – iaurtul era cald, dar cu puține bucăți de friptură de miel – și apoi s-a întors pe coridor, întâlnind-o pe Rameela pe picior de plecare.

S-a uitat altfel la el, ștergându-și mâinile de abaya.

— E o rană cumplită.

— De la o săgeată.

Nasir nu găsea niciun motiv să ascundă adevărul.

— A fost legată bine, a spus Rameela, dar s-a deschis din nou.

S-a uitat la el de parcă ar fi fost vina lui și a întors din nou privirea spre ușa închisă.

— Uneori vorbește ciudat, de una singură, laa? A doborât-o epuizarea, Sultani.

Nasir a încremenit.

— Ai o ținută prea mândră, a spus Rameela, ca și când asta ar fi explicat situația. Dar cicatricea te-a dat de gol.

Nasir a țintuit-o cu privirea pe coridorul înghesuit, con-

* Preparat culinar din carne de miel și sos de iaurt (n.t.).

știent că în oricare dintre camerele înconjurătoare ar fi putut fi mercenari în căutare de bani. Conștient că, poate, Zafira zăcea în balta propriului ei sânge, pentru că el făcuse prostia s-o scape din ochi.

Rameela i-a agitat un deget pe sub nas.

— Sub acoperișul ăsta, tratez orice băiat ca pe copilul meu, că-i prinț, că nu-i prinț, a spus ea mimând un ton sever.

Nasir a răsuflat ușurat. Oare aflase că tatăl lui murise? Că el nu mai era prinț, ci chiar sultan detronat?

— Patul e strâmt, dar mai e loc pe podea pentru un așternut, dacă vrei.

Și-a amintit cum îi spuseseră Zafirei bărbații din orășelul demenhun și a refuzat.

— E bine pe coridor, a spus el, fără să dea alte explicații, deși Rameela aștepta în tăcere.

— Bine atunci, a spus ea. Totuși un lucru aș vrea să știu, dacă e să petreceți noaptea aici. Tu ești prințul, dar ea cine e?

Se pare că Zafira nu-i spusese nimic.

— Legendarul Vânător din Demenhur.

Femeia a râs încet.

— N-ar trebui să mă mire că până la urmă Vânătorul e o fată.

Capitolul 80

În cele din urmă, Rameelei i s-a făcut milă de Nasir și, asigurându-l că o va păzi pe Zafira toată noaptea, l-a condus la o cameră mică unde păstra pături de rezervă și alte lucruri. Era înghesuită, dar ușa avea lacăt și fiul ei îi lăsase un așternut lângă căminul micuț, așa că își îndeplinea scopul.

Nasir se gândea cu teamă la momentul în care îi va spune Zafirei că aveau ordine să oprească la Leil. Că, de fapt, nu plecase de la Thalj doar de dragul ei și că nu avea s-o ducă la Fortăreața Sultanului. Khara, ar fi trebuit să fie puțin mai onest în privința asta. Se înduplecase în sfârșit să închidă ochii – în timp ce cuvântul „potaie" îi zvâcnea în cap în ritmul respirației și Zafira stătea pe Afya, încordată de spate și neclintită, pe când bărbații îi adresau cuvinte batjocoritoare –, când o licărire argintie a străpuns întunericul din încăpere.

Și s-a materializat sub forma unei femei.

Nasir s-a ridicat în capul oaselor.

— Ușile există ca să bați la ele.

Buzele Vrăjitoarei Argintii s-au strâns într-un zâmbet stins.

— Și totuși ușile încuiate nu te-au oprit niciodată.

Colțurile gurii lui au zvâcnit în sus preț de o clipă, pe când focul trosnea în tăcere. S-a uitat la mâinile ei, dar erau goale, nu țineau nicio bucată de papirus. De ce venise, dacă nu pentru că primise misiva lui Altair?

— Ai găsit pe cine trebuia pe Insulele Hessa? a întrebat Nasir.

Cum altfel ar fi putut să apară în camera asta, idiotule? Dar o spusese ca pe o scuză, era tot ce putea face ca să-și ispășească răceala cu care o tratase când se afla pe corabia lui Jinan și se întreba dacă ea va înțelege. Dacă va accepta.

Femeia a încuviințat din cap, pentru că așa erau mamele.

— Nemurirea mea nu mai e periclitată. Mi-am recăpătat puterile.

A ezitat.

— Am auzit că Leul a ocupat tronul. Așa că am venit să... să...

Nasir a recunoscut-o pe mama știută de el în șovăiala care-i strângea gura și în îngrijorarea care-i îmblânzea privirea severă. A sesizat întrebarea pe care o pusese în tăcere. Motivul pentru care venise la el, nu la Altair, așa cum plănuiseră.

— A murit, a spus el.

Când Nasir a închis ochii, oftatul ei tremurător a fost infinit mai dureros. Cu ochii închiși, ar fi îndrăznit să și-i imagineze pe ambii lui părinți aici, în cameră, chiar în clipa asta.

— A spus...

Nasir s-a oprit. Ce erau emoțiile astea blocate în gâtul lui? Când începuse să sufere atât de mult?

— Se gândește la tine când luna umple cerul.

Nasir a scos din buzunar bucățile medalionului spart și le-a așezat în mâna ei. Rămășițele stăpânirii Leului. Cadoul dăruit soțului ei iubit, care se dovedise a fi fatal.

Femeia a șoptit un cuvânt și a fugit la cămin, cu mantia ei adunând șuvițe de lumină. Ca și când s-ar fi putut întregi cu fiecare scânteie. Ca și când ar fi putut să întoarcă mersul lumii. Nasir crezuse asta cândva. Când era mic și pierdut și credea în siguranța refugiului oferit de fustele mamei lui.

Spre deosebire de Nasir, ea se născuse ca să conducă. Se

născuse cu un loc al ei în lume. Și asta îi dăruise și lui, până când Leul a venit și i l-a furat. Acum se pregătea să fure și mai multe. Mult mai multe.

— Si'lah sunt ființe solitare, înclinate să-i ajute pe cei neputincioși. Eram tânără, naivă. Nu înțelegeam că „solitară" nu înseamnă „lipsită de tovarăși". Voiam mai mult decât să domnesc ca un gardian cu pumn de fier peste cei care greșiseră față de Arawiya. Am schimbat sentințele celor închiși pe Sharr, chiar dacă zidurile fortăreței mele opreau magia. Le-am dat de muncă, le-am dat locuințe, le-am permis să trăiască așa cum trăiau cei de pe continent. Și totuși eram singură.

Nasir văzuse dovada printre ruinele insulei. Edificiile erau prea elaborate, prea somptuoase pentru cei încarcerați. În pustiirea cuvintelor ei, Nasir a găsit răspunsul la întrebarea pe care și-o punea de mult timp: se poate să fii înconjurat de viață și totuși să nu simți decât hăul morții?

— Tânjeam și eram slabă. Voiam să fiu iubită și înțeleasă. A profitat de mine. M-a lăsat fără apărare, mi-a exploatat slăbiciunile. S-a folosit de mine în toate privințele posibile, iar eu m-am păcălit, închipuindu-mi că eram îndrăgostită. Nu mai simțisem o durere atât de mare până în ziua în care au murit surorile mele. În ziua în care am fugit de pe Sharr și am trecut pe la toate palatele lor: în Demenhur, în Zaram, în Pelusia și în Alderamin, ca să le rup tronurile în bucăți. Dintre cele cinci Tronuri de Aur a mai rămas unul singur. Cel pe care stă el acum nu a fost niciodată al meu, eu nu am avut niciunul. A fost al Afyei.

Preferata ei dintre Surorile Veșniciei.

— L-am târât până în orașul vechi al Fortăreței Sultanului și mi-am statornicit domnia, desemnându-i drept califi pe slujitorii cei mai de încredere ai surorilor mele. Asta se spune despre domnia mea. Se vorbește despre schimbările pe care

le-am adus, despre frânghiile pe care le-am ținut ca să împiedic regatul nostru fragil să se destrame. Dar ruinele pot fi recuperate numai până la un punct, nu-i așa, fiul meu? A furat și a tâlhărit. A înșelat fără încetare. Mi-a furat surorile, regatul, soțul și fiii.

S-a întors spre el și în chipul ei Nasir și-a recunoscut propriul chip. I-a recunoscut pe Zafira și pe Altair. Pe Kifah și pe Benyamin. I-a văzut pe cei ale căror vieți au fost silite să urmeze cursuri pe care n-ar fi trebuit să le ia.

— Mi-a furat viața și acum eu voi fura de la el înzecit.

Nasir a simțit gheața cuvintelor ei în oase.

Cum m-ai găsit? voia el să întrebe, dar nu l-a lăsat orgoliul. Prin magie, știa el. Zafira se tăiase în palmă ca să-l găsească pe Altair, dar magia mamei lui nu era limitată de volumul de sânge dintr-o sticluță, de vreme ce o hrănea propriul sânge.

— Ai primit biletul lui Altair? a întrebat el.

Femeia s-a încruntat.

— Ce bilet?

Capitolul 81

Când s-a trezit, Zafira s-a uitat la Vrăjitoarea Argintie așezată pe perne, lângă perete, fără să clipească. După toate prin care trecuse, apariția unei vrăjitoare nestingherite de uși și lacăte i se părea o joacă de copil.

— Cât de ciudat e să fii iubită de cel care îi urăște pe toți ceilalți, a spus Anadil încet.

Oare se referea la Zafira sau la ea însăși?

S-a uitat la Jawarat.

— Te transformă.

În locul urii care o copleșea de fiecare dată când cineva acuza cartea, Zafira s-a simțit rușinată. Pentru că Anadil era diferită. O urmărise pe Zafira de-a lungul anilor, chiar și înainte de moartea lui Baba.

— Ce să fac? a întrebat ea.

Vrăjitoarea Argintie a înclinat capul într-o parte.

— Tu ești cea cu inima pură, nu eu.

Oare mai avea o inimă pură după ce spintecase un bărbat în două? După ce îi dăruise Leului mijlocul prin care să încorporeze inima de si'lah ca și când ar fi fost a lui? După ce petrecuse nopți întregi șoptind Jawaratului lucruri pe care abia și le mai amintea după câteva clipe?

— Îți amintești ce am spus despre tine cândva – că ești adevărata regină a poporului? a întrebat Vrăjitoarea Argintie. E adevărat și acum, Vânătoreaso. Acum mai mult decât oricând.

— Ce înseamnă asta?

S-au auzit bătăi discrete și ușa s-a deschis, iar Nasir a pășit înăuntru cu tunica spălată și uscată a Zafirei. I-a înmânat-o stingherit, după care a pășit în spate și le-a aruncat priviri grăbite ei și Vrăjitoarei Argintii, precaut și șovăitor.

— Trebuie să plecăm, a spus el fără să se formalizeze.

Vrăjitoarea Argintie s-a ridicat.

— Și eu trebuie să plec. Se pare că am de găsit un șoim.

Nasir și-a plecat capul respectuos.

— Mă bucur că ești din nou printre noi, a spus el.

Anadil a zâmbit și Zafira s-a dus cu gândul la Umm când i s-a transfigurat chipul. Poate că așa făceau toate mamele când copiii se smereau înaintea lor.

***

Sarasin era înspăimântător. Era întuneric în toate direcțiile și ifriții urlau în noaptea care ar fi fost zi, dacă soarele n-ar fi fost un laș. Au întâlnit urmele răscoalelor în orașe mici la fel de fantomatice ca satul ei, unde clădirile zăceau în ruină, cu geamurile sparte, luminate de focuri. Vântul leneș purta file de papirus.

Zafira a înhățat una din aer.

Pe ea erau întinse șiruri peste șiruri de litere arawiyane scrise cu un toc de trestie, care deveneau din ce în ce mai cursive cu fiecare rând nou. Era a unui copil. O foaie de exerciții menită a fi dusă la școală a doua zi. Mintea ei a așezat coala în mâinile mici ale Lanei, când era un copil, înainte să fi împlinit șase ani. Venea sărind spre casă de la școala veche, nerăbdătoare să povestească întâmplările zilei.

A văzut cum pașii ei neastâmpărați devin panicați. Cum săriturile ei devin fugă. Copiii nu ar trebui să se teamă astfel pentru viața lor. Cu un toc de trestie în mână, cu litere în cap, cu sandale murdare în picioare.

Cu moartea înaintea ochilor.

Toate astea pentru că Zafira voise magie, pentru că înfruntase Marea Baran în căutarea inimilor și-l adusese înapoi pe vrăjmașul cel mai de seamă al Arawiyei. Nebunia Leului dăduse peste cap nenumărate vieți. Pe când făcea ordine în Fortăreața Sultanului, o întreagă cincime din regat se prăbușea și în curând avea să le vină rândul și celorlalte.

Jawaratul privea totul prin ochii ei.

Vezi ce se întâmplă când se dezlănţuie haosul? l-a întrebat ea. Prăpăd și ravagii.

Era tăcut, dar a auzit-o – Zafira l-a simțit după îngândurarea care-i apăsa conștiința. Era o emoție nouă, pe care o căuta împleticit de când ea îl omorâse pe calif și-și simțise sufletul golit.

Ca și când, poate, nu mai dorea voințe maleabile pe care să le controleze.

Am învăţat de la tine.

— Zafira?

Vocea lui Nasir a vibrat prin spatele ei, stârnindu-i un foc pe pielea gâtului. A întors-o pe Afya, de parcă, întorcând spatele dezastrului, acesta ar fi devenit mai puțin real.

— Îi vorbești.

— Îți vorbește și ție? a întrebat ea șovăielnic.

A simțit că Nasir se încruntă la întrebarea ei. Cadența vocii lui de argint se prelungea când era confuz sau nesigur.

— N-am spus asta.

— A...

A tăcut, întrebându-se dacă Nasir vedea în tăcerea ei ezitarea de a-i vorbi sau cea de a-i vorbi despre Jawarat. Știind graba cu care obișnuia să se desconsidere pe sine, probabil că era vorba de prima variantă, dar nu înțelegea toată situația. Pe Zafira o durea mai puțin când el era cel care-i vorbește deschis și sincer, pentru că avea și el prea mulți demoni ca s-o poată judeca vreodată.

Totuși avusese un motiv bun să nu destăinuie nimănui adevărul Jawaratului. Nu-i spusese nici măcar Vrăjitoarei Argintii, care fusese ca Zafira înainte să fi căzut pradă limbii de argint a Leului. Zafira tăinuise adevărul, dar acesta se dezlănțuise oricum. Se gândise să ascundă haosul lui, dar acesta se arătase prin mâna ei. Prin moartea califului.

Zafira a strâns cartea la piept și a deschis gura.

— Surorile l-au creat din amintirile lor, dar pe Sharr a stat atât de mult în preajma Leului, încât a luat și câteva dintre amintirile lui. Are dorințe. Uneori dorințe periculoase.

Un fior fără legătură cu împrejurimile i-a alunecat pe șira spinării când Nasir a vorbit în sfârșit:

— Jawaratul?

Nasir nu a insistat, nu s-a băgat în sufletul ei și nu a privit-o cu alți ochi. Zafira și-a înghițit ușurarea.

— Am crezut că Jawaratul vorbea cu vocile Surorilor și apoi m-am gândit că era vocea Leului, dar... nu e.

— E un hilya, a spus el. Dacă amesteci destulă magie și amintiri într-un singur obiect, acesta devine aproape conștient.

Zafira și-a plimbat degetul pe cotorul lui. Avea darul s-o liniștească, chiar și acum. Era o parte din ființa ei, așa răuvoitor cum era.

— Te temi de el?

Nasir a spus-o lent, de parcă ar fi speriat-o dacă ar fi vorbit prea repede. De parcă l-ar fi putut îmbrânci de pe cal și ar fi pornit mai departe fără el.

— N-ar trebui? Ai văzut ce m-a silit să fac.

— Ai călătorit până pe Sharr. L-am înfruntat de una singură pe cel mai cumplit dușman al Arawiyei. Dacă ar fi să-mi închipui pe cineva care se teme de o carte, nu m-aș gândi la tine.

Cuvintele lui sugerau ceva mai mult. Admirație. Au încălzit-o până în vârfurile degetelor de la picioare și au copleșit-o

cu sentimentul că nu le merita. Adevărat, chiar *făcuse* acele două lucruri, dar le făcuse și el. Ce era diferit la ea?

— Nu m-am temut așa de Sharr sau de Leu, a spus ea fără ocolișuri. Mă tem să fac ceva greșit. Din nou. Jawaratul încețoșează limita dintre bine și rău.

De asta se temeau toți oamenii întregi la minte, și-a dat ea seama, dar Jawaratul extirpase virtutea din ea, o separase de ea. Devenise o entitate în sine, atât a ei, cât și separată de ea.

— A furat amintirile Leului, dar înțeleg că acestea nu l-au corupt în esență, a observat Nasir și, poate datorită cadenței cuvintelor lui, poate pentru că se străduia să deslușească problema alături de ea, Zafira a fost cuprinsă de o asemenea recunoștință, încât aproape că s-a sprijinit de el. A stat nemișcată, îngrozită de propria-i inimă.

— A devenit ca oricine altcineva, împovărat cu sarcina de a distinge între bine și rău. De ce să-i permiți să te controleze când controlul ar putea fi *la tine*? *Tu* ai putea să-l controlezi pe *el*. Să-i influențezi intențiile.

Nu cumva făcea deja asta, de unde și schimbările observate de ea? Îngândurarea tăcută pe care o simțea de când plecaseră din Demenhur? Zafira s-a întors, tresărind din cauza durerii. Nasir era incredibil de frumos, chiar și în întuneric. Era viu și i-a vorbit:

— Jumătate din ce-mi spui sunt lucruri pe care simți nevoia să le auzi chiar tu.

Nasir a râs, cu un sunet frânt și jalnic, mai mult reținut decât liber, și Zafira și-a dat seama că-i devora reacțiile așa cum trandafirii tânjeau după lumina soarelui.

Înaintând mai departe, cu spectrul râsului lui și cu fornăiturile ocazionale ale Afyei în urechi, Zafira a observat că drumul începuse să se îndrepte spre est.

— Trebuie să-ți spun ceva, a spus el șovăitor.

— Ce?

— Mergem la Qasr al-Leil.

Qasr. Cuvântul sarazin pentru „palat".

Nasir a tăcut când Zafira a înlemnit ca o scândură.

— Nu la Fortăreața Sultanului.

Preț de o clipă, Zafirei i s-a părut că nu înțelege, dar apoi a priceput – brusc și fulgerător.

Furia s-a încâlcit înăuntrul ei ca un vrej mânios, smulgând orice urmă de calm. S-a răsucit spre el și Nasir a oprit-o imediat pe Afya. Rana ei i-a dat un avertisment șuierător și Zafira a ridicat un genunchi între ei ca să-și domolească durerea.

Nici vorbă ca Nasir să fi plecat din Demenhur de dragul ei.

Nu se gândise nicio clipă s-o ducă la Fortăreața Sultanului. Nu se...

— Ți-ai bătut joc de mine. M-ai *mințit*.

Vocea ei era un mârâit. Furia ei era a Jawaratului. Nu – cartea aia blestemată era supărător de tăcută și asta, asta era *ea*. Unde era indignarea de care se folosise cândva ca s-o îmboldească?

Stăpânirea lui de sine s-a frânt la auzul acuzației.

— Nu te-am mințit. După ce duc la capăt sarcina pe care o am de îndeplinit aici, vom porni mai departe, spre Fortăreața Sultanului. Ca să-l învingem pe Leu și să restabilim magia. De acord?

Vorbea cu blândețe, de parcă Zafira ar fi fost un copil obraznic. De parcă n-ar fi avut putere în mâini.

— Ce sarcină? a întrebat ea amenințător.

Privirea lui Nasir s-a încordat de vinovăție.

— Trebuie să ucid.

Văzând-o cum pufnește, a tresărit. Zafira se întreba cum ar fi arătat jambiya primită de la el cu mânerul ieșind din inima lui.

Nu, bint Iskandar.

Observând teama Jawaratului, a râs zgomotos. Zgomotul

nebuniei ei a răsunat în pustietatea întunecată a Sarasinului și vântul flămând l-a purtat pe străzile părăsite.

Asta nu ești tu, a spus cartea cu aceeași ezitare cu care-i șoptise după ce-l omorâse pe calif și se trezise lângă Lana.

Laa, asta ai vrut să devin.

— Dacă te-aș împinge de pe cal, ai muri?

Chipul lui Nasir s-a transformat cu un râs lent și surprins.

— Poate.

Se uita la ea de parcă ar fi fost o minune pe care încă nu o deslușise. Laa, o lua peste picior și-i stârnea impulsuri ucigașe. Acestea l-au neliniștit pe Jawarat, deși altă dată l-ar fi înveselit. Ce se schimbase? Zaira s-a năpustit asupra lui, fără să-i pese că unul dintre ei ar fi putut să cadă și să-și rupă gâtul.

Nasir doar a apucat-o strâns, cu mai multă putere decât văzuse ea la el înainte.

Și apoi a sărutat-o.

Laa, nu era un sărut, ci o prăbușire. Zafira a încremenit între două bătăi de inimă hotărâtoare, când o erupție de emoție s-a stăvilit brusc și a izbucnit alta. I-a răspuns la sărut. Gurile lor s-au luptat să o domine fiecare pe cealaltă. Se mai sărutaseră de două ori, dar, ceruri mari, sărutul ăsta era magnific. Îi provoca un asemenea fior încât îi electriza întregul trup.

A simțit mânie pe limbă. Durere. Dorința și durerea și furia ei au ripostat. Nasir a început să gâfâie, rugându-se de ea să-l lase să respire.

S-au luptat, pedepsindu-se unul pe altul pentru cuvintele rostite și dorințele lor și Jawaratul dintre ei, care o descumpănea. Zafira și-a înfipt dinții în buza lui de jos. Nasir s-a desprins, capturându-i iarăși toată gura cu lăcomie. Și-a afundat mâinile în părul ei, adunându-l în pumni, și a tras-o mai aproape, înflăcărând spațiul dintre ei și coborându-și mâi-

nile pe gâtul ei, pe spatele ei, apropiindu-i carnea de el cu un geamăt răgușit. Și-a strecurat și ea degetele pe sub roba lui, pe sub bumbacul fin al qamis-ului lui și Nasir a lăsat capul pe spate, scoțând un sunet stins și prelung.

Noaptea rece a Sarasinului o mângâia la fel de intens ca atingerea lui. Se simțea puternică. Se simțea liberă – pentru întâia oară de cine știe când, gândurile ei erau limpezi, acaparate de el într-atât, încât nu se mai gândea deloc la cartea verde gravată cu acea coamă de leu.

Afya a fornăit cu atâta indignare cât îi îngăduia sunetul specific și Zafira s-a desprins, sprijinindu-și fruntea de a lui cu un oftat.

Noaptea lipsită de stele îi urmărea de sus.

Zafira s-a holbat la carte, încercând să-i înțeleagă satisfacția. Ca și când ar fi fost mulțumită că Zafira se simțea în largul ei, că *revenise* la ea însăși.

Te miri, bint Iskandar.

Abia auzea Jawaratul dincolo de freamătul pielii ei. *Credeam că voiai pe cineva pe care să-l poți controla. Pe cineva care să dezlănțuie haosul tău.*

Așa credeam și noi.

Vocea se auzea ca din depărtări, iarăși îngândurată când Nasir s-a uitat la ea pe sub gene.

— În regulă?

Mai vrei să mă omori? spunea el cu acea întrebare.

Sfântă zăpadă, foșnetul vocii lui era un cântec pe care voia să-l asculte la nesfârșit.

Zafira a încuviințat din cap.

Gura ei era plină de vânătăi minunate. Respirația lui sacadată era cel mai frumos sunet. Arăta de parcă ar fi știut exact ce se va întâmpla când îi va atinge buzele cu ale lui.

Și-a plimbat tremurător degetul lui mare pe buza ei de jos.

— Dacă există cineva care poate să transforme urzeala lumii, aceea ești tu, frumoasă gazelă. Am văzut că poți.

Zafira avea senzația că nu se referea doar la Jawarat.

Nasir a dus-o la încă un han, acesta mai bogat, pentru că se afla în capitala Sarasinului. Sângele îi curgea Zafirei fierbinte în vene și inima ei încă bătea ca o tobă care nu voia să înceteze.

— Ia-mă cu tine, a spus Zafira când Nasir a pornit înspre curte.

A ajutat-o să descalece și i-a eliberat mâna, iar Zafira s-a întrebat cum ar fi fost să-și poată întrepătrunde degetele cu ale lui oricând ar fi dorit. Să spună că Nasir e al ei.

Monștrii nu deveneau regine.

Înăuntru au fost întâmpinați de căldură și de aroma de manakish proaspete. De grinzile orizontale erau atârnate perdele și un candelabru somptuos, dotat cu o sută de fitiluri, pudra spațiul cu lumină aurie. Mulțimea era liniștită și clienții erau îmbrăcați îngrijit, în ciuda situației în care se afla Sarasin, conversând între ei prietenește. Exceptând culoarea mai întunecată a pielii lor, arătau aproape exact ca demenhunii. Laa – erau mai viguroși, cumva, ca și când traiul în umbra volatilă a Fortăreței Sultanului îi călise pentru momentul ăsta.

Zafira a holbat ochii când o femeie a apărut lângă Nasir, cu burta goală, cu pielea ca aurul topit, îmbrăcată într-o bedla* roșie care lăsa foarte puțin de lucru imaginației.

— Sayyidi, a spus ea pe nerăsuflate, luându-l de braț.

Zafira s-a încruntat, ignorând înțepătura a orice o fi fost ceea ce simțea.

— Parcă ai fi pe moarte.

Nasir n-a făcut decât să înlemnească și femeia a observat-o, surprinsă. Zafira nu vedea sub turbanul lui, dar știa că urechile prințului erau roșii ca para focului și acesta parcă a fost ușurat când l-a văzut pe hangiu venind dinspre bucătărie.

---

* Costum al dansatoarelor orientale, alcătuit de regulă din sutien sau brasieră și o fustă lungă cu curea (n.t.).

Și-a dres glasul.

— Aveți camere libere?

Hangiul a încuviințat din cap și Zafirei nu i-a plăcut cum evalua prețul hainelor lui Nasir.

— Mai avem puține, sayyidi, și...

O mână de monede au căzut zornăitor pe masa dintre ei și ochii hulpavi ai bărbatului au coborât asupra lor. Zafirei i s-a tăiat respirația. I se părea ciudat că aveau atât de multe în comun și totuși trăiau cu totul diferit. Arginții pe care Nasir i-a cheltuit într-o singură clipă erau mai mulți decât văzuse ea toată *viața*.

— Foarte frumos, sayyidi, a spus hangiul, dând din cap cu atâta elan, încât Zafira s-a temut că i se va desprinde dintre umeri.

Bărbatul a adunat monedele una câte una și a arătat spre unul dintre coridoare.

— Pe aici, pe aici.

Camera era la fel de luxoasă ca acelea de la palat. Patul cu platformă era acoperit cu pânze de mătase și perne împodobite cu nestemate și era suficient de lat pentru trei persoane de mărimea ei și împrejmuit cu o perdea subțire. Era un aranjament scump, care nu era destinat unei singure persoane, a înțeles ea, înfierbântându-se toată.

Văzând patul, Nasir s-a poticnit, a așezat desaga ei pe masa scundă și s-a întors imediat spre ușă. Ochii îi erau întunecați. Spaima a închis buzele Zafirei.

Și apoi ușa s-a închis cu un zgomot slab.

O poltronă. Asta ești.

— Nici nu știu ce înseamnă asta, a bâiguit ea.

O lașă.

Zafira a scrâșnit din dinți. A scos cartea din desagă și a aruncat-o în preajma focului care ardea în cămin, simțind dogoarea în aceeași clipă în care a simțit-o Jawaratul. Mârâind, Zafira l-a luat de pe jos și l-a aruncat pe pat.

A cuprins-o un fel de suferință, o senzație copleșitoare de durere – și durerea nu era a ei. Ceruri mari, oare obiectul ăla… *o tachinase?*

De ce nu asculți de dorințele tale?

Era o întrebare sinceră, nu o vorbă prin care s-o îmboldească. Zafira n-ar fi asociat curiozitatea nevinovată cu Jawaratul.

— Ca atunci când l-am ucis pe calif? Când am luat justiția în mâinile mele?

Ne referim la el. La prințul tău.

Zafira nu l-a luat în seamă și a scos din teacă jambiya primită de la Nasir, iar licărul tăișului ei i-a amintit de tot ce făcuse. Apoi a scos pumnalul negru din cizmă, cutremurându-se din nou, închipuindu-și cum trebuie să fie reacționat Altair când a descoperit că dispăruse.

Ar fi trebuit să i le dea pe amândouă lui Nasir, să le pună el bine.

N-ai făcut decât să ucizi. *Nu ți-ai pierdut mințile.*

— Deodată vrei neapărat să mă binedispui, a spus ea cu sarcasm, dar n-a reușit să se înfurie.

De ce n-o mai ațâța? De ce nu se mai fălea și n-o mai provoca cu îndemnurile lui groaznice? S-a așezat lângă el.

— Toate s-au întâmplat din cauza ta.

Fusese o prostie să creadă că se va putea duce la Fortăreața Sultanului de una singură. A închis ochii strâns, amintindu-și de îndrăzneala ei nechibzuită, de hotărârea absurdă de a o constrânge pe Lana să fure pumnalul pentru ea, de decizia ei prostească de a pleca pe furiș.

N-ar fi reușit să câștige din nou încrederea zumrei chiar dacă l-ar fi omorât pe Leu și ar fi luat înapoi inima lui. N-ar fi recuperat ciobul din sufletul ei pe care-l pierduse când l-a omorât pe calif. Laa, nu putea ocoli problema, trebuia s-o înfrunte fățiș. Să-i înfrunte pe ei. Să nu piardă persoana care fusese ea înainte.

Știm că vina a fost a noastră. Și astfel ne-am străduit s-o ispășim.

S-o ispășească. Zafirei i-a venit să râdă.

— De asta-ți trebuie o mamă, a spus ea pe un ton sec.

Jawaratul a mormăit la gluma ei, prea amărât ca să facă altceva.

În lumina lămpilor, care proiectau pe tavan diverse stele și forme, Zafira s-a cuibărit printre perne, oftând îndelung. Nu a reușit să adoarmă, în ciuda oboselii care-i mocnea în spatele genelor. Oare Leul o simțea, așa cum îl simțea ea în toate umbrele și dârele de pâclă ale nopții?

Zafira s-a uita la Jawarat, știind că depinde de compania lui așa cum bețivii depind de arak. S-a întors pe o parte și a privit îndelung spațiul de lângă ea. Nu compania Jawaratului era cea pe care o dorea, nu?

S-a dat jos din pat și a luat o singură prăjitură ma'moul* de pe platoul lăsat de servitoare pe masă, întorcându-se spre ușă și ferindu-și imediat privirea.

Nu trebuia. Jawaratul nu a spus nimic, doar i-a arătat o amintire pe care nu o furase, ci o prețuise: cu ea și el pe Afya, libertatea din venele ei, echilibrul ei restabilit, fericirea ei, așa trecătoare cum era.

Prețuim haosul pe care îl aduce el.

Zafira a strâns degetele pe clanță și, inspirând scurt, a ieșit pe holul slab luminat. Nu știa unde e Nasir. Poate că era la parter, relaxându-se după o zi lungă petrecută numai cu ea. A făcut un pas în față...

Și a fost cât pe ce să cadă.

— Khara, a șuierat ea.

De lângă ușa s-a ridicat o siluetă.

— Nasir? De ce... ce cauți aici?

---

* Desert arăbesc cu curmale (n.t.).

Lumina lunii, care pătrundea prin fereastra din capătul holului, a surprins uluirea din ochii lui. Chipul lui era brăzdat de umbrele epuizării.

— Nu mai aveau alte camere? Am rămas fără arginți?

Nasir doar a clipit obosit la ea.

Ceruri mari. Zafira s-a uitat în stânga și-n dreapta pe hol și l-a târât în cameră.

— Ce făceai ghemuit acolo?

Nasir a dus o mână la ceafă și apoi a lăsat-o.

— Sunt vinovat pentru ce s-a întâmplat la hanul ăla din Demenhur. N-ar fi trebuit să vă las singure pe tine și pe Afya. Și nu... – a ridicat vocea, stăvilind protestele ei – *nu* pentru că ești fată, ci pentru că ești rănită.

— Adică îmi păzeai ușa, a spus ea, ridicând din sprâncene.

Și-a așezat cizmele una lângă alta și le-a împins la o parte, conștientă că era foarte dezordonată în comparație cu el.

— Stai aici. Camera e destul de mare. Akhh, și patul e suficient de mare pentru amândoi.

Mincinoaso, a tachinat-o Jawaratul, și Zafira s-a gândit la gura lui. La privirea lui umbrită de glugă. La nasul lui, atingându-se de al ei.

Când a făcut un pas măsurat spre ea, stârnindu-i sângele, i-a dat minciuna pe față. Pieptul lui se înălța și cobora, chibzuind precaut.

— După câte ți-au spus oamenii aceia?

Zafira a surprins durerea care i-a încordat maxilarul. *Târfa prințului.*

— Îți închipui că aș lăsa vorbele unor bețivi neînsemnați să mă tulbure? E adevărat?

— Bineînțeles că nu, a izbucnit el.

Ceruri mari, era la fel de greu să-i stârnești o reacție ca și când ai fi încercat să traversezi Arzul. Zafira și-a stăpânit un zâmbet, încercând, fără succes, să sugereze nonșalanță. Patul

o fi fost destul de mare încât să încapă trei ca ea, dar camera în sine era prea mică să poată respira în voie. S-a mușcat de interiorul obrazului și a îndrăznit să-l privească în ochi.

Am știut mereu că inocența ta e prefăcută, a tachinat-o Yasmine în gândul ei.

Tăcerea a clocotit între ei până când Nasir a spus răgușit, cu privirea întunecată:

— Bine atunci. Ne culcăm, frumoasă gazelă? Visam foarte frumos când m-ai trezit.

Zafira a bâiguit ceva, dând la o parte perdelele din jurul patului, pentru ca el să nu observe cum îi tremurau brațele.

— Tu poți să stai pe partea aia, s-a răstit ea.

Nasir și-a scos sabia și a așezat-o paralel cu patul. El și al lui simț al ordinii.

— Crezi că lumea știe că Vânătorul Demenhun are... apucături atât de tiranice?

— Crezi că lumea știe că Prințul Morții are vise atât de necuviincioase?

Nasir a tăcut, Zafira a încremenit în timp ce înnoda perdeaua și pe limbă i-au răsărit scuze, dar el...

A râs.

Nu a fost acel hohot scurt de surpriză, pe care-l înăbușea imediat. Nu a fost o frântură, ci un râs plin și adevărat. I-a adus sclipiri argintii în ochi și i-a dat capul pe spate, uruind în pieptul lui, descoperindu-i dinții și îngreunând atât de mult respirația Zafirei. Ar fi vrut să fie artistă, ca să poată imortaliza momentul ăsta. Ar fi vrut să fie atât de îndrăzneață încât să traverseze camera și să-și lipească gura de gâtul lui expus. Să guste cu limba sunetul râsului lui. I-a stârnit o bucurie nemărginită, încât în cameră s-a făcut un pic mai întuneric când s-a oprit.

Sfiala i-a îmbujorat obrajii când Nasir și-a descheiat cureaua de care avea agățate cuțite de aruncat, coborându-și ge-

nele lui lungi odată cu ochii. Și-a desfășurat turbanul și și-a scuturat părul. Apoi s-a dezbrăcat de robă și a agățat-o în cârligul de lângă ușă.

Dacă era posibil ca o fată să ia foc văzând cum se dezbracă prințul ei, ea asta a făcut. Era ciudat să-l privească ocupându-se de lucruri atât de mărunte. Era un fel de intimitate. Nasir s-a întins pe pat, încă îmbrăcat cu qamis-ul acela vișiniu al lui, încă înarmat cu lamele de la manșete și cu mănușile pe mâini și, în continuare, Zafira nu se putea gândi decât la suprafața netedă și solidă a pielii lui, la pulsul lui zvâcnindu-i sub degete.

Văzând că nu i se alătură, Nasir s-a întors pe cealaltă parte și a deschis un ochi, în adâncul căruia licărea un râs.

— Să plec? Nu ești singura care m-a invitat în patul ei în noaptea asta.

Sprâncenele Zafirei au sărit până-n tavan și, cu nerușinare, Nasir s-a cuibărit și mai bine.

— Fata cu bedla-ul roșu? a întrebat ea.

Nasir a privit-o.

— Ești geloasă?

Cuvântul a invocat amintirea fetei cu șalul galben, Kulsum, și, într-adevăr, ciuda a lovito într-o clipă. A încercat s-o ascundă, să șteargă paginile cărții deschise care era chipul ei. *Prea târziu.*

O privea atent, amintindu-i că o putea citi la fel de ușor ca pe o hartă.

Zafira s-a grăbit să se încrunte.

— Mai mult îngrijorată. Sărmana de ea, abia respira.

— Se întâmplă să am efectul ăsta asupra femeilor.

— Asupra căror femei?

A înclinat capul într-o parte.

Nasir a mustăcit.

Ceruri mari, probabil că o credea așa o neroadă. Bineînțeles

că existaseră și alte femei. Doar era prințul, blestemăție!

— Asupra ăsteia nu, a spus ea, sperând că va interpreta roșeața de pe chipul ei ca pe un semn de exasperare.

— Nu?

S-a întors și s-a uitat la ea, încălzind încăperea cu tonul vocii lui așa cum căminul n-ar fi reușit în veci.

— Micul nostru moment de pe spinarea Afyei spunea altceva, dar nu contează, îmi plac provocările.

Zafira s-a strâmbat la el mânioasă și conturul umerilor lui au tremurat de râs.

— Somn ușor, Vânătoreaso! Fie ca visele tale să fie la fel de savuroase ca ale mele.

— Nimeni nu vorbește așa.

— Nu? N-aș fi crezut că ți-a intrat în obicei să împarți patul cu bărbații.

Zafira a mârâit și s-a întins la loc sub pături, cu fața în partea opusă. Vocea lui era ca mierea caldă pe limba ei. Prezența lui o apăsa, silindu-i mintea să hoinărească prin toate poveștile pe care Yasmine i le împărtășise, și i s-a înroșit gâtul. Jawaratul era mulțumit și liniștit. *Nemernicul.*

A întors iute privirea spre fereastră, spre freamătul greoi al întunericului Leului, și a înțeles că-i va fi greu să doarmă în noaptea asta.

Capitolul 82

Istovirea îl strivea pe Nasir sub greutatea ei și totuși nu se putea gândi decât la culoarea din obrajii ei, la prezența ei alături de el. La căldura care i se aduna jos, tot mai jos.

Și la ezitarea din ochii ei încețoșați de neliniște.

Nasir era un ucigaș cu coroană, o otravă care te îmbia s-o guști. Pentru Kulsum, pentru femeile ale căror priviri îl urmăreau pe Prințul Morții pe coridoare. Nu și pentru ea.

Mai curând aș vrea să cunosc una singură în mod intim decât să cunosc o mie superficial, voise el să spună, dar cuvintele erau prea îndrăznețe, mai mult o invitație decât o declarație.

Nu voia să fie încă o clipă furată dintr-o mie. Voia fiecare răsărit și fiecare lună nouă. Voia să fie motivul fiecărei îmbujorări rare, cauza fiecărui oftat sugrumat.

Și-a amintit de momentul acela, când erau în spinarea Afyei, și de perechea lui, momentul când erau pe Sharr, între coloane, chiar înainte să se dezlănțuie haosul. Oare devenea atât de îndrăzneț numai când trebuia să-i distragă atenția Zafirei? Dacă n-ar fi sărutat-o atunci, când era copleșită de mânie și de durere și de amar, l-ar fi îmbrâncit de pe cal?

— Ia-mă cu tine mâine, a spus ea. Nu vreau să stau aici în timp ce tu îl omori pe calif.

— Rana ta...

Mintea ta.

— Nu are nimic. Ia-mă cu tine.

Cine era el să-i refuze ceva?

— Nu ți-e frică?

— Singurul lucru sigur în viață e moartea, nu-i așa? a întrebat ea, repetând cuvintele crude spuse de el pe Sharr. A fost o prostie să cred că l-aș putea înfrunta pe Leu de una singură, dar... dacă e să mor, vreau măcar să mor luptând pentru convingerile mele. Cauza noastră e dreaptă. Nu ne luptăm pentru pământuri sau putere. Asigurăm un viitor pentru poporul nostru. Magia și o lume în care să merite să trăiești.

Nasir s-a minunat de tăria ei, de modul în care deschidea gura și-i arăta direcția de urmat, ca o busolă care-l călăuzea pe drumul său.

— Asta... asta fac din ziua în care am ținut un arc în mâna întâia oară.

— Nu vei muri, a spus el după un moment de tăcere.

— De ce nu?

Nu înțelegea că nu o tachina, nu acum.

Pentru că simțea fiecare urcare și coborâre a pieptului ei, respirațiile ei egale care mângâiau aerul și distanța uriașă dintre ei. Era o lumină în întuneric. Un trandafir sălbatic care înflorea în mijlocul morții.

Laa, ea era motivul pentru care moartea îi devenise indiferentă.

Și n-avea de gând să-i permită s-o ia de lângă el.

— Toate femeile alea, a spus ea, schimbând brusc subiectul. Trebuie să fi avut măcar o umbră de încredere în tine.

Tonul vocii ei era iscoditor, curios, neștiutor. *Frumoasă gazelă, aș putea să te învăț atâtea lucruri.* Așternutul a foșnit când Zafira s-a întors spre el, privindu-i spatele, și el a încleștat falca. Deși purta cămașă, simțea prezența fiecărei cicatrici de parcă rănile s-ar fi deschis din nou.

Zafira a vorbit mai departe, fără să observe.

— Unde a dispărut toată?

Te rog. Culcă-te.

— Nu știu, a mințit el, pentru că ea nu era o femeie ca oricare alta.

Era Zafira, legendară și eterică, cu inima pură și cu mintea nevinovată. Pierdută și legată de o carte.

— *Tu* cum ți-ai găsit deodată încrederea asta în sine?

Ca un prost, Nasir ar fi vrut ca noaptea asta să dureze la nesfârșit. Leul, întunericul, planurile lui Altair – ar fi vrut să dispară toate, măcar pentru o clipă.

— Am furat-o de la tine.

I-a simțit rânjetul după tonul vocii și a fost nevoit să se agațe și de ultimul strop de voință ca să nu se întoarcă și s-o strângă în brațe.

Capitolul 83

De obicei, visele Zafirei erau simple și drepte ca o săgeată, dar nu și în noaptea asta. A revăzut deodată viziunea Jawaratului, numai că, de data asta, în locul șiroaielor roșii care inundau străduțele satului ei, sângele era negru și cartea șoptea despre răscumpărare și, încercând să-i înțeleagă mesajul, să meargă înainte și să vadă ce urma să se întâmple, satul alb s-a întunecat și s-a îngustat, până când a devenit o cameră.

Un pat acoperit cu voaluri, mătăsuri alunecând pe pielea ei goală, buze care-i mângâiau curbele sânilor. Numele ei, șoptit în urechea ei ca o rugăciune.

S-a trezit speriată. O dorință ciudată și dureroasă îi strângea pielea. Jawaratul torcea.

Orele trec.

Dar noaptea încă atârna pe cer. Khara – bineînțeles că încă era întuneric afară; erau în Sarasin. A dat să iasă din coconul ei cald de pături și a încremenit.

Coconul ei nu era o pătură, ci un trup, solid și suplu. Nasir. Era cuibărită la pieptul lui, înfășurată în brațele lui de parcă ar fi dispărut dacă el i-ar fi dat drumul. La un moment dat, în timpul nopții, Nasir își dăduse jos mănușile. Visul ei i-a răsărit în minte în culori vii și tot trupul i s-a înfierbântat.

Nasir răsufla liniștit și egal în umărul ei și Zafira a întors capul cu grijă, ca să-i vadă chipul. În somn era și mai chipeș. Cutele aspre ale frunții lui erau netezite și genele lui erau

răsfirate ca niște iatagane pe pielea lui de aramă. Zafirei îi furnicau degetele, vrând să dea la o parte șuvițele răzlețe care-i căzuseră pe față.

Una dintre mâinile lui era întinsă pe burta ei. Cealaltă, cea legată de brațul de sub ea, se odihnea lângă fața ei, cu palma în sus. Foarte încet, Zafira a ridicat mâna, minunându-se de tremurul din degetele ei. De parcă n-ar fi obținut niciodată nemișcarea perfectă cu care întindea arcul. De parcă niciodată n-ar fi stat nemișcată înaintea unui cerb în întunericul Arzului.

Când era în preajma lui, se schimba până și ritmul lumii. Devenea ceva sălbatic, înfiorător și imposibil de cuprins cu mintea.

A întins mâna pe deasupra mâinii lui, două culori diferite, două mărimi diferite, două palme menite una pentru alta.

Nasir a strâns mâna pe burta ei și respirația i s-a poticnit. Și a încetinit. Zafira și-a stăpânit un icnet când a simțit ceva stârnindu-se undeva jos, în pântecul ei, tăciuni care se aprindeau.

Întoarce-te spre el, parcă ziceau ei. *Acționează,* o îndemnau ei. Sau poate că era vorba de Jawarat și de mistuirea pe care o dorea el. A fost unul dintre rarele momente în care Zafirei nu i-a păsat dacă era dorința lui, pentru că, ceruri mari, și ea dorea același lucru.

Nu a îndrăznit să se miște.

Nasir era la fel de iscusit ca ea, un asasin pe măsura vânătorului. Îi trebuia doar o clipă ca să simtă schimbarea din ritmul respirației ei. Și totuși Zafira observase că simțurile lui se estompau când era vorba de ea. Ca și când, deodată, s-ar fi încâlcit atât de mult în emoțiile lui, încât nu mai vedea nimic altceva.

Zafira a mijit ușor ochii și și-a relaxat respirația – atât cât a putut, având în vedere zvâcnetele de sub pielea ei. Perna s-a

mișcat și Nasir a bălmăjit un blestem. Unul câte unul, buricele degetelor lui s-au ridicat.

Liniște.

Și apoi... un oftat zgomotos.

— Zafira.

Și-a dres glasul și a încercat din nou.

— Zafira. Trebuie să plecăm.

Ea s-a prefăcut, cu succes, spera ea, că se trezește încet și s-a întors și mai încet. Ochii lui erau de cremene, cu neputință de pătruns.

În cele din urmă, ca și când ar fi înțeles, ca și când ar fi trebuit să-i explice de ce o ținea în brațe, a spus:

— Ai început să tremuri azi-noapte.

— Și apoi m-am oprit, a spus ea, privindu-l fix, ca să-i spună că știa *de ce* se oprise, că îi plăcea și că ar fi vrut ca noaptea să nu se termine niciodată. Ce erau cuvintele, dacă nu sentimente?

— Și apoi te-ai oprit, a răspuns el, modulându-și cadența istovită a glasului său ca și când ar fi spus: *Și eu, frumoasă gazelă, și eu.*

Dar noaptea trebuia să ia sfârșit. Toate trebuiau să ia sfârșit. *Nu pot fi toate trei unul și același lucru?* Zafira se adâncise atât de mult în apele tulburi ale Jawaratului, încât uitase greutatea acelei întrebări. Durerea dulce pe care i-o provoca.

Nasir o privea, citindu-i chipul, și zâmbetul pe care l-a schițat după o clipă a fost o înghițitură amară.

— Vino, a spus el, potrivind din nou la locul lor manșetele și masca Prințului Morții.

Capitolul 84

La micul dejun au mâncat labneh* picant, cu destul suc de lămâie cât să-i lase gura apă Zafirei, și falafel crocant. A văzut cum Nasir împărțea cocoloașele de năut în jumătăți perfecte, pe când ea își devora porția. Au împărțit între ei și pâine cu susan cu felii de jibn**, cam dulce după gustul ei, și un dallah de ceai de mentă.

După ce au plecat de la han, Nasir a devenit tăcut. Zafira depăna în gând toate conversațiile dintre ei, presupunând, în cele din urmă, că el cântărea întrebarea care plutea între ei, o nălucă a cărei existență nu o admitea niciunul.

De la încăierarea mânioasă de ieri, între dinții, limbile și buzele lor, Zafira ajunsese să se recunoască din nou în sinea ei. A observat că Nasir știa cum să-i redea simțul echilibrului. Amintirea îi încălzea sângele. Dacă el era antidotul împotriva blestemului Jawaratului, atunci problema respectivă nu era așa de gravă.

Cartea a murmurat și Zafira și-a îndreptat atenția la drum. Cerul încă era întunecat ca pe timp de noapte și singura dovadă că era zi era linia luminoasă de la orizont, care indica granița Sarasinului.

— Crezi că poți să-l ucizi? a întrebat Zafira după un timp, conștientă că ținta lui Nasir se poate să nu fi fost umană.

---

* Preparat culinar obținut prin scurgerea zerului din iaurt, în urma căreia rămâne o masă mai consistentă (n.t.)

** *Brânză*, în limba arabă (n.t.).

Când îi povestise despre adevăratul Muzaffar, care murise în sala de ospețe a Palatului Sultanului, sub picioarele ei neputincioase se căscase un hău. Nu fusese un negustor de rând; susținuse cauza schimbării, muncise pentru binele poporului său.

Și un ifrit îi furase pielea, chipul, locul.

Nasir a indicat în mod discret că se simțea jignit.

— Firește. După aceea va mai trebui doar să-l înfruntăm pe Leu. Împreună.

— Împreună, a repetat ea, râzând amar. Ceilalți nu mă vor primi cu brațele deschise, știi bine.

— Dar acum ești aici. Ceilalți nu vor avea de ales.

Atunci Zafira și-a dat seama ce făcuse Nasir.

— Dacă aș fi fost mai naivă, a spus ea gâtuită, aș fi zis că ai venit numai ca să mă săruți.

Și ca să-mi fii alături. Să nu-mi pierd minţile. Să mă protejezi.

Nasir a râs.

— Vorbești de parcă nu ți-ar fi plăcut.

— Poate că nu mi-a plăcut. Poate că am vrut doar să-ți fac ție pe plac.

— Când cineva vrea doar să facă pe plac celuilalt, i-a șoptit Nasir la ureche, nu scoate asemenea sunete.

Zafira și-a simțit gâtul în flăcări. Străzile erau pustii.

— Dacă am fi într-o poveste, ce s-ar întâmpla? a întrebat Zafira înainte să se poată opri.

Nasir a încremenit lângă ea.

— Ce înseamnă asta?

— E un joc pe care-l jucam eu și Yasmine, a spus ea, întorcându-se înspre el. În fiecare zi afla câte ceva nou despre bărbatul de care se îndrăgostea și în fiecare zi lungea lista cu trăsăturile pe care le-ar fi avut soțul ei închipuit când avea să vină s-o ia cu el. Și apoi s-a căsătorit cu el.

— Dar?

— Hmm?

— Ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat el cu aceeași receptivitate dintotdeauna.

— A descoperit că nu era atât de perfect pe cât și-l închipuise. O mințise. Mai bine zis, își ascunsese adevărata identitate, l-a lămurit Zafira.

— A descoperit că avea defecte, a sugerat Nasir.

Zafira a încuviințat din cap, deși asta nu lămurea problema secretelor lui Misk.

— Și cred că îi trebuie timp ca să înțeleagă că defectele ne întregesc. Datorită lor suntem reali. El nu e nici groaznic, nici monstru.

Nasir nu a răspuns și Zafira s-a înfiorat în sinea ei pentru că folosise cuvântul „monstru". *Toantă ce ești!*

— Eu nu... nu joc jocuri, a spus el în cele din urmă, când au cotit pe o stradă mult prea largă ca să poată fi numită cărare.

— Acum o să joci, l-a tachinat ea, dar apoi a observat că era serios.

Era aproape tulburat. Zafira a înțeles imediat că reacția lui nu avea nicio legătură cu jocurile, ci cu problemele pe care le implica jocul ăsta anume.

— Ai dreptul să visezi, să știi. Să-ți imaginezi.

Nasir nu a spus nimic.

Zafira a simțit că ceva – cineva – îi urmărea din umbră. Înaintea lor, în apropiere, luceau niște cupole. Palatul.

— Ți-aș face cinste cu o înghețată, a spus Nasir deodată.

Zafira și-a ținut respirația.

— Nu asta... ai fi vrut cândva?

Zafira își amintea vag că pomenise de ea pe Sharr, dar acum nu mai avea importanță. Bakdash nu mai era. Dacă ușa aceea de culoarea lavandei încă era întreagă, avea să rămână închisă pe vecie. Nu mai era nimeni care s-o deschidă, să-i acopere pereții cu dragoste.

Chiar dacă în satul ei rămăseseră câțiva locuitori, n-ar mai fi fost la fel. În aer roiau stafiile și morții îngroșau străzile.

— Magazinul ăla cu înghețată... s-a dus, a spus ea încet.

Vestit în tot regatul, dispăruse într-o clipă.

— Ai spus că suntem într-o poveste, a protestat Nasir și Zafira i-a simțit încruntarea în voce.

Confuzia lui sinceră a făcut-o să râdă și s-a rezemat de el, cuibărindu-se în brațele lui întinse. Ca mușcați de șarpe, au înțeles brusc ce făceau. Nasir a încremenit. Zafira s-a îndreptat de spate. Jawaratul îi observa fără niciun cuvânt.

După o clipă, Nasir a înghițit zgomotos.

— Aproape am ajuns, a spus el încet.

Zafira a încuviințat din cap, schimbând cartea dintr-o mână în alta.

Se simțise în largul ei. Nu îmbătată de pofte, dorințe sau nevoie, ci doar confortabil. Odată cu revelația asta au năvălit și altele: că se obișnuise să aștepte privirile lui înflăcărate și zâmbetele lui îngândurate și că ajunsese să se simtă la locul ei în brațele lui. Că Nasir ținea la ea, cum nu se așteptase de la un asasin. Că ținea și ea la el, cum jurase că nu va face niciodată, indiferent de persoană, mai ales dacă acea persoană era Prințul Morții.

Nasir a încetinit-o la pas pe Afya când s-au apropiat de palatul din mijlocul orașului Leil. Străzile erau mai aglomerate, probabil datorită cerului ceva mai luminat, mai puțin sufocat de întuneric. În întuneric, Zafira a surprins măreția de altădată a acelor locuri. A văzut detaliile sculptate pe zidurile clădirilor, dovezi ale faptului că aici oamenii prețuiseră viața cândva.

Atmosfera era cumva dulce-amară. Și-i dădea speranță. Dacă sarazinii prețuiseră viața la un moment dat, însemna că ar fi putut s-o prețuiască din nou. Peisajul a dus-o cu gândul la satul ei, la faptul că, deși toate păreau fără speranță, ea gă-

sise puterea să adune hrană pentru semenii ei, să le poarte de grijă.

În primul rând, Sarasin avea nevoie de cineva care să lupte pentru locuitorii lui. Să-i unească, să-i facă demni de locul pe care-l ocupau în Arawiya.

Au traversat un luminiș plin de curmali și au descoperit o priveliște care Zafirei i-a pus un nod în gât. Savurase frumusețea eterică a palatului demenhun și măiestria fioroasă a palatului sultanului, dar palatul sarazin îi tăia respirația.

Emana o frumusețe întunecată, pe care ea învățase s-o asocieze cu tot ce era sarazin. Pe când celelalte două palate erau întinse, acesta era foarte înalt. Minaretele se înălțau spre cerurile lipsite de nori și cupola uriașă de obsidian din centru era punctată cu numeroase ferestre arcuite. În piatra cenușie erau sculptate motive florale unduitoare, cu adâncimi și proeminențe evidențiate de razele oblice ale soarelui.

Toată viața ei, Zafira îi considerase pe sarazini niște monștri, iar aici vedea o frumusețe la care nu s-ar fi așteptat niciodată. Au priponit-o pe Afya de un stâlp de lângă palat și au alergat la niște porți mai mici. Gărzile în uniforme negre și argintii patrulau din loc în loc, cu săbii subțiri sprijinite pe umeri.

Zafira i-a aruncat lui Nasir o privire. Cum era să se întoarcă în locul de baștină al neamului lui, știind că nu era bine-venit aici? Exista o recompensă pusă pe capul lui. Chiar și dacă n-ar fi fost așa, îl ucisese cu sânge-rece pe vechiul calif.

Nasir a condus-o la adăpostul umbrelor, cercetând împrejurimile, și i-a spus:

— Proviziile sosesc de două ori pe zi. Carele ar trebui să sosească în curând.

— De unde știi că am ajuns la momentul potrivit?

Și-a aranjat cuțitele înșiruite pe curea.

— De aceea am spus că „ar trebui".

Zafira s-a strâmbat la el, dar atunci s-a auzit un huruit. Făcându-i cu ochiul, Nasir a tras-o mai la adăpostul umbrelor.

Trei care s-au apropiat hurducăind pe drumul de piatră și s-au oprit înaintea porților negre. Fără nicio grabă, gărzile și-au băgat săbiile în teacă și s-au dus încet la ele. La cât se chinuiau să le descuie, zăvoarele probabil că s-ar fi deschis mai repede de la sine. Vizitiii împărtășeau nerăbdarea Zafirei, frunzărind zgomotos prin foile lor de papirus, așteptând să-și primească banii.

Nasir a îmboldit-o de-a lungul liniei înguste ferite privirilor, până la ultimul car, și Zafira și-a ținut respirația când au traversat drumul în grabă, în plină lumină – așa cum o înțelegea Sarasinul, cenușie și tulbure. Ar fi fost suficient ca vizitiul să privească în spate. Ar fi fost suficient ca gărzile să privească puțin mai departe de-a lungul drumului.

Zafira i-a adresat lui Nasir o privire alarmată, pe care acesta a ignorat-o cu bună-știință, dezlegând funia care fixa învelitoarea carului. Pe când Zafira se holba la ceafa vizitiului, Nasir a ridicat pânza de sac și i-a făcut semn să urce în car. Zafira s-a apropiat cu pași ușori și s-a strecurat printre sacii cu făină, crispându-se de durere și cuibărindu-se în colțul îndepărtat al carului. Capul unui cui îi înțepa umărul, chiar deasupra rănii. Calul a luat-o încet din loc și carul s-a zgâlțâit odată cu el. Ceruri mari, planul ăsta nu era nicidecum lipsit de incertitudini. Ar fi fost mai sigur să rupă un sac de făină și să se acopere cu ea.

Nasir și-a țuguiat buzele, cântărind în mod evident aceeași idee, dar nu mai era timp. În curând gărzile aveau să se întoarcă spre al doilea car. Vor fi descoperiți într-o clipă. Nasir s-a apucat de marginea carului, vrând să urce după ea – și a înlemnit.

Gărzile veneau încet spre ei.

Khara. S-au auzit voci. Cineva a strigat – unul dintre vizitii, nemulțumit de plata primită. Zafira nu auzea nimic pe fondul zvâcnetelor pulsului ei.

Îmi place sunetul inimii tale.

Nu-i plăcea frica asta nouă, faptul că-i paraliza simțurile și-i încetinea sângele. Jawaratul, care savura haosul, nu i-a oferit niciun sfat turbulent. Nasir i-a întâlnit privirea și în cenușiul ochilor lui licărea panica.

Și apoi s-a făcut beznă, când Nasir a coborât învelitoarea peste ea și carul s-a pus în mișcare.

Capitolul 85

Călătorind spre Fortăreața Sultanului, Altair a văzut rezultatele acțiunilor sale de-a lungul deceniilor. Satele pe care le distrusese în Demenhur. Prăvăliile pe care le transformase în cenușă în Sarasin. Făcuse multe sacrificii ca să câștige favoarea sultanului. De-ar fi știut că slugărea pentru blestematul lui de tată!

— În sfârșit, a strigat Kifah în timp ce goneau prin ultimele petice de întuneric din Sarasin și lumina dinspre Fortăreața Sultanului strălucea mai limpede cu fiecare sforțare a cailor lor.

Arawiyanii umblau pe străzile nisipoase și zăboveau la umbră. Curmalii se înclinau în vântul leneș și copiii alergau în jurul trunchiurilor lor groase. Femeile cărau coșuri cu haine și fructe și negustorii își împingeau carele cu marfă. Pentru ei, noul rege nu era o năpastă; nu era o calamitate.

Încă nu.

Altair a observat poziția soarelui. La ora asta, califul impostor trebuia să fi zăcut în balta propriului sânge negru.

Cândva îi invidiase pe hashashini. Văzuse cum Nasir șerpuia prin mulțimi și se ghemuia fără probleme pe câte un acoperiș, după care țintele lui cădeau una câte una. Mișcările hashashinilor erau grațioase, cu atât mai mult ale prințului.

Era ciudat cât de diferit priveau moartea. Nasir vedea numeroasele bucăți din care erau alcătuiți oamenii. Altair vedea

numeroșii oameni din care erau alcătuite oștile și înțelegea diferența asta.

Palmele îi transpirau de nerăbdare.

— Mai știi drumul?

— Tu nici n-ai văzut casa Ayei, a spus Kifah, aruncându-i o privire. Dacă te duc la o morgă?

— Mereu atât de morbidă, a spus el. Casa e *a mea*.

— Nu știam că e casa ta.

— Akhh, Una din Nouă. Mai ai multe de aflat despre mine, s-a fălit Altair. Îmi amintesc fiecare cameră și fiecare pat și fiecare dată când...

Kifah și-a dres vocea.

— Știi, aș prefera să n-o faci.

Era liniște pe străzi, oamenii își vedeau de treabă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, tarabele cu legume și fructe proaspete se îngrămădeau laolaltă și, chiar dacă orașul ar fi fost la fel de întunecat ca Sarasin, mirosul de pâine abia scoasă din cuptor ar fi fost un indiciu suficient că soarele tocmai răsărise.

Altair a plătit unui băiat pentru o bucată împăturită de pita cu labneh și i-a întins lui Kifah jumătate din ea.

— Nu pari îngrijorat, a spus Kifah.

Altair a săgetat-o cu privirea.

— Parcă am avut deja discuția asta.

Au descălecat și au lăsat caii să umble liber. Altair a condus-o pe Kifah pe cărări și scurtături descoperite și colecționate de el de-a lungul anilor, oprindu-se în refugiul lui preferat, orânduit în spațiul rămas între două case negustorești și casa lui, cu o fântână placată în albastru și roșu, pe care o comandase personal.

— E o frumusețe, nu crezi?

Lui Kifah nu-i plăcea.

— Dacă-ți place să stai degeaba.

Altair a oftat și a făcut semn spre străduța care ducea la

casă, dar s-a oprit când a ajuns la ei sunetul mai multor voci și șuierul oțelului frecat de piatră.

— Aia e o piatră de ascuțit? a șoptit Kifah încruntată, cu creștetul ei ras lucindu-i. Se pare că s-a instalat altcineva în casă.

Au înaintat tiptil, cu pași ușori și respirația scurtă. Greutatea iataganelor lui îl liniștea pe Altair, chiar dacă ele îi aminteau de văzul lui înjumătățit. În curte se aflau un bărbat cu un turban cu ciucuri și încă vreo patruzeci de oameni, pe care îi urmărea cu mâinile în șolduri, supraveghindui în timp ce pregăteau arme și adunau provizii.

— Khaldun? a bănuit Altair.

Bărbatul s-a întors surprins. Chiar *el* era.

Altair a zâmbit larg.

— Trebuia să-mi dau seama că era vorba despre tine.

Era clar că bărbatul pe jumătate sarazin părea prea încântat pentru gustul lui Kifah, pentru că aceasta s-a apropiat și a spus:

— *Misk* Khaldun? Am auzit că l-a alungat nevastă-sa.

Altair a ridicat din sprâncene.

— E vorba de aceeași fată cu care ți-a permis Benyamin să te căsătorești?

Misk s-a poticnit. Nu-l legase niciun pact. Ar fi putut foarte ușor să-i spună fetei – doar avea destulă încredere în ea cât să dorească să-și petreacă restul vieții alături de ea.

Altair a râs.

— Akhh, trebuie neapărat să aud povestea asta și s-o cunosc pe fata asta.

Kifah a mormăit ceva, prea încet ca s-o audă.

— Ce te aduce în Fortăreața Sultanului? a întrebat Altair.

Misk era unul dintre păianjenii lui mai de seamă, ambițios și cinstit. Datorită minții lui ascuțite, asiguraseră cu luni în urmă o legătură comercială cu satele de la marginea vestică a

Demenhurului, pentru lemnul lor suplu – deși nu pentru asta fusese staționat acolo. Fusese însărcinat să descopere identitatea Zafirei și dăduse greș.

După mai multe luni se întorsese însă cu altă fată. Altair observase privirea aceea a lui Misk, cea care punea mereu stăpânire pe Benyamin când vorbea despre Aya. Altair își amintea și acum cu rușine de invidia lui.

— Misiva prin care ne atenționai să plecăm a sosit prea târziu. Satele vestice au dispărut, a spus Misk și Altair și-ar fi dorit să nu simtă o asemenea durere la cuvintele lui tăioase. Locuința mea. Viața mea. Viețile tuturor celor pe care-i cunoșteam.

A privit spre palat.

— Răzbunarea nu mi s-a părut o idee atât de proastă.

Aceștia erau oamenii despre care vorbise Haytham, cei în căutarea cărora pornise Altair. Rebelii. Toți erau demenhuni, veniți de departe, din locurile lor natale înzăpezite.

Altair l-a măsurat cu privirea.

— În cazul ăsta, marhaba. S-ar putea să mori alături de noi, dar măcar vom muri luptând.

Misk a plecat capul, încuviințând. Altair nu se așteptase niciodată să-i fie atât de *ușor* să recruteze rebeli.

— Și cu soția ta cum rămâne? a izbucnit Kifah și Misk a părut jignit. Datoria ta față de ea are întâietate înaintea datoriei față de regat.

Altair și-a ținut limba. Avea dreptate, dar lui nu-i stătea în obicei să se amestece în problemele celorlalți, mai ales când era vorba despre neveste atât de aprige cum părea să fie nevasta lui Misk.

Un țipăt a răsunat în aerul dimineții și toate privirile au țâșnit în sus, spre ceva care a trecut repede în zbor pe lângă curmal, repezindu-se la ei. *Hirsi.* Altair a întins brațul și pasărea a aterizat răsfirând aripile.

Altair s-a înviorat. Sosise în Fortăreața Sultanului. Rebelii erau de partea lui. Acum mama lui avea să pornească spre Marea Bibliotecă, dacă Hirsi se întorsese...

— Oi, Altair? a spus Kifah, cuprinsă de neliniște. Ăla nu-i... biletul tău?

Hirsi a ciripit mândru.

Capitolul 86

Zafira și-a ținut respirația, așteptându-se să se oprească în loc carele, să fie scoase săbiile și să izbucnească haosul. Unde era Nasir? Singurul răspuns plauzibil era că rămăsese în urmă și o trimisese singură dincolo de porți. *Laa, laa, laa.*

Carele s-au oprit hurducăit. Mintea îi vuia. Îl găsiseră. Îl...

Unul dintre care s-a depărtat și niște pași au călcat nisipul scrâșnind. Ușurării ei i-a luat imediat locul o teamă nouă: carele erau oprite pentru inspecție. Bineînțeles – se aflau într-un *palat.* Inima îi zvâcnea cu atâta putere, încât nu s-ar fi mirat dacă vizitiii ar fi descoperit că sacii lor de făină se pricopsiseră deodată cu puls.

S-a auzit tot mai aproape un târșâit de pași și Zafira și-a dat seama după clinchetul ghetelor că era vorba despre o gardă. A închis ochii strâns, lipindu-se cât a putut de mult de fundul și de peretele lateral al carului.

— Yalla, a spus garda plictisită. Mai am puțin până la pauză.

Gărzile sunt leneșe, a liniștit-o Yasmine.

Zafira a strâns din ochi și mai mult, știind că departe de tot, la Thalj, prietena ei suferea, cumplit de supărată, pentru că Zafira plecase fără niciun cuvânt.

Ceva s-a rezemat de lemn – garda se sprijinea de latura carului. Alte foșnete.

Sacul. *Sfântă zăpadă.* Nu, nu, nu. Lumina cenușie s-a furișat în car pe măsură ce era ridicată cuvertura, puțin câte

puțin. Zafira și-a vârât degetele picioarelor sub un sac de făină.

Garda s-a oprit.

Zafira a început să tremure.

— A? Mai zi odată.

Nu a deslușit răspunsul din cauza vuietului din urechile ei.

Garda a izbucnit în râs și hohotele lui ciudate au făcut-o pe Zafira să-și muște limba, ca să-și stăpânească propriul râs. Khara, oare creierul ei nu pricepea în ce pericol se afla?

Pânza de sac s-a lăsat la loc. Soldatul a plecat mai departe, vorbind cu și mai multă însuflețire decât cu câteva clipe înainte, iar răsuflarea Zafirei a tremurat eliberator când carul s-a pus din nou în mișcare, înaintând hurducăit până când s-a oprit de tot. Vizitiul a sărit din car, care s-a aplecat într-o parte sub greutatea lui.

Apoi nimic.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Și-a ținut respirația în timp ce pașii se îndepărtau, amintindu-și că trebuia să aibă mai multă încredere în urechile ei decât în ochi.

A ridicat un colț al pânzei și a privit grajdul. Nu era nimeni. Vizitiii doar conduceau carele. Nu descărcau marfa. *Ceea ce înseamnă că urmează să apară cei care o descarcă, netoato.* A numărat până la trei și a azvârlit acoperitoarea, sărind apoi peste marginea carului. Aterizând, a simțit o înțepătură dureroasă în piept și i s-au zdruncinat genunchii.

Boxa era suficient de mare încât să încapă toate cele trei care. Caii care trăseseră la ele pufneau istoviți, așteptând să fie deshămați. Locul respectiv părea că nu mai fusese curățat de luni întregi și praful adunat dinspre întinderea sumbră de nisip scăldat în lumină cenușie din spatele ei se prinsese de diversele obiecte îngrămădite lângă peretele din capăt.

A simțit imediat că nu era singură. S-a aplecat și mai mult, privind pe sub car ca să vadă dacă venea cineva.

— Bună, s-a auzit o șoaptă.

Zafira a fost cât pe ce să țipe. Nasir stătea agățat de fundul carului, cu praf în păr și cu keffiyah-ul lui legat în jurul gâtului. Rânjind timid în răspuns la încruntarea ei mânioasă, și-a dat drumul și s-a rostogolit până la ea, de parcă ar fi făcut asta în fiecare blestemată de zi. Zafira și-a masat pieptul cu pumnii, dar, până să țipe la el, Nasir s-a ridicat, ridicând-o și pe ea, și, cuprinzând-o de umeri, a târât-o până la adăpostul unui spațiu mic în clipa în care s-au întors vizitiii.

— Acum ce facem? a șoptit ea, simțind deodată atingerea lui.

În ungherul ăsta nu avea loc nici să se întoarcă cu fața la el.

— Acum, a spus el încet, atingându-i ușor urechile cu buzele, așteptăm.

Zafira a încremenit. Trupul ei a tremurat pe când se împotrivea dorinței de a se rezema de el. De a-l simți lipit de trupul ei.

— Oare cum am putea petrece timpul? a spus el pe același ton șoptit.

Preț de o clipă, nu s-a mișcat niciunul. Se auzeau numai respirațiile lor. Apoi Nasir a luat mâinile de pe brațele ei și i-a dat părul la o parte cu o mișcare lină a degetelor. Zafira s-a cutremurat, simțind pe piele suflul lui moale, după care Nasir și-a atins buzele de golul dintre gâtul și umărul ei.

Zafira și-a spus deodată că vizitiii n-aveau decât s-o ia încet.

A oftat răgușit și ceva a prins viață înăuntrul ei. A înclinat capul, lăsându-i mai mult loc.

— Respirația ta mă înnebunește, frumoasă gazelă.

Îndrăzneala lui avea asupra ei același efect. Și vocea lui. Modul în care fiecare cuvânt îi aluneca de pe limbă, frumos și cântărit. Devenise puțin mai îndrăzneț de când începuseră

să se furișeze. Zafira a înțeles că toate astea îi priau. Îi priau fiorii misiunilor lui.

Un rotocol de întuneric s-a întins șoptit pe pielea ei, făcând-o să-și holbeze privirea tulbure. Aproape că a tresărit, dar s-a stăpânit, știind că asta era o parte din el, pe care el încă nu o cucerise. Umbrele i-au mângâiat încheieturile și au alunecat pe ceafa ei, tandru și cercetător, foarte diferit de cele ale Leului.

— Simți ce fac umbrele? a întrebat ea, ridicând palma.

Rotocoalele întunecate i-au înconjurat degetele, fine ca fumul, și s-au risipit, sfiindu-se deodată sub privirea ei.

Nasir a murmurat ceva în spatele ei, ca și când și-ar fi dorit într-adevăr să simtă.

— E ca și cum aș plimba vârful unui toc pe hârtie. Controlez tocul, dar nu simt curgerea cernelii.

Zafira s-a întors, frecându-se de el, și a zâmbit larg când Nasir a inspirat scurt și aspru. Zafira știa că o putea citi, că vedea în ochii ei faptul că accepta fiecare parte din el, fiecare ciob întunecat. Gura lui i-a alunecat pe gât și s-a oprit pe clavicula ei. Zafira a gemut.

— Asta ce-a fost? a întrebat unul dintre vizitii.

Zafira a încremenit – sau a încercat. Tot trupul ei pulsa de dorință, tangibilă și fierbinte. Nasir a arcuit buzele într-un zâmbet întunecat, coborând și mai jos, trăgând de decolteul rochiei ei cu buza inferioară. Zafira și-a mușcat limba ca să nu icnească. Și-a vârât degetele în părul lui. Sfântă zăpadă, omul ăsta! Sentimentele astea. Și-a mișcat șoldurile și Nasir a coborât mâinile, lipind-o strâns de trupul lui cu un geamăt abia șoptit.

— Nu m-aș mira dacă ar locul ăsta ar fi bântuit de fantome, a răspuns altul.

Vizitiii și-au dezlegat caii. Zafira i-a auzit când au încălecat, a tresărit la auzul loviturilor de cravașă și apoi au plecat.

— De-ar ști, a șoptit Nasir, desprinzându-se de ea.

— Stai, a bâiguit ea înainte să se poată stăpâni.

Degetele lui s-au strâns reținute. S-a uitat la picioarele ei.

— Trebuie să sosească cineva să descarce carele.

Desigur. Aveau de lucru.

— Mai târziu, a spus ea, ca posedată.

— La nesfârșit, Zafira, a spus el încet. La nesfârșit. Trebuie doar să mi-o ceri.

A ridicat ochii la ea.

Da, voia ea să șoptească. *Da,* a repetat Jawaratul, dar în gândurile ei au fulgerat ochii pustiiți ai lui Umm și atunci Nasir i-a întors spatele, a glisat o ușă și a dispărut pe holul întunecat.

Zafira a răsuflat.

Mintea îi uruia. Abia mai vedea înaintea ochilor, abia mai auzea ceva pe lângă pulsul ei și acea *sete* cumplită dinăuntrul ei.

— E vreo cale să ajungem mai repede? l-a întrebat pe Nasir când s-a întors.

S-au oprit la trecerea a trei servitoare care purtau una un dallah, iar celelalte două, platouri și tăvi. Aroma de curmale, sirop de struguri și roșcove folosite pentru prepararea jallab*ului au făcut ca Zafirei să-i lase gura apă.

— Aș fi escaladat zidurile, ca de obicei, dar...

A privit la rana ei cu înțeles.

Zafira a înghițit un fior de jenă.

Au fugit pe coridor și s-au ascuns într-un dulap mic. Nasir a dat la o parte o placă de lemn, descoperind o scară abruptă.

— Ușurează munca servitorilor în timpul banchetelor mari, i-a explicat el, urcând câte două trepte odată. Califul nostru se poate afla într-unul din două locuri.

* Sirop de fructe specific Orientului Mijlociu (n.t.).

Zafira l-a urmat în grabă și aproape că s-au prăbușit amândoi când el s-a oprit în dreptul unei uși înguste și și-a lipit urechea de lemn, rămânând perfect nemișcat. Încruntându-se discret, a împins încet mica ușă și Zafira a privit peste umărul lui într-o încăpere.

Un dormitor. O încăpere ca o bijuterie, pe care a privit-o deodată cu o mare sfială. Era construită sub bolta cupolei principale; tavanul înalt și curbat era pictat cu o mare de stele presărată cu piese de mozaic și înscrisuri caligrafice care înșiruiau povestea Surorilor Veșniciei. Era camera *ei*, a înțeles Zafira: A Surorii care stăpânise Sarasinul cu mult timp în urmă.

Precum vălul de pe o coroană, o perdea de voal argintiu nespus de fin atârna deasupra patului scund și lat și în dreptul piciorului lui era o firidă boltită și bogat ornamentată. Așternutul era croit din lumină de stele și vise, în întunericul covârșitor în ciuda luminii aurii a după-amiezii, care pătrundea în raze subțiri prin mashrabiya-ul* somptuos. Zafira văzuse multe astfel de balcoane închise cu zăbrele, dar nu mai văzuse niciunul atât de complicat, cu vitralii fixate în multe dintre motivele cioplite, care spuneau și ele o poveste.

Nasir o urmărea.

— Nu e aici, a spus el inutil, cu vocea aceea care se unduia odată cu întunericul și timpul depănat de la capăt.

Zafirei îi lipsiseră momentele astea. Când fascinația ei devenea ținta atenției lui fermecate.

Câțiva pași mai departe, Nasir s-a oprit din nou și Zafira a înțeles. Ifritul care îi furase chipul lui Muzaffar se afla de cealaltă parte a acelei uși. Nou-numitul calif al Sarasinului.

— Istoria se repetă, a spus el îngândurat și a dus mâna la zăvor.

---

* Balcon în relief închis, construit din lemn de-a lungul etajelor superioare în arhitectura tradițională a lumii arabe, cu zăbrele ornamentale care permit trecerea vântului, răcindu-l (n.t.).

Ultima dată când fusese aici îl ucisese pe califul muritor. Toți din Arawiya știau, dar Zafira nu reușea să asocieze hashashinul acela fără chip cu prințul pe care îl cunoștea acum.

Oare lucrurile stăteau mai bine de data asta? Puteau justifica uciderea califului prin simplul fapt că acesta sângera altfel? *Da,* și-a spus ea. Din cauza ifriților murise Deen. Din cauza lor aproape că murise și *ea*. Furia i-a aprins sângele, brusc și luminos. Avea să-i omoare pe toți. Avea să curme viața Leului și apoi să înnegrească străzile cu sângele lor.

Un țipăt uruitor i-a răsunat în cap.

NU!

Zafira s-a clătinat și s-a apucat de brațul lui Nasir, ai cărui mușchi încordați s-au strâns sub degetele ei.

Și atunci Jawaratul a pus stăpânire pe ea.

O putere amețitoare, îmbătătoare a năvălit în venele ei. O lumină aurie a înconjurat-o și privirile îi străbăteau pielea expusă, mătăsurile care-i acopereau brațele și picioarele și bijuteriile de la gât. Nu vedea nimic. Doar simțea suveranitatea, puterea, superioritatea – erau ceva atât de străin, încât s-a pierdut în ele.

Ne-am însușit puterea femeilor din vechime. O putere atât de mare, încât a făurit un regat întreg.

Surorile. În viziunea tulbure a Jawaratului, Sora pe are o întruchipa Zafira ședea pe un tron. Fiecare mișcare a ei mustea de încredere și fiecare cuvânt răsuna cu autoritate. Zafira vedea, simțea, auzea, dar nu înțelegea nimic.

Viziunea s-a schimbat.

Era un soi de întuneric pustiu.

Pic, pic, pic. Duhoarea metalică a sângelui i-a copleșit simțurile. Cumva se îneca în absența apei. Agonie și pierderea desăvârșită a puterii. Neajutorată. Singură. Durerea a stors și ultimul strop din spiritul ei și, când a auzit țipătul care

i-a scăpat din gură – *Baba!* –, a înțeles îndată unde o dusese Jawaratul.

Ne-am însușit dorința de răzbunare a băiatului cu sânge amestecat. O durere atât de mare, încât năștea întuneric și cruzime.

Haider. Băiatul care se transformase în Leul Nopții. Zafira era o grămadă încâlcită de haos și durere care se agăța de buza unui hău, de limitele nebuniei, până când a descoperit un scop, unic și lipsit de moralitate: răzbunarea. Aceasta îi ardea în sânge și sfârșitul a dispărut dinaintea ochilor ei încet, dar sigur.

Imediat ce a zărit punctul luminos de la capătul amintirii Leului, a fost împinsă într-o altă viziune. Era cumva mai liniștită. Mai puțin agitată, mai puțin imaterială, iar frigul bine știut al Demenhurului îi înțepa nările. Asemenea unui recipient dat peste cap de un copil nerăbdător, calmul a fost distrus de o senzație de eșec. Durerea care se învălmășea în craniul ei era căptușită nu cu întuneric, ci cu altceva. Era aproape la fel de amețitoare ca puterea Surorilor. Aproape la fel de covârșitoare ca răutatea Leului.

Ne-am însușit compasiunea unei fete. Un sentiment atât de profund, încât ne-a transformat spiritul.

Era ea. Jawaratul era legat de ea cum nu fusese legat nici de Surorile Veșniciei, nici de Leul Nopții, era o legătură pe care nimeni nu o putea înțelege. Zafira nu era puternică, nu era nemuritoare. Era doar o fată care se străduia să-și găsească locul în lume. O fată copleșită de emoții pe care se chinuia să le deslușească. Durerea, tristețea, dorința – Jawaratul fusese martor la toate.

— De ce? a întrebat Zafira, încercând să lămurească confuzia care i se înțepenise în gât, dar știa de ce.

Jawaratul căutase un suflet pe care să-l modeleze după propria-i voință, pe cineva care să înfăptuiască haosul pe care

îl absorbise pe Sharr – și cine ar fi fost mai potrivită decât cea cu inima pură? Când aceasta îl refuzase, s-a dus la Leu, fără să știe de voința lui de fier. Leul s-a ferit de controlul lui și a încercat în schimb să-l controleze pe *el*. Dar hilya erau ca oamenii și abuzul lui nu i-a convenit.

Și atunci ceva s-a schimbat, căci Jawaratul descoperise că îi lipsea cea legată de el la fel de mult cum îi lipsise și el ei.

Apoi, când s-au regăsit, din dorința de a-și ispăși greșeala, a dus-o pe Zafira la ușa bărbatului pe care ea îl detesta și i-a amplificat furia, ațâțând-o, până când Zafira l-a spintecat în două. Se aștepta ca ea să se bucure, pentru că dorința lui nu era haosul fără minte din viziunea pe care i-o arătase, era înfăptuirea dreptății.

Cât de amarnic se înșelase.

Nu se așteptase s-o dea pe Zafira peste cap. Nu se aștepta s-o găsească pustiită când Zafira s-a trezit și singurătatea și durerea ei se întindeau la fel de sterpe precum Pustiul și erau la fel de nesfârșite.

A încercat din nou să-și răscumpere greșeala, de data asta cu mai multă șovăială și mai puțină violență, și Zafira a plecat pe furiș, hotărâtă să-l omoare pe Leu și să recâștige încrederea zumrei. Să-și recupereze sufletul, pierdut în timp. De-a lungul acestei călătorii îi vindecase tăieturile mânioase ale inimii, durerea și furia pe care le cuibărise în venele ei. A descoperit un haos lipsit de violență în momentele petrecute de ea alături de prințul cu ochi cenușii, în fericirea ei profundă și în dorința ei de magie și de dreptate și de pace.

Trebuie să înțelegi, bint Iskandar. Suntem de-ai tăi așa cum tu ești dintr-ai noaștri.

Zafira știuse asta încă din clipa aceea hotărâtoare de pe Sharr, când își legase viața de el.

— Te-ai folosit de mine, ai uitat?

Fapt pe care îl regretăm. Am încercat să ispășim, dar am greșit din nou.

De aceea era atât de îngândurat în ultima vreme. Din cauza remușcărilor lui. De aceea o îndemna să se apropie de Nasir – pentru că el o făcea fericită, ceea ce îl făcea fericit și pe el. Era o doză de haos care-i mulțumea pe amândoi și, astfel, Jawaratul a găsit o cale pentru existența lui.

De la tine am învățat și astfel vom împărtăși învățături. Trebuie să sufere o credință întreagă pentru păcatele câtorva? Trebuie distrus trupul pentru disfuncția unui organ?

Ifriții. Sarazinii. Nasir avea dreptate: îi revenea ei sarcina de a-l îndruma pe Jawarat pe calea dorită.

A pus cartea deoparte, la loc sigur.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Nasir.

— Nu-l omorî.

Nasir s-a încruntat.

— Planul...

— Lasă planul, Nasir. De data asta, procedăm corect.

Nasir a inspirat precaut, dar, înainte să poată răspunde, ușa s-a dat în lături.

Zafira a înghețat, simțind că ochii lui îi jupuiau pielea. Pentru că ifriții nu erau ca oamenii. Erau subtili la un nivel necunoscut de oameni, mai rapizi – și inamicul lor era pregătit.

Cu un cuțit.

Capitolul 87

Ifritul care luase forma lui Muzaffar s-a mișcat repede și cuțitul lui subțire a licărit în lumina lămpii așezate pe masa scundă, dar Nasir nu era un amator. S-a răsucit și a parat, îmbrâncindu-l pe ifrit înapoi în cameră și dezarmându-l cu ușurință. Cuțitul a zăngănit pe pardoseală, covorul nu a estompat deloc zgomotul.

Nasir și-a dus pumnalul la gâtul califului și Zafira a intrat și a blocat ușa.

— Prințul moștenitor și vestita Vânătoreasă, a spus ifritul, fără să se sinchisească de cuțit. În sfârșit.

Era îndesat și bine făcut, imitându-l perfect pe negustorul mort, dar diferențele ar fi fost limpezi pentru oricine s-ar fi uitat la el – viteza mișcărilor lui, pauzele respirației, tremurul ocazional al întregului lui trup, ca și când ar fi fost un efort pentru el să afișeze un chip uman.

— Tu vorbești, a șuierat Nasir, surprins de fluența cu care vorbea limba arawiyană.

— Ifriții nu sunt slugi fără minte, a răspuns el liniștit. Condiția ca eu să accept tronul sarazin a fost să am mintea și limba slobode.

O pernă întunecată de majlis se întindea în spatele lui, lângă care erau așezate un platou cu fructe, o călimară și câteva scrisori. *Fructe,* a gândit Nasir cu uimire. Rimaal, ce credea că mănâncă ifriții – foc?

— Să începem cu numele tău – cum te numești?

Ifritul a zâmbit.

— Am auzit că creierul omului e destul de mic. Pentru a nu vă complica demersurile, e suficient să-mi spuneți Muzaffar.

Zafira a ridicat dintr-o sprânceană.

— Și limba ta slobodă justifică moartea a sute de oameni?

— E firesc să dăruiești înapoi pe măsura celor primite.

Văzând calmul lui, Zafira a scrâșnit din dinți.

— Orice rău suferit de neamul tău a fost provocat de al nostru în autoapărare.

Muzaffar s-a uitat la ea.

— Ești tânără. Despre epurarea poporului ifriților știi doar ce se învață în școlile voastre. Surorile Veșniciei ne-au exilat pe o insulă unde nu se găsea niciun strop de apă. Abia când a sosit Gardiana am găsit metode de a supraviețui. A pus la punct sisteme prin care poporul nostru a primit mâncare și apă și locuințe. Spune-mi, Vânătoreaso: dacă ai fi exilată din cauza pielii cu care te-ai născut, nu ai căuta și tu să te răzbuni?

Gardiana era mama lui Nasir și acesta a simțit o efuziune de mândrie. Multe se puteau spune despre Surori: erau salvatoare, regine ale dreptății. Dar se și înșelau. Făcuseră o greșeală cumplită și mai multe rase suferiseră din cauza ei. Poate că și ele muriseră pentru faptele lor.

Pentru că lumea răsplătea pe fiecare după merit.

— Atunci ne oprim, a spus Nasir deodată.

Ce să oprim, netotule?

A observat îngândurarea ifritului după cum i s-a schimbat ritmul răsuflării.

— Ce propui?

— O alianță. Stăpânești atât armata sarazină, cât și pe cea de ifriți. Împiedică-le să vină în ajutorul Leului și-ți vom cruța viața, a spus Zafira.

Nasir i-a aruncat o privire. De data asta, nu ținea cartea în

mână și l-a surprins limpezimea privirii ei în lumina cenușie care pătrundea oblic prin fereastra largă.

Laa, furia asta era doar a Zafirei.

— Alianțele nu sunt sinonime cu amenințările, Vânătoreaso. Dacă e să discutăm despre o posibilă înțelegere, ați putea să mă eliberați, ca să putem vorbi într-o manieră civilizată.

Lui Nasir nu i-a scăpat ironia cuvintelor lui. A întâlnit privirea Zafirei. Când aceasta a încuviințat din cap abia perceptibil, Nasir a luat cuțitul de la gâtul lui Muzaffar.

Exact când cineva a bătut la ușă.

Au încremenit amândoi.

Muzaffar a observat asta și Nasir și-a dat seama că prin acest mic gest, ca un prost, îi arătase califului cât de ușor ar fi putut să-i învingă. Dar ifritul nu a strigat după ajutor.

— Sunt ocupat, a spus el tare și limpede, și nimic altceva. Nu permiteți nimănui să vină, vă rog.

Un ifrit politicos. Rimaal.

S-a așezat pe pernă și i-a îndemnat printr-un semn să facă și ei întocmai. Zafira s-a așezat cu prudență. Nasir a rămas în picioare.

— Așadar, a spus Muzaffar, cu chipul pâlpâindu-i. Vreți să rețin atât armata sarazină, cât și pe cea de ifriți, când ne va chema Leul. Nu îi stăpânesc pe toți. Categoric nu îi stăpânesc pe cei din Fortăreața Sultanului.

Zafira nu a cedat.

— Stăpânești destui.

— Îmi ceri să mă împotrivesc regelui meu.

— Unui uzurpator, l-a corectat Zafira și l-a arătat pe Nasir. Acesta e regele tău.

— Mmm... Armata ifrită, așa cum îi spuneți voi, nu e decât întregul poporului meu. Am traversat Marea Baran pentru viața care ne-a fost promisă, nu ca să devenim soldați.

— Și consideri că poporul tău a fost nevoit să pună mâna pe sabie din cauza noastră, a dedus Nasir.

Într-o clipă, l-a înțeles pe ifrit așa cum era de fapt. Nu era ca Leul, ahtiat după răzbunare. Urmărea cu adevărat bunăstarea poporului său.

— Nu e așa? Sub cârmuirea Leului Nopții se eliberează orașe întregi în care să putem trăi în condiții bune...

— Spui „se eliberează" de parcă viețile umane ar fi obiecte care vă încurcă, a mârâit Zafira.

— Vreau ca poporul meu să supraviețuiască, a spus Muzaffar, dar a avut bunul-simț să o spună cu aerul că își cere iertare. Dacă ar exista o alternativă...

— Există, a spus Nasir și a fost surprins de teama subită care i-a curs în vene.

Aceasta îi amintea cine era, acum, după moartea tatălui său. Fiecare cuvânt al său putea avea consecințe. A răsuflat sacadat, pentru că, pe cât se temea să piardă lupta împotriva Leului, pe atât se temea că o va câștiga.

Victoria ar fi însemnat că trebuia să stea pe Tronul de Aur. Să țină în mână viața unui întreg regat.

— Ajută-ne să înapoiem echilibrul și magia regatului și atunci neamul ifriților va putea trăi oriunde în Arawiya, după bunul plac. Dacă vă trebuie un loc în care să atârnați umbre în locul cerului, vă voi da un întreg califat al vostru, la fel de specific poporului vostru cum e Alderamin pentru safini. Unul care să nu fie ridicat pe pământul unui cimitir.

Pentru că asta ar fi devenit Sarasin în curând dacă luptele ar fi continuat.

Nici Zafira și nici Muzaffar nu și-au ascuns deruta.

— În detrimentul cui, mai exact? s-a încumetat Muzaffar.

— Al nimănui. Sub îndrumarea Gardienei, neamul ifriților a transformat Sharr într-un cămin unde viața voastră a înflorit. Puteți să faceți la fel pe întinderea dintre Alderamin și

Pelusia. În prezent, regiunii i se spune Pustiul, dar, cu ajutorul nostru, ținutul acela sterp poate fi transformat în orice doriți.

Zafira s-a rezemat pe spate. Muzaffar a ridicat din sprâncene.

— Un calif fără magie.

Nasir s-a încruntat.

— Poate că Pustiul nu are minaret, dar, la întoarcerea magiei, aceasta va curge între Alderamin și Pelusia, prin toate orașele dintre ele. Niciun loc nu va fi văduvit.

Muzaffar s-a gândit o vreme, dar apoi tot chipul lui s-a preschimbat.

— Îți baţi joc de mine, Prinţe. Îmi desconsideri poporul, căci ne socotești mână de lucru ieftină. Vrei să cultivi Pustiul și munca noastră e o alegere economică.

Nu asta voia... khara. Un lucru încă nu învățase Nasir despre diplomație, iar acesta era modul în care operau mințile celorlalți.

— Gărzi! a strigat Muzaffar, sărind în picioare.

Om scund, răbdare scurtă. S-a întors spre Nasir și i-a spus tăios:

— Știai că s-a pus o recompensă pe capul tău?

Zafira a încremenit pe perna de majlis.

— Ai lăudat-o pe Gardiană pentru că v-a transformat viețile, a spus Nasir, străduindu-se să-și păstreze cumpătarea. Poate să vă ajute din nou. *Coroana* vă va ajuta în eforturile voastre.

— Gardiana a murit, a mârâit ifritul printre dinți.

Nasir a râs aspru.

— Gardiana e în viață...

Ușa s-a dat de perete. Cinci bărbați sarazini au dat buzna alături de trei ifriți. Nasir nu s-a clintit când o sabie i-a atins gâtul.

— ...și știu asta pentru că e mama mea.

Dar știa că e puțin probabil ca Muzaffar să-l creadă fără s-o vadă cu ochii lui. Nu, lui Nasir îi trebuia altceva. L-a cercetat cu privirea, observând atitudinea lui onestă. Grija pe care o purta poporului său. Ținuta lui impecabilă, ori că era reală, ori că era iluzorie, și maniera lui demnă.

Și Nasir a descoperit cum să întoarcă balanța în favoarea zumrei. În sfârșit, ajunsese la cheremul întâmplării, atât de dragă lui Altair, și nu-i plăcea nicicum.

— Și cu stabilirea unui califat nou va trebui să desemnez un nou calif, a spus Nasir, înclinând capul, pe când tăișul sabiei apăsa tot mai mult, aproape să verse sânge. Pe tine.

Capitolul 88

Neliniștea cu care Kifah pășea de colo-colo pe covor îl aducea pe Altair la limita răbdării. Acesta tot privea spre ușă, de parcă Nasir și Zafira ar fi putut să apară dacă ar fi privit suficient. Nu se încumeta să dezlege biletul de la piciorul lui Hirsi, ca și când, dacă l-ar fi ignorat destul de mult, acesta ar fi reușit cumva să ajungă la mama lui.

— Întârzie, s-a plâns Kifah. Doi oameni – dintre care unul e rănit – împotriva unui întreg califat.

— Nu putem face nimic, a spus Altair istovit.

Nasir era hashashin. Pătrundea prin moarte ca un ac printr-un voal. *Trebuia* să supraviețuiască – abia începeau să se poarte ca frații.

Kifah s-a oprit în loc.

— Trebuie să hotărâm cum procedăm dacă nu ajung la timp.

Același simț practic dintotdeauna, numai că în privirea întunecată i se citea îngrijorarea.

Dar Altair nu avea pregătită nicio altă variantă. El nu proceda așa. Îi alegea pe cei mai buni pentru planurile lui și se bizuia pe ei să le ducă la împlinire.

Mintea lui – care de obicei calcula, complota și urzea intrigi – tăcea.

A sărit în picioare când ușa s-a dat de perete și atât el cât și Kifah s-au repezit înspre ea. Dar nu era nici mama lui, nici Nasir, nici Zafira.

Era doar unul dintre mesagerii lui Misk, care gâfâia.
— Marea Bibliotecă. A... a luat foc.

Capitolul 89

Salvarea a mii de vieți nu le-ar fi putut răscumpăra niciodată pe cele răpite de Zafira cu atâta violență, dar arăta că încă era aici. Că pierduse înfățișarea Vânătorului, dar că rămăsese persoana călită de mantie.

Să trăiești înseamnă să te poticnești, și-a spus ea, dar refuza să rămână culcată.

Lumina i-a inundat simțurile când ea și Nasir au trecut din Sarasin în Fortăreața Sultanului. Până și Afya a mers împleticit până când ochii i s-au obișnuit cu lumina. O mare zarvă se auzea din inima orașului și Nasir și-a îmboldit iapa.

În curând Zafira a zărit palatul. S-a întrebat ce vedea Nasir când privea cupolele sclipitoare și stâlpii înșiruiți de-a lungul Căii Sultanului: îl vedea pe tatăl lui mort sau își vedea tronul?

Când *ea* se uita la palat, vedea...

I s-a strâns stomacul. Sfântă zăpadă, ăla era fum? Apoi a simțit mirosul. Panica ei subită a cuprins-o și pe Afya, care s-a oprit brusc, nechezând.

Jawaratul s-a deșteptat din somn ca o pisică zburlită, anticipând cu entuziasm haosul dezlănțuit. Dar Zafira simțea zbuciumul și ezitarea lui, dorința de a se mula pe emoțiile ei. Își dădea silința.

Oamenii alergau spre ei, fugind în toate părțile și împânzind aerul de strigăte.

— Marea Bibliotecă!

— A luat foc!

Zafira s-a îndreptat de spate, alarmată. *Biblioteca?*

— Arawiya ne pedepsește!

Afya nu se mai liniștea. Zafira aproape că a căzut din șa, dar s-a apucat de coama ei cu un țipăt.

— Trebuie să descălecăm, a spus Nasir.

Zafira a alunecat pe pământul prăfos. Biblioteca. *Baba.* Atâta cunoaștere, atâta istorie. Munca învățaților, istoricilor, poeților, călătorilor – pierdută. Ar fi vrut să-l găsească pe cel care spusese că nimic nu avea putere mai mare decât cuvântul scris și să-l scuture. Să-i arate ce se petrecea.

Nu fugeau toți. Oamenii care nu se pierduseră cu firea zoreau spre incendiu doi câte doi, cărând între ei găleți din care apa stropea în toate părțile.

Nu are rost, îi venea ei să spună, în vreme ce fumul șerpuia pe cer, înălțându-se în rotocoale mari.

Nasir a îmboldit-o înainte cu o mână, pe când cu cealaltă încerca în continuare s-o calmeze pe Afya. Zafira s-a smucit. Trebuia să-i ajute, nu să fugă.

— Concentrează-te! Nu avem timp, a insistat Nasir. Afya, nu!

Incendiul a spintecat-o pe dinăuntru. Alergând, privea când în pământ, când în sus, la fumul care ocăra cerul cu unduiri mânioase.

Au dat buzna pe porțile de la casa Ayei. În vreme ce Nasir a dus-o cu chiu, cu vai pe Afya în grajd, Zafira a văzut bărbați așteptând în curte. Demenhuni. Și erau destul de mulți. *Bun.* Nu putea stinge incendiul de una singură.

— Zafira?

— Nu acum, s-a răstit ea. Trebuie să stingem...

S-a întors când mintea ei a recunoscut vocea și fumul din zare s-a estompat brusc sub fiorul ei subit de furie.

— Deci asta fac lașii când își mint nevestele, s-a stropșit ea.

Misk, chipeș și obosit, a avut bunul-simț să pară rușinat. Laa, profund și pe deplin amărât. A clătinat din cap.

— Nu... am făcut mai rău.

Pornirea certăreață a Zafirei s-a risipit. Yasmine spusese că poate n-ar mai fi ținut niciodată vreun secret față de ea, dar, dacă Zafira ar fi fost în locul ei, ar fi găsit o cale de a-l ierta pe loc. Însă Yasmine era diferită; nu ierta atât de ușor. Mai ales când era implicată hidoșenia minciunilor.

Când Nasir s-a întors cu sabia scoasă, căutând-o, Misk a mijit ochii.

— Prințul Morții nu e bine-venit aici.

Era ciudat să-l auzi vorbind așa. Era ciudat să-l vezi liniștit înaintea unei arme, de parcă ar fi fost o persoană cu totul diferită de ea cu care se căsătorise Yasmine. Chiar *era* o persoană diferită, a înțeles ea. Zafira îl știuse drept cărturar, drept bărbat versat în arta ștergerii de pe degete a cernelii, nu a sângelui. Nu ținuse un singur secret față de Yasmine, blestemăție, îi ascunsese toată viața lui.

— Nu te-am întrebat nimic.

Nasir l-a studiat înclinând capul într-o parte.

— Te-am mai văzut. La palat. Ești de-ai lui Altair.

Misk a strâns din buze.

— Oi! a strigat cineva, rupând atmosfera încordată. Nu stați degeaba! Aduceți... Nasir? Pe dinții sultanului, tu ești! Kifah credea că ai murit. Akhh, m-ai rănit, habibi. Nici nu ți-ai luat rămas-bun de la mine.

Zafira a înlemnit când s-au apropiat pașii lui Altair, urmați îndeaproape de pașii încă unei persoane. Deodată i s-a strâns pieptul, dar s-a silit să se întoarcă, moment în care Misk a luat-o din loc. Kifah i-a întâlnit privirea și a salutat-o, coborând capul încet. Altair i-a adresat o jumătate de zâmbet jenat. N-au schimbat niciun cuvânt și totuși a simțit o mare ușurare.

Te-ai îndoit de cei pe care îi iubești.

Zafirei i-a venit să azvârle Jawaratul cât colo. *Tu m-ai silit s-o fac.*

Chipul lui Altair s-a înmuiat.

— N-ar fi trebuit să plec de lângă tine, Vânătoreaso. Iartă-mă!

— Și pe mine, a spus Kifah, apropiindu-se.

Zafira a zâmbit, în ciuda nodului care i s-a pus în gât, și a strâns din dinți ca să-și înăbușe un râs nervos. Pe alții îi învinuise pentru lucruri și mai mărunte. Îl învinuise pe *Altair* pentru mai puțin – pentru simplul fapt că le întorsese spatele când la fel făcuse și Aya.

— Iertați-mă și voi pe mine, a spus ea încet.

Kifah a ridicat din umeri.

— Na, bătrânul ăla o merita.

Zafira știa că nu asta credea Kifah cu adevărat, motiv pentru care i-a fost și mai recunoscătoare pentru cuvintele ei. Altair, Kifah și Nasir au zăbovit încă o clipă și între ei s-a așternut tăcerea, pe când în zare oamenii țipau și flăcările se înălțau, după care s-au pus în mișcare.

— Stați… cum rămâne cu focul? a întrebat Zafira.

— Ce-i cu el? a întrebat Nasir.

— E o priveliște pe cinste, a spus Altair, înclinând capul într-o parte.

— A izbucnit abia adineauri, a spus Kifah, ridicând din umeri. Ceea ce înseamnă că va afla și Leul în curând.

Niciunul dintre ei nu părea nici preocupat, nici îngrijorat și nici măcar supărat din cauza înțelepciunii adunate zeci de ani, care acum se mistuia în eter. Laa, păreau nerăbdători. Derutată, Zafira și-a amintit de vizita Vrăjitoarei Argintii la han, cum Nasir îi ceruse să vină la Fortăreața Sultanului, cum plecase prea curând ca să afle „momentul precis”.

Blestemata aia de Vrăjitoare Argintie.

— Nu... nu e real, și-a dat ea seama vorbind cu voce tare, cuprinsă de ușurare.

— E o iluzie, a spus Nasir când nu mai era nevoie.

Zafira l-a privit iritată.

— Îți mulțumesc, prințul meu. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Altair a chicotit, în vreme ce lui Nasir i s-au înroșit urechile și Kifah și-a dat ochii peste cap. Zafira a pus la păstrare momentul ăsta în inima ei. Îi amintea că zumra era încă o familie în care își avea locul.

— Ți-a fost greu să-l omori pe ifrit în Sarasin? l-a întrebat Altair pe Nasir.

Nasir a privit spre Zafira.

— Nu l-am omorât.

Kifah a holbat ochii și Altair s-a întors alarmat spre Zafira.

— L-ai omorât *tu*?

— Mi-oi fi pătat reputația, dar nu-mi fac asemenea obiceiuri, a spus Zafira, ridicând bărbia.

— Ifritul e în viață, a spus Nasir. Le-am promis ifriților că se pot stabili oriunde în regat și le-am dăruit un califat al lor. Vor cultiva Pustiul cu ajutor din partea Coroanei și a Vrăjitoarei Argintii.

Ochii lui Altair s-au holbat de uimire și apoi s-au liniștit, mândri.

— Fratele meu drag, ești un diplomat pe cinste. Mereu am știut că vei fi un sultan bun. Nu atât de bun pe cât aș fi fost eu, dar suficient de bun.

Sub privirea Zafirei, Nasir a încercat fără succes să ascundă mulțumirea pe care i-a adus-o recunoașterea lui Altair. Ea se gândise mereu că era ușor să fii sultan – sau rege, după cum își spunea acum Leul. Pentru că, deși sultanul domnea asupra regatului în ansamblu, mai degrabă îi conducea pe califi și pe emiri, lăsând ocârmuirea de zi cu zi în seama conducătorilor respectivi. Evident, era o concepție greșită.

— N-am reușit de unul singur, a spus Nasir, privind spre Zafira.

Altair și-a plecat capul înaintea ei, cu o privire solemnă.

— Iar tu ai fi o regină bună.

I-a făcut semn cu singurul ochi care-i rămăsese.

— Toți conducătorii au pe mâini porția cuvenită de sânge.

Zafira a strâmbat din nas, ignorând greutatea privirii lui Nasir. Negocierea cu ifritul fusese destul de palpitantă, dar datorită ei înțelesese că era o diferență între a discuta cu oamenii de rând și a discuta cu căpeteniile lor. Că ceea ce făcuse ea pentru satul ei făceau și califii.

— Oi, n-avem timp de zăbovit.

Certându-i, Kifah i-a salutat, ducând două degete la frunte, și s-a depărtat, fugind cu spatele.

— Mizăm pe dragostea Leului pentru cuvântul scris și avem o singură șansă. Yalla, zumra!

Săbiile au trecut din mână în mână și pietrele de ascuțit au bufnit lovindu-se de pământ. Săgețile au fost vârâte în tolbe și, chiar dacă Zafira simțea lipsa lor cu aceeași durere cu care simțea apropierea sfârșitului, nu avea de gând să fie omisă din istorie numai pentru că nu putea folosi un arc. În bătălie o aștepta gloria și o victorie ascuțită ca numele ei.

Îți vom fi alături.

Cuvintele o linișteau. Zafira și Jawaratul ajunseseră la o înțelegere, pe care ea încă nu o pricepea cu totul. Laa, abia îi venea să creadă ce făcuseră în umbrele palatului sarazin. Pacea pe care ea o adusese și pe care Nasir o înfăptuise.

O echipă admirabilă, noi trei.

Zafirei i-a venit să-l tachineze, dar de la una dintre ferestrele de la etaj s-a auzit o voce care a făcut-o să înghețe pe loc.

Era imposibil ca persoana respectivă să fie aici, în Fortăreața Sultanului, și nu departe de tot, dincolo de granițele ei, dincolo de Sarasin, la adăpost, tocmai în palatul din Thalj.

Zafira a urcat repede scările spre ușa deschisă, cu inima săltându-i, făcându-i-se țăndări, încremenindu-i în piept.

Yasmine.

Iat-o stând înaintea lui Misk, ocupându-și locul cu silueta ei micuță înaintea trupului lui mai înalt și mai ursuz. Misk ținea capul plecat de rușine.

— Am convenit să petrecem un timp departe unul de celălalt, Misk! a strigat ea cu voce spartă. Nu să-ți arunci viața în vânt. Să mori în cine știe ce bătălie unde nici măcar nu e nevoie de tine.

A dat cu ochii de Zafira.

— Și tu! a țipat Yasmine, răsucindu-se spre ea.

Misk a ridicat capul și Zafira s-a dus lângă el, ca prietenei ei să-i fie mai ușor să țipe la amândoi.

— I-am pierdut pe toți și tu, uite, fugi unde bărbații își pierd ochii și femeile sunt străpunse și clădirile izbucnesc în flăcări și cine știe ce altceva se mai întâmplă.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat Zafira, de parcă Yasmine n-ar fi răsturnat tot alfabetul într-o clipă.

Yasmine a mârâit.

— Am plecat din Thalj imediat ce Lana mi-a spus că ai plecat *tu*. Și a fost cât pe ce să fiu răpită pe drum, shukrun.

Zafira nu și-a ferit ochii și s-a luptat cu fiorii de vinovăție. Yasmine s-a prăbușit plângând, pierzându-și verva. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— De ce? a întrebat ea tremurător. De ce se grăbesc toți să mă părăsească?

Zafira a înțeles că asta se afla la rădăcina temerilor Yasminei. S-a ghemuit în fața ei și Yasmine a apucat-o de mână, trecându-și palma pe palma ei până când și-au încrucișat degetele mici. Ca și când ar fi vrut să-i amintească faptul că, deși unul dintre frații Ra'ad murise, rămăsese celălalt.

— Trebuie să termin ce am început, a spus Zafira la fel de

încet. Trebuie s-o fac, altfel moartea lui Deen va fi fost degeaba. *Toate* astea vor fi fost degeaba.

— Nu încerc să te opresc, Zafira. Vreau doar să fiu destul de importantă ca să mi se spună. Să nu mi se ascundă lucrurile. Nu merit să mi se spună rămas-bun? Nu merit explicații? Adevărul?

Zafira a întors privirea.

— Ba da. Bineînțeles că meriți. Îmi... îmi pare rău.

Misk a bălmăjit și el ceva asemănător.

Yasmine s-a întins după mâinile Zafirei.

— Vreau doar... să nu ne mai certăm, bine? Știu că trebuie să pleci.

I-a oferit Zafirei o umbră de zâmbet, după care s-a întors spre Misk. Acesta a îngenuncheat lângă ea și Yasmine l-a sărutat întâi pe obraz și apoi la rădăcina nasului. În aceste gesturi mici se citea iertarea ei, care a încălzit-o pe Zafira.

— Nu vreau să te pierd și pe tine. Așa că nu muri. Să nu moară niciunul dintre voi.

— În privința mea n-ai de ce să-ți faci griji, a asigurat-o Zafira.

Misk a fost mult mai elocvent.

— Sunt al tău pe vecie, în viață și în moarte, a șoptit el.

A strâns-o la piept și i-a atins fruntea cu buzele.

— Cum, nicio vorbă cu care să mă chinui?

— Am fost atât de supărată, Misk, dar când te-am văzut aici, cu sabia în mână și...

S-a oprit îndurerată.

— Inima nu-l poate uita pe cel care trăiește în sufletul ei.

Misk i-a mângâiat părul, dându-l pe spate, și i-a vorbit pe același ton.

— Asemenea finețe. Din ce carte ai furat-o pe asta?

Yasmine l-a lovit drept în piept, râzând șovăitor, până când Misk a sărutat-o, făcând-o să tacă. I-a cuprins trupul mic cu mâinile și degetele ei i-au alunecat în păr. Zafira a ferit pri-

virea, simțind că-i arde gâtul, și a coborât scările în grabă, ca să nu mai audă sau să mai vadă nimic din ce nu o privea.

A dat peste Altair, care, văzându-i agitația, a ridicat dintr-o sprânceană și a privit în sus, la etaj, cu o încruntare nelămurită.

— Speri să te pierzi în lumina zilei? a întrebat Zafira, uitându-se cu înțeles la hainele lui.

Arăta mai obosit decât oricând și istovirea îi pictase un cearcăn sub ochi, dar era îmbrăcat la fel de impecabil ca întotdeauna. Zafira nu avea idee unde găsea omul ăsta asemenea haine și cum de avea timp să le întrețină. Costumul era alb cu negru, tivit cu fire aurii sub formă de filigrane în vogă. Laa, înfățișarea lui îi era familiară.

Un omagiu – acestea erau culorile pe care le purtase Benyamin.

Altair s-a încruntat și mai mult.

— I se spune modă, Vânătoreaso.

— „La modă" și „ridicol" nu înseamnă același lucru, a spus Kifah, alăturându-li-se împreună cu Nasir. Nu-i nevoie să fii cine știe ce învățat ca să știi asta.

— Simțul gloriei e un gust deprins și trebuie să te îmbraci pe măsura lui.

Dintre cunoștințele ei, cea care ar fi apreciat stilul lui nebunesc era Yasmine.

Viața se hrănește din ironii, bint Iskandar. Într-adevăr.

— După ce se vor fi terminat toate, Altair, îți voi acorda poziția perfectă la palat ca să poți duce viața pe care ai meritat-o mereu, a spus Nasir, vârând iataganul în teacă.

Altair și-a dat ochiul peste cap și Zafira a scos pumnalul negru furat, întinzându-i-l cu mânerul înainte.

— Păstrează-l, a spus el, râzând încet și strângându-i degetele în jurul mânerului. Ăsta a fost rolul tău în plan încă de la început.

Zafira i-a cercetat privirea. Oare chiar o luase în calcul în planul lui? Sau asta era doar o improvizație de moment? Înainte să-și facă curaj să-l întrebe, Altair s-a întors și a arătat spre cele două șiruri de clădiri care duceau la porțile palatului, oprindu-se când Misk a alergat în jos pe scări.

Turbanul lui dispăruse și părul îi era ciufulit în așa fel încât era limpede că nu i-l zburlise vântul.

— Pe dinții sultanului, Misk Khaldun. Nu ai pic de rușine? a exclamat Altair.

Misk a zâmbit larg, cu ochi strălucitori. Nasir a șoptit ceva suspect de asemănător cu *Tu vorbești*.

— Aranjează jumătate dintre arcașii tăi de-a lungul acoperișurilor ălora, i-a spus Altair. Noi, ceilalți, ne vom împrăștia și ne vom întâlni...

Pământul a început să tremure. Altair și Nasir au schimbat priviri și au ieșit în grabă, iar Zafira s-a întrebat dacă vreunul dintre ei își dădea seama cât de mult sprijin găsea în celălalt.

— Ifriți, a șoptit Kifah. Suntem în întârziere. Nu trebuiau să vină la noi.

— Zafira? a întrebat Yasmine de la balconul de deasupra, roșie la față. Ce se petrece?

— Stai în cameră. Încuie ușa, a poruncit Zafira, deși nu știa sigur dacă asta ar fi ajutat-o cu ceva. Să nu pleci.

Dar Yasmine nu s-a clintit de la balcon. Se uita la ea.

— Încă nu m-am obișnuit, a spus ea încet, să te văd înarmată, fără mantie. Cu umerii drepți, cu fruntea sus. Purtătoarea schimbării. Deja îi aud pe barzi – „Era o trestie în bătaia valurilor cumplite, conturul lunii care îi îndruma spre libertate".

Zafira și-a stăpânit zâmbetul, nevrednică de asemenea bucurii făloase. Doar de-ar fi știut Yasmine câte suportase de fapt ca să poarte această schimbare. Păcatele pe care le comisese din cauza relei-voințe a califului lor. Totuși cuvintele

au stârnit lacrimile unei părți din ființa ei care aștepta recunoaștere și laude din partea celei mai bune prietene a ei.

— Sunt mândră de tine. Și Lana e mândră. Dacă n-aș fi amenințat-o că o încui în temnițele palatului, ar fi venit și ea.

Zafira a râs printre semnele vinovăției ei, pentru că Yasmine o protejase pe sora Zafirei, pe când ea nu reușise să-l apere pe fratele Yasminei.

Ridicând privirea, Zafira a văzut că Yasmine se uita fix la Misk, care a salutat-o o ultimă dată înainte de a dispărea în urma celorlalți. Frica i-a umplut de lacrimi ochii verzi-căprui și a fugit înainte să se prăbușească, zăvorând ușa.

Supraviețuiește, i-a poruncit Zafira lui Misk. *Îndreaptă-ți greșelile. Iubește-o.*

Au rămas doar ea și Kifah. Kifah, înarmată cu sulița ei fioroasă, cu vârfuri de aur. Zafira, ținând în mână doar jambiya de la Nasir și pumnalul negru în cizmă. Fără arc, fără săgeți.

— Oi! s-a răstit Kifah, făcând-o să tresară. Fruntea sus! Doar ai învins Jawaratul, iar chestia aia e mai bătrână decât Leul.

Tocmai asta era problema, nu? Zafira a apucat desaga care-i atârna la șold.

— Atât timp cât sunt conectată la Jawarat, sunt un posibil pericol. Mă simt de parcă aș fi făcută din sticlă.

Kifah a scuturat-o de umeri.

— Nimeni nu pornește la luptă așteptându-se să moară, Vânătoreaso, și o carte legată de sufletul tău nu schimbă nimic. Ridică sus pumnalul ăla și ține-te după mine, fată de sticlă! O să am grijă să nu te spargi.

Capitolul 90

O ceață întunecată s-a răspândit în lumina după-amiezii, rece pe pielea Zafirei, și neliniștea i-a cuprins pe rebelii lui Misk când pe străzi au izbucnit țipete și strigăte speriate. Focul se vălătucea în continuare înspre cer, dar întunericul ăsta era diferit.

Era întunericul care deschidea calea ifriților în formele lor naturale. Au năvălit pe porți cu toiegele aprinse, chipuri fără formă, schimbătoare. Zafira a încuiat ușile casei. Altair a înjurat în barbă.

Ceea ce a înrăutățit, nu se știe de ce, lucrurile.

— Asta, a șoptit Nasir furios, întorcându-se spre el, se întâmplă când lași lucrurile la voia întâmplării. Mor oameni.

Bărbații șușoteau între ei și speranța lor se stingea odată cu soarele.

Altair a privit aprig în jur.

— Nu face asta. Poate că nu înțelegi cum funcționează oamenii și nu ești croit pentru bătălii, dar nu te las să le năruiești speranțele.

— Nu pot nărui ceea ce nici n-a existat.

— Bătălia asta se sprijină pe speranță. Umanitatea se sprijină pe speranță, a spus Altair mânios, ridicând sabia.

Vocea lui a răsunat peste șuierului subit al vântului.

— Yalla! În curând Leul o să audă de incendiu.

Să audă de incendiu? Ceruri mari, probabil că în clipa de

față îl miroase, îl vede, îl simte. În curând lumea întreagă va afla despre el.

Abia ieșiseră pe poartă când ifriții au năvălit asupra lor, umplând aerul de urlete.

Zafira s-a ferit când un ifrit a luat-o înaintea șirurilor din fața lor și s-a năpustit la ea. Inima i-a sărit în gât și a spintecat trupul soldatului întunecat cu jambiya. *Oțel safin,* spre deosebire de cuțitul lui Baba, care acum era departe, la Bait ul-Ahlaam. Chiar și așa, era de zece ori mai înspăimântător decât să ținteşti cu arcul de la distanță.

De lângă ea, Kifah a lansat o mână de cuțite de aruncat, doborând trei ifriți și răsucindu-se pentru a-l străpunge pe un al patrulea. Altair și Nasir, în ciuda ciondănelii dintre ei, luptau spate în spate și sabia prințului lovea mai iute decât singurul iatagan al celuilalt, iar Zafira s-a întrebat dacă ăsta era motivul pentru care Nasir lupta alături de el.

Moartea se repede la noi.

Auzind șoaptele Jawaratului, Zafira s-a oprit. Pe pământ erau deja împrăștiați oameni și ifriți, siluete umbroase alături de trupuri umane.

În spatele ei s-a auzit pârâitul unui foc și la acest avertisment s-a răsucit, respingând toiagul cu cuțitul și arzându-și vârfurile degetelor. Kifah i-a venit în ajutor cu două lovituri laterale de suliță bine plasate.

— În regulă?

— În regulă, a răspuns Zafira cu o oarecare dezamăgire.

Nu avea nevoie de o dădacă. Avea nevoie de un arc și săgeți.

Toiegele fulgerau fără oprire. Oamenii lui Misk luptau cu curaj, folosindu-se de toată puterea săbiilor lor tocite și a jambiyelor, odoarele taților lor. Dar trebuiau să înainteze, să treacă de casa Ayei și să ajungă la palat. Ifriții ar fi năvălit fără oprire.

Un țipăt a răsunat în dreapta ei și încă unul în stânga, acesta din urmă, mai bătrân. Căci nu toți rebelii erau tineri

sprinteni, ci și oameni care pur și simplu pierduseră destul de multe încât să se teamă de moarte mai puțin. Altair l-a salvat cu dibăcie pe primul rebel, pe când Misk a țâșnit spre cel mai bătrân.

Zafira nu înțelegea de ce-l urmărea, de ce era atentă la bărbatul pe jumătate sarazin, pe jumătate demenhun care furase inima celei mai bune prietene a ei.

Până când unul dintre arcași a strigat un avertisment de care Misk nu a ascultat.

Și un toiag l-a străpuns din spate.

Zafira a uitat să respire.

Ifritul a tras toiagul și l-a străpuns din nou, de data asta mai sus. Misk s-a înecat. Zafira a simțit că toiagul sfâșia și inima ei. Zgomotele s-au transformat în pulsații. S-a poticnit.

A furat un arc de la cineva. A potrivit o săgeată și a tras, pe când durerea i-a cuprins rana care încă se vindeca. Ifritul a căzut. A căzut și arcul ei.

A căzut și Misk.

Misk, soțul Yasminei, bărbatul despre care vorbea cu furie și fericire și dragoste. Mințise și ascunsese adevărul, dar nu o iubise mai puțin.

— Zafira, a șoptit Misk când ea a căzut în genunchi lângă el, strigând după ajutor, dar știind că nu se putea face nimic în timp util.

Cineva a țipat. Zafira a ridicat ochii și a văzut ușile date de perete și pe Yasmine alergând prin ceața întunecată, o formă albastră, luminoasă ca ziua. Prea târziu, prea târziu.

Misk a oftat când a văzut-o.

— Yasmine.

— Despărțiți o vreme, Misk. O vreme, a răsuflat ea. Nu pe vecie, nu în viață și în moarte.

Misk i-a mângâiat obrazul, zâmbindu-i cu duioșie.

— Veșnic, a șoptit el. Și în viață, și în moarte.

Fața Zafirei era umedă.

Yasmine și-a pus mâna pe inima lui și o umbră a descins asupra lor. Nasir s-a ghemuit, strângând din buze. Moartea cădea ca ploaia în jurul lor, soldați din foc fără fum, rebeli din oase și sânge. Misk a răsuflat încă o dată, sacadat și umed. Sângele îi picura dintre buze și ochii lui își pierdeau limpezimea.

Dar a înclinat încet capul în semn de respect.

— Sul...tani.

Zafirei i s-a strâns gâtul. Yasmine a hohotit când ultima bătaie a inimii lui a tremurat sub palma ei. Preț de o clipă, nu s-a putut mișca niciunul. Zafirei i se părea că Yasmine nu mai respiră.

Din faldurile robei sale, Nasir a scos o pană neagră și a atins-o de sângele lui Misk. Oftând, și-a trecut nodurile pumnului peste ochii lui deschiși. Peste ochii pe care Yasmine îi iubise, despre care vorbise cu o adorație abia stăpânită.

— Odihnește-te în pace, Misk Khaldun min Demenhur, a șoptit el.

Atunci Yasmine a izbucnit în plâns. Cu hohote teribile, violente. O bijuterie albastră printre umbrele orașului. Cu sunete gâtuite, l-a adunat pe Misk în brațe, ridicându-l, împleticindu-se. Căzând. Zafira privea paralizată.

— Lasă-mă pe mine, a spus Nasir încet.

L-a ridicat pe Misk sprijinindu-l de corpul lui și Zafira i-a păzit drumul până la casă, ținând-o strâns pe Yasmine. În jurul lor răsunau țipetele oamenilor răniți și ciocnirile metalului. Moartea în ținuta ei completă, un cor strălucitor. Misk nu era al ei, dar inima ei era legată suficient de profund de a Yasminei încât să-i simtă durerea, inexplicabilă și nestăvilită. *Yasmine, Yasmine.*

— Nu a murit ca tu să-i urmezi exemplul, i-a spus Nasir Yasminei când a întins trupul lui Misk pe podeaua holului din casa Ayei.

I-a pus un pumnal în mâini. Pumnalul lui *Misk*, cu o piatră de adular în mâner.

— Stai înăuntru. Păzește-te!

A plecat. Zafira nu știa dacă să-l urmeze înapoi în luptă sau să rămână aici cu prietena ei. Care la un moment dat devenise orfană. Și acum era văduvă.

— Du-te, Zafira, a spus Yasmine, pustiită. Ucide-i pe toți!

Capitolul 91

— Cine era? a întrebat Altair când Nasir s-a întors lângă el, ștergându-și sabia de sânge negru. I-am văzut doar părul. N-am mai văzut o nuanță atât de luminoasă.

— Misk a murit, a răspuns Nasir.

Nu ținuse la acel bărbat în mod deosebit, dar moartea lui zdruncinase ceva înăuntrul lui. Vederea prietenei Zafirei și a golului din ochii ei, frângerea sufletului ei care i se strecurase în suspine.

Mai mult, văzuse cu câtă putere simțise Zafira durerea Yasminei. Un cuțit înfipt în pielea lui.

Altair s-a întors spre Nasir și abia a reacționat când un rebel s-a izbit de umărul lui.

— A murit?

— Fata era soția lui.

— E aici? a întrebat Altair, adus la tăcere de amar.

Vocea lui Nasir a fost pe potriva tonului lui, știind că Altair îl va auzi în ciuda hărmălăii.

— A văzut când s-a întâmplat.

— Pe dinții sultanului!

Kifah și-a croit drum cu coatele până la ei, ridicând din sprâncene, cu sânge picurându-i de pe suliță.

— Oi! Ce s-a întâmplat?

— A murit Misk.

— Ah!

Un licăr de umor i-a trecut pe chip.

— Niciodată nu prea mi-a plăcut.

Nasir a strâns din buze. Și credea că *el* e insensibil în fața morții.

— Știi, a observat Altair, îmboldit de privirea lui Nasir, cred că e prima dată când pornesc la luptă fără niciun plan. Nu cred că am mai trăit momente atât de... palpitante.

— E o ambuscadă, a spus Kifah sec, cu vârful auriu al suliței licărind la fiecare rotire.

— Te omor, a mârâit Nasir.

— Te invit să stai la coadă, prințișorule, a spus Altair cu blândețe.

— Cum stai cu puterile? a întrebat Kifah.

Altair a descris un arc cu iataganul.

— Nu prea îmi vine să prăjesc pe nimeni deocamdată.

Nasir l-a îmbrâncit din calea unui toiag, privindu-l cercetător.

— Nu are nicio legătură cu moralitatea, așa-i?

Altair nu a răspuns un lung moment. În timpul ăsta, Nasir a ucis trei ifriți și s-a ales cu o gaură arsă în mânecă, iar Zafira li s-a alăturat și nici până acum nu avansaseră foarte mult dinspre casă. Nu așa ar fi trebuit să decurgă planul: ar fi trebuit să fie la palat când izbucnise incendiul.

Dar șoimul lui Altair nu izbutise să ducă biletul, iar Nasir, care plecase din Demenhur înainte să fie definitivate toate aspectele planului, nu putuse decât să ghicească momentele stabilite când îi vorbise mamei sale.

— Am magie de când Arawiya a rămas fără ea. Știi cum e? Să trăiești fiecare zi cu gândul că poate regatul suferă din cauza ta?

Nasir chiar *înţelegea* sentimentul ăsta – până la un punct.

— N-am știut că mama noastră era o Soră a Veșniciei, a spus Altair în continuare. Nu știam că nu *furasem* magia

Arawiyei. Așa că n-am exersat niciodată. Și, atunci când s-a întâmplat să exersez, m-am întors la palat și am descoperit că suferiseși încă o arsură pe spinare. Lumina arde, nu? Credeam că plătești pentru greșeala mea.

A strâmbat din nas.

— Fiul perfect al mamei mele.

În ultimul suflu al soarelui, privirea lui Altair ardea chihlimbariu ca a tatălui său.

Zafira a încremenit.

— Ce-a fost asta?

Pământul s-a cutremurat din nou și în zare s-au întins niște aripi vânjoase. Ifriți bătrâni. Și înaintea lor, în șiruri mai numeroase și mai ordonate decât ale ifriților: oameni. Soldați sarazini.

Speranța a început din nou să se clatine și Nasir *a simțit*-o. La asta se referea Altair când spunea că războaiele se sprijină pe emoții. Nu arcașii și magia întorceau soarta bătăliilor – ci *speranța*. Asta încercase Leul atât de des să stârpească, folosindu-se de glasul tatălui lui pentru a-l jupui, și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Dar ceea ce Leul nu pricepea, ceea ce nici *Nasir* nu pricepuse până acum, era următorul fapt: *Speranța nu moare niciodată.*

Speranța era bestia care nu putea fi răpusă niciodată, lumina care ardea în mijlocul celui mai groaznic întuneric. *Un om fără speranță e ca un trup fără suflet,* i-a șoptit în inimă mama lui.

— S-ar putea să murim, a spus Nasir deodată.

Altair l-a privit aspru și la fel au făcut și toți ceilalți. Rimaal, era viitorul Sultan al Arawiyei și, dacă nu putea inspira curaj câtorva zeci de oameni, cum ar fi putut îndruma un regat întreg?

— Cunosc moartea așa cum cunosc liniile din palma mea. Astăzi se năpustește asupra noastră. Putem să fugim și prin

lașitatea noastră să lăsăm sângele să inunde străzile astea sau să murim cu săbiile în mâini și cu fervoare în inimi. Să devenim o forță imortalizată în istorie.

Nasir a tăcut, respirând greu și iute, pe când oamenii au început să șușotească. Ce făceau oamenii de seamă cu mâinile lor când rosteau discursuri?

— Numai noi stăm între Arawiya și o epocă a întunericului. O adunare de patruzeci de oameni din diferite pături sociale.

Ochii i-au fugit la Zafira și înapoi.

— Un arcaș fără arc. Un general fără armată. Un războinic aliat nimănui. Săteni fără cămine.

Vântul i-a purtat chemarea mai departe, încărcând aerul cu vuietul lui.

— Iar tu, a adăugat Altair pe un ton îmblânzit de ceea ce Nasir a descoperit că era respect, ești un rege fără tron.

Sentimentele lui Nasir față de cuvintele fratelui său nu le-au știrbit adevărul. S-a uitat la fiecare om și a oftat greoi.

— Tronul acela e al nostru. Trebuie nu doar să-l răpunem pe Leu și să învingem o armată, ci să înfruntăm un orizont care nu promite niciun viitor. Un întuneric care nu promite nicio alinare.

Șoaptele deveniseră acum o adevărată rumoare. Nasir a înțeles că trebuia să încheie înainte să îi slăbească îndrăzneala, înainte să se evapore din spiritul său odată cu dispariția ultimei raze de soare.

— Dacă nu luptăm noi pentru neamul și regatul nostru, atunci cine va lupta?

Rumoarea a devenit vuiet. Oamenii îl aprobau ridicând pumnii și aclamându-l zgomotos. Pentru întâia oară în viața sa, Nasir s-a lăsat în voia unei iluzii, a unui șiretlic al speranței prin care o mână de luptători deveneau brusc de zece ori mai numeroși. Altair i-a întâlnit privirea și a plecat capul

scurt, un gest care pentru Nasir a fost mai valoros decât și-ar fi putut închipui.

— Cuvinte mari din partea fratelui meu care nu a fost croit pentru bătălii.

Nasir a ridicat leneș din umeri, pe când satisfacția îi umplea pieptul și amenința să pornească la atac.

— Sunt viitorul sultan.

Altair a râs și aproape că a fost ușor să uite că numărau clipele până aveau să moară.

Aproape.

Capitolul 92

Moartea n-ar fi trebuit să stârnească o asemenea flacără înăuntrul ei, și totuși Zafira dădea pe dinafară de mândrie și inima îi era puțin mai ușoară. Soarele aproape apus a aprins cenușa din ochii lui Nasir, în vreme ce capătul turbanului lui juca în vânt. Ținea mâna pe mânerul sabiei, al cărui vârf era înfipt în nisipul de dinaintea sa. Era Prințul Morții și insufla viață cuvintelor sale.

Exact ca sultanul care fusese menit să devină încă de la naștere.

Era un gând dulce-amar.

— Te-ai descurcat bine, Sultani.

Nasir a izbucnit într-un râs spart.

— Nu-mi spune așa.

— De ce nu? Așa ai vorbit, a spus ea.

Nu fusese un strigăt de luptă din cale afară de impresionant. Nu fusese plin de falǎ și fanfaronadă, ceea ce i s-ar fi potrivit mai curând lui Altair – Zafira nu s-ar fi mirat dacă înseși gândurile lui Altair ar fi umblat atât de țanțoș –, dar pentru cineva ca Nasir, care fusese silit să-și scurteze cuvintele și să se abțină, să se abțină, să se tot *abțină*, era un adevărat salt.

Cuvintele pe care le înșiruise erau o dovadă de mult mai mult curaj decât cel cu care mânuia sabia și gândul ăsta a fost cât pe ce s-o copleșească.

— S-ar putea ca noaptea să nu fie îngăduitoare, a spus

Nasir și Zafira a tăcut, înduioșându-se la vederea vârfurilor urechilor lui pictate în stacojiu.

— S-ar putea, a zis ea.

El a venit mai aproape.

— S-ar putea să nu mai apucăm zorii.

— S-ar putea.

— În timpul ultimei lupte, nu m-am putut gândit decât la lucrurile pe care nu le spusesem.

Spune-mi, voia ea să șoptească.

Altair i-a strigat.

— Trebuie să ne despărțim. Kifah, vii cu mine. Nasir, tu și Zafira luați-o spre palat. Măcar unul dintre noi trebuie să fie acolo când Leul va lăsa bariera și va părăsi palatul. O să venim și noi când vom obține un avantaj.

Nasir a căutat pe pământul prăfuit și a ridicat un iatagan. Zafira nu s-a clintit când i-a luat mâinile în ale lui și i-a strâns degetele în jurul mânerului.

— Mai târziu, a spus el, răspunzându-i, dar, văzând că el nu-i dă drumul la mâini, a ridicat ochii la ai lui și a văzut că nu era vorba de o promisiune.

Se uita la ea cu privirea pe care o îndreaptă muribunzii pentru ultima oară spre cer și atunci Zafira a înțeles.

Insuflase speranță în inimile oamenilor, dar nu păstrase niciun strop pentru sine.

***

Când Zafira și Nasir au părăsit în sfârșit străduțele înguste care duceau la palat, i-au acoperit arcașii lui Misk.

Încordarea tăioasă a arcurilor, iar și iar, era un chin, îi amintea de slăbiciunea ei. Zafira, Vânătoreasa. Zafira, orfana. Zafira, *soldatul.* O pană înfiptă într-o armată improvizată agățându-se de speranță pe când sfârșitul se apropia. Era ne-

putincioasă fără arcul ei. Pierdută fără busola din inima ei, care ar fi îndemnat-o înainte.

— Ifrit! a strigat Nasir.

Zafira a plecat capul pe sub lovitura în arc a unui toiag și a contraatacat, dar nu se aștepta ca forța impactului să-i smulgă iataganul din mână. A căzut în genunchi, cu nisip în pumni, cu sudoarea picurându-i printre sprâncene.

Același toiag s-a prăvălit asupra degetelor ei și Zafira a sărit din calea lui, strângând mâna în jurul unui arc. Alături de el zăcea un arcaș demenhun cu burta spintecată, cu ochii holbați și pustii. Ca Misk.

Cu ce greșise poporul ei ca să sufere atât de mult? Ostracizat, înfometat, gazat, ucis. Zafira s-a dat în spate împleticindu-se și fierea i-a urcat în gât.

Ridică-te, bint Iskandar!

A icnit și a smuls tolba arcașului căzut. Dacă trebuia să moară, avea să moară cu un arc în mâini și cu un țel în inimă. Pentru Deen și Baba. Pentru Benyamin. Pentru Umm și Misk și Yasmine.

Jawaratul murmura, îndemnând-o înainte.

Au țâșnit spre haosul din preajma palatului. Marea Bibliotecă abia se vedea printre norii de fum. Izbucniri mânioase, portocalii și viu-roșietice, se umflau în întuneric și flăcările trosneau și uruiau. Biblioteca era la fel de strâns legată de Arawiya precum magia. Era realizarea cea mai de seamă a tot ceea ce erau.

Nu e real, nu e. Dar mirosul era real. Totul părea real. Țipetele erau reale. Toate erau dovezi ale puterii Vrăjitoarei Argintii, dar, cum toate simțurile ei o îmboldeau să cadă în genunchi și să plângă, Zafira nu o putea admira.

Nasir a târât-o până la adăpostul unui curmal.

— Privește! Porțile.

Prin fum, Zafira a văzut: porțile de fier se deschideau în afară cu gemete înfrățite. Un alt sunet grav, ca de fiară, a năvălit din cuibul lui ca scoaterea din teacă a unei săbii și ceva a vibrat pe pielea ei. *Magie.*

Barierele Leului se destrămau.

PARTEA A TREIA

SFÂRȘITUL ÎNCEPUTULUI

Capitolul 93

Erau bolți care duceau la ușile palatului și înaintea lor se înălța fântâna comandată de mama lui Nasir cu mult timp în urmă, în formă de leu.

Apele ei curgeau înroșite.

La vederea ei, lui Nasir i s-a ridicat părul de pe brațe. Hărmălaia oamenilor și a ifriților răsuna de pe străzi și din umbrele mai întunecate ce se întindeau de-a lungul zidurilor palatului au apărut soldați cu înfățișare umană, dar toiegele purtate pe umeri îi trădau ca fiind ifriți.

Nasir a scos iataganul. Zafira a potrivit o săgeată în coarda unui arc străin.

Și o siluetă s-a ivit de sub bolți. Dintr-un loc asupra căruia nu avea niciun drept. Dintr-o poziție pe care o obținuse prin omor.

Leul Nopții. Cu o postură perfectă, de un dramatism intimidant.

Laa – nu avea nici una, nici alta. Nu acum. În postura și în ochii lui de chihlimbar scânteietor se citea panica, pentru că lucrul pe care-l prețuia cel mai mult se prefăcea în cenușă. Părea epuizat și surprins că-i vede; o priveliște ciudată, pentru că Leul era expert în a-și ascunde emoțiile.

Umbrele se adunau în palmele lui întinse.

Nasir a vârât iataganul în teacă.

Dacă Leul dorea un joc al umbrelor, atunci Nasir avea să i-l acorde. A oglindit mișcările Leului, ridicând și el mâinile, dar nu suficient de repede. Întunericul a țâșnit asupra lor și fântâna s-a făcut bucăți între ei, împrăștiind piatră în curte. Zafira a căzut țipând. Nasir și-a pierdut echilibrul, dar s-a ținut pe poziție.

Leul nu a așteptat. S-a repezit la porți, părăsindu-i în favoarea Marii Biblioteci, care încă era cuprinsă de flăcări. Nasir l-a urmărit și, cu toate că nu se considera un om meschin, s-a bucurat foarte mult de graba Leului și apoi de groaza care i-a sluțit trăsăturile delicate, pironindu-l pe loc.

Moment în care focul, fumul și toate scânteile din aer au dispărut.

Capitolul 94

Zafira a răsuflat ușurată când iluzia a dispărut. Oroarea Leului s-a prefăcut în râs și Zafirei nu i-a plăcut cum a reacționat o parte din ea la acel sunet. În câteva clipe, acea ușurare urma să se transforme în furie când avea să își dea seama că fusese păcălit și batjocorit. S-a întors pe dată, cu întuneric în palme.

Nasir era pregătit.

Cele două umbre s-au ciocnit ca un tunet într-o furtună rar întâlnită și curtea s-a aprins de furie. Zafira a făcut un pas precaut în spate, întorcând arcul încoace și-ncolo în căutarea ifriților, pe când rana îi șoptea avertismente la fiecare mișcare. Umbrele nu se mai linișteau, răscoleau molozul și nisipul și-i fluturau părul pe lângă față.

— Vrei să mă ucizi.

Vocea Leului a răsunat pe deasupra haosului.

— Să iei tronul care îți închipui că-ți aparține de drept.

Zafira s-a întors alarmată spre Nasir, dar cuvintele rămâneau inofensive.

— Jalnic!

Nasir a strâns din dinți și Leul, în ciuda distanței dintre ei, a observat.

— Niciodată nu vei fi suficient de puternic. Poporul nu te va iubi niciodată, a continuat Leul pe un ton leneș, dar încordat, îmboldindu-și umbrele cu toată puterea.

Lui Nasir i-a scăpat un geamăt aspru și Zafira a înțeles că-l vedea pe tatăl lui. Îl auzea. Simțea greutatea trupului lui mort. Ceruri mari. Trebuia să facă ceva, să închidă gura acelui monstru.

— Un ucigaș, l-a provocat Leul și Zafira a tresărit. Un băiat rege marcat de răni care abia își găsește cuvintele.

Umbrele lui Nasir au început să tremure și Zafira a înțeles. Cuvintele în sine erau mai puțin dureroase decât amintirea faptului că fuseseră cândva rostite de tatăl lui.

— Cum vrei să domnești, potaie?

Umbrele lui Nasir au dispărut.

A lăsat mâinile în jos și umbrele Leului l-au lovit, l-au *azvârlit.* Zafira a țipat, văzând cum, aruncat în spate, se izbește de porțile de fier. A căzut fără zgomot.

Și nu s-a mișcat.

Zafira și-a înghițit țipătul și a tras. Săgeata a traversat curtea șuierător, până când Leul a înșfăcat-o din zborul ei ucigaș.

Amintindu-și ce trebuia să facă, Zafira a simțit că-i stă inima în gât.

— Am pierdut șirul apusurilor pe care le-am văzut, al oamenilor pe care i-am ucis și al cărților pe care le-am devorat – de atâta vreme trăiesc pe pământul ăsta, azizi. Chiar credeai că mă vei putea ucide cu un băț?

A rupt săgeata în două și a închis-o într-o rafală de întuneric.

Bint Iskandar.

Spaima Jawaratului a cuprins-o odată cu umbrele. Șerpuiau în jurul ei, strângându-se neostoit, scoțându-i aerul din plămâni.

Zafira a refuzat să se dea bătută.

— Chiar ai crezut că am fi în stare să ardem istoria Arawiyei?

Era o ironie, gândea ea, că tocmai lucrul pe care-l prețuia cel mai mult avea să-i provoace căderea. *Dacă supraviețuiesc.*

Leul i-a ignorat cuvintele.

— Ce te atrage la cei slabi, azizi?

— Nu...

A dat să protesteze, dar apoi și-a dat seama că nu-i datora niciun răspuns. Nu-i datora nimic.

— Eliberează-mă!

— Câtă îndrăzneală, a țâțâit-o Leul. Ce-ar fi ca în loc de asta să te ucid?

Între două răsuflări controlate, Leul a pășit dintre rămășițele fântânii în umbrele care o imobilizau în centrul curții. Și-a plimbat degetele lungi pe gâtul ei și a apucat-o de bărbie. Sângele a prins să îi picure pe gât, cald și vâscos. A străbătut-o un fior.

Gheare. Sfântă zăpadă!

— De ce? a întrebat el deodată.

Întrebarea nu era nici calculată, nici vicleană. Încerca doar să înțeleagă.

— De ce te străduiești atât de mult să mă oprești?

Ceruri mari, chiar că era nebun.

— Privește în jurul tău, a spus Zafira, încercând să-și astâmpere isteria din glas. Unde e soarele? Unde sunt oamenii? Poate că l-ai controlat pe Ghameq, dar el a avut limitele lui și, chiar dacă ne-am temut de el, e de preferat diavolul știut decât sfântul necunoscut.

— Pe diavol îl cauți, azizi?

O lua peste picior. Atunci Leul i-a citit chipul și a înclinat capul într-o parte.

— Oare poporul meu nu merită libertatea de care se bucură al tău? Știi cum e să stai printre alții făuriți din aceeași carne și aceleași oase și totuși să fii tratat ca ființă inferioară? Nedemnă?

Bineînțeles că știa. Toate fetele se nășteau sub semnul acestui adevăr nefericit.

Dacă n-ar fi avut capul aplecat pe spate, i-ar fi scuipat la picioare.

— Nu așa se obține libertatea. Cauza ta o fi fost nobilă la un moment dat, dar ai luat-o pe cărări greșite cu mult timp în urmă.

Leul a cloncănit din limbă, dar Zafira nu s-a mirat. Refuza să accepte adevărul.

— Niciodată, azizi. Deși mi-am pus și eu problema asta când n-am mai putut să-mi amintesc de ce sufletul meu tânjea după răzbunare. De ce tânjeam după cunoaștere, suficient de mult încât să-mi fi tatuat cuvântul cu pricina pe față. Credeam că Sharr-ul îmi luase mințile, dar era vorba doar de cartea aceea blestemată. Mi-a răpit trecutul.

Jawaratul nu a tresărit sub puterea mâniei lui. Laa, s-a mâniat în aceeași măsură. Voia să vadă pumnalul negru în mâna Zafirei. Voia să vadă tăișul înfipt în pieptul lui. Dar umbrele o țineau pe loc.

Fiind atât de aproape, Zafira îi auzea bătăile inimii.

— Mereu mi-a fost drag cuvântul scris, chiar și atunci. Ai văzut amintirea mea. Ai văzut cum mi-au refuzat educația, omorându-l pe tatăl meu cu pietre. Când ți se refuză un lucru, nu e firesc să-l dorești? Când acest refuz apare sub chipul violenței, la fel va apărea și acea nevoie.

Așa că adunase totul puțin câte puțin. Începuse în biblioteca lui Benyamin, unde învățase limba safaitică chiar de la el, după care se folosise de cunoștințele acelea ca să-și înceapă domnia întunecată. Nu a fost de ajuns. A fost izgonit pe Sharr împreună cu poporul său, așa că s-a folosit de Ghameq ca să devoreze tot ce a putut din Marea Bibliotecă, stăpânind incantații și secretele de mult uitate ale Arawiyei, în așteptarea eliberării sale.

A vrut și a primit și dorințele lui nesfârșite au dus la lăcomie. De la cunoaștere a dorit putere și puterea i-a îndreptat ochii spre Tronul de Aur.

Leul vedea cum Zafira conecta toate punctele între ele.

— Poporul meu va trăi în Sarasin. Nu în cimitirul safinilor, un ținut pângărit de mizeria lor.

Cum rămâne cu inima? era să întrebe ea, dar nu era evident? Nu putea să creeze un cămin pentru neamul lui și să-l distrugă pe altul fără magie și nici nu și-ar fi putut împlini intențiile folosindu-se doar de fărâmele de magie furnizate de amplificatoarele Surorilor. Și ce motiv avea s-o împartă cu alții și să-și aducă probleme pe cap, când ar fi putut să păstreze magia doar pentru sine, câștigând o putere la fel de mare ca aceea a Surorilor Veșniciei?

— Și așa, din dorința ta de libertate, ai devenit la fel de crud și de groaznic precum cei care ți-au greșit, a spus Zafira. Pentru asta nu meriți altceva decât un loc în temniță.

Leul a luat mâna de pe ea, scârbit. Surorile greșiseră când îi întemnițaseră pe ifriți pe Sharr. Fusese o greșeală să-i țărcuiască ca pe niște vite și să-i abandoneze pe o insulă. Dar greșelile nu justificau alte greșeli.

Zafira și-a măsurat respirațiile cu grijă, conștientă că Leul plănuia și complota cu fiecare bătaie de inimă. Și-a rotit degetul și umbrele s-au strâns și mai tare, amețind-o.

Bint Iskandar.

Se chinuia să respire. Cu un oftat aproape resemnat, Leul a întins mâna după desaga care-i atârna în șold, dar imediat s-a îndreptat de spate, hârcâind.

Un vârf auriu îi ieșea din piept, mânjit cu sânge negru.

Întunericul s-a risipit ca fumul și s-a ivit palatul, precum și Altair și Nasir. Curtea era plină de cadavre de ifriți.

Zafira a căzut pe spate și Kifah și-a smuls sulița, pregătindu-se să-l străpungă din nou. Dar Leul – deși gata să se

prăbușească și rămas fără suflare – a strâns pumnul și Kifah a căzut în genunchi, cu gâtul prins ca într-o menghină. A mișcat scurt din cealaltă încheietură și Altair, care venea alergând în ajutorul ei, a zburat cât colo.

După câteva clipe, gaura din pieptul Leului s-a închis la loc și în urma ei nu rămas niciun strop de sânge.

Clipind la ea din ochii lui de chihlimbar, nu arăta ca un om care tocmai fusese străpuns cu o suliță. Părea aproape plictisit.

Atât timp cât inima îi furnizează magie, nu vom putea să-l rănim. Și, până nu îl rănim, nu vom putea să luăm inima.

Pumnalul negru pulsa în cizma ei, rece și pregătit. Dar Zafira nu îndrăznea să ducă mâna la el acum, când Leul ar fi putut s-o doboare cu atâta ușurință. Laa, trebuia să-l ia pe nepregătite.

Inima îl slăbește.

Preț de o clipă, Zafira s-a gândit uluită că Jawaratul se referea la Nasir sau la Altair, dar, când Leul a lăsat mâinile în jos, a zărit luciul transpirației pe fruntea lui. A observat oboseala lui.

Fur-o!

Dar, blestemăție... inima se afla în trupul lui.

Jawaratul a râs.

Te-am îndrumat noi vreodată pe căi greșite?

Zafira a încremenit auzind tonul vocii lui, frumusețea cumplită a acelui râs. Amintirea lucrurilor pe care le făcuse cu vocea lui în minte, a faptului că tăiase un om în două, așa cum n-ar fi trebuit să poată face niciun muritor.

Leul o urmărea.

— Înduioșător cum prietenii îți sar în ajutor.

Avea intensitate în privire.

— Vino de partea mea, azizi.

Zafira l-a luat în derâdere.

— Pentru că nu poți să mă omori?

— Nu doar că-i voi omorî, a spus el și, cu colțul ochiului, Zafira a văzut cum Nasir se folosea de un bici din umbre ca s-o elibereze pe Kifah din strânsoarea din jurul gâtului. Am să îi spintec și să le leg măruntaiele între ele, așa cum am făcut cu safinii cu nici două săptămâni în urmă. O să le tai capetele pentru a decora porțile palatului cu ele.

— Și atunci poporul te va iubi? a întrebat Zafira, simțind că fierea i se ridică în gât.

— Dacă stârnești destulă teamă, poporul nu o să mai aibă de ales.

A tăiat aerul cu mâna și dâre șerpuitoare de umbră au țâșnit înspre ea. Zafira a ridicat mâinile, vrând să protejeze Jawaratul, dar umbrele s-au oprit înainte să ajungă la ea.

Au fost prinse într-o barieră neagră, care s-a risipit la fel de brusc cum apăruse.

Nasir.

Acesta a scos lamele de la manșete și în urma lui s-au apropiat Altair și Kifah. Leul s-a uitat la toți patru și a râs, de parcă armele lor ar fi fost jucării, de parcă ar fi fost la fel de neînsemnați precum pământul de sub picioarele lor.

Dinspre colțurile palatului s-au apropiat ifriții. Alții veneau în marș de dincolo de porțile palatului, împrejmuindu-i. Trosnetele toiegelor lor răsunau în aer. *Pumnalul, pumnalul, pumnalul* – acum nu mai putea să-l scoată. În aceeași clipă i-ar fi smuls brațul din trup. Armele lor chiar *erau* jucării.

Leul s-a întors pe jumătate, privind hoarda de ifriți care se apropia, și a încremenit, cu respirația întretăiată.

— Baba?

Zafira a înlemnit. Din acel singur cuvânt mustea o eternitate de chin și, preț de un moment lung și confuz, nu s-a mișcat nimeni. Leul a scos un sunet între scâncet și suspin.

Acum, bint Iskandar.

Leul s-a împleticit. Un fel de compătimire încordată a țintuit-o locului. Nasir s-a uitat la Altair. Kifah a mijit ochii. Pe cine vedea? Nu se putea ca un ifrit să se fi jucat cu căpetenia care lupta pentru dreptul lor la viață.

Inima, a insistat Jawaratul și Zafira a ascultat de el. A trecut pe lângă Nasir și Altair și atunci a văzut ce vedea Leul.

Un safin cu ochi albaștri, la fel de luminoși ca ai lui Altair, s-a apropiat de ei. Era bărbatul pe care Zafira îl văzuse în viziunea Jawaratului, numai că nu era însângerat și trupul lui nu era plin de vânătăi. *Tatăl lui*. Trăia.

Imposibil.

Și, dacă Zafira vedea același chip pe care-l vedea și Leul, atunci nu era vorba despre niciun ifrit. Era o iluzie – laa, o apariție.

O întorsătură crudă a sorții.

Exista o singură persoană pe care Leul o rănise atât de profund, atât de cumplit, încât aceasta s-ar fi putut gândi să-i facă și ea la fel. O singură persoană care avea puterea să creeze o iluzie atât de veridică, încât nimeni n-ar fi putut să vadă diferența. *Vrăjitoarea Argintie.*

Safinul s-a apropiat în continuare de el și Zafira a înțeles că nu era doar o iluzie; era și o cale de a-i distrage atenția, iar ea stătea ca proasta.

Zafira a țâșnit, vârându-și Jawaratul la piept, și cu ambele mâini l-a îmbrâncit pe Leu, doborându-l pe piatra tare și prăfuită. A căzut sub trupul ei cu un icnet.

Era rece. Speriat. Temător. Ochii lui înnebuniți abia vedeau.

Mila a împiedicat-o pe Zafira să răsufle.

Nu. Concentrează-te!

Cu mâini tremurătoare, a apucat reverele robei lui și le-a tras în lături, descoperindu-i pieptul. Acum Leul se zbătea. Se lupta cu ea, umbrele i s-au adunat în palme și s-au stins cu totul când Zafira i-a atins pielea cu pumnalul negru.

Panica l-a paralizat.

A paralizat-o și pe ea.

Spune-mi ce să fac, s-a rugat ea de Jawarat.

Altair a strigat:

— Fă-o!

Ochii Leului s-au limpezit.

Zafira a tremurat speriată, dar Jawaratul i-a întărit mâna.

Și i-a înfipt pumnalul negru furat în piept.

Leul a bolborosit. Zafira a țipat.

Ai încredere în noi, a spus cartea, nimic altceva, și Leul a încremenit, de parcă ar fi auzit comanda Jawaratului la fel de clar cum a auzit-o ea. Pe lungimea palmei ei se întindea un fir de sânge, în capul ei răsuna un cântec. Degetele i s-au strâns în jurul mânerului.

Și pumnalul a tăiat în jos, spintecându-l.

— Asta nu îți aparține, a spus Zafira și a luat inima palpitândă din pieptul lui.

Capitolul 95

Nasir a văzut cum Zafira se apleacă asupra Leului și întunericul s-a risipit cu iuțimea unei lovituri de sabie. Frica i-a stors aerul din plămâni. Și atunci Zafira s-a ridicat ținând o inimă în pumn și sângele îi curgea de-a lungul brațului. Leul a încercat să se ridice, dar s-a prăbușit gâfâind, chinuindu-se fără magie, fără ajutorul unui tămăduitor.

Pumnalul negru era în pieptul lui.

Sângele lui păta pavajul curții. Era pe moarte.

Safinul căruia îi spusese Baba se apropia în continuare. Cu păr negru și ochi albaștri, avea un aer aristocratic, la fel ca Leul. Și se schimba – trăsăturile lui se modificau, contururile siluetei lui șerpuiau și culoarea părului pălea într-un alb imaculat.

Nasir a recunoscut-o și i s-a strâns stomacul.

Era mama lui. Rănită de Leu, rănită de lume. Își împlinise jurământul și Nasir a simțit o mândrie înflăcărată.

Leul a râs răgușit.

— O cruzime, Anadil. Chiar și pentru tine.

Părea trist, frânt.

— Ai greșit față de mine, a spus Vrăjitoarea Argintie cu amar și Nasir a auzit fiecare strop de durere din cuvintele ei. Mai mult decât va greși cineva vreodată.

— Te-am *iubit* cum nu a mai făcut-o nimeni.

Râsul ei trist s-a frânt.

— Ai iubit la mine *puterea*, pretinzând că Surorile mele făcuseră asta. M-ai distrus. Chiar și în moarte, ele mi-au acordat o a doua șansă.

Remușcările au schimbat chipul Leului.

— Nu. O parte din minte te-a iubit, așa cum m-ai iubit și tu pe mine.

O minciună, a gândit Nasir uluit, dar avea încredere în mama lui. Vrăjitoarea Argintie îl cunoștea pe Leu mai bine decât și-ar fi putut închipui vreunul dintre ei și, când a îngenuncheat încet lângă el, Nasir s-a străduit să ignore zgomotul clopotelor de alarmă.

Leul a întors capul spre ea și Nasir s-a întrebat cât de diferită ar fi fost viața dacă Surorile nu i-ar fi ostracizat pe ifriți. Dacă safinii nu s-ar fi arătat atât de violenți în orgoliul lor.

Poate că, dacă Nasir nu s-ar fi lăsat pradă fanteziilor, ar fi fost pregătit când ochii de chihlimbar ai Leului au licărit și într-o clipă a atacat.

Și Vrăjitoarea Argintie a țipat.

Lui Nasir i-a înghețat sângele și a acționat din instinct. Din imboldul furiei. Din imboldul amintirilor.

Mama lui țipa.

Capitolul 96

Altair o iubea așa cum iubea mai toate lucrurile de pe lume: în ciuda faptului că acestea nu-l iubeau la rândul lor.

Avusese la dispoziție ani întregi în care să chibzuiască, să încerce s-o înțeleagă pe mama lui. În tinerețe gândise că mai bine n-ar fi existat. După ce a mai înaintat în vârstă, s-a supărat când a murit. Când a aflat adevărul pe Sharr, că își simulase moartea și astfel a frânt sufletul fiului pe care îl iubea atât de profund, Altair... s-a întristat.

Puterea aduce durere. Nu era o mamă crudă, nici rea la inimă. Mai curând nu fusese potrivită pentru a deveni mamă, era prea adânc cufundată în greșelile și eșecurile ei și în consecințele lor, iar el și Nasir fuseseră nevoiți să plătească prețul.

Totuși era mama lui. El era fiul ei. Unele legături supraviețuiau oricât ar fi fost puse la încercare.

Ai o inimă de aur, îi spusese ea cândva.

De aceea e atât de grea? i-a răspuns el.

De aceea, când mama lui a țipat, fiecare strop de sânge din venele lui s-a oprit.

Capitolul 97

Zafira a văzut momentul în care Leul a țâșnit și și-a înfipt dinții în carnea Vrăjitoarei Argintii. O ultimă încercare de a obține sânge de si'lah. De a obține putere. Groaza a împăienjenit aerul când Anadil a țipat.

Amândoi frații s-au repezit în aceeași clipă.

Nu au stat pe gânduri, nu au ezitat. Acțiunile lor au curs de la sine. Fără stavilele lucidității.

Umbrele au roit din palmele lui Nasir și din ale lui Altair a uruit lumina.

Magia s-a ciocnit tunând și vuietul produs a atins apogeul. Ambele raze l-au lovit pe Leu și negrul și albul s-au amestecat, înălțând o coloană iridescentă de magie, care s-a ridicat din curtea palatului și a dispărut în nori, strălucind în toate culorile pe care și le putea imagina Zafira.

— Guljul blestemat! a răsuflat Kifah.

Goleau magia din el, împrăștiind toate urmele puterii lui în Arawiya. Ifriții au urlat, împrăștiindu-se în umbre. Zafira s-a chinuit să respire, simțind că ceva frânt și dureros îi întorcea stomacul pe dos. Acel lucru a îndemnat-o să se apropie de firele iridescente de magie, până când Kifah i-a strigat să se dea înapoi, *să se îndepărteze.*

Vrăjitoarea Argintie a strâns-o de mână. Fața ei era udă de lacrimi.

— Sfârșește ce au început ei.

Ea o ademenise pe Zafira aici.

— Mintea lui aparține Jawaratului.

Înainte să poată întreba *cum*, Zafira a pășit împleticit în față. Au străpuns-o amintirile, o salvă violentă și puternică de emoții. Leul în copilărie, în adolescență. La maturitate. Singur, mereu singur. Jawaratul a tremurat în mâinile ei în vreme ce amintirile lui se alăturau amintirilor Surorilor, vărsând încă o viață în ființa Zafirei, pe care nu o trăise, dar pe care avea s-o poarte cu sine veșnic, datorită legăturii dintre ei.

Vuietul s-a estompat și s-a stins.

Nasir și Altair au coborât mâinile și ceața s-a risipit treptat.

În locul unde zăcuse Leul se înălța acum un copac cu ramuri negre care se înălțau chircit spre cer, ca niște degete întinse spre ceva aflat prea departe. La rădăcina lui zăcea prăvălit un trup cu ochii de chihlimbar închiși, închiși față de lume.

Mintea, trupul și sufletul, a spus Jawaratul încet. Așa încercaseră Surorile să-l învingă cu ani în urmă.

— De ce? a șoptit Leul.

Doar că vocea lui venea din altă parte. *Nu* – venea din Jawarat, din inima ei, în care o parte din el avea să trăiască veșnic.

Zafira a închis ochii la auzul rugăminților lui îndurerate. Nu stătuse ea înaintea Arzului, care-i răpise tatăl și pusese exact aceeași întrebare?

Pe scoarța copacului negru, întruchiparea sufletului lui, Vrăjitoarea Argintie și-a așezat mâna. Aproape cu afecțiune. O parte din ea chiar îl iubea, așa cum poate că o iubise și Leul.

Sub privirea Zafirei, Anadil a închis ochii și i-a deschis pentru a cuprinde o lume nouă.

— Ne naștem cu promisiunea morții, a spus Zafira încet când un singur trandafir, alb și sălbatic, a înflorit pe una dintre ramuri. Era un dar. Doar că tu ai trăit dincolo de limitele vieții tale.

Capitolul 98

Lui Nasir abia îi venea să creadă că e adevărat. Că monstrul care-l controlase pe tatăl lui, care ținuse în mână lesa lui, care-l umilise neîncetat, dispăruse. Vrăjitoarea Argintie a vorbit prima, rupând transa care se așternuse în curte.

— Inima. Trebuie să pornim imediat spre Sarasin.

În pumnul Zafirei, inima care aparținuse cândva uneia dintre Surorile Veșniciei pulsa disperat, având o culoare stacojie atât de întunecată, încât era aproape neagră. Nasir i-a întâlnit privirea și i-a văzut îndoiala, pentru că Jawaratul spusese că era imposibil.

Nu aveau de ales.

Nasir nu fusese niciodată preocupat de magie așa cum era Zafira. Nu muncise zeci de ani pentru restaurarea ei, așa cum făcuse Altair. Pentru el nu semnifica răzbunare, ca pentru Kifah. Laa, pentru el, magia însemnase distrugere și durere. Îi ruinase familia și-i înfierase viața cu întuneric arzător.

Totuși își dorea întoarcerea ei – de dragul lor, al familiei noi pe care și-o făcuse.

A condus cinci cai până la porțile palatului.

Capitolul 99

Simțea un soi de libertate palpitantă călărind în toiul nopții, împinsă înainte de tunetele copitelor. Kifah a chiuit în timp ce goneau pe străzi, ajutând-o oarecum pe Zafira să ignore distrugerile din oraș și inima care-i murea în mână. Și sentimentul ei de pierdere, care o cuprindea de fiecare dată când își amintea cum ochii aceia de chihlimbar se închiseseră, despărțindu-se de lume.

Magia, și-a amintit ea. La care visase și după care tânjise ani și ani de-a rândul.

Nu va merge, a spus Jawaratul din nou.

Zafira nu i-a dat atenție, așa cum nu dăduse atenție nici luciului negricios al organului, departe de stacojiul lui firesc. Pulsul era egal, promițător. *Corupt.* Era de necrezut că minaretul, creat de mâinile Surorilor, n-ar fi putut curăța inima de răul Leului.

Jawaratul doar a oftat.

Încă nu înțelesese cât de încăpățânată putea fi Zafira. Câte sacrificii era dispusă să facă în numele speranței. Ajunseseră atât de departe. Dacă n-ar fi avut *credința* că inima va supraviețui, cum ar mai fi putut spera la aceasta?

Va trăi într-o lume glorioasă, pe măsura celei din urmă cu un secol. Magia va fremăta în venele ei, îi va vibra în membre. Și nu numai pentru ea, ci pentru *toți*. Arawiya va înflori din nou.

Nu se putea altfel. Nu-și îngăduia să se gândească la alternativă.

Noaptea se risipea când au ajuns la palatul din Leil. L-au înconjurat spre minaretul regal și Zafira a descoperit cu surprindere că-i așteptau trei safini ai Înaltului Cerc. Zumra s-a apropiat de turnul sclipitor și plămânii Zafirei s-au strâns de nerăbdare.

— Akhh! a exclamat Altair la vederea treptelor care se înălțau în spirală tocmai până în vârful minaretului.

Aruncându-i o privire exasperată, Nasir a dispărut într-o firidă și în scurt timp tăcerea a fost întreruptă de foșnetul unei frânghii. S-au aprins mii de lămpi cu ulei și podeaua a început să se înalțe.

Nimeni nu a vorbit. Toți aveau privirile ațintite la inima din mâinile Zafirei.

— Încetinește, a șoptit Zafira.

Scripetele scârțâia și podeaua urca și tot urca, până când, într-un final, s-a oprit cu un scârțâit.

Aerul răcoros i-a mângâiat pielea, unduindu-se pe lângă gâtul ei cu atingeri blânde, asemănătoare întunericului Leului, și, cu sufletul la gură, Zafira a pășit în noapte. Ceilalți au urmat-o într-o liniște încordată.

Sarasin se întindea sub ei, oferind o imagine cuprinzătoare a întunericului presărat cu scântei de foc, ca niște tăciuni în vânt.

Zafira a privit în treacăt, pentru că ochii ei erau fixați asupra unui loc aflat mult mai aproape: piedestalul din centrul spațiului circular. Două mâini de piatră se înălțau arcuit ca într-o rugăciune veșnică, având aceeași culoare surpestriță ca a mâinilor care ținuseră Jawaratul pe Sharr.

Nimeni nu a vorbit. Zafirei i s-a părut că nimeni nu îndrăznea să respire.

Pașii ei răsunau ca niște bătăi de inimă pe lespezi. În plămâni avea o tobă. Jawaratul își ținea și el respirația, pentru că în sfârșit învățase să se agațe de speranță.

Zafira străbătuse drumul doar pe jumătate când picioarele i s-au poticnit și s-au oprit, țintuind-o locului.

— *Nu,* a țipat ea.

Când inima

s-a fărâmițat

în mâinile ei.

Te-am avertizat, a spus Jawaratul, dar nici el n-a avut puterea să-și ia un aer îngâmfat.

Durerea s-a rupt din ea sub forma unui suspin. Vântul s-a întețit și i-a suflat printre degete, împrăștiind vârtejuri de cenușă în noapte, despuind-o.

Pustiind-o.

A căzut în genunchi, cu respirația frântă.

Nu s-a sinchisit de țipătul ușor al lui Kifah. De icnetul răgușit al lui Altair. De Nasir, care a întins degetele în calea prafului tot mai rarefiat. De Vrăjitoarea Argintie, martoră la fiecare moment distrus.

Nu. Zafira s-a gândit la Deen, care murise pentru asta. La Yasmine, care pierduse pentru asta. La Misk și la sacrificiul lui. La Benyamin și la visurile lui.

La Baba, care o învățase farmecul magiei, deschizându-i colivia coastelor și hrănindu-i sufletul cu dorințe. Zafira și-a masat pieptul cu pumnul, ostoindu-și durerea din inimă.

Care nu avea să dispară niciodată.

— Cum? a șoptit ea.

A izbucnit în plâns și zumra a rămas tăcută. Nimeni nu a mai vorbit despre speranță, pentru că aceasta dispăruse.

Capitolul 100

Zafira nu mai suporta imaginea acelor mâini de piatră. Goale. La fel de goale ca pieptul, plămânii și inima ei. A întins palmele pe podea, simțind înțepăturile prafului, și viziunea ei s-a tulburat sub umbra unui vis cumplit.

— Vânătoreaso!

Aproape că n-a auzit vocea Vrăjitoarei Argintii, ca și cum nici aceasta nu prea ar fi vrut să fie auzită. Zafirei îi venea să râdă. Nu mai exista Vânătoreasă. Nu mai exista Vânător. Nu mai existau nici Arz, nici Sharr, nici umbre șoptitoare, nici magie.

Nici magie.

Totuși Zafira s-a întors spre ea. Spre ultima Soră a Veșniciei. Lumina tot mai slabă a lunii cădea pe ea și pe sângele din palmele ei, care picura pe piatra întunecată de sub picioare.

Ținea în mâini o inimă. Vie și zvâcnind, mai luminoasă decât toate celelalte pe care le văzuse.

A ei.

— Magie pentru un regat întreg versus magie pentru un gardian care a trăit mult prea mult, a spus Vrăjitoarea Argintie când fiii ei au privit-o întrebător. Sunt singura dintre surorile mele care nu și-a scos inima niciodată. Eram una cu puterea mea și nu am putut înțelege ușurința cu care ele s-au despărțit de ale lor. Mie nu mi-au cerut-o niciodată și înțeleg acum că nu ele aveau să mi-o ceară, ci tu.

— Regatul meu.

Zafira s-a bâlbâit și suspinul ei a devenit râs. Altair i s-a alăturat, icnind de uimire.

— Nu cred că mai rezist mult la chestiile astea, a spus Kifah gâtuit, strângându-se de piept cu mâna liberă.

Nasir nu a putut nici el să-și stăpânească zâmbetul, larg și eliberat. Luna s-a ivit dintre nori, ca martoră nerăbdătoare.

Zafira a pășit în față. S-a oprit. Nu știa ce să facă cu mâinile. Îi venea să țipe, voia ca bucuria ei să fie resimțită în tot califatul, în toată Arawiya.

Vrăjitoarea Argintie a îndemnat-o s-o ia.

— Onoarea îți aparține.

— Mie? a spus Zafira cu răsuflarea tăiată. Nu... nu sunt mai merituoasă decât oricare dintre voi.

I-a privit pe toți, pe prietenii ei, pe tovarășii ei.

— Kifah, asta e împlinirea răzbunării tale. Ispășirea Vrăji.. lui Anadil a închis cercul. E *inima* ta. Nasir, e lucrul opus forțelor care ți-au distrus viața. Altair, tu... tu ești singurul care s-a pregătit decenii întregi pentru asta.

— Și totuși nimic din toate astea nu ar fi fost posibile fără tine, a spus Nasir cu vocea aceea a lui care se unduia odată cu întunericul și Zafira s-a înduioșat văzând flacăra din ochii lui.

— Doar nu credeai că am uitat, nu? a întrebat Kifah, ridicând dintr-o sprânceană.

E a ta, bint Iskandar.

Zafira a întâlnit privirea Vrăjitoarei Argintii și a întins mâna după inima ei. Întruparea puterii ei, mai mare decât a oricărei alte Surori a Veșniciei. I s-a tăiat respirația când masa aceea pulsatilă i-a umplut mâinile, bătând iute sub degetele ei și înnodând un râs frenetic în gâtul ei.

Entuziasmul a copleșit-o, amuțind-o.

A observat că toți își țineau din nou respirația când s-a întors spre mâinile de piatră. Murmurul familiar al magiei

i-a liniștit venele. Jawaratul se scălda în bucuria ei. Sângele îi picura de pe degete, fiecare picătură un sfârâit, până când a așezat inima cu grijă în centrul piedestalului.

Un lung moment nu s-a întâmplat nimic.

Apoi mâinile s-au ridicat, huruind puternic, și s-au strâns în jurul ultimei inimi.

Capitolul 101

Atât cât avea să trăiască, Nasir nu avea să uite niciodată acest moment. Cum suflul pământului i-a răscolit părul. Cum safinii au închis ochii, reuniți cu o iubire de mult pierdută. De care Benyamin, călătorul printre vise care-și dăduse viața pentru acest moment, nu avea să mai aibă parte niciodată. Abia atunci Nasir și-a dat seama cât de adânc pătrunsese magia în viața Arawiyei.

— Deci așa te simți, a observat Kifah, când îți duci răzbunarea până la capăt.

— Cum?

— Eliberată.

O mie de probleme au dispărut odată cu izbucnirea râsului ei, un sunet atât de liber, atât de slobod față de lume, atât de perfect pentru noaptea asta, încât i s-a alăturat și Altair, iar Nasir a zâmbit.

Mama lui nu arăta precum cineva care pierduse o parte din sine. Laa, pierzându-și puterea, câștigase ceva și Nasir știa că era vorba despre o ușurare pe care numai cineva cu sânge de si'lah putea s-o înțeleagă.

Mai importantă, poate, decât tot restul era ea: Zafira. Cum s-a luminat datorită unei bucurii nestăvilite, cum a lăsat triumfător capul pe spate și cum s-a oprit totuși și s-a uitat la el. La el, dintre toți oamenii.

Dacă ar fi fost și el un călător al trecutului, binecuvântat cu puterea de a retrăi amintirile, s-ar fi întors la momentul acesta. La Zafira, iar și iar, la nesfârșit.

Capitolul 102

În poveștile lui Baba, după ce personajul rău era învins, lumea devenea brusc un loc mai frumos. Învingătorii puteau în sfârșit să se odihnească și să se bucure de roadele muncii lor. Poveștile omiteau multe lucruri. De exemplu, faptul că învingătorii simțeau lipsa personajului rău. Trauma rămasă, pe care regatul și poporul o aveau de îndurat. Morțile care trebuiau jelite.

Zafira se regăsise cu Sukkar, care rămăsese același ticălos leneș dintotdeauna și nu s-a mirat s-o vadă în viață. Laa, animalul s-ar fi mirat dacă ar fi *murit.* Misk nu-l lăsase nicio clipă, îl călărise din Demenhur tocmai până la casa Ayei, unde se adunaseră el și rebelii lui. Zafira și Sukkar împreună au găsit-o pe Yasmine în cimitir, sub soarele dimineții, nu departe de Palatul Sultanului. Înaintea ei se întindea o movilă de pământ, la capul căreia se înălța o piatră funerară simplă.

Misk bin Khaldun, scria pe ea, de la dreapta la stânga.

— Morților nu le place să zăbovească, a spus Yasmine în loc de salut.

Prietena Zafirei părea mai mică decât era, delicată și fragilă. Nu a ridicat ochii nici când Zafira s-a așezat lângă ea pe covorul presărat deja cu nisip.

— Aș fi vrut să moară în Demenhur, ca să nu fie atât de greu să-l vizitez, a continuat ea.

— Atunci va trebui să te muți aici, a tachinat-o Zafira. Traiul regal ți se potrivește.

Yasmine a râs încet și s-a uitat la ea în sfârșit.

— S-au dus, Zafira. Sunt orfană. Sunt văduvă. Cândva am fost soră, dar acum nu mai sunt nici asta.

Zafira s-a întins după mâna ei și și-au unit palmele.

— Ba ești.

Zafira a răsuflat abia când prietena ei i-a răspuns la strânsoare, dar i-a simțit umbra de șovăială și durerea. Prin gestul acela spunea: *Mă străduiesc*.

— Inimilor le trebuie timp ca să se vindece, a spus Zafira încet, încurajând-o atât pe Yasmine, cât și pe ea însăși.

Dragostea era ceva straniu, descoperise ea. Era ca explozia de magie veche care-l învinsese pe Leu, ca sacrificiul Vrăjitoarei Argintii, care se despărțise de inima ei.

Trecuse mai puțin de o zi de la scindarea lui: Zafira ținea aproape amintirile lui în Jawarat, sufletul lui era imortalizat sub forma arborelui negru din curtea palatului și în curând trupul lui avea să fie scufundat în Marea Baran.

De data asta, Jinan nu le ceruse niciun ban.

Zafira s-a lăsat pe spate, inspirând parfumul pământului proaspăt răscolit. Era ciudat faptul că nu era nevoită să se întrebe îngrijorată dacă avea sau nu să prindă următorul răsărit. Ciudat că Leul nu mai era un pericol, că Arzul nu se mai strângea în jurul lor. Fiecare respirație părea acum nouă și liberă. Fiecare bătaie de inimă parcă o promitea pe următoarea.

Și totuși, dincolo de puterea ei de înțelegere, îi lipseau și Leul, și Arzul. Aceștia o modelaseră în ceea ce era acum, așa cum spusese Nasir, pătrunzând cu forța în țesătura existenței ei.

Un crainic cutreiera străzile, anunțând apropierea încoronării și umplând orașul cu freamăte de entuziasm și teamă. Veneau schimbări și, după cum dovedise întronarea Leului, acestea nu erau mereu benefice.

Însă oamenii încă nu știau următorul lucru: odată cu încoronarea aveau să primească nu numai un rege nou, ci și

magia. O nouă epocă. După cum îi asigurase Seif pe cei din zumra, Înaltul Cerc amplasase bariere pentru oprirea curgerii magiei până după ceremonie și, cu toate că demnitarii care participaseră la ospățul distrus știau despre restaurarea inimilor, toți ceilalți aveau să afle mai târziu.

Yasmine s-a ridicat și, scuturându-și rochia de praf, l-a văzut pe Sukkar.

— Care-i planul? Înapoi la Thalj?

— Doar ca s-o luăm pe Lana, a răspuns Zafira, suindu-se pe cal și evitând să întâlnească privirea Yasminei în timp ce s-a urcat în șaua calului.

În câteva zile, Nasir avea să devină conducătorul Arawiyei, coroniței lui de prinț avea să-i ia locul coroana de sultan. Zafira simțea o mare mândrie, deși inima o durea.

A apucat hățurile lui Sukkar în timp ce Yasmine o privea cu ochi blânzi și triști, înțelegând totul.

— O să mă întorc ca să particip la încoronare, a spus Zafira.

Avea de gând să se întoarcă repede, ca să-i rămână mai mult timp, și, deși călătoria prin Demenhur avea să fie anevoioasă, de vreme ce zăpada continua să se topească în tot califatul, nu avea de ce să se plângă. Umbla vestea că zăpada se topea treptat, astfel ca apa care pătrundea în pământ să le îngăduie oamenilor să înceapă să cultive ierburi din nou, și asta în curând.

— Vrei să spui că o să *ne* întoarcem, a spus Yasmine, arcuindu-și sprânceana când Zafira a privit-o surprinsă.

O îndurera tristețea din privirea prietenei sale, golul care se temea că s-ar putea să nu mai fie niciodată umplut.

— E prințul tău. Îți închipuiai că nu vreau să vin și eu?

Capitolul 103

Crainicul se bucura de momentul său de faimă din balconul de deasupra jumu'a-ului principal, unde cu puțin timp în urmă moartea și sângele se revărsaseră nestăpânite. Porțile palatului fuseseră larg deschise și întregul regat fusese invitat să ia parte la eveniment, inclusiv califii rămași. Cei trei erau așezați dedesubt, pe o platformă cu perne de majlis, și, dintre ei, Haytham reprezenta Demenhurul. Nasir îl invitase și pe Muzaffar – adică pe ifrit, bineînțeles. Pentru că viitorul Arawiyei promitea să urzească în inima ei nu numai oamenii și safinii, ci și neamul ifriților.

Oamenii nu erau din cale afară de voioși.

Șușoteau despre copacul ciudat care crescuse din piatră. Șușoteau pe seama lui. Nu dădeau pe dinafară de iubire pentru asasinul devenit sultan – și cum ar fi putut s-o facă? Prințul Morții afectase nenumărate vieți – dacă nu direct, atunci indirect. Prezentat ca un câine de preț al sultanului, fusese folosit pentru a impune teamă și supunere.

Lui Nasir nu îi era străin felul în care oamenii reacționau față de el, dar acum, după ce făcuse atâtea, după ce *schimbase* atâtea, șușotelile lor erau o mie și una de pietre azvârlite în spinarea lui. A ridicat hotărât bărbia.

Ezitarea lor dovedea că era de lucru și că trebuiau dărâmate bariere și Nasir și-a amintit că nu era nevoit să facă nimic din toate acestea de unul singur.

— Ești gata, frățioare? a întrebat Altair când crainicul și-a încheiat perorația.

Kifah nu putea sta locului.

— Pentru asta s-a născut.

Vrăjitoarea Argintie a zâmbit, pentru că ea îl învățase să cârmuiască, ea se asigurase că va fi pregătit.

Zafira încă nu sosise.

Coroana regală era așezată pe un soclu și acoperită cu o țesătură fină. Nasir ceruse să fie scoasă piatra de onix din centrul ei, care fusese incrustată pentru a indica originea sarazină a tatălui lui. De acum înainte, coroana avea să fie împodobită cu o bucată rară de chihlimbar șlefuit, fără legături cu vreun califat.

O amintire a opreliștilor pe care le învinseseră.

Crainicul s-a întors în firida umbrită a balconului, făcând o plecăciune.

— Yalla! a strigat Altair încântat. Se răcește mâncarea.

— Se referă la dansatoarele din buric, a spus Kifah.

Nasir a inspirat încet și toate s-au încețoșat când a întâlnit privirea mamei sale și a pășit în lumină. Mulțimea a amuțit. A văzut frica lor. Ezitarea. Curiozitatea.

Și, când a deschis gura, toate cuvintele pregătite s-au risipit.

Sinceritate, i-a șoptit Zafira în gând. Era mai ușor să fii sincer când oamenii aveau puține așteptări de la tine.

— Mama mea a spus cândva că m-am născut să port o coroană pe cap și moartea în pumn, a spus Nasir.

Vorbea mult mai încet decât crainicul, dar balconul fusese gândit astfel încât să-i transmită vocea în toată curtea, până în stradă.

— Am excelat în cea de-a doua privință. Am ucis tați, mame. Iubiți și demnitari. Fiecare și-a pus pecetea, în mai multe sensuri.

Șoaptele s-au răspândit printre oameni. Printre supușii lui.

— Nu voi...

S-a oprit, și-a încleștat fălcile și a început din nou:

— Nu voi cere iertare; voi cere încredere. În mine, în tron. Încredere că Arawiya își va recăpăta măreția. Încredere că va înflori comerțul, că orașele noastre vor străluci și că, într-o bună zi, copiii voștri vor spune despre vremurile acestea întunecate că au fost depășite.

A cercetat cu ochii mulțimea până când a zărit o tânără care-și croia drum printre oameni. Profil de gheață, un studiu de unghiuri.

Venise. Ochii ei străluceau de mândrie. Zâmbetul ei era dulce-amar.

Onoarea înaintea inimii, spusese ea. Și tot ce făcea era din dragoste. Din dragostea de onoare. Din dragostea de *dreptate.*

Și, într-o clipă, Nasir a înțeles ce trebuia să facă.

Capitolul 104

Când Zafira a luat-o pe Lana de la Thalj, s-a întâlnit din nou cu Yasmine și s-a întors la Palatul Sultanului, la încoronare se adunase o mulțime de nepătruns. Șoaptele discrete și curiozitatea oamenilor îi dovedeau că Arawiya încă se temea de el, de Prințul Morții, dar, dacă Nasir reușise să-i întoarcă ei inima, Zafira știa că putea să întoarcă și altele, nenumărate.

A tras-o Lana prin mulțimea compactă.

— E numai vina ta.

Zafira îl lăsase în urmă pe Sukkar tocmai ca, schimbând caii, să poată înainta repede, dar tot au ajuns mai târziu decât și-ar fi dorit.

— Nu-i vina mea că nu m-ai învățat să călăresc la fel de bine ca tine, s-a plâns Lana.

Era destul de isteață ca să-și dea seama că nu era momentul potrivit să-i atragă atenția că întârziaseră și pentru că fusese nevoită să coasă din nou unele porțiuni din rana Zafirei.

— Are și ea dreptate, a spus Yasmine.

Lângă copacul negru, Zafira s-a oprit și a ridicat ochii spre ramurile care se înălțau spre cer. Nu mai purtau niciun trandafir alb, dar a simțit o șoaptă când a trecut pe lângă el, o chemare căreia îi urmase cândva.

— Qif! au poruncit gărzile care stăteau dinaintea ușilor, îmbrăcate în uniforme argintii strălucitoare. Intrarea nu e permisă.

Zafira a încremenit și Lana a ridicat bărbia.

Yasmine și-a înfipt mâinile în șolduri.

— Suntem așteptate.

Una dintre gărzi a râs aspru.

— Și voi, și toți ceilalți țărani de aici. La o parte.

— Sunt...

Zafira a fost cât pe ce să spună „Vânătorul", dar cuvântul i s-a stins pe limbă, pentru că nu mai exista niciun Arz în care să vâneze. Nu era nici Vânător, nici Vânătoreasă.

Era o țărancă, așa cum spusese garda.

— Okhti, a avertizat-o Lana de lângă ea și Zafira s-a dezmeticit în timp ce garda cobora treptele cu o expresie nemiloasă pe chip.

A luat-o de mână pe Yasmine și toate trei s-au întors în mulțime, îmbrâncindu-se printre oameni până când au găsit un loc de unde se putea vedea balconul, de la care Nasir începuse deja să se adreseze mulțimii.

— Îmi pare rău, a spus Lana încet.

Zafira și Yasmine au sâsâit-o să tacă.

Ascultând cuvintele cumpănite ale lui Nasir, a simțit o mare mândrie, o bucurie de care fusese convinsă că nu mai era în stare. Atunci ochii lui au găsit-o în mulțime și Nasir a tăcut.

Cu un gând, a zâmbit, cu liniile arcuite ale unei bucurii adevărate care i se oglindise în ochi, cu o gropiță adâncită în obrazul drept. Așadar, de la mama lui.

Câțiva oameni s-au întors înspre ea, să vadă ce captase atenția sultanului, și Zafira nu și-a putut stăpâni zâmbetul. Apoi Nasir a deschis gura.

Și

și-a rostit singur

condamnarea.

Capitolul 105

Unele hotărâri nu puteau fi retrase niciodată. Nasir era conștient de asta când a pus laolaltă următoarele sale cuvinte.

— În anii care vin veți afla multe adevăruri. Cel mai mare este acesta: că Sultana Arawiyei, Anadil, nu era safină. Nu era nici om. Era ultima dintre Surorile Veșniciei, care cândva fusese Gardiană peste Sharr.

Mulțimea a izbucnit, surprinsă. Nasir a privit din nou spre ea, frumoasa lui gazelă. O ținea strâns lipită de ea pe sora ei, șoptind ceva, dar privindu-l fără întrerupere.

— Eu sunt fiul ei, dar nu primul ei născut. Am fost crescut ca prinț, dar nu m-am născut cu inimă și suflet de rege.

Mulțimea forfotitoare a tăcut la auzul acestei mărturisiri. Privirile holbate ale zumrei îl ardeau și întrebările clocoteau în tăcere, dar niciuna nu era mai stăruitoare decât cea a mamei lui.

— Însă primul ei fiu s-a născut cu amândouă. A luptat și și-a vărsat sângele de dragul acestui regat, pentru a respinge întunericul și a salva poporul nostru, chiar și când părea că nu mai există speranță. Pe când eu împlineam cele mai groaznice porunci și ucideam fără milă.

Acum Nasir a ridicat vocea. Era un adevăr pe care, la nevoie, l-ar fi însemnat în desfășurarea istoriei.

— Dacă există cineva demn de Tronul de Aur și de coroana lui, el este acela. Fratele meu.

Nasir a inspirat adânc, sprijinindu-se de balustradă sub povara a ceea ce era pe cale să facă.

— Altair al-Badawi.

Efectul numelui a fost instantaneu.

Bucuria s-a răspândit în rândurile oamenilor adunați jos și au răsunat strigăte triumfătoare. Nasir știa că nu toată lumea va crede că Altair era fratele lui. Știa că unii vor cerceta sorgintea lui Altair, în căutarea numelui tatălui. Că unii i se vor împotrivi.

Dar, pentru moment, dragostea lor față de el și tot ce făcuse el pentru ei aveau să fie de ajuns.

Nasir a intrat înapoi, așteptându-se să simtă amărăciune în vene, dar a simțit doar mândrie. Pură și întreagă.

A răsucit coroana de aur în mâini.

— Nu știu dacă o să-ți vină, dar...

— Ți-ai pierdut mințile? a mârâit Altair.

Kifah rânjea cu gura până la urechi.

— Ești o mare figură când te agiți, a spus Nasir cu toată seriozitatea.

Altair și-a trecut mâna prin păr, ciufulindu-l și mai tare și dându-și jos turbanul. S-a întors spre zid și a inspirat adânc de câteva ori, înghițind în sec.

— Dacă accept coroana... a început el să spună, întorcându-se la loc.

— Nu există niciun „dacă". N-am de gând să ies din nou și să spun că a fost o glumă, a răspuns Nasir.

— Tu ce-o să faci?

De data asta, Nasir avea răspunsul pregătit.

— Tronul Sarasinului e liber.

— Sarasin? a întrebat Altair, ridicând surprins din sprâncene.

Nasir a răspuns cu umor:

— Doar sunt fiul tatălui meu.

Nu era vorba doar de asta. Își jurase să înceapă să-și îndrepte greșelile și cel mai mult greșise față de Sarasin. Sarasin suferise sub sabia lui. În Sarasin pricepuse că nu putea să trăiască fără ea, când călătoriseră și luptaseră și învinseseră împreună, cu prudență și tact.

Când a găsit puterea să se uite după mama sa, a găsit uluire și înțelegere. Nesiguranță, dar și încredere. Avea lacrimi în ochii ei întunecați, izvorâte nu din amar, ci din mândrie.

Nu a spus nimic, știind că nu era nevoie.

Altair s-a întors spre el, pe când afară uralele răsunau în continuare.

— Ești mai mult de atât. Amândoi suntem mai mult.

Nasir a înghițit nodul care i se pusese deodată în gât și s-a luptat cu spaima îmbietoare din venele lui, care vestea schimbarea.

— Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș fi zis că vrei să mă pupi, a spus el, folosind o manevră din repertoriul generalului.

Altair s-a strâmbat.

— Poate, dacă n-ai fi fratele meu. E puțin cam mult, Nasir. Chiar și pentru mine.

Și-a privit mâinile cuprinse de tremur, râzând poticnit, și și-a înfășurat turbanul în grabă.

— Îmi urezi noroc, Una din Nouă?

Kifah nu-și putea controla zâmbetul.

— Ți-ai dat ochiul pentru Arawiya. Fă-ți singur norocul, Sultani.

Nasir a văzut cum Altair întoarce privirea, nesigur și fugar, spre mama lor. Încuviințarea din cap pe care i-a adresat-o părea indiferentă, dar nu era câtuși de puțin așa. Apoi crainicul și-a dres glasul, îndemnându-l pe Altair să-l urmeze, și a tras aer în piept, încurajator.

Altair s-a întors grăbit.

— Stai... îmi stă strâmb turbanul?

Nasir a zâmbit.

— Exact așa cum îți place.

Capitolul 106

Pentru asta se născuse. Pentru asta fusese crescut. Zafira îl... ceruri mari, ce făcuse?

— De ce pari surprinsă? a întrebat Lana.

— N-ai auzit ce-a spus? a izbucnit Zafira. A renunțat la coroana aia blestemată ca și când ar fi fost kanafah. Și-a trăit toată viața în așteptarea momentului ăsta, al *coroanei,* și *a renunțat la ea,* pur și simplu.

Vorbea mai tare decât ar fi trebuit. Oamenii se întorceau și se holbau la ea.

Lana a înclinat capul într-o parte, cu un surâs în ochi.

— Pentru tine, Okhti. Nu înțelegi?

Zafira a închis ochii, expirând încet, încet, sub privirea Yasminei. I s-a strâns stomacul, nu din cauza cuvintelor Lanei, ci pentru că *știa* că ea era unul dintre motivele pentru care el făcuse ce făcuse. O parte din ea întrezărise momentul în licărul ochilor lui cenușii, înainte chiar să fi deschis gura.

Altair a trecut pe sub perdele și a strâns pumnii în jurul balustradei lustruite, cu brațele lui goale strălucind în soarele de la amiază. Oamenii șușoteau pe seama peticului de la ochiul lui, cusut cu fir auriu. Își șopteau dragostea pentru el.

— Arawiya își bate joc de mine chiar și acum, a șoptit Yasmine cu un strop din mânia ei obișnuită.

Zafira și-a împletit degetele cu ale Lanei. Ale surorii sale, care crescuse atât de mult. Care în curând avea să învețe să vindece cu o simplă atingere.

— Ce vrei să spui?

— E mult prea chipeș ca să fie ucigaș, a oftat Yasmine.

Zafira a zâmbit larg. Altair era lumina întrupată. Nasir avea dreptate într-o privință: *merita* asta. Și un soi cu totul aparte de mândrie a înflorit în inima ei când coroana i-a fost așezată pe cap.

— Ții minte când am furat de la sultan? a întrebat Lana rânjind.

Zafira a scos un oftat cu îndelungă răbdare.

Capitolul 107

Coroana a fost așezată pe capul lui Altair și sulurile de papirus scris au imortalizat încoronarea lui. Era sultan, era rege. Era un iscusit mincinos care reușise cumva să pună mâna pe un tron.

Trăise în umbra fratelui său atât de mult timp, încât se obișnuise să fie trecut pe locul al doilea, motiv pentru care nimic din toate astea nu părea real. Părea ceva nemeritat, în ciuda spuselor tuturor. De aceea se simțea vinovat că se bucură atât de mult sub povara metalului de pe turbanul său.

Altair voise mereu să-l pună pe Nasir pe Tronul de Aur. Făcea parte din plan: să înapoieze magia, să-l învingă pe Ghameq și să-l îndrume pe tânărul prinț, ca el să devină conducătorul de care avea nevoie Arawiya. Dar coroana de pe capul lui Altair nu însemna că Nasir va fi tratat drept cineva mai prejos de sultan.

Altair avea să se asigure de asta.

Procesiunea s-a îndreptat spre ospățul dedicat încoronării în sala banchetelor, între ai cărei pereți nisipii răsunau cântece și tobe.

— Unde te duci? l-a întrebat Nasir, mereu atent. Se răcesc dansatoarele tale din buric.

— Mă întorc imediat, a spus Altair, afișând un zâmbet larg. Nici n-o să se știe că am plecat.

Trebuia să facă ceva fără martori, în caz că ar fi trebuit să

înfrunte refuzul de care se temea. A dat buzna pe holul pustiu, urcând treptele două câte două, și s-a oprit în sala tronului.

Tronul de Aur încă era învelit în umbre și treptele erau mânjite în negru.

Altair și-a îndreptat gulerul thobei croite pentru încoronarea fratelui său și s-a repezit spre podium cu pași apăsați, dar pulsul i-a fremătat când a văzut că treptele erau în continuare negre ca noaptea.

Pe dinții sultanului! A râs în sinea lui. Acei dinți erau acum ai lui.

S-a așezat, ținându-și răsuflarea. În încăpere s-a întins o șoaptă, aproape un oftat. *Unul de-ai noștri*, a murmurat tronul. Nu, nu tronul, ci *Surorile*. L-a cuprins o mare ușurare când o strălucire aurie s-a întins peste întuneric.

— Chiar credeai că tronul nu te va accepta?

Vrăjitoarea Argintie s-a ivit din întuneric.

— Te îndoiai de sângele tău?

Altair a strâns mâinile pe brațele tronului și degetele i s-au albit.

— Nu m-a acceptat nici propria mea mamă.

— Un păcat pe care îl voi regreta veșnic.

Altair nu înțelegea de ce îl încântau remușcările ei.

— De ce? Sunt amalgamul greșelilor tale, a răspuns el liniștit, dar cuvintele erau mai puțin aspre și mai degrabă istovite.

Ca și când partea din ființa lui care simțise lipsa iubirii ei voia s-o creadă, pe când experiența anilor o contrazicea.

— Și e cu atât mai grav faptul că am aruncat vina greșelilor mele asupra primului meu născut, a spus ea încet. Dacă vreodată a existat vreo dovadă că binele triumfă și în vremurile cele mai înnegurate, acea dovadă ești tu. Nu voi cere iertarea pe care nu o merit, dar vreau să știi că-mi voi petrece toate zilele rămase apăsată de regret.

Altair a contemplat coama albă a părului ei, a chibzuit asupra pierderilor pe care le suferise, pe care nimeni nu le-ar fi putut înțelege vreodată întru totul. Asupra puterii la care renunțase, despărțindu-se de inima ei.

— Vei rămâne aici? La palat?

— Credeam că mă săturasem de zidurile acestea, a spus ea cu grijă. Dar, dacă mă vei primi...

Un fior, în inima lui.

— Că tot ai adus vorba, a spus el după o clipă de cugetare în care nu a cugetat deloc, înaintând o ofertă de pace, chiar *am* nevoie de un sfetnic.

Buzele mamei lui s-au curbat în cel mai discret zâmbet, moment în care ușile sălii s-au dat în lături, lăsând să intre o adiere a atmosferei de petrecere și trei persoane. Familia lui. Zumra lui. Sprijinul vieții lui.

Nasir a părut surprins s-o vadă pe mama lor și Altair i-a adresat un zâmbet sardonic.

Zafira a făcut prima plecăciune.

— Regele meu.

A urmat Nasir și apoi Kifah, iar Altair a sărit de pe tron și s-a repezit la ei.

— Nu! a poruncit el. Nu vă veți înclina niciodată înaintea nimănui, în niciun caz înaintea mea.

Kifah a rânjit.

— Am făcut-o doar ca să nu se simtă stânjenită Zafira.

Zafira și-a dat ochii peste cap și Altair și-a dat seama cât de mult le va duce dorul. Cârmuirea unui regat era o îndeletnicire singuratică. Nu se putea aștepta ca Nasir să conducă Sarasinul din Fortăreața Sultanului. Nu putea s-o despartă pe Zafira de căminul ei și nici pe Kifah de califa ei.

S-au încruntat și ceilalți, realizând același lucru.

— Nu e ciudat? a spus Nasir, care niciodată nu avusese vreo înclinație spre cugetări adânci. Că întunericul ne-a adunat laolaltă și lumina ne va despărți?

Zafira a clătinat din cap, privind spre fiecare.

— Nu ne despărțim. Am vânat flacăra pe Sharr, am eliberat stelele din ceruri, dar aceștia n-au fost decât zorii zumrei noastre. Acum o să avem grijă ca lumina să nu se stingă. Niciodată. Împreună.

Capitolul 108

Safinii Înaltului Cerc al lui Benyamin aveau să ridice barierele impuse magiei la răsărit și să permită oamenilor să se obișnuiască treptat cu afinitățile lor. Puțin câte puțin, în fiecare zi, spusese Seif, iar pe cei dornici să-și perfecționeze puterile înnăscute safinii aveau să-i îndrume în toate orașele din Arawiya.

Cândva Zafira fusese dezamăgită de safini, dar acum se bucura de ei. Se bucura că-i aveau alături, cu experiența lor de a trăi într-o lume a magiei, astfel încât puteau să ajute Arawiya așa cum Surorile nu reușiseră.

Zafira a lăsat-o pe Lana în sala de ospețe a palatului, unde fata era hotărâtă să guste din toate bucatele, atât cât putea, și a închis ușa camerei lor. Entuziasmul îi fremăta pe sub piele. Până și Jawaratul murmura nerăbdător, pregătit pentru haosul inevitabil.

Nu avem ce face, a spus el când Zafira l-a certat.

A deschis ferestrele și în gât i s-a pus un nod prea mare ca să mai poată respira, ca și când ar fi văzut magia curgând pe ceruri, ajungând la ea.

Reușiseră. *Ea* reușise. Cât de mică se simțise când își părăsise satul de dragul unui miraj care se temea că nu se va materializa niciodată. Și acum sosise. Blestemăție, sosise.

Odihnește-te, bint Iskandar. Trebuie să ne pregătim pentru răsărit.

Numai puțin, și-a promis ea, strângând Jawaratul la piept. Nu credea că adormise, dar, într-o clipă, patul a tremurat și cineva s-a ghemuit lângă ea. O persoană mai grea și mai înaltă decât Lana.

— Yasmine? a întrebat Zafira, mijind un ochi.

Yasmine s-a întors pe spate, ridicând bărbia ca să-și stăvilească lacrimile. S-au prelins pe obrajii ei, căzându-i pe pavilioanele urechilor.

— Niciodată nu m-am mai simțit atât de pustiită, a șoptit ea.

Avea chipul umflat, pătat de lacrimi.

Zafira s-a întors și a cuprins-o în brațe, de parcă așa i l-ar fi putut aduce înapoi pe Misk, de parcă așa ar fi putut umple golul lăsat de moartea lui și de cea a lui Deen.

— Dacă nu i-aș fi cerut să ne despărțim o vreme...

— Nu.

Zafira a oprit-o.

— Ar fi făcut oricum același lucru. Era legat de Arawiya și de viitorul ei. De aceea lucra pentru Altair. A fost un erou, Yasmine.

Yasmine a suspinat. La ce se așteptase Zafira? Ca Leul să moară și toate să se întoarcă la locul lor? Nu numai războiul îți apăsa umerii, ci și viața.

— Poți să adaugi și calitatea asta la lista ta, a tachinat-o Zafira, îmboldind-o.

Yasmine a încercat să râdă, dar a plâns și mai tare. Și, pe când sora inimii ei își jelea bărbatul iubit, Zafira s-a dus cu gândul la Umm și la Baba. S-a dus cu gândul la Nasir și la un adevăr: nu-și putea imagina niciun viitor fără el și descoperirea asta înfiorătoare i-a făcut gândurile fremătătoare să amuțească.

Dragostea e un lucru teribil, a hotărât ea. Sfâșie inimile cu gheare și dinți lacomi și nu lasă nimic în urma ei.

Capitolul 109

Prima sarcină a lui Altair ca domnitor al Arawiyei a fost să înlăture decorul deprimant al Palatului Sultanului. Nu înțelegea decorul acela întunecat și searbăd. Regalitatea nu murise. La o zi după întoarcerea magiei, covoarele negre au fost strânse și în locul lor au fost desfășurate covoare noi, albastru cu roșu, mărginite cu auriu.

Dar adevărul era că toate astea doar amânau o sarcină mai importantă: de a *fi* sultan. Singurătatea acestei vieți. Magia și haosul pe care le presupunea. Deja primise veste dintr-un sat cum că o inimă-de-foc aprinsese din greșeală un copac și că flăcările se răspândiseră în sooq, moment în care un acvifer se gândise s-o facă pe eroul și inundase tarabele pieței.

Ce scofală făceau safinii, introducând magia treptat în Arawiya?

— Și iată-l și pe sultanul nostru singuratic, a spus Kifah în loc de salut, când a intrat în cameră.

Chiar *era* singuratic. Nasir deja plecase spre Sarasin, ca să se pregătească pentru propria încoronare. Zafira și sora ei erau în drum spre Demenhur. S-a mușcat de interiorul obrazului. Sultanii nu plângeau.

Un colț al gurii lui Kifah s-a arcuit în zâmbet și s-a dus agale la una dintre ferestrele largi.

— Eu și Seif ne-am plimbat prin oraș. Ți se spune Zhahabi Maliki.

Regele de Aur.

— Sună bine, a spus Altair, dregându-și vocea.

Îi plăcea cuvântul „rege” mai mult decât „sultan” Ce spusese tatăl lui?

Era vremea pentru o nouă eră.

Îi scrisese ifritului cunoscut drept Muzaffar, care în curând avea să devină conducătorul propriului lui califat. Ifriții erau diferiți de oameni și de safini – le trebuiau legi și beneficii noi, specifice lor, și Altair avea să găsească soluții. Doar era și el ifrit, în parte. Asta sigur avea să-i câștige câteva favoruri.

Trimisese invitații și celorlalte califate, inclusiv fiicei lui Ayman al-Ziya, califul demenhun decedat. Era devreme și în modul ăsta risca să pară maleabil, dar Altair se întâlnise deja cu domnitorii în calitate de general și spera ca adunarea asta să consolideze o nouă unitate în mai puțin timp decât prevăzuse Anadil.

Existau mai multe moduri de a cârmui, spusese ea. Altair era de acord și în același timp de altă părere, pentru că existau și moduri de a îndupleca inimile oamenilor.

— Și tu, Una din Nouă? Ghada ce mai spune, pe lângă faptul că vrea s-o vadă pe fiică-sa la mine în poală?

Kifah a râs.

— Nu cred că voi primi o a doua invitație, dacă la asta te referi.

A făcut o pauză.

— Dar... nu cred că mai vreau o invitație. M-am alăturat Elitei celor Nouă ca să-i dovedesc ceva tatălui meu, dar Benyamin mi-a dăruit ceea ce voiam.

Șansa de a se răzbuna. Altair s-a uitat la ea.

— Ai de gând să te întorci acasă și să te fălești înaintea lui? Trebuie așadar să-mi iau rămas-bun și de la tine?

— Ai nevoie de mine? a încercat Kifah.

— De fapt, am o propunere pentru tine, a spus el cu grijă.

Kifah a ridicat din sprâncene.

— Să ocupi un loc alături de mine.

— Cu o coroană pe cap? s-a bâlbâit Kifah. Îmi ceri să mă mărit cu tine?

Altair a rânjit.

— Nu sunt orb, Kifah. Îmi dau seama că nu cauți o dragoste romantică, dacă nici măcar perfecțiunea mea nu te poate tenta.

Kifah a pufnit, dar ochii ei întunecați luceau.

— Mă gândeam la ceva mai letal, cum ar fi Sabia Sultanului. Căpitanul gărzilor mele.

Kifah nu a răspuns. Bineînțeles că voia să se întoarcă acasă. Nemernicul acela îi luase și altele, pe lângă frate.

— Gândește-te. Discută cu Ghada, dacă trebuie. Găsește-l pe tatăl tău și laudă-te puțin. Ai văzut și tu rapoartele. Aceste prime luni nu vor fi ușoare, pe măsură ce oamenii se acomodează cu magia, chiar și cu ajutorul Înaltului Cerc și al pânzei de păianjen. Apoi va trebui să încep să-mi bat capul cu toate celelalte regate care or vrea să muște din noi, dacă Arzul a dispărut și...

— Altair. Măcar acum, *te rog,* nu mai vorbi.

Altair s-a oprit și Kifah i-a întâlnit ochii.

— Da, accept. De ce să fiu una din nouă când pot să fiu *singura*?

Capitolul 110

Nasir urcase pe tronul Sarasinului de trei zile. Oamenii nu erau deosebit de încântați să ofere coroana asasinului care îl omorâse pe califul lor precedent, dar oare viața lui Nasir fusese vreodată plină de dragoste?

A găsit-o pe Zafira pe un acoperiș care se înălța deasupra capitalei Sarasinului, Leil, în apropierea cartierului Dar al-Fawda, locul prestigioaselor curse cu cămile. Stătea așezată pe un covor roșu, cu spatele la el, și fire libere din părul ei împletit în coroniță fluturau în vânt. Nasir s-a oprit, memorând toate aspectele scenei înainte să-și facă simțită prezența.

I-a zâmbit când s-a așezat lângă ea, dar în acest gest era o încordare și în ochi i se citea precauția.

— Astăzi pornesc spre Demenhur.

De ce? a vrut el să întrebe, dar era convins că avea o mie și unu de motive să se întoarcă la casa ei.

— Când te vei întoarce?

Îndată ce cuvintele i-au părăsit gura, și-a dat seama că nu vorbiseră niciodată despre asta. Despre fragilitatea viitorului și despre dorințele ei. Sosise la timp pentru ceremonia încoronării lui – fără Lana și Yasmine, care rămăseseră la Thalj – și de atunci se stabilise la palat, dar, prins între ceremonie, tulburările provocate de întoarcerea magiei și descoperirea că poporul lui era nemulțumit, Nasir nu avusese timp să se vadă cu ea. Să-i vorbească.

A văzut tremurul din gâtul ei înainte să se întoarcă spre el.

— Nu mă întorc.

Cuvintele erau coase care-i ciopârțeau inima și i-a trebuit o clipă să le deslușească. N-aveau decât să-l respingă în toate orașele, în toate califatele, toată Arawiya putea să-l refuze, pentru că nimic nu l-ar fi durut mai mult decât asta.

Nu știa ce ar fi trebuit să spună. *Mă îndrăgostesc de tine și nu știu cum să mă opresc.* Astfel de cuvinte nu se rosteau, nu?

— Nu pot să stau pe tron. Nu pot să conduc, a spus el în schimb.

Fără tine.

Zafira s-a întors spre el cu tot trupul. Ochii îi luceau.

De ce nu? întreba chipul ei.

— Ba poți, a spus ea.

Nasir a clătinat din cap.

— Întunericul...

— Nu e nevoie să distrugi întunericul. Avem *nevoie* de întuneric, la fel de mult cât avem nevoie de lumină. Ne dă curaj, tot atât de mult cât ne inspiră teamă.

A zâmbit.

— Întunericul trebuie doar îmblânzit.

— Îmblânzește-mă, a spus el disperat.

Umbrele i se prelingeau din degete.

Mărită-te cu mine. Iubește-mă. Fii alături de mine.

— Vreau să fii a mea, pe deplin și în întregime.

Zafira a ridicat dintr-o sprânceană.

— Și dacă eu vreau ca *tu* să fii *al meu*?

— Frumoasă gazelă, bijuterie a inimii mele, deja sunt al tău. M-am schimbat pentru tine. M-am...

— Dar mie îmi placi exact așa cum ești, a șoptit ea. Rănit, letal și frumos.

Își strânsese brațele în jurul picioarelor, stăpânindu-se, de parcă altfel s-ar fi făcut bucăți.

— Am promis tronul unei calife.

— Onoarea înaintea inimii? a întrebat el încet.

Vântul a șuierat peste acoperișuri, aducând cu sine zgomotul vieții din orașul de dedesubt.

— Nu e nevoie să alegi mereu între ele.

— Pentru tine așa e.

S-a aplecat și a sărutat-o pe frunte, închizând ochii împotriva unui fior de durere. Închizându-și inima, așa cum făcuse cu mult, mult timp în urmă. Cuvintele tatuate pe încheietura mâinii lui nu păruseră nicicând mai adevărate.

Fusese o greșeală să se aștepte să-și părăsească întreaga viață și să i se alăture în palatul întunecat al Sarasinului, pe care jumătate din Arawiya îl detesta și de care se temea. Fusese egoist când dorise și visase și sperase.

Zafira s-a desprins de el și s-a ridicat în picioare, abia întâlnindu-i privirea.

— Să domnești cum trebuie, Prințe.

Chipul ei s-a umezit și lacrimile îi cădeau pe acoperiș. Era luna și soarele lui. Îi fura aerul din plămâni chiar și când nu mai avea nimic de dat.

De ce? voia el să întrebe. De ce smulgea inimile amândurora și le călca în picioare? Dar ăsta era unul dintre aspectele pe care le iubise mereu la ea: că n-ar fi putut înțelege niciodată enigma ființei ei.

A lăsat-o să plece.

— Să călărești ca vântul, Vânătoreaso!

Capitolul 111

În palatul demenhun, Zafira se holba la tavanul camerei ei. După ce se bucurase de magia nelimitată de pe Sharr și de dum sihr, dozele treptate eliberate de minaretele regale nu o mai mulțumeau. A strâns așternutul în pumni, blestemând inimile, blestemându-le pe Surori. De ce magia asta nu-i oferea bucuria pe care i-o dăruise în vârful minaretului regal? De ce era atât de... pustie?

Vreau să fii a mea, pe deplin și în întregime. Și-a tras pătura sub bărbie, ignorând umezeala de pe perna ei. Gândurile astea amare îi priau, dacă cu ajutorul lor reușea să plângă mai puțin.

Ușa s-a deschis ușor și Zafira și-a blestemat starea de apatie, pentru că din cauza ei uitase s-o încuie. Lumina torțelor a dezvăluit silueta Yasminei.

— Zafira?

— Dorm.

Yasmine nu s-a sinchisit.

— Ce ai făcut?

La un moment dat, în timpul ultimelor două luni, își decupase jumătate din inimă și i-o dăruise lui. Asta făcuse.

— Plângi întruna de când te-ai întors, a spus ea amărâtă.

Bineînțeles că tot Zafira reușise s-o întristeze și mai mult decât înainte.

— Tocmai am avut o viziune. În orice caz, asta cred că a fost. Eram din nou la palat și căutam pe cineva. Țineam un

cuțit, așa că se poate să fi fost un vis. Zafira? E din cauza magiei? Ai pierdut-o?

Zafirei i-a scăpat un râs aspru. Zafira avea magie, fără doar și poate. Inima ei devenise iarăși o busolă, care o îndemna într-o direcție pe care refuza s-o urmeze.

— Am venit acasă, de-aia. Am venit acasă, pentru că Sarasin nu e casa mea, a spus Zafira simplu.

Yasmine a priceput și ochii i-au licărit.

— *Nu avem* casă.

Zafira s-a uitat la ea încruntată.

— Casa noastră e în satele vestice și mâine ne întoarcem acolo.

Yasmine a ridicat brusc capul.

— Pentru ce? Nu ne-a rămas nimic acolo, nici mie, nici ție. Nici locuințele, nici familiile. *Nimic,* Zafira. Deen nu mai e, Misk nu mai e. De ce să trăiesc într-un loc care mă va bântui tot restul vieții? Tămăduitorii de la palat s-au oferit s-o îndrume pe Lana și am de gând să rămân și eu.

Zafira s-a holbat la ea.

— Fugi de el, nu-i așa? Despre asta-i vorba. Mi-a spus Lana. Tu fugi de lucrurile care te înspăimântă.

Zafira s-a strâmbat.

— Și totuși am intrat în blestematul de Arz zi după zi. Am călătorit pe Sharr. L-am înfruntat pe Leul Nopții.

— Pentru că nu te temi de întuneric, nici de rău, nici de durere. Te sperie schimbarea și ceea ce presupune ea.

— Nu trăim în poveștile tale, a spus Zafira supărată. Nu pot să-mi pun coroana de califă și deodată să conduc un califat întreg. Trebuie s-o ajut pe fata califului să-și păzească tronul *ei.*

I-o datora lui Qismah, ba îi datora mai mult de atât, după ceea ce îi făcuse tatălui ei.

— Și poți să le faci pe amândouă. Nu va trebui să domnești

peste Sarasin, a spus Yasmine, așezându-se lângă ea. O va face el.

— Și adică eu o să-i îngrijesc palatul. Să-i împăturesc hainele. Să stau cuminte și frumos. Să am grijă de...

Erau minciuni și o știa și ea. Nasir s-ar fi asigurat că va fi egala lui și nimic mai prejos. Ar fi putut să ajute Sarasinul așa cum își ajutase satul, dar de zece ori mai mult. Să poarte de grijă nu doar unei mâini de case, ci unui întreg califat. Înțelesese asta când îi vorbise lui Muzaffar.

Nu de asta se temea.

Yasmine i-a atins mâna.

— Nu-l cunosc așa cum îl cunoști tu, dar am fost și eu de față. Am văzut cum se uita la tine. Dacă el e întunericul, atunci tu ești luna lui și luna nu trebuie închisă într-o cușcă. E o oază de lumină care trebuie privită, un obiect de preț, care trebuie venerat. Care trebuie iubit.

Zafira a observat lacrimile abia când Yasmine și le-a șters. Nu credea că ar fi putut să sufere atât de mult. Să tânjească atât de mult. Să iubească atât de mult.

Yasmine i-a șoptit:

— Îți va oferi ceea ce Deen nu a putut.

— N-am nevoie de un bărbat ca să fiu întreagă.

— Nu, a încuviințat Yasmine cu un zâmbet trist. Niciodată nu avem nevoie de așa ceva. Fericirea ta te întregește. Și, dacă el e cel care te face fericită, de ce vrei să-l alungi?

Zafira a închis ochii. Îl dorea. Îl dorea cu atâta patimă, încât nu putea respira, nu putea gândi, nu putea *exista*. Și tocmai de asta trebuia să păstreze distanța, nu?

Jawaratul o contempla de pe noptieră. Era întruparea amintirilor și a magiei și cauza tuturor greșelilor ei. Greșeli pe care le-ar fi continuat, dacă nu l-ar fi avut alături pe el. Dacă n-ar fi avut el încredere în ea, dacă n-ar fi înțeles-o așa cum nu o înțelegea nimeni altcineva.

Iubirea pe care i-o purta lui Nasir era ca un cuțit înfipt în gâtul ei, ca niște spini încolăciți în jurul inimii ei. În împreunarea mâinilor lor se simțea fragilitatea vieții.

O pasăre a cântat în triluri afară, pe când Demenhur se deștepta într-o lume nouă. Pe care Misk nu avea s-o mai vadă niciodată.

Șoaptele ei erau stinse. Chinuite.

— Dacă îl pierd?

Fusese cât pe ce să-l piardă o dată.

— Așa cum l-am pierdut eu pe cel pe care-l iubeam? a întrebat Yasmine.

A luat în mâini obrajii Zafirei.

— O să regret veșnic toate cuvintele pe care nu i le-am spus și toate momentele pe care nu le-am petrecut ținându-l de mână. Întrebările pe care nu i le-am pus. Înțelegerea la care nu am ajuns. Dar nu voi regreta niciodată că m-am măritat cu el.

Și-a lipit fruntea de a Zafirei.

— Un lucru devine și mai prețios tocmai când știi că-l poți pierde.

Capitolul 112

Era o sarcină deprimantă să-i asculte pe oamenii din popor, dar Nasir o făcea fără să crâcnească. Însemna că Sarasin începea treptat să aibă încredere în el, după trei luni de când fusese încoronat drept calif, în prințul care-i ucisese pe atâția dintre ei. Aceasta se datora și faptului că-i eliberase pe copii de la cursele cu cămile și că le oferise locuințe la palat, dar Nasir n-o făcuse de dragul oamenilor.

Wazirul lui, un bărbat cu privire severă pe nume Yasar, a netezit toate misivele pe care le primiseră din zori până la amiază și i le-a înmânat, indicându-i că era vremea pentru încă o dupăamiază insuportabil de fierbinte petrecută în camera lui, unde avea să scrie și să pecetluiască și să cântărească afacerile califatului.

— Oi, mai dă-i o pauză, bătrâne, a spus Altair.

Venise în vizită și stătea întins pe platforma de dinaintea tronului, citindu-și și el misivele.

Yasar s-a supărat.

— Dacă nu-ți convine cum îmi administrez califatul, Maliki, îți propun să te întorci la palatul tău.

Între Fortăreața Sultanului și Sarasin era un drum de numai un sfert de zi și lumea se obișnuise cu vizitele spontane ale noului rege, care o târa după el și pe Kifah. Singura absentă de la întrunirea zumrei era Zafira.

— Am auzit că încoronarea lui Qismah drept califă a Demenhurului va avea loc peste o lună, a spus Kifah.

— Așa e, a răspuns Nasir și aceea fusese singura scrisoare pe care o deschisese cu bucurie, pentru că pergamentul argintiu, pecetluit cu bleumarin, culorile Demenhurului, îi amintea de ea.

Nu se îndoise de ea nicio clipă. Își imagina gheața privirii ei și ferocitatea atitudinii cu care cucerea inimile nenumăraților bărbați care se opinteau între Qismah și tronul ei.

În sfârșit a părăsit camera cu pași târșâiți și ultimul negustor și, când gărzile au închis ușile, punând capăt programului de audiențe pe acea zi, pe coridor a izbucnit hărmălaie. Altair s-a ridicat în capul oaselor. Nasir s-a oprit și a întins capul ca să vadă ce se petrecea, dându-l la o parte pe scribul tânăr ca să poată coborî de pe podium.

— Ce înseamnă asta? s-a răstit Yasar când ușile s-au dat de perete din nou.

Gărzile și-au întins sulițele când a intrat o persoană cu capul acoperit de glugă, pășind cu grația unei gazele și furând aerul din pieptul lui Nasir.

— Califul nu mai primește petiționari, a răcnit unul dintre oficiali.

— Protejați-l pe rege, a poruncit o gardă cu mantie aurie.

— Dă-ți gluga jos, s-a răstit alta.

Copiii s-au oprit din munca lor și au holbat ochii.

Nou-venita a dat la o parte gluga scumpă a mantiei ei, descoperind trăsăturile delicate care bântuiseră nopțile și zilele și toate clipele vieții lui Nasir.

Atunci inima lui a găsit de cuviință să stea. Să se oprească și să rețină momentul ăsta.

Apoi Nasir a țâșnit, alergând, împiedicându-se, repezindu-se la ea, împrăștiind misivele în urma lui, spre dezamăgirea lui Yasar și veselia lui Altair. Și-a trecut mâinile peste umerii ei, pe gâtul ei, pe chipul ei.

— Zafira, a șoptit el, în timp ce papirusurile zburau în jurul lor.

— Nasir, a răspuns ea, de parcă nici n-ar fi plecat.

De parcă el n-ar fi uitat cum să respire.

Buzele lui s-au mulat pe ale ei. Viața lui a început de la capăt. Le-au scăpat oftări îngemănate, de parcă amândoi ar fi flămânzit și își găsiseră în sfârșit salvarea. Bărbații au șușotit între ei și, auzind chiotul lui Kifah, Zafira s-a desprins de el.

— Am auzit că Sarasin are nevoie de o califă.

Capitolul 113

— Habibi, a spus soțul ei, atingându-i buzele cu un sărut.

Avea o cicatrice la piept și încă una în inimă, pentru că muriseră oameni ca ea să poată trăi.

— Hayati, a răsuflat el, apăsând încă un sărut pe urechea ei și furându-i gândurile.

În jurul ei, voal argintiu. Deasupra, o mare de stele pictată.

— Roohi, a șoptit el sugrumat, mângâindu-i bărbia cu părul până când amândoi au ajuns să gâfâie, până când o lacrimă fierbinte s-a rostogolit pe chipul lui și a căzut în golul de sub umărul ei, arzându-i pielea goală.

— De ce verși lacrimi? a șoptit Zafira.

Roohi, roohi, roohi. Îi cosea sufletul la loc.

— Pentru că inima mea nu le poate cuprinde.

Capitolul 114

Mai târziu, mult mai târziu, să fi fost zece sau cincisprezece zile după ce își legase viața de a ei, lumina se revărsa prin ferestrele deschise și palatul dormita în căldura amiezii. Zafira șoptea somnoroasă lângă el, cu genele atingându-i delicat vârfurile obrajilor. Cartea legată de sufletul ei stătea în camera alăturată, liniștită și mulțumită.

Nasir i-a ridicat brațul și i-a atins cu gura pielea moale a interiorului încheieturii ei. De asta se temea el, mai mult decât de orice altceva. Mai mult decât de întuneric, mai mult decât de puterea pe care o deținea: ca șoaptele pulsului ei să nu subțieze până la o tăcere asurzitoare. Răpindu-i-o.

Teama îi sporea iubirea. A te teme înseamnă a trăi și a-ți găsi puterea. Îl înnebunea, crescând în inima lui, și totuși, printre toate sentimentele lui, apăruse unul nou, străin și intens: mulțumirea.

Odinioară am iubit, își tatuase el pe încheietura mâinii. *Voi iubi din nou*, și-a tatuat pe cealaltă. A deschis palma și o floare de umbre a răsărit mlădios. Era o amintire: oamenii trăiau pentru că el trăia.

Și se minuna gândindu-se că odată, demult, Nasir Ghameq, califul Sarasinului și Prinț moștenitor al Arawiyei, își dorise să nu mai simtă nimic.

Mulțumiri

Am auzit că în carierele lor toți autorii trec printr-un moment când pur și simplu nu mai pot. Când se afundă în ape întunecate și lumina dispare. Eu am atins punctul ăsta în *Eliberăm Stelele.* A fost o bestie de carte, un monstru care mi-a luat totul, și mi-a fost teamă că nu o voi mai scoate la capăt.

Și nu aș fi reușit dacă n-ar fi fost familia mea. Mama mea, care a avut încredere în mine încă din prima zi. Tatăl meu, care a participat la toate evenimentele industriei și m-a îndemnat să-mi depășesc limitele. Fratele meu, Abdullah, pur și simplu. Surorile mele, Asma și Azraa: stâlpii care m-au ajutat să îmi păstrez mințile. Vă mulțumesc că v-ați petrecut nopțile citind toate versiunile preliminare, rând corectat după rând corectat, că m-ați susținut neostenit, așa cum n-ar fi făcut-o nimeni altcineva.

Asta e familia *mea*, dar familiile cărților sunt mult mai mari și sunt atâtea alte suflete cărora trebuie să le mulțumesc.

Lui Janine O'Malley, pentru că m-a făcut să sufăr – glumesc. În mare parte. Dar îți mulțumesc. Pentru că ai avut încredere în mine încă din prima zi și pentru răbdarea și înțelepciunea ta nesfârșite. Pentru toate prelungirile și pentru ciocolată. Pentru că ai știut că voi reuși când îmi puneai toate întrebările potrivite, chiar dacă îmi venea să-mi smulg părul din cauza lor. Cartea nu ar fi așa cum e dacă n-ai fi fost tu, o spun cu toată sinceritatea. Lui Melisa Warten, care nu a cerut să fie

legată de mine și lumea complexă a Arawiyei, dar care i-a dat o strălucire cum nici nu-mi închipuisem. Îți mulțumesc pentru susținerea și prietenia ta neostoită.

Echipei mele de la Macmillan, o familie pe care o ador și o iubesc și o apreciez atât de mult. Lui Brittany Pearlman, agentă de publicitate fără seamăn. Îți mulțumesc că m-ai însoțit prin țară și ai muncit neîntrerupt pentru seria asta. Pentru că ai făcut tot posibilul ca să mă simt în siguranță. Lui Molly Ellis, pentru că m-ai însoțit la dineurile Macmillan și mi-ai alungat durerile de cap. Lui Allison Verost, pentru că ai tras toate sforile. Micul dejun luat împreună la SDCC* 2019 e și acum unul dintre cele mai strălucite momente ale carierei mele. Le mulțumesc minunatelor Melissa Zar și Jordin Streeter. Lui Mariel Dawson, aliată secretă. Lui Katie Halata și Kristen Luby, pentru că ați făcut *Nisipurile din Arawiya* să strălucească în tot ceea ce înseamnă S&L**. Reginei tururilor Fierce Reads, Morgan Rath. Lui Joy Peskin, Jen Besser, Jon Yaged, Callum Plews, Kathryn Little, Gaby Salpeter, Mary Van Akin și tuturor magicienilor care fac minuni în vânzări.

Lui Elizabeth Clark pentru grafică, lui Erin Fitzsimmons pentru tipografia minunată, pe potriva graficii, și, din nou, lui Simón Prades pentru grafica de copertă bestială. Vă mulțumesc că ați transformat cartea mea într-o operă de artă.

Lui John Cusick, pentru încurajările și susținerea ta, pe care am putut să mă bizui mereu, și pentru entuziasmul tău nemuritor.

Îi mulțumesc în mod special lui Joan He, fată și capră. Prietenelor Britanny Holloway, Lisa Austin, Mary Hinson și Sara Gundell. Lui Korrina Ede și echipei de la OwlCrate,

---

* *San Diego Comic-Con*, eveniment amplu organizat anual în orașul San Diego, California, SUA, întrunind reprezentanții mai multor domenii din industria mediatică cu caracter popular, cu accesul publicului larg (n.t.).

** *School and Library*, se referă la colaborarea cu bibliotecile și instituțiile de învățământ (n t.).

pentru că ați prezentat cartea unor mii de cititori noi, celor de la Shelflove Crate și Illumicrate și minunatei Meagan și echipei ei de la FaeCrate. Lui Allie Macedo, Rameela, Nawal și Sanya: *Pe urmele flăcării* nu ar fi putut avea parte de fani mai devotați și mai entuziaști. Vă mulțumesc că mi-ați umplut zilele cu iubire. Echipei de promotori de stradă pentru *Pe urmele flăcării,* pentru tot ajutorul vostru. Am făcut o echipă pe cinste. Către *bookstagrammeri*, vânzătorii de cărți și bibliotecari: vă mulțumesc. Munca voastră nu trece neobservată.

Și, niciodată în ultimul rând: vouă. Vă mulțumesc că ați acordat atenție cărții și seriei. Pentru toate comentariile și toate emailurile, pentru ficțiunile pe care le scrieți și arta pe care o creați și colajele video pe care le editați: vă mulțumesc. Zilele mele sunt mai speciale datorită vouă și vă sunt veșnic recunoscătoare. Vă mulțumesc că v-ați alăturat zumrei. Shukrun.

Acest final al seriei *Nisipurile din Arawiya* nu va dezamăgi cititorii: abundă în umor, întorsături de situație, relații romantice intense și numeroase trădări și revelații. Proza lui Faizal strălucește prin scenele de acțiune și dialogul iscusit. Un deznodământ încântător.

Kirkus Reviews

Faizal clădește mai departe lumea bogată din primul volum al seriei, dezvoltând contextul inspirat din istoria persană și îndrumând cititorii prin toată Arawiya, introducând aspecte culturale noi și relevând miza aventurii; deosebit de reușită este ilustrarea traumei la scară largă. Cine a rămas cu sufletul la gură la sfârșitul primului roman va răsufla ușurat.

Bulletin of the Center for Children's Books

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Al doilea volum al seriei
Nisipurile din Arawiya,
continuarea romanului de succes
Pe urmele flăcării,
bestseller *New York Times*.

Din venele lui izvora întuneric.
Din oasele ei sângera putere.

Bătălia de pe Sharr a luat sfârșit. Altair a fost capturat, dar Zafira, Nasir și Kifah se îndreaptă spre Fortăreața Sultanului, hotărâți să ducă la împlinire planul inițiat de acesta: să înapoieze inimile Surorilor Veșniciei minaretelor din fiecare califat, dăruind în sfârșit magie întregii Arawiya. Dar resursele lor sunt împuținate, la fel și aliații, iar regatul freamătă de teamă, așteptând întoarcerea Leului Nopții.

Pe când zumra pune la cale înfrângerea celui mai întunecat dușman al Arawiyei, Nasir luptă pentru a stăpâni magia din sângele său. Trebuie să-și călească puterea, s-o mânuiască atât împotriva tatălui său, cât și a Leului care-l ține captiv. Zafira înfruntă un întuneric cu totul aparte, care fierbe înăuntrul ei din cauza legăturii cu Jawaratul – vocile acestuia îi murmură neîncetat, aducând-o în pragul nebuniei și la marginea unui haos pe care nu îndrăznește să-l dezlănțuie. În ciuda circumstanțelor, Zafira și Nasir se trezesc prinși într-o dragoste pe care nu ar suporta să o piardă... Dar timpul e pe sfârșite, iar restaurarea ordinii impune sacrificii drastice.

Este desăvârșită povestea dureros de răscolitoare a fiecărui personaj, oferind o încheiere încântătoare a aventurilor zumrei. O carte memorabilă, la cele mai înalte standarde ale genului literar fantasy.
Booklist

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
13+
storiabooks.ro
ISBN 978-606-9072-57-8
9 786069 072578